

KHƯƠNG CHI NGUYỄN

Môi
anh
đào

櫻
桃
唇

唇心語

Mục lục

Văn Án

Chương 1+3

❖Chương 4A: Không Được Gọi Ca

Chương 4B

Chương 5A: Tối Nay Cậu Nhất Định Bị Thu Phục

Chương 5B

Chương 6: Thật Ngốc, Tớ Đưa Cậu Về

Chương 7: Lục Vũ Không Mang Giấy Vệ Sinh

Chương 8A: Không Vui

Chương 8B

Chương 9: Không Được Chạy Đây!

Chương 10: Chuyện Quốc Gia Đại Sự

Chương 11: Tôi Là Cô Gái Của Cậu Ấy

Chương 12: Không Được Đi

Chương 13: Khó Tính

Chương 14A: Lục Vũ Không Làm Mấy Chuyện Thân Mật Đầu

❖Chương 14B

Chương 15A: Ông Đây Muốn Cậu, Cậu Tin Không?

Chương 15B

❖Chương 16: Cậu Qua Đây Một Chút

Chương 17: Vũ Ca Đò Mặt Sao?

Chương 18: Cậu Cô Gái Này Sao Lại Như Vậy?

Chương 19: Cậu Ăn Nhiều Đu Đủ Chút

Chương 20: Sao Cậu Không Tới

Chương 21: Thì Ra Là Hương Vị Trên Môi Cô

Chương 22: Nickname Wechat Cũng Đều Ân Ái Vậy Sao

Chương 23: Không Thử

Chương 24: Cậu Nói?

Chương 25: Một Phòng Hai Giường

Chương 26: Lăn Sau Không Được Theo Tố Làm Xăng Bậy

Chương 27: Gâu Gâu Gâu

Chương 28: Cậu Là Gì Của Lục Vũ?

Chương 29: Lên Giường

Chương 30: Cậu Phải Đền Bù Gì Đi Chứ

Chương 31: Tố Thích Quấn Đấy

Chương 32: Cậu Muốn Kéo Tố Vào Rừng Cây Nhỏ?

Chương 33: Cô Muốn Biết Kích Cỡ Đúng Là Cái Nào

Chương 34: Cậu Có Thể Không Đi

Chương 35: Cậu Ấy Là Bạn Gái Em

Chương 36: Tố Đợi Bạn Trai Của Tố

Chương 37: Rụt Rè Chút

Chương 38: Tố Muốn Hôn Cậu

Chương 39: Cho Cậu Nụ Hôn Vị Anh Đào

Chương 40: Tố Muốn Chia Tay Với Cậu Ấy

Chương 41A: Tố Chưa Nói Chia Tay

Chương 41B

Chương 42: Vũ Ca Có Người Khác Bên Ngoài

Chương 43: Tố Nhịn Không Được

Chương 44: Năm Mới Vui Vẻ

Chương 45: Đừng Sờ Bậy

❖Chương 46: Tố Không Ghen

Chương 47: Cậu Ta Có Gì Tốt

Chương 48: Tố Thật Sự Rất Thích Cậu

Chương 49: Học Tập Cho Tốt

Chương 50: Khen Thưởng

Chương 51: Cô Ở Trên, Anh Ở Dưới

Chương 52: Không Nhớ

Chương 53: Đợi Đi

Chương 54: Cặp Đôi Hoàn Hảo

Chương 55: Thật Trùng Hợp

Chương 56: Tố Sợ

Chương 57: Cô Gái Của Cậu

Chương 58: Thích

Chương 59: Về Sau Cũng Vậy

Chương 60: Tự Chủ

Chương 61: Muốn Hôn Cậu

Chương 62: Người Đàn Ông Của Cô

Chương 63: Cố Lên

Chương 64: Tố Thích Ngược Phải

Chương 65: Gả Cho Tình Yêu

Phiên Ngoại

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Văn Án

1. Lúc Tô Khả Tây vừa mới theo đuổi Lục Vũ, Lục Vũ vẫn là người lớn lên đẹp trai, tính cách lạnh nhạt, đứng đắn, tự phụ, là học sinh giỏi có nguyên tắc .

Không nghĩ tới anh lại là một tên tra nam, chơi chán rồi không từ mà biệt.

Hai tháng sau, gặp lại tại bệnh viện, Lục Vũ biến thành một tên côn đồ ngạo kiêu.

Còn chết cũng không thừa nhận từng thích cô???

2. Lục Vũ không thể nhìn thấy nhất chính là Tô Khả Tây khóc.

Vừa khóc anh liền mềm lòng, chân cũng mềm, chống đỡ không nổi, máu mũi chảy ròng.

Nhưng mà..... Rất muốn làm cho cô khóc.

Anh cảm thấy đầu óc chính mình khả năng có chút tật xấu?

-

"Tớ một chút cũng không thích cậu."

"Thật sao, vậy tớ về trường, bye bye."

"Hừ."

-

"Thật muốn hôn cậu"

"Không cho."

"Thế tớ đây nhịn chút vậy..."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 1A

Giữa tháng chín, bên ngoài vẫn oi bức như cũ.

Cửa sổ đóng chặt, điều hoà thổi gió, trong phòng học thì mát mẻ mười phần.

Bởi vì kiểm tra, các ghế ngồi bị kéo ra xa nhau, chỉ có âm thanh của lật bài thi và tiếng bút viết.

Tô Khả Tây hoàn hồn, xoá bỏ hình ảnh người đó trong kí ức.

Không kịp xem còn thừa bao nhiêu thời gian, cô cuống quýt kiểm tra bài thi, phát hiện còn phần điền chỗ trống chưa làm.

Cuối cùng làm qua loa trên tờ nháp thật lớn một lúc, không tìm ra đáp án, tự vò tóc chính mình nhưng lại làm rụng vài sợi tóc.

Cô cuống cuống quay đầu nhìn đồng hồ ở phía sau.

Còn một phút nữa là rung chuông.

Tô Khả Tây đành nhanh chóng tùy tiện điền bừa một đáp án vào chỗ trống.

Tại thời điểm dừng bút, tiếng chuông tan học vang lên trong tòa nhà giảng dạy yên tĩnh.

Trên bục giảng, giáo viên nghiêm khắc vỗ vỗ bảng đen : " Đã hết giờ, nộp bài thi. Mọi người chờ cô thu bài xong bài hãy rời đi ."

Nhưng mà không chờ giáo viên thu xong, Các học sinh liền đứng dậy thu thập đồ dùng của mình, âm thầm chạy ra khỏi phòng học.

"Oa, tôi cảm thấy câu cuối cùng tính sai rồi."

"Câu trắc nghiệm thứ ba rất cuộc chọn A hay chọn C a, lần đầu tiên tôi tính ra A, lần thứ hai lại chọn C..... Cuối cùng là chọn B."

"Mỗi học kỳ, vừa kiểm tra tôi đều rớt tinh rồi mù ."

Cuộc đối thoại trước sau như một, hầu như mỗi lần kiểm tra đều có thể nghe thấy nội dung như vậy.

Tô Khả Tây đem hộp đựng bút cất vào trong cặp, đi ra phòng học.

Không bất ngờ, nhìn thấy Đường Nhân chờ bên ngoài, trên vai đeo túi bóng rổ, tiêu soái mười phần.

Đi qua các nam sinh trên hành lang, đều ngoan ngoãn chào hỏi : " Chị Nhân, khi nào chơi bóng cùng nhau? "

Tô Khả Tây ôm lấy bả vai Đường Nhân, cười ha ha : "Chị Nhân của mấy người bây giờ muốn cùng tôi đi chạy trốn, không có thời gian quản chuyện thế gian. "

"Chị Tây lợi hại."

Các nam sinh đó lập tức khen tặng, cười hi hi bá vai nhau rời đi.

Đường Nhân liếc nhìn cô một cái : " Vừa lòng? "

Tô Khả Tây nói : " Vừa lòng, có đại mỹ nhân trong lòng sao lại không vừa lòng."

Cô và Đường Nhân từ nhỏ là hàng xóm, chẳng qua là hai người trái ngược nhau.

Đường Nhân lớn lên xinh đẹp, thành tích tốt, mà cô chỉ là trung bình , bây giờ có thể vượt qua mấy kì thi đầu tiên đã là may mắn bạo phát.

Điện thoại giấu trong cặp sách bỗng nhiên rung lên.

"Che một chút." Tô Khả Tây nhìn xung quanh vài lần.

Đường Nhân che chắn cho cô nhận điện thoại : " Tây Tây à, mẹ con vừa té ngã một cái, hiện tại đang ở bệnh viện, lát nữa con tự mình về nhà. "

"Xảy ra chuyện gì vậy? Ở bệnh viện nào. "

"Bệnh viện Ba"

Bệnh viện Ba là tên gọi tắt của bệnh viện số ba, mới xây dựng chưa đến một năm, trùng hợp cách trường học không xa, qua đường cái, đi bộ mười phút là đến.

Thấy sắc mặt cô không tốt lắm, Đường Nhân hỏi : " Dì làm sao vậy? Có cần tớ cùng cậu đến bệnh viện không? "

Tô Khả Tây cắt điện thoại di động, thở dài nói : " Không cần đâu, tớ tự qua đó là được rồi. "

Quay đầu nhìn tên phòng học phía sau.

Đường Nhân đánh một phát ở đầu cô : "Nhìn gì mà nhìn, phòng học cũng không phải tên là Lục Vũ. "

Tô Khả Tây bị nhìn thấu, nháy một cái.

"Tốt xấu gì theo đuổi lâu như vậy mới được. " Cô bĩu môi

Từ học kì một lớp 11, sau khi đối với Lục Vũ lớp 11-8 kinh vi thiên nhân(*) , cô liền quyết định ra tay.

(*) Kinh vi thiên nhân (惊为天人) : khi nhìn thấy thì rất kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới được như vậy (dung mạo, khả năng). Nguồn : Google

Lục Vũ lạnh lùng ít nói, là một học sinh giỏi tiêu chuẩn.

Học kì sau lớp 11 cô mới theo đuổi được, ngọt ngào được một thời gian.

Nghĩ đến chuyện phát sinh, Tô Khả Tây lắc lắc đầu : "Tớ đi trước."

Nói xong, chạy về cầu thang bên cạnh.

Hiện tại là chạng vạng, người ở bệnh viện không nhiều lắm.

Tô Khả Tây quen cửa quen nẻo đi đến phòng nhắc trong điện thoại.

Vừa mở cửa liền thấy một cái chân trên ghế, bác sĩ đang băng bó giúp Dương Kỳ.

Dương Kỳ nhìn thấy cô, nói : " Ba con chuyện bé xé ra to. "

Tô Khả Tây đi qua nhìn kĩ, vẫn may chỉ bị thương ngoài da.

Cô ngồi xuống bên cạnh : " Ai cho mẹ tự tin có năng lực đi giày cao gót chạy nhanh? "

Nghe được nguyên nhân bị ngã, cô suýt nữa trợn trắng mắt.

Mẹ cô lại dám mang giày cao gót chạy xuống cầu thang, cũng thật là người tài cao gan cũng lớn .

Dương Kỳ ngượng ngùng cười : " Mẹ gấp mà. "

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm bà, không một chút lưu tình nói : " Nếu có lần sau, con sẽ mang toàn bộ giày cao gót của mẹ đi quyên góp. "

" Không thể được. " Dương Kỳ sợ con gái sẽ thật sự làm vậy, vội vàng nói : " Được rồi được rồi, lần sau mẹ sẽ không như vậy. "

Bác sĩ thu dọn đồ xong, lại cau mày.

Quay sang cô, nói : " Cô gái nhỏ, vừa rồi hộ sĩ qua phòng bệnh bên kia, có thể đi kêu giúp tôi một chút không? Hai ngày nay có quá nhiều người. "

Tô Khả Tây gật đầu.

Phòng bệnh cách chỗ này không xa, cô đi vào liền thấy hộ sĩ đang thay chai nước biển.

Nói chuyện xong, hai người cùng nhau quay lại.

Tô Khả Tây đi phía trước, chờ tới cửa phòng thì dừng lại.

++++Hết chương 1A++++

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 1B

Xuyên qua mặt kính của cửa sổ nhỏ, có thể thấy bên trong có thêm một nam sinh.

Nam sinh ngồi chỗ đó, sườn mặt đối diện với cô.

Mái tóc đen rối bù bị mồ hôi làm ướt, dán vào trán, trên sống mũi cao thẳng bị dán một miếng băng cá nhân, ánh đèn trên đỉnh đầu phản chiếu làn da màu trắng hơi lạnh của anh.

Anh nghiêng đầu, từ phía của cô chỉ có thể thấy ánh sáng và bóng tối giao nhau, chiếc cằm có góc cạnh rõ ràng, môi hơi mỏng.

Bác sĩ néo cánh tay anh, khuỷu tay có vết máu loang lổ.

Đến gần một chút, có thể nhìn thấy bên trong vết thương.

Còn có vết thương sắp đóng vảy.

Tô Khả Tây xem đến chóng mặt.

Y tá bên cạnh nói : " A đây là Lục Vũ, chắc chắn lại đánh nhau. "

Tô Khả Tây : "Cậu ấy thường xuyên đánh nhau? "

"Đúng vậy, em không biết, cậu ta tuần này đã tới ba lần... Không đúng, tính hôm nay nữa là lần thứ tư. " Y tá cảm khái nói : "Nam sinh đẹp trai như vậy, như thế nào lại thích đánh nhau. "

Nếu cô là người lớn của đứa nhỏ này, có thể đầu đầu lớn (*)

(*) Đoạn này mình cũng không hiểu lắm nhưng đại khái là bị Lục Vũ chọc giận đến nỗi đầu .

Tô Khả Tây dựng lỗ tai, mắt không chớp.

Nói rồi, y tá đẩy cửa ra, trách móc nói : "Lục Vũ, sao cậu không nhớ kỹ, lần trước vừa khỏi, lần này lại xảy ra chuyện. "

Lục Vũ nghiêng mặt qua, không chút để ý nói : " Đây không phải còn sống tốt..... "

Lời nói cuối đột nhiên im bặt.

Ánh mắt anh dừng tại người đứng đằng sau y tá.

Không khí đột nhiên im lặng.

Cặp mắt đẹp đó nhuộm một màu mực đen, sâu không lường được, chứa ánh sáng không rõ ý nghĩa.

Một lát sau, Lục Vũ thong thả ung dung chuyển ánh mắt.

Anh không hề bị ảnh hưởng, cùng bác sĩ nói chuyện câu được câu không.

Tô Khả Tây lấy lại bình tĩnh, có chút giận dữ mà chuyển tầm mắt.

Dù sao anh không nói một lời liên chuyển trường, đều không cùng cô nói một câu, còn thay đổi phương thức liên lạc, bây giờ thì tính là gì.

Cô ngồi xuống bên cạnh, trong đầu chợt lóe ra tia sáng : " Mẹ, lần trước mẹ nói anh trai nhỏ mang con đi trường học anh ấy, là khi nào vậy. "

Lục Vũ ngừng đong đưa chân, hơi ngả người ra sau.

Bác sĩ đang thoa thuốc suýt nữa bôi vào không khí, nói : "Hướng phía trước một chút, đừng lộn xộn, nếu không thoa thuốc không tốt. "

Nghe được lời này, Tô Khả Tây nhin không được cười ra tiếng.

Lục Vũ tối sầm mặt, kéo ghế trực tiếp tiến đến phía trước.

Âm thanh trong phòng yên tĩnh rõ ràng.

Bác sĩ lại nói : " Sau này tránh xa, không để cháu đến nhiều như vậy. "

Tô Khả Tây nghiêng đầu, ánh mắt cố định tại bóng lưng của anh.

Cô từ từ thở dài một hơi.

Thời gian qua như thế nào , có chút đồ vật đều sẽ không thay đổi.

Dương Kỳ vẫn sững sờ bởi câu nói vừa rồi, nghĩ mãi cũng không ra anh trai nhỏ kia là ai, nghi hoặc hỏi : " Con nói..... "

Vừa mở đầu, lời nói đã bị Tô Khả Tây cắt đứt : " Con quyết định? Vậy thì con quyết định chủ nhật đi."

Ánh mắt liếc nhìn phía đối diện, khóe môi cô cong cong.

Tay chống cằm, cười hì hì nói : " Liền quyết định như vậy đi. "

Dương Kỳ không biết cô đang làm gì, vừa định hỏi, tâm trí đã bị nỗi đau ở chân kéo đi rồi.

"Tây Tây, con đi mua cho mẹ chút đồ ăn, đồ ngọt là được, không cần nói với ba của con. "

"Oh, được"

Mẹ của cô từ thời thiếu niên bị ông ngoại bà ngoại quản, sau khi lấy chồng liền bị ba ba nuông chiều, so với con gái như cô thì quá dễ chịu, đau một chút đều phải mua đồ ngọt.

Liếc nhìn người vẫn đưa lưng về phía mình như cũ, Tô Khả Tây bước nhanh ra khỏi phòng.

Bên cạnh bệnh viện có siêu thị.

Sau khi mua một túi đường, Tô Khả Tây liền trở về phòng.

Không đợi cô đến cửa phòng, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Một trận tiếng bước chân hoảng loạn, cùng với âm thanh ồn ào, còn có tiếng của cô y tá nói chuyện, hướng bên này đi tới.

Tô Khả Tây một bên đi về phía trước, một bên xem.

Liền nhìn thấy mấy y tá xinh đẹp từ thang máy đi ra, ngăn ở bên kia, còn không ngừng khuyên can, mà ở giữa các cô ấy là một người đàn ông có vẻ mặt đầy phần nộ.

"Tiên sinh, anh không thể đi bên kia. "

"Ở đây có phòng bệnh, mong anh rời đi được không ? Có chuyện gì có thể để sau lại nói. "

" Tiên sinh mong anh không xông vào, bên trong còn có người bệnh khác. "

"....."

Thời điểm Tô Khả Tây nhìn đến, vừa lúc người đàn ông kia đột nhiên đẩy ra một y tá.

Hắn lớn lên cao lớn, sức lực cũng mạnh.

Y tá kia nhất thời không kịp phản ứng, bị quăng ngã sang bên cạnh, chạm vào ghế dựa ở cạnh tường, phát ra âm thanh không nhỏ.

Y tá thực tập không nhịn được hét lên.

Đồng tử Tô Khả Tây hơi co lại.

Người đàn ông kia quay lại, cô nhìn thấy trong tay hắn còn cầm một cây côn sắt, hiển nhiên là chuẩn bị từ sớm, bụng dạ khó lường.

Xem thấy hắn đi đến bên này, Tô Khả Tây theo phản xạ mà chạy đến phòng bên kia, tim đập thật nhanh.

Cô không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải y nháo (*)

(*)Y nháo: Náo loạn ở bệnh viện, thường là có những người đến bệnh viện làm loạn.

Trước kia những chuyện như vậy cũng từng gặp qua ở trên tin tức, hiện tại tận mắt thấy.....

Chị y tá vừa rồi chắc chắn té bị thương.

Tô Khả Tây không phải chưa từng cùng người khác đánh nhau, nhưng cũng chỉ là học sinh náo loạn nhỏ, không thể so sánh với người đàn ông cầm côn sắt cách đó không xa.

Mới tiến vào phòng, cô liền gắt gao đóng cửa.

Trong nháy mắt, ánh mắt vài người bên trong đều đặt trên người cô.

"Tây Tây, làm sao vậy? " Dương Kỳ tò mò hỏi.

Đầu Tô Khả Tây cũng không nâng lên : "Không có việc gì, không có việc gì. "

Cô lấy di động từ trong túi ra, tay còn run run không ngừng, thật sự là bị dọa sợ rồi. Nhanh chóng gọi điện thoại báo nguy, đem việc phát sinh nói ra ngắn gọn.

Nghe được lời cô nói, Lục Vũ đứng dậy khỏi ghế.

Hai bác sĩ và y tá còn lại trong phòng sắc mặt liền thay đổi.

Chuyện y nháo như vậy, là việc bọn họ sợ nhất, hiện tại chuyện này phát sinh ngày càng thường xuyên, có đôi khi mỗi ngày đều lo lắng.

Trên cửa phòng bệnh có cửa sổ nhỏ, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên ngoài.

Người đàn ông có vũ khí ở tay, cảnh sát còn chưa tới, các y tá căn bản không dám tiếp cận quá gần, không ai dám lấy mạng mình nói giỡn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hăm đi lên phía trước.

Hắn bước đến gần, âm thanh liền truyền vào trong phòng.

Côn sắt ngẫu nhiên đập vào tường, tạo thành âm thanh phi thường chói tai.

Người đàn ông kia còn dùng ngữ khí hung ác nói chuyện : " Mẹ nó, ai làm cho vợ tao chết trên bàn giải phẫu, lần này tao muốn nó đền mạng! "

Khuôn mặt Tô Khả Tây trắng bệch, từ cạnh cửa lui vào.

Cảnh sát đến còn phải chờ vài phút, hiện tại bên ngoài chỉ có mấy y tá nhu nhược căn bản không ngăn người người đàn ông khỏe mạnh này.

Đúng lúc này, sắc mặt Dương Kỳ bỗng nhiên biến đổi, đứng lên từ trên ghế, định tiến đến bên này, không cẩn thận ngã trên mặt đất.

Thanh âm bà càng thêm hốt hoảng : "Tây Tây tránh ra!"

Tô Khả Tây quay đầu lại theo bản năng.

Ánh mắt vừa quay lại, liền nhìn thấy cây côn sắt đâm qua cửa sổ nhỏ, hai ngón tay với đến khuôn mặt cô bằng một sức mạnh vô cùng lớn.

"A-- Tránh ra tránh ra--"

Xung quanh mọi người thét lên chói tai.

Tô Khả Tây cảm thấy thở không nổi, phản xạ mà lui đằng sau, gót chân đụng phải ghế ở phía sau, nhất thời bị vấp ngã.

Một bàn tay bất ngờ xuất hiện phía sau, cầm lấy cổ tay cô, dùng sức mà kéo cô qua một bên.

Hai người đều ngã trên mặt đất.

Lưng của Tô Khả Tây chạm mặt đất, cảm xúc lạnh lẽo truyền theo quần áo mỏng vào đến trong lòng, suýt nữa nhịp tim gần như ngừng lại.

Cô trợn mắt, liền nhìn thấy Lục Vũ chau mày.

"Mau bắt lấy hắn!"

"Đừng để cho hắn chạy!"

Trong thời gian cô tỉnh lặng, cảnh sát đã chạy đến đây, cầm cây côn điện bao vây người đàn ông kia, phải tốn chút sức lực mới chế trụ được hắn.

Rốt cuộc ngoài cửa cũng an tĩnh, chỉ còn tiếng y tá khóc nức nở.

Đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó dính nhớt, cô nghiêng đầu qua nhìn, là máu.

Mà ở phía trên, sắc mặt Lục Vũ cũng không tốt lắm.

Tô Khả Tây buột miệng thốt ra : "Lục Vũ."

Giọng nói thay đổi mang theo sự kinh hoàng.

Lục Vũ cau mày : " Kêu gì mà kêu, tôi còn chưa chết đâu. "

Y tá lấy lại tinh thần, kêu lên kinh ngạc :

"Mau, thuỷ tinh đâm vào rồi, Lục Vũ cậu mau qua đây xử lý vết thương một chút! "

Lục Vũ một tay chống lập tức đứng lên.

Sắc mặt anh không đổi sắc, xem chuyện vừa mới xảy ra chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Nháy mắt xoay người, Tô Khả Tây liền nhìn thấy phía sau quần áo anh có mảnh thuỷ tinh nhỏ đâm vào, chảy ra một chút máu.

Vết thương nơi khuỷu tay vừa đóng vảy lộ ra một mảng màu hồng, vết thương cũ bị nứt ra rồi.

Tô Khả Tây phản ứng lại, đứng dậy từ trên mặt đất, đỡ Dương Kỳ đứng dậy, còn may chỉ bị ngã ở bên cạnh, không xảy ra chuyện gì, chỉ có bị hoảng sợ.

Cô an ủi mẹ xong, ánh mắt dừng lại ở vết thương trên người Lục Vũ.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của cô, Lục Vũ quay mặt lại nhìn chăm chăm cô.

Lãnh đạm mà hừ một tiếng : "Nhìn gì mà nhìn? Chưa từng nhìn thấy anh trai nhỏ nào đẹp trai như tôi sao."

Tô Khả Tây sửng sốt.

Cô nghĩ tới lời mình nói bữa vừa nãy, lập tức vui vẻ.

"Đúng vậy, chưa từng thấy a. "

Trong ánh mắt cô không dấu được sự giả hoạt.

Lui lại gần một chút, khen tặng nói : " Anh trai nhỏ đẹp trai này, anh thật sự quá lợi hại. "

++++Hết chương 1++++

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 2A

Bác sĩ và y tá trong phòng đều sửng sốt.

Tai Lục Vũ giật giật, hừ một tiếng : "Tôi mới không có em gái lớn như vậy. "

Thời điểm anh nói chuyện vô tình đụng đến miệng vết thương, nhe răng trợn mắt, khuôn mặt đẹp trai cũng vắn vẹo theo.

Tô Khả Tây lén lút "chặc" một câu.

Y tá chạy nhanh tới, mang anh đi kiểm tra.

Bác sĩ cắt áo Lục Vũ ra, ở phía sau lưng có mấy mảnh thủy tinh đâm vào, nhuộm máu, nhìn qua rất dọa người.

Ông nhẹ nhàng thở phào : "Còn may không đâm vào quá sâu, lần này về nhà không nên đánh nhau, dưỡng thương tốt đi. "

Bác sĩ họ Trần, vừa mới được điều đến đây mấy tháng, hai tháng gần đây, mỗi ngày cuối tuần đều thấy Lục Vũ đến đây, cũng coi như biết tính tình của anh, mới dặn dò như thế.

Tô Khả Tây nhìn ông dùng cái nhíp nhỏ để gắp từng mảnh thủy tinh, nhanh chóng cầm máu

Bởi vì là miếng kính vỡ cho nên miệng vết thương rất nhỏ, nhưng lại làm mọi người khôngỡ xem.

Có lẽ do dùng nước sát trùng, Lục Vũ cau mày.

Cô yên lặng không một tiếng động mà đi đến một bên, nhìn chăm chăm miếng băng gạc đã thấm máu trên khay, lại dời ánh mắt đến trên lưng của anh.

Hai tháng không gặp, trên mặt có thêm vài vết thương.

Tô Khả Tây không biết anh trải qua chuyện gì, nhưng biến hóa rõ ràng như vậy, hiển nhiên là đả kích rất lớn đối với anh.

Mảnh thủy tinh cuối cùng hơi sâu, bác sĩ Trần cẩn thận mà kẹp ra, Lục Vũ đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không hé răng như cũ.

Sau đó bác sĩ băng bó tốt cho anh: "Được rồi, động tác nhẹ chút, buổi tối trở về nhất định không được chạm vào nước. "

Lục Vũ hỏi : " Thế tắm rửa thế nào bây giờ? "

Bác sĩ Trần nói : " Nếu nhất định chịu không được thì liền tắm rửa, chẳng qua tôi khuyên cậu vẫn nên nhịn thôi, trong nhà có người lớn đi, bảo họ giúp cậu lau phía sau lưng. "

Không biết rằng câu nói đó chạm vào nỗi đau của anh, anh đứng bật dậy, biểu cảm khó coi vô cùng.

Chỉ thiếu trực tiếp phát hỏa.

Bác sĩ Trần làm việc nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ biết xem ánh mắt.

Nháy mắt liền đoán được tình huống gì, chỉ sợ hiện tại Lục Vũ có bộ dáng cà lơ phất phơ như vậy, việc trong nhà không thoát khỏi liên quan.

Cũng không nói gì nữa.

Ông mặt không biến sắc mà nhìn về phía trước : " Cô gái nhỏ, sắc mặt cháu đều trắng rồi, còn ở đó nhìn làm gì."

Lục Vũ xoay người lại : " Có gì đẹp mà nhìn."

Tô Khả Tây giật mình, vết thương này là vì cô chịu, không biết trả lời thế nào.

Cánh môi màu anh đào bị hàm răng màu tuyết trắng cắn, cùng với phấn má hồng, tạo thành sự đối lập mãnh liệt.

Lục Vũ mơ hồ mà dời tầm mắt, đông cứng nói : " Tôi đi toilet."

Dứt lời, anh rời khỏi phòng nhanh chóng.

Phòng bên này người không nhiều lắm, đa số tới buổi sáng liền đi rồi.

Cho nên mọi người bên trong rất rõ ràng, Dương Kỳ nhìn biểu cảm của con gái mình, đoán được chút gì đó, sau một lúc cân nhắc.

Bà thấp giọng hỏi : " Hai người bọn con có quen biết ?"

Một câu như vậy, biểu cảm của Tô Khả Tây dừng lại.

Cô đương nhiên quen biết anh.

Tô Khả Tây đột nhiên nhớ tới năm trước là lúc lần đầu tiên cô thấy Lục Vũ.

Khai giảng học kì một lớp 11 không lâu, trường học tổ chức đi thành phố bên cạnh du lịch, thống nhất cùng thuê xe buýt, mỗi lớp một chiếc, chiếc nào cũng giống nhau.

Sau khi đến khu ngắm cảnh, tất cả mọi người đều đi chơi, cô có chút choáng váng đầu, đi toilet về liền trở về bãi đỗ xe.

Có một chút thảm là cô hoàn toàn quên mất xe lớp mình ở đâu, cuối cùng tìm được một chiếc xe có chút giống, liền bước lên xe.

Cũng không biết cô vào chiếc xe nào, một người cũng không có, cô ngồi ở một bên, chờ có người trở lại hỏi.

Sau đó chờ một lúc Lục Vũ liền trở lại.

Mới lớp 11, vóc dáng của anh cũng đã tương đối cao, thân hình mảnh khảnh, mái tóc đen hơi ngắn ở trên trán.

Mặc sơ mi trắng, cổ áo hơi mở, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, tay áo được gấp gọn lại và cuốn lên trên cánh tay, rõ ràng là áo sơ mi trắng bình thường nhưng mặc lên lại sinh ra cảm giác tội lỗi.

Đồng phục của trường màu cam trắng được treo ở khuỷu tay.

Trong tay cầm một lọ nước khoáng, mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Nhíu mày, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cô, mang theo ý "người sống chớ lại gần".

Tô Khả Tây nhin không được liếm liếm môi. Mỹ nhân đẹp như vậy mà trước kia cô không chú ý tới?

Tại thời gian cô xuất thần, Lục Vũ đã mở miệng,

"Bạn học, chỗ cậu ngồi là chỗ của tôi."

Giọng hơi khàn, nhưng vẫn nghe ra được âm thanh mát lạnh, giống như ngọn núi mùa xuân.

Ngực Tô Khả Tây đều chấn động một chút.

Thật lâu sau cô không phản ứng, anh có chút thiếu kiên nhẫn, trong mắt hiện lên một màu xám nhạt.

Tô Khả Tây hoàn hồn, cười cười : " Xấu hổ a, tôi lên sai xe."

Cô rời khỏi chỗ ngồi, đứng ở lối nhỏ giữa hai hàng ghế.

Có sắc đẹp trước mặt, đầu óc Tô Khả Tây hơi dần độn đi, buột miệng nói : "Soái ca, học ở lớp nào a?"

Mí mắt Lục Vũ giật giật, con người đen như mực đánh giá cô.

Thiếu nữ trước mặt có khuôn mặt nhỏ tầm một bàn tay có chút trắng, càng hiện rõ đôi mắt đen lung liếng, cặp sách ở trên vai, theo động tác hơi đung đưa.

Có thể do thân hình quá mức nhỏ xinh, đồng phục trên người cô nhìn rộng thùng thình.

Anh nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt hướng đến cổ áo cô.

Dừng lại một chút, chậm rãi rời đi.

Hình dáng môi thực đẹp, miệng anh đào nhỏ khẽ nhếch, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Có lẽ bị bệnh mà môi không có màu máu.

Nó nên có màu hồng mới đúng.

Lục Vũ bỗng nhiên suy nghĩ như vậy, nhẹ nhàng lắc đầu mà không thể thấy.

Tô Khả Tây tránh ra rồi hỏi : " Đây là xe lớp nào vậy, cách xe lớp 11-14 xa không?"

Lục Vũ vươn một ngón tay, chỉ chỉ chiếc xe cách đó không xa.

Tô Khả Tây có chút ảo não.

Ít nói như vậy, ngay cả lớp cũng không chịu nói, thật là keo kiệt.

"Cảm ơn." Cô nâng nâng cặp trên vai, lướt qua anh đi lên phía trước.

Một lớp ở Gia Thủy Tư Lập cũng hơn 30 người, trường học thuê xe buýt đương nhiên sẽ không phải rất lớn, cho nên lối đi cũng rất nhỏ.

Một người thì có thể, nhưng hai người cùng đi thì hơi khó khăn.

Balô ở chiếc ghế phía đối diện đang treo xuống, cô không thể nhắc chân lên, cầm nó lên, cả người không khống chế được mà ngã về phía trước.

Tô Khả Tây cho rằng mình sẽ ngã thảm không nở nhìn, không nghĩ tới tiểu soái ca cao lãnh lại kéo mình lại.

++++Hết chương 2A++++

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 2B

Lòng bàn tay anh có nhiệt độ lạnh lẽo, bò từ cổ tay cô lên trên.

Nhưng cùng với dáng vẻ anh lúc này rất phù hợp.

"Có thể bỏ tôi ra rồi chứ?" Âm thanh lãnh đạm vang lên trên đỉnh đầu.

Quý hẹp hòi.

Tô Khả Tây thu tay lại, khi cúi đầu lại nhe răng trợn mắt.

Nhìn tứ góc độ này, Lục Vũ vô cùng đẹp trai, tinh xảo lại xinh đẹp, còn có cảm giác của lão cán bộ.

Cô nhìn vào anh lộ ra một nụ cười vô cùng tươi, tay chỉ ra bên ngoài: "Đó là chủ nhiệm lớp cậu phải không?"

Lục Vũ nhìn ra ngoài theo hướng tay của cô.

Tô Khả Tây nhân cơ hội nhón chân, hôn lên má anh một cái.

Vừa chạm vào liền tách ra.

Lục Vũ đột nhiên quay lại, lông mày nhăn lại, sắc mặt khó coi vô cùng.

Đôi môi cách đây không lâu có màu trắng hiện tại đã khôi phục lại màu của máu, hình anh đào, nhỏ xinh.

Anh nhấp môi, âm thanh đột nhiên giảm xuống âm độ.

" Cậu có đi hay không?"

Ngữ khí so với câu " Cậu nhìn cái gì mà nhìn?" còn kém hơn mấy lần.

Cách xa 2 tháng, gặp lại tại bệnh viện.

Tô Khả Tây nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến Lục Vũ biến thành thế này, lúc trước rất lạnh lùng, cô cùng Đường Nhân đi đánh nhau luôn bị anh ngăn lại.

Nhưng hiện tại, ngày ngày anh lại đi đánh nhau.

Giống như hành vi hôm nay, không thừa nhận quen biết cô.

Đang nghĩ thì Lục Vũ đẩy cửa vào.

So với bộ đồng phục trước đây, vừa mới qua gần hai tháng, biến hóa lớn như vậy, nhưng vẫn có bộ dạng của lúc trước.

Anh tùy tiện ngồi xuống : " Vết thương này khi nào có thể lành?"

Bác sĩ Trần nói : " Ít nhất cũng phải nửa tháng, nếu tốt thì mười ngày, không vội được, tôi cấp thuốc cho cậu, nếu không thể tự mình thay thuốc thì liền tới đây."

Lục Vũ gật đầu, chống cánh tay không bị thương lên bàn.

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm bên kia, trả lời câu hỏi ban đầu của Dương Kỳ, còn cố ý nói hơi lớn : " Anh trai nhỏ này con từng gặp rồi."

Dương Kỳ: "....."

Con gái, tuy nói Túy Ông chi bắt tại tửu(*), nhưng âm thanh của con có phải quá lớn hay không.

(*) Túy Ông chi bất tại tửu : ý không có trong lời nói, có dụng ý khác
(Nguồn : Google)

Nhìn thấy bên kia không có phản ứng, Dương Kỳ thở dài, nhỏ giọng nói : " Tây Tây, con ra bên ngoài lấy một chút nước ấm, mọi người sẽ giúp con."

Tô Khả Tây "Oh" một tiếng.

Cô nhìn về phía đối diện, kéo dài âm thanh hỏi: " Anh trai nhỏ lợi hại, cậu có uống nước bây giờ không?"

Lục Vũ nghĩa thâm : Lão tử không cần uống.

Mặt anh vô cảm, không để ý đến xưng hô mà cô nói, " Không uống."

Tô Khả Tây cũng liền có chút ý tứ, xem bộ dạng mạnh mẽ của anh, không nhìn thấy anh nói gì nữa liền lập tức ra khỏi cửa.

"Người cũng đi rồi còn nhìn. "

Cô y tá đang bồi thuốc đột nhiên nhắc nhở.

Sắc mặt Lục Vũ cứng đờ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích.

Anh kéo khoe miệng, lẩm bẩm nói : "Tôi mới không thèm nhìn. "

Vẻ mặt y tá tươi cười như trong lòng biết rõ mọi chuyện, lại nghĩ đến sự việc vừa xảy ra, ngữ khí có chút lãnh đạm.

"Lớn lên cũng không đẹp như tôi. "

Trong không khí tràn ngập mùi nước sát trùng.

Bên ngoài vừa mới dọn dẹp đồng lộn xộn do vụ y nháo vừa rồi gây ra, Máy lọc nước ở phòng nước cuối hành lang, cách chỗ này một chút.

Tô Khả Tây dùng ly nước dùng một lần để lấy nước ấm, lại thêm chút nước lạnh, bưng về phòng.

Lục Vũ đã không còn ở bên trong phòng.

Cô bưng ly nước, đứng ở giữa lối đi, có một chút không biết phải làm sao.

Dương Kỳ chớp chớp mắt, chủ động nói : "Vừa mới đi. "

Tô Khả Tây cuối cùng cũng hoàn hồn, đặt ly nước lên bàn rồi liền chạy ra khỏi phòng, đi thẳng đến cầu thang.

Mới xuống đến tầng hai, liền nhìn thấy bóng dáng anh ở điểm lấy thuốc, nhân viên làm ở sau cửa sổ đưa cho anh một túi nylon.

Lục Vũ nhận lấy, có thể nhìn thấy mạch máu trên ngón tay thon dài, mặt không biểu cảm xoay người đi.

Tô Khả Tây vẫn luôn đi theo, đến khi tới cầu thang, bỗng nhiên anh quay đầu lại không kiên nhẫn nói : "Đừng đi theo tôi. "

Cô nhướng mày, bước đi qua, bước một bước tiến lên phía trước, một chút cũng không thả lỏng : "Tôi còn chưa kịp cảm ơn cậu. "

Lục Vũ không dao động, cũng không nói tiếp, lập tức bước xuống cầu thang.

Tô Khả Tây xông lên ba bước, túm chặt lấy anh đẩy vào tường, dùng hết sức lực từ trước tới nay.

"Lục Vũ! "

Rất nhanh đến bức tường, liền ngưng lại.

Anh còn có thương tích, cô không thể thô lỗ như vậy, lỡ như vết thương nặng thêm thì không tốt, đành phải chỉ giữ ở đó.

May mắn thay, sức lực lớn nhất của cô đối với Lục Vũ chỉ là tép riu nhưng anh vẫn lùi bước chân về phía sau, đứng ở chỗ đấy.

Ngữ khí của anh không tốt nói : " Cậu làm gì? "

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, gần đến mức như có thể nghe tiếng hít thở như ở bên tai, tiếng tim đập cũng nghe rõ ràng.

Vóc dáng Tô Khả Tây không cao, chỉ có thể ngẩng đầu lên : "Cậu đoán?"

Cô chớp chớp mắt, lông mi tựa như lông chim như cánh bướm, chớp tới chớp lui.

Lục Vũ duỗi tay đẩy cô ra, tức giận nói: "Đoán cái rắm. "

Tô Khả Tây biết anh định làm gì, tâm khê động, nhón chân vòng tay qua cổ anh, ôm lấy.

Rõ ràng thân thể Lục Vũ có khựng lại một chút.

Không đợi anh đẩy ra, Tô Khả Tây đã hướng đi lên, gặp phải môi anh, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm.

Một lát sau, cô rời môi đi, tách ra một chút, cách gò má anh vài cm, đầu ngón tay chạm quần áo, xoa cổ áo và làn da, nhẹ nhàng di chuyển.

Lục Vũ nắm chặt túi nylon trên tay.

Tô Khả Tây tỏ ra hồn nhiên không biết, đối diện với ánh mắt anh, dùng vẻ mặt vô tội hỏi : " Cách cảm ơn thế này, thích hay không thích? "

Cô chống vào bờ vai anh, tay không dám làm động tác gì quá lớn, sợ chạm vào vết thương của anh.

Lục Vũ giật giật miệng : "Không thích. "

"Anh trai nhỏ, anh không thể như thế này a. " Cô nói.

Vừa dứt lời, âm thanh túi nylon rơi xuống đất rất rõ ràng, Tô Khả Tây còn chưa kịp cúi xuống nhìn, gáy đã bị một bàn tay khống chế.

Cô bị giữ lại, anh nhìn hình dáng môi một chút, liền lấp kín môi cô.

Mang theo tính hung hăng mạnh mẽ.

+++Hết chương 2B+++

Tác giả có điều muốn nói :

Lục Vũ : Thích! Thích đến muốn mạng !

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 3A

Tô Khả Tây trợn tròn mắt, nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới như vậy.

Cô cho rằng Lục Vũ hiện tại biến thành bộ dáng chết vì sĩ diện sẽ trực tiếp làm lỡ hành vi của cô, hoặc là nói một câu với ngữ khí không tốt.

Hiện tại kết là cô chỉ có thể thở hỗn hển.

Anh vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì, một bàn tay giữ chặt gáy cô, cuối cùng dừng lại ở sườn mặt, lòng bàn tay vuốt ve bên trên.

Khi vết chai mỏng lướt qua làn da tinh tế tạo ra từng đợt tê dại.

Tô Khả Tây nhin không được đẩy anh ra, kết quả lại bị anh dùng sức kéo lại.

Cuối cùng lại biến thành động tác khinh khinh nhu nhu (mềm mại và nhẹ nhàng).

Có tiếng bước chân tới, cùng với âm thanh nói chuyện.

Tô Khả Tây vội vàng đẩy anh ra, sửa sang lại quần áo và đầu tóc của mình.

Vừa mới chuẩn bị xong, một y tá đỡ một bà lão đi tới : "Cẩn thận, khi xuống cầu thang nhất định phải đi chậm một chút, không cần gấp. "

Hai người đứng ở đó, tránh ra để mở một con đường.

Y tá không phát hiện có gì không đúng, chỉ cho là một đôi tình nhân nhỏ đứng ở đây gia tăng tình cảm, còn có ý tốt nhắc nhở : "Túi này sao lại ném trên mặt đất như thế? "

Lục Vũ nhặt túi lên, mặt không đổi sắc : "Cầm không chắc. "

Y tá không nghi ngờ, đỡ bà lão đi xuống lầu.

Cho đến khi tiếng bước chân biến mất, Tô Khả Tây nghiêng đầu nhìn Lục Vũ, hỏi : "Cậu không phải nói không thích sao, tại sao còn hôn tôi. "

Lục Vũ liếc nhìn cô một cái : "Tôi thích chủ động hơn. "

Đầu Tô Khả Tây còn đang hỗn độn vì những lời này đột nhiên hiểu rõ.

Cô cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi không phải giả vờ không quen biết cô sao, đột nhiên hiện tại lại có phản ứng, còn quyến rũ cô như vậy phải không.

Không nói một tiếng liền chuyển trường.

Không liên lạc một kì nghỉ hè, còn đổi cả phương thức liên lạc.

Mẹ nó thật không có lương tâm.

Hai tháng không gặp, so với học kỳ trước, Lục Vũ trước mặt càng trở nên mảnh khảnh, đứng ở đó không nhúc nhích.

Dáng người thon dài, nhìn qua vô cùng kiêu ngạo, làm người ta không rời mắt được.

Tô Khả Tây nghiêng răng nghiêng lợi, lại lộ ra một nụ cười tươi rói, đè cảm xúc mãnh liệt đi xuống : " Đã lâu không gặp. "

Cô nghĩ đến cả kỳ nghỉ hè đều nghĩ các loại lý do giải thích cho anh, liền cảm thấy bản thân thật não tàn.

Có lẽ là về quê, nơi núi rừng không có mạng, hoặc là người lớn trong nhà thu điện thoại và máy tính.

Nghĩ đến ý sau chính cô cũng cảm thấy chỉ là qua loa có lệ.

Đã có suy đoán ở trong lòng.

Sau khi khai giảng học kỳ này, cũng chính là nửa tháng trước, cô đi đến lớp 12-8 (Nguyên tác chỉ ghi 八班- lớp 8 nên mình cũng không rõ là 11-8 hay 12-8 nhưng nếu theo thời gian thì có lẽ là 12-8, nếu sau này phát hiện sai mình sẽ sửa lại sau.) .

Lúc đấy có không ít học sinh cầm sách đang sửa sang lại bàn học, giáo viên chủ nhiệm còn chưa tới, cô nhanh chóng nắm bắt cơ hội mở cửa sổ sau.

Nhìn xung quanh một chút, không thấy Lục Vũ ở bên trong.

Hai học kỳ này, cô xuất hiện ở lớp tám với tần suất rất cao, mọi người đều biết hai người bạn họ đang yêu đương.

Ngày đó bạn học ở lớp tám nói cho cô một đáp án không thể tin được : " Cậu không biết? Lục Vũ đã chuyển trường. Cuối học kỳ trước, kiểm tra cũng không tham gia. "

Lúc ấy Tô Khả Tây đứng đó nửa ngày không động đậy, không nói nên lời.

Bạn ngồi cùng bàn của anh còn thêm dầu vào lửa nói thêm một câu : "Tây Tây, Lục Vũ không nói với cậu sao? Ban đầu bọn tôi cho rằng cậu ấy xin nghỉ, về sau chủ nhiệm lớp nói là chuyển trường. Hình như có nhắc tới

một lần, là Tam Trung, tôi cũng không chắc chắn, nếu không cậu đi hỏi người khác một chút? "

Cô không biết.

Một chút cũng không biết.

Mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện vẫn còn mang hương vị nồng hậu .
(??? mình cũng không hiểu hương vị nồng hậu là gì --)

Đầu ngón tay Tô Khả Tây nhéo vào thịt của anh, xương bả vai ở trong lòng bàn tay cô.

Lục Vũ cũng không kêu, chỉ là ánh mắt trầm xuống.

Tô Khả Tây thở sâu, ngẩng đầu nhìn anh, làm ngữ khí bình tĩnh một chút : " Vì sao cậu muốn chuyển trường đến Tam Trung? "

Nếu không phải vì nghỉ hè không liên lạc, không biết anh ở đâu, Tô Khả Tây đã chạy đi đánh anh toi bời một trận.

Sau khi khai giảng, anh đến Tam Trung, nếu không được nghỉ thì cô cũng không thể rời trường học.

Ở đây ba trường cấp ba đều trên cùng một tuyến đường, chỉ là vấn đề khoảng cách.

Hơn nữa bởi vì giai đoạn khác nhau, mỗi trường đều có danh hiệu riêng, như Nhất Trung là trường thi, Nhị Trung là chiến trường, còn lại Tam Trung mang tiếng tình trường.

Bên trong cá rồng hỗn loạn, vào rồi đi ra sẽ không như trước nữa, Tam Trung còn có câu " Một người đi vào, ba người đi ra " .

Năm trước Lục Vũ còn là một học sinh tốt, là bảo bối trong mắt giáo viên.

Tô Khả Tây không rõ vì sao anh chuyển trường đi đến đó, ở đó giáo viên cùng lớp học đều kém hơn Gia Thủy Tư Lập, không thoải mái như Gia Thủy Tư Lập.

Lục Vũ chậm rãi rút tay cô ra, vào lúc cô xuất thần, bỗng nhiên nói :
Về sau cậu không cần đi tìm tôi, tôi không tốt như vậy đâu. "

Nói một câu đơn giản không đầu không đuôi ,rồi anh cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tô Khả Tây mơ màng :
" Cái gì mà không tốt như vậy. "

Cô vội vàng chạy xuống lầu đuổi theo, nhưng bước chân của cô thật sự kém hơn Lục Vũ chân dài kia, chờ đến khi cô đến đại sảnh, anh đã ra ngoài cửa gọi taxi.

Cô vội vàng kêu lên :
" Lục Vũ, con mẹ nó, cậu hôn xong liền chạy không phải người."

Động tác Lục Vũ dừng lại một chút, lại vào trong xe.

Ngoài cửa bệnh viện người đến người đi, có không ít người trẻ đều nghe thấy câu cô vừa nói, ánh mắt đều nhìn chăm chăm cô.

Tô Khả Tây tức muốn chết.

Cô mắng vài câu rồi mới xoay người quay vào trong bệnh viện.

Không lâu sau, một cậu bé nắm tay mẹ của mình, nghi hoặc hỏi :
" Anh trai kia vì sao lại quay trở lại. "

Người mẹ trẻ tuổi nắm chặt tay cậu bé, nhỏ giọng nói : " Mẹ nói với con dạng người nhân mô cầu dạng (*) như vậy ngàn vạn lần không thể tin. "

Cậu bé ngây thơ mờ mịt gật đầu.

Lục Vũ nhân mô cầu dạng : "....."

(*) Nhân mô cầu dạng:人模狗样 - thân phận là con người nhưng lại hành xử như một con chó. (Nguồn Google)

++++Hết chương 3A++++

Editor có lời muốn nói : Thật ra mình mới học lớp 11 thôi, lúc đầu có một chị nói sẽ giúp mình edit bộ này nên mình mới edit nhưng mà bây giờ chị đó không giúp nên mình phải tự edit, do đó tốc độ edit của mình chậm hơn người khác rất nhiều, và sắp tới mình phải thi học sinh giỏi nữa nên không có thời gian edit mong các bạn thông cảm ♥

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 3B

Khi Lục Vũ phát hiện ra Tô Khả Tây, cô đang ngồi co một góc ở cầu thang.

Ngồi quay lưng với anh, bả vai rung rung.

Hành lang bên ngoài đèn quá sáng, chỗ này lại có chút tối.

Các cửa sổ của cầu thang được bao phủ bởi ánh hoàng hôn màu đỏ, ấm áp chiếu trên mặt đất, bao bọc bởi một lớp ánh sáng vàng.

Tô Khả Tây ngồi co đầu gối ở chỗ đó.

Có tiếng bước chân truyền từ phía sau đến, cô nghe ra được, cố tình đi nhẹ, càng đến gần cô càng nhẹ, gần như không nghe thấy.

Nền đất ở bệnh viện vốn dĩ rất sạch sẽ, còn có thể phản chiếu bóng người.

Tô Khả Tây rũ mắt, ở trên gạch men sứ nhìn thấy được một bóng dáng mơ hồ, cách phía sau cô không xa, dựa vào cửa.

Tên đàn ông tồi tệ?

Ở bệnh viện cũng không quá an toàn, ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu cô, một đáp án khác lại hiện ra.

Tô Khả Tây đột nhiên đứng lên xoay người, khi người ở phía sau chưa kịp phản ứng, trực tiếp duỗi tay ra kéo lấy.

"Không phải cậu đi rồi sao? Không phải chạy rồi sao?"

Lục Vũ cau mày: " Cậu không khóc?"

Tô Khả Tây ngậy người.

Cảm tình vừa rồi là vì nghĩ cô khóc, cho nên mới quay lại.

"Tôi không khóc có phải là cậu rất thất vọng hay không? " Cô duỗi chân đá qua, nhưng không dùng quá nhiều lực, hét lên : " Lục Vũ, cậu không có lương tâm, không có trách nhiệm!"

Bên ngoài hành lang có y tá đi qua, nghe thấy âm ĩ ở đây, cho rằng lại là y nháo, chạy nhanh tới.

Lục Vũ nhanh tay lẹ mắt, kéo cô qua bên cạnh.

Tô Khả Tây không kịp phòng bị đột nhiên đâm vào ngực anh.

Anh bình tĩnh nói : " Kêu gì mà kêu, bên ngoài đều có người đi lại. "

Vừa dứt lời, y tá ban nãy liền đi đến, nhìn thấy lại là hai người, Không khỏi trợn trắng mắt.

Tuy nhiên, giọng nói của cô vẫn ôn ôn nhu nhu : "Xin lỗi, đây là bệnh viện, có thể an tĩnh một chút không? "

Lục Vũ gật đầu.

Y tá vừa lòng rời đi.

Tô Khả Tây nắm lấy quần áo Lục Vũ, tát anh một cái, mắt đỏ lên, âm thanh cũng lạnh dần : " Cậu buông tôi ra. "

Lục Vũ buông tay.

Tô Khả Tây không để ý tới anh, xoay người đi ra phía bên ngoài, trong tình huống như bây giờ, cô không muốn nói chuyện gì.

Lục Vũ đi theo phía sau, trước sau luôn giữ khoảng cách một cánh tay.

Lúc rẽ lên lầu, anh có thể nhìn thấy mặt cô tức giận.

Tô Khả Tây trong tim rất tức giận.

Xem bộ dạng này của Lục Vũ, có phải đang suy nghĩ, người khác đều sẽ không thích diễn kịch như vậy.

Cô lạnh lùng nói : " Cậu đừng đi theo tôi."

Khuôn mặt đáng lẽ ra còn đang tức giận, nói ra câu này, có vẻ đã rất cố gắng, lại phù hợp với vóc dáng bé nhỏ của cô, nhìn manh manh (cute~).

Lục Vũ mạnh miệng : " Đường này cũng không phải nhà cậu mở."

Từ trong ra ngoài lời nói vẫn mườì phần thiếu đánh.

Nghĩ đến hai tháng trước lo sợ bất an, Tô Khả Tây nhin không được chẹp miệng, ủy khuất bất thành linh lan ra khắp lồng ngực.

Vừa lo lắng vừa ủy khuất, còn lo sợ anh xảy ra chuyện, suy đoán nào cô cũng từng nghĩ qua, lại tự phủ định.

Nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

Lục Vũ không đoán được sẽ như vậy, có chút không biết phải làm sao.

Trên mặt anh không có biểu cảm, trong ánh mắt lại tràn đầy hoảng loạn, một lúc lâu sau nhấp môi xin lỗi : " Thực xin lỗi."

Không nghĩ đến vừa nói xong lời này, Tô Khả Tây liền từ chỉ rơi nước mắt biến thành nhỏ giọng khụt khịt khóc, đầu cúi xuống thấp từng chút

từng chút.

Nhìn thấy Lục Vũ gấp gáp.

Trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ tiêu nhân, nhìn cô nhỏ giọng khóc như vậy.....Làm chân anh mềm.

Quen biết một năm, anh chưa từng thấy Tô Khả Tây khóc, đây là lần đầu tiên.

Anh rút khăn giấy ra, lau lung tung lên mặt cô : " Đừng khóc."

Tô Khả Tây chính là không để ý đến anh, quay mặt đi.

Lục Vũ quay sang theo bên cạnh cô, đưa một cánh tay qua lau nước mắt cho cô : " Tôi không cố ý, cậu đừng khóc nữa, được không?"

Cô vừa khóc anh liền chống đỡ không được.

Mềm lòng, chân cũng mềm, hiện tại cả người đều mềm.

Lục Vũ đè âm thanh thấp xuống, giống như đang dỗ một đứa trẻ.

Anh thanh anh ban đầu đã dễ nghe, đè âm thanh thấp xuống như vậy, thật sự là luống cuống.

Nhìn cô không ngừng khụt khịt, trên mặt rối loạn lung tung, khóe mắt có chút đỏ, miệng hơi giương lên.

Lục Vũ xoa xoa tóc, đứng ở đó một lát.

Lại hung hăng mở miệng : "Cậu còn khóc nữa tôi sẽ đánh cậu. "

Tô Khả Tây đẩy anh ra, một tay lau mặt, một chân lại đá anh, vẫn không dám dùng sức như cũ, uỷ khuất mà chất vấn : " Cậu làm sao mà xấu xa như vậy? Cư nhiên dám đánh tôi! "

"Tra nam tra nam tra nam! "

Cô nói liên tiếp vài câu tra nam, gương mặt tức hơi phiểm hồng.

Lục Vũ nhìn chăm chăm vào môi cô, sáng bóng.

Anh cân nhắc một lúc lâu, suy nghĩ đến khó chịu, còn muốn làm cho cô khóc một lần nữa, nhưng lại không nỡ.

Lục Vũ cảm thấy, đầu óc chính mình khả năng có chút tật xấu?

"A! "

Sau đó anh nghe thấy Tô Khả Tây đứng trước mặt anh kêu lên, tiếp đó cô đưa hai tay bắm đi lên : "Mau đem hai ngón tay móc lại. "

"Làm cái gì? " Lục Vũ không hiểu được, bị cô nắm lấy tay sờ sờ vào mũi, đầu ngón tay đụng phải chất lỏng.

Tô Khả Tây ghét bỏ buông tay anh ra.

Lục Vũ nhìn thoáng qua.

Thật kích thích..... Anh chảy máu mũi!

++++++Hết chương 3B++++++

Tác giả có lời muốn nói :

Tô Khả Tây : ???

Tô Khả Tây : Ghét bỏ.

Cậu còn khóc nữa tôi sẽ đánh cậu.

Đánh đến khi tôi và cậu cùng họ.

Sau khi tra xét phổ cập khoa học, nhắc nhở hữu nghị : Chảy máu mũi không nên ngửa đầu, là sai lầm.

Tra Baidu được một phương pháp, móc ngón tay, đối với các bạn nhỏ cũng dùng được.

Bạn nhỏ Lục Vũ

Chương này được 80 bao lì xì, moah moah.

Editor cũng có lời muốn nói :

Đáng lẽ ra là có chương mới từ hôm qua rồi, nhưng hôm qua tâm hồn editor bị tổn thương sâu sắc vì GDQP được 4 điểm nên không có chương :
<<

Xin lỗi vì đã làm các bạn bị chờ.

Và cảm ơn các bạn đã chờ đợi ♥

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

❖Chương 4A: Không Được Gọi Ca

Bị chảy máu cam như vậy, hai người nào có tâm tình suy nghĩ chuyện khác.

Tô Khả Tây vẫn là lần đầu thấy Lục Vũ chảy máu mũi như vậy, sợ tới mức run rẩy, "Mau qua tìm y tá cầm máu một chút."

Lục Vũ nặng giọng: "Không cần, sẽ hết ngay thôi."

Anh mới nói xong, xoang mũi lại chảy một dòng nữa. Tô Khả Tây sửng sốt một chút, thiếu chút nữa cười ra tiếng, tốc độ thay mặt này quá thực nhanh.

Lục Vũ bóp mũi, rũ mặt nhìn vẻ mặt hài hước của cô, biểu tình lập tức trở nên vắn vẹo, "Cậu bao lớn rồi, còn nhớ tới ngón tay cậu nữa?"

Mặt Tô Khả Tây đỏ lên: "Cậu quản được."

Phương pháp này là mẹ cô chỉ, cô vẫn luôn dùng, không nghĩ tới hôm nay lại bị cười nhạo.

Lục Vũ hừ một tiếng không nói chuyện

Tô Khả Tây lấy giấy lau khô và chặn máu lại. Duỗi tai néo lỗ tai anh: "Lỗ tai cậu đỏ rồi này."

Lục Vũ: "..."

Ngạc nhiên vậy làm gì, không phải năm ngoái đã biết rồi sao?

Hai người mất vài phút, nhờ y tá xử lí vết máu một chút, đến hơn mười phút mới đỡ hơn.

Tô Khả Tây trở lại phòng đã là hơn nửa tiếng sau.

Dương Kỳ vẫn còn ở đó chờ, đang tán gẫu cùng bác sĩ, xem biểu tình của bà lúc cao hứng lúc nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tìm không thấy người?"

Tô Khả Tây không dám nói việc vừa rồi, lập tức nói dối, "Không, lúc con đi ra cậu ta đã đi rồi."

"Vậy con còn ở ngoài lâu như vậy, giờ mới trở về."

Cô thuận miệng đáp, "Con ở ngoài đi dạo."

Dương Kỳ hoài nghi, "Bệnh viện cái nơi này, có gì tốt mà đi dạo."

Bà nói liền đứng lên, Tô Khả Tây bước qua đỡ bà.

Y tá đem đồ vật cho hai người, dặn dò nói: "Nửa tháng sau qua đây xem lại một chút, sau khi về đừng dùng sức."

Tuy rằng vết thương không lớn, nhưng cũng phải chú ý.

Mãi cho đến khi đứng ở cổng lớn của bệnh viện, nhịp tim của Tô Khả Tây mãi vẫn không bình tĩnh lại được. Thiếu chút nữa đã nhảy ra lồng ngực.

Ở Gia Thủy Tư Lập, sau khi kết thúc cao tam sẽ được nghỉ nửa tháng, 5 buổi tối mỗi tuần phải học xong 3 tiết mới có thể về nhà, hôm nay vừa lúc được nghỉ.

Cho nên sau khi tji xong, Tô Khả Tây mới có thể rời trường đến đây. Thời điểm cô và mẹ về đến nhà, dì giúp việc đã làm xong một bàn cơm. Từng sợi đồ ăn hương vị truyền thống đi vào trong mũi.

Dương Kỳ được cô đỡ đến ghế, nói: "Ba con đêm nay có việc, sẽ không về ăn, chỉ có mỗi hai mẹ con thôi."

Cha mẹ cô đều là nhân viên nhà nước, ba cô Tô Kiến Minh là bí thư của thị trường, còn mẹ cô lại là trưởng phòng bộ tài vụ.

Không có nhiều người trong lớp biết. Rốt cuộc cũng có nhiều phức tạp.

Lúc Tô Khả Tây học tiểu học, mẹ cô chỉ là trưởng phòng, lúc đó cô mời tất cả bạn học đến ăn sinh nhật, chơi rất vui vẻ.

Ngày hôm sau, Dương Kỳ đã bị lên báo.

Trên báo tin đầu đề viết có sách mách có chức, nói rằng gia cảnh nhà bà giàu có quá mức, khẳng định ngày thường tham ô quá nhiều, bằng không sao mua được một biệt thự xa hoa như vậy.

Cuối cùng cũng không điều tra được gì. Nhưng làm Tô Khả Tây khắc sâu trong kí ức, nhân tâm quả thật đáng sợ.

Người báo cáo không phải bạn học đến nhà cô thì có thể là ai. Loại đánh sau lưng này thật sự làm người ta tê dại đáy lòng.

Thực tế tình huống căn bản không phải như vậy. Ông ngoại cô có công ty bất động sản, căn nhà hiện tại vẫn là của hồi môn của ông cho mẹ, vừa lúc là hàng xóm với nhà Đường Nhân.

Việc này tất nhiên không làm hài lòng mọi người.

Từ đó về sau, Tô Khả Tây không để ai tới nhà ngoại trừ cho Đường Nhân, người khác có hỏi công việc của ba mẹ cô là gì cũng đều bị cô gạt qua.

Trên bàn cơm ngoại trừ ít thịt kho tàu thì còn có canh xương hầm. Dì lấy một thìa, cười nói: "Đây là cho bà chủ uống, nơi nào cần bồi bổ thì bồi bổ, mau chóng dưỡng thân thể lại cho tốt.:"

Tô Khả sớm đã đói đến không chịu được, lấy chiếc đũa gấp đồ ăn rồi vùi đầu vào ăn, chỉ là động tác vẫn rất lễ phép.

Chờ dì giúp việc đi rồi, Dương Kỳ mới mở miệng, ngữ khí hiền hoà: "Tây Tây, mẹ có chuyện muốn hỏi con."

Tô Khả Tây cũng không ngẩng đầu lên, "Mẹ hỏi đi."

Dương Kỳ gấp một cái đùi gà đặt trong chén của cô, giống như vô tình hỏi: "Hôm nay ở bệnh viện, nam sinh tên Lục Vũ... Có quan hệ gì với con?"

Tô Khả Tây khựng lại, lấy đũa khấy khấy cơm, "Là quan hệ bạn học."

"Quan hệ bạn học?"

"Vâng, cậu ấy lúc trước học ở Gia Thủy Tư Lập." Tô Khả Tây rủ mắt, "Mẹ, mẹ yên tâm, con không làm gì xằng bậy, mẹ còn không tin con sao?"

Dương Kỳ không muốn quản cô, "Mẹ thấy cậu ta rất trượng nghĩa. Chỉ là lúc trước, con yêu đương mẹ chưa từng quản, nhưng con nhất định phải có tự ái, đừng đặt chính mình vào trong nguy hiểm."

Đây mới là vấn đề trọng điểm.

Kỳ thật, cô đã sớm nhận ra mình ngu ngốc, rõ ràng như vậy, mẹ của cô còn có thể không biết tâm tư của con gái mình sao.

Chỉ việc Lục Vũ đỡ giúp Tây Tây, bà liền cảm thấy có hảo cảm.

Tuy rằng tính tình có chút kiêu ngạo khó thuần, thời điểm cùng bác sĩ tán gẫu, bà cũng tìm hiểu một chút tin tức.

Nói tóm lại, cũng có chút đáng tin cậy.

Tô Khả Tây nhấp miệng cười, làm nũng nói: "Mẹ, con biết rồi."

"Con biết thì tốt. "Dương Kỳ thở dài, "Mẹ chỉ có một đứa con gái thôi."

Thái độ cởi mở như vậy, Tô Khả Tây đã sớm đoán được.

Rốt cuộc lúc trước mẹ cũng chính là cùng ba yêu sớm. Khi đó Tô Kiến Minh chỉ là một xú tiểu tử, mỗi ngày chỉ nghĩ đến làm việc lớn như thế nào, chỉ có gương mặt kia là dùng được, ngoài ra những cái khác đều không có.

Dương Kỳ là một đại tiểu thư, mỗi ngày đều nghĩ nên đến buổi hoà nhạc nào, đi xem triển lãm tranh gì, đi du lịch nước nào, người biết đến cũng đều là một vòng tròn.

Tính cách bà tương đối tốt, nói chuyện nhẹ nhàng, lúc nhìn người khác, trong mắt bà tĩnh lặng như cái hồ, có thể chìm chết người.

Lúc đó không ít người theo đuổi bà không ít, cố tình bà chỉ coi trong một nghèo hai trắng Tô Kiến Minh, khí thế ngất trời, nước chảy thành sông.

Đến cả hộ khẩu cũng trộm được. Ông ngoại Tô Khả Tây tức giận, nhưng lại sợ đứa con gái duy nhất chịu khổ, rốt cuộc cũng đồng ý một hôn lễ long trọng.

Ngoại trừ người Dương gia bên ngoài đều không biết, đêm kết hôn liền phải người đem Tô Kiến Minh đi đánh một trận, ngày hôm sau đã ném ông vào vũng nước sâu cơ quan chính phủ.

Không nghĩ tới chính là, Tô Kiến Minh tương đối thành thạo, từ một viên chức nhỏ đi được đến địa vị hiện tại, Dương Kỳ vẫn luôn ở bên cạnh ông.

Sinh hoạt bình thường mấy năm qua, hai người đều trải qua ngọt ngọt ngào ngào, còn có kết tinh tình yêu là Tô Khả Tây.

Dương Kỳ ở nhà thì được ông ngoại che chở, sau khi lấy chồng lại được Tô Kiến Minh đau.

Một chút khổ bà đều chịu không được, ban đêm đều phải cho bà ăn đường, tiết kiệm tiền lương cho bà mua quần áo đẹp.

Chính là muôn vàn vì sao trên trời, ông cũng chấp nhận đi lấy.

Mười mấy năm trải qua, năm tháng lưu lại dấu vết cực nhỏ trên người Dương Kỳ, ngược lại có thêm phần mịn lực, mềm mại dịu dàng biến thành lười biếng, nồng đậm hương vị, mỗi lần như vậy làm Tô Kiến Minh không rời mắt được.

Tô Khả Tây cắn cắn đũa, nghĩ thầm, cô khi nào mới có thể được như vậy nhỉ.

Lúc trở lại phòng, cô nằm trên giường ngủ cũng không ngủ được. cô liền nhắn tin cho Đường Nhân, sau đó lăn ra giường ngủ.

Tâm mắt mông lung, cô cảm giác như nằm mơ. Trong mơ là mùa hè nóng bức, cô vừa ở xe buýt hôn trộm tiểu soái ca mới gặp mặt, đối phương tương đối bức bối.

Sau khi Tô Khả Tây xuống xe thì gặp được hai nam sinh, sau đó biết được tên của tiểu soái ca. Lục Vũ, học bá, lạnh lùng.

Giống như những gì cô nhìn thấy trên xe.

Thời điểm Tô Khả Tây quay đầu nhìn cửa sổ. Lục Vũ đã ngồi xuống, nhìn bên ngoài.

Cửa sổ nửa mở, ánh nắng mặt trời phản chiếu trong mắt, những ngôi sao trong mắt trở nên rực rỡ lấp lánh. Sau đó, anh không chút để ý thu hồi tầm mắt.

Tay phải vận nắp bình nước khoáng, ngón tay trắng nõn thon dài giữ thân chai, ngửa đầu uống một ngụm. Từ góc độ này có thể thấy, hầu kết lên xuống, gợi cảm đến cực điểm.

Sau đó cô trờ lại trong xe lớp 14 hỏi Đường Nhân, "Đẹp trai nhất lớp 8 cũng chỉ có mỗi Lục Vũ, học kỳ 1 có người nói về cậu ấy, người đó nói như thế nào vậy?"

Đường Nhân hí mắt nghĩ, sau đó đưa ra đáp án, "Ăn cơm mềm..." (*)

(*) "Ăn cơm mềm": chỉ những người đàn ông/ đàn bà ăn không ngồi rồi ở nhà chỉ chờ vợ/chồng kiếm tiền về.

Thế sự thật sự không lường trước được.

Lục Vũ ăn cơm mềm một học kỳ, sau đó liền bỏ chạy. Âm cuối kéo thật dài, dần dần mơ hồ. Bỗng nhiên giấc mơ kết thúc. Tô Khả Tây trở mình, xoa xoa đôi mắt, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Căn phòng của cô gần phía sau đường, trời đã tối đen, đèn đường đều đã được thắp sáng, hơi chiếu sáng lên trên này.

Màn hình điện thoại hiển thị 6 giờ.

Không nghĩ tới vừa rồi nằm mơ một chút, lại có thể mơ thấy sự tình không lâu trước đây, khẳng định do hôm nay gặp được Lục Vũ.

Tuy rằng Lục Vụ thay cô đỡ một nhát, cô cũng rất đau lòng, nhưng vẫn không vượt qua được phương diện nào đó. Cô mở sổ ghi nhớ của mình ra, ghi lại hai câu nói

-- sớm muộn gì cũng có một ngày.

-- ngược chết cậu.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 4B

Tam Trung nằm trong cái ngõ nhỏ. Đối diện cổng trường là một cái sân nhỏ rộng hơn chục mét vuông, bên trong có vài cửa hàng nhỏ, nhiều người rất thích đến nơi này.

Khi Lục Vũ đi vào đã bị Tần Thăng bắt gặp. Tất nhiên cũng nhìn thấy vết thương được băng bó sau lưng. Tần Thăng oa oa kêu to, "Ca, cậu không phải đi bệnh viện lấy thuốc sao? Sao đi về một chuyến mà vết thương càng nghiêm trọng vậy?"

Lâm Viễn Sinh bên cạnh tương đối thông minh, chọc chọc cậu ta, nói thầm: "Lục ca hiện tại chỉ sợ là mất hồn mất vía rồi."

Tần Thăng lúc này mới chú ý tới, không xác định nói: "Ca còn có cảm xúc loại cảm xúc mất hồn mất vía sao?"

Lâm Viễn Sinh đi theo cười, "Ha ha ha, không có."

Chờ Lục Vũ không chút để ý nhìn qua, hai người liền im lặng. Tần Thăng nhanh chóng chuyển đề tài, "Ca, cái kia,... Lúc cậu không ở đây, tớ đem đồ ăn vặt trong ngăn bàn cậu ăn hết rồi..."

Nguyên bản trường Tam Trung rất loạn, chia bè phái, cao nhất cao nhị cao tam thường xuyên đánh nhau, có đôi khi còn sử dụng vũ khí, đi bệnh viện giống như chuyện bình thường.

Sau đó Lục Vũ chuyển qua lúc cuối học kì 1. Cũng không biết lớn lên như thế nào, cậu ta đến nay nhớ lại đoạn thời gian đó, chỉ có thể hình dung

bảng 2 chữ: Tàn nhân.

Nguyên bản không dễ dàng thu phục như vậy, bởi vì rất nhanh đến nghỉ hè. Kết quả ai ngờ lúc nghỉ hè, tập thể Tam Trung học bù, nháo tới nháo lui, cuối cùng ngược lại bị Lục Vũ thu thập.

Nói đến chuyện này, cậu ta hâm mộ nhất là khuôn mặt cùng nhân khí của Lục Vũ.

Thật con mẹ nó, mỗi ngày đi học đều có thể thấy thư tình cùng đồ ăn trong ngăn bàn, trung tâm nghị luận của nữ sinh trong lớp cũng là cậu ấy, còn có những lớp khác trốn học để qua lớp bọn họ học.

Có không ít nữ sinh tới tìm bọn họ hỏi thăm. Ngay cả hoa hậu giảng đường Trang Nguyệt đều đối với cậu ấy yêu sâu sắc. Lục Vũ trước nay đều không cho sắc mặt tốt, đồ vật cuối cùng hoặc là giục hoặc là vào trong bụng Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh.

Bên ngoài trời trời dần dần tối, khu dạy học đã được sáng đèn. Này đột nhiên trầm mặc....

Tần Thăng đang cân nhắc nên nói gì để khuấy động không khí, liền nghe thấy Lục Vũ hỏi, "Tớ thoát nhìn rất lợi hại sao?"

"Tất nhiên lợi hại rồi, ca không lợi hại thì còn ai lợi hại nữa?" Tần Thăng lập tức nói: "Ai dám nói ca không lợi hại, tớ là người đầu tiên hỏi thăm cậu ta?"

Lục Vũ quay đầu nhìn cậu, thong thả ung dung mà nói: "Về sau không được kêu là ca."

Chuyển đổi đề tài quá thật nhanh, Tần Thăng nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác hỏi: "Làm sao vậy?"

"Khó nghe." Lục Vũ dừng lại, thanh âm hơi thấp.

"Vậy tớ gọi gì thì được?" Tần Thăng hỏi

Cậu ta gọi ca đều đã hai tháng, tự nhiên tối nay lại đột nhiên bắt sửa. Hơn nữa, khó nghe chỗ nào, dễ nghe vô cùng.

Ánh đèn mờ nhạt, tóc Lục Vũ đen mà ngay ngắn, hốc mắt thâm thuy, đường cong khuôn mặt hình dáng tinh xảo, thần sắc ẩn vẻ không kiên nhẫn.

Tần Thăng lần nữa cảm thấy, trách không được mấy cô gái nhỏ không muốn sống lúc nào cũng bỏ trong ngăn bàn của cậu ta, đều là vì gương mặt này.

Lục Vũ bỗng nhiên cười, hàm răng trắng sáng. Không biết vì sao, Tần Thăng lại mặc danh cảm thấy lạnh cả người. Lâm Viễn Sinh bên cạnh đi đến, "Có phải có người thổi khí trên cổ tớ không, như thế nào tớ thấy lạnh lạnh..."

Lục Vũ khoé môi cong, nâng cằm nói, "Gọi gì cũng được, chỉ là không được gọi ca."

Anh ném xuống mấy lời này, rồi lại đi nhanh vào đối diện trường.

Tần Thăng từ trong rối loạn lấy lại tinh thần, im lặng một lúc lâu, xoay đầu, "Cậu ta hôm nay ăn phải thuốc nổ sao?"

Lâm Viễn Sinh vui sướng khi có người gặp họa, cười một tiếng, "May mắn tớ lần nào cũng chỉ kêu Lục ca, cậu xem, bây giờ đều bình an vô sự."

"Lăn!"

Tần Thăng đánh giá hôm nay ở bệnh viện khẳng định có việc gì đó, bọn họ không ở đó nên không biết tình huống như thế nào.

Nhưng nhìn biểu tình mới vừa rồi, hình như còn rất vui vẻ.

Cậu ta nghĩ kĩ, trước kia cũng không có biểu tình như vậy, bỗng nhiên cảm thấy có khả năng chân tướng, "Có phải hay không có tiểu yêu tinh nào ở trước mặt ca mách lẻo tở?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Vũ: Tên vợ tôi gọi, làm sao để cậu gọi được.

-

Ngày nọ tháng nọ năm nọ đêm nọ.

Khi Tô Khả Tây cùng Lục Vũ yêu tinh đánh nhau, không kèm chế được liền khóc.

Máu mũi Lục Vũ chảy ra mãnh liệt.

Vì thế, trong lúc phanh lại máu mũi, lại héo ha ha ha ha ha

Còn được gọi là "Lục không được". =))))))

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 5A: Tối Nay Cậu Nhất Định Bị Thu Phục

Tần Thăng trái lo phải nghĩ, cũng không tưởng tượng được tiểu yêu kinh kia rốt cuộc là ai.

Lục Vũ có tiếng không thích nữ sinh, làm sao có người có thể cùng cậu ta nói chuyện vượt quá năm câu, ngoại trừ người lớn.

Lâm Viễn Sinh trực tiếp mở miệng: "Cậu sợ là choáng váng rồi. Nếu có thể mách lẻo thành công, cậu hẳn phải gọi là chị dâu."

Vừa dứt lời, phía sau liền có một giọng nói thanh thúy vang lên: "Ai là chị dâu?"

Tần Thăng không cần quay đầu cũng biết Trang Nguyệt tới.

Trang Nguyệt là nữ thần Tam Trung của không ít người, ôn nhu hào phóng, diện mạo nhã nhặn lịch sự thanh nhã, nói chuyện đều nhẹ nhàng thanh thoát, rất ít khi tức giận, có thể nói tính tình phi thường tốt. Chỉ là không cùng lớp với bọn họ.

Cậu ta đoán không sai, Trang Nguyệt cùng một sinh đã đi tới.

"Vừa rồi... Các cậu đang nói chính là Lục Vũ có bạn gái sao?" Trang Nguyệt hỏi, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười dịu dàng.

Tần Thăng đang muốn nói chuyện, bị Lâm Viễn Sinh ở phía sau chọc chọc một chút.

"Cậu nghe nhầm rồi." Lâm Viễn Sinh mặt không đổi sắc, nói có lệ, "Chúng tớ đang nói về quả táo."

"Phải không? Chắc là vậy." Ánh mắt Trang Nguyệt loé loé, gật đầu nói, "Sắp tới tiết tự học buổi tối rồi, đêm nay chắc sẽ có giám thị kiểm tra, các cậu nhanh vào đi."

Thanh âm của cô nhẹ nhàng dặn dò.

Nhàn thoạt nói vài câu, liền xoay người vào trong trường học, dáng người lượn lờ. Nữ sinh bên cạnh cô lẩm bẫm: "Tớ nghe bọn họ nói rõ ràng là chị dâu, đúng là gạ người..."

Thanh âm của Trang Nguyệt càng lúc càng xa truyền tới, "Không có đâu, chắc cậu nghe nhầm... Bọn họ sẽ không vậy đâu..."

Lâm Viễn Sinh thu hồi tầm mắt, tức giận nói, "Cậu có phải ngốc không, cô ấy mơ ước với Vũ Ca đã lâu, chỉ còn chưa nói thẳng, cậu còn không rõ."

Tần Thăng lẩm bẫm nói: "Tớ thật đúng là không biết... May mắn chưa nói gì."

Nếu có chuyện gì, thế nào cũng bị đập một trận.

Gia Thuỷ Tư Lập cứ hai tuần được nghỉ một lần.

Sau khi về trường, Tô Khả Tây mỗi ngày đều phải đối mặt với sách vở, sau hai tuần rớt cuộc đến lúc được nghỉ.

Cô lúc nào cũng về nhà cùng Đường Nhân, nhưng hôm nay lại trái lo phải nghĩ, do dự một chút lại từ chối.

Đường Nhân nhìn cô, cũng đoán được cô muốn làm gì. "Chú ý an toàn, có gì gọi cho tớ."

Tô Khả Tây bị nhìn thấu, gương mặt hồng hồng, "Được."

Xem cô một bộ dáng tức phụ đáng thương hề hề, Đường Nhân nhin không được cười, véo mặt cô, "Còn không nhanh mà đi đi, sắp tan trường rồi."

"Làm gì, không biết xấu hổ." Tô Khả Tây chụp bàn tay cô, "Mặt tớ đều bị cậu véo đến xệ rồi, nhìn xem hai cục thịt này."

Đường Nhân nói: "Cậu là trẻ con phúng phính, đừng đổ lỗi lên người tớ."

"Cậu đi, cậu đi đi đi, rời tầm mắt tớ nhanh." Tô Khả Tây khó thở.

Hai người cãi nhau ầm ĩ ra khỏi cổng trường, bên ngoài đều có người lớn đến đón con, xe tư nhân xếp thành hàng dài trước cổng trường, liếc mắt nhìn cũng không thấy đích.

Tài xế thả Tô Khả Tây ở trường Tam Trung. Vừa xuống xe, hơi nóng đều ập thẳng vào mặt, cho dù mặt trời lặn đã lâu, không khí vẫn oi bức.

Tam Trung cũng kì quái, cổng chính của trường lại nằm trong con hẻm nhỏ. Nếu không phải có tên trường, chỉ sợ không ai biết có trường cao trung này, vị trí so với sơ trung đều kém.

Một trường cao trung mẫu của tỉnh lại biến thành nơi tụ tập của học sinh dỏ, trường học đầu tư khu dạy học, xây sân thể dục, sân bóng rổ, cho tiền thưởng cũng không hấp dẫn được mấy học sinh giỏi đến.

Trường công lập bọn họ không giống trường tư nhân thời gian nghỉ học được tự mình định, bọn họ tan học muộn, buổi tối còn có tiết tự học.

Cô trước kia cũng tới đây với Đường Nhân, cho nên cũng tính quen thuộc. Chỉ là vừa tới cổng trường Tam Trung đã thấy có hai nam sinh huyết sáo xông tới, hút mây nhà khói, cợt nhả, không có ý tốt, "Đến đây tìm anh nào thế? Không bằng đi chơi cùng chúng ta?"

Tô Khả Tây trực tiếp làm lơ, đi đến hướng cổng trường. Hai nam sinh thấy cô không để ý tới bọn họ, đem tàn thuốc trong tay hung hăng đạp trên mặt đất, vén tay áo muốn đánh.

Tổ Khả Tây không phải chưa từng đánh nhau, lúc sơ trung Đường Nhân chính là hỗn tạp, mặc dù không thể so với cô ấy, hai người đối với cô vẫn dư sức.

Tâm tình cô vừa lúc không tốt, dọn dẹp sạch sẽ luôn cũng tốt.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 5B

Động tĩnh bên phía cổng trường làm thu hút chú ý của mọi người trong trường, có mấy học sinh nam đi ra.

Hai nam sinh không kịp động thủ liền quay đầu, sắc mặt thay đổi, âm thầm mắng, "Mẹ nó, hôm nay sao cậu ta lại ở đây?"

Hai người quay lại trừng mắt nhìn Tô Khả Tây sau đó trực tiếp chạy.

Tô Khả Tây bị sự biến chuyển này làm cho buồn bực, theo ánh mắt của bọn họ nhìn vào trong. Sắc trời tối tăm, bên kia cũng không đốt đèn, chỉ có thể nhìn thấy bóng người.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nhìn xuống, là điện thoại của Vu Xuân, "Tây tử, Nhân tử đánh nhau với người Nhị Trung, bị người khác báo cáo, nên bị cho nghỉ học một tuần."

Tô Khả Tây vội vàng hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Vu Xuân đại khái nói một chút.

Gia Thuỷ Tư Lập là trường tư mới lập, phát triển không ngừng, kể bên là bờ sông, đối diện là Nhị Trung cũ, đã bắt đầu xuống cấp. Nguyên bản nó cũng là trường cao trung mẫu của tỉnh, chỉ là cuối cùng bị Nhất Trung đoạt mất tên tuổi, số lượng học sinh giảm bớt, nhất là bên này nhiều nhà di dời và phá bỏ, ít người và nhiều học sinh dở.

Kết quả là người trường Nhị Trung thường xuyên đụng mặt người của Gia Thủy Tư Lập, đụng nhau liền gây ra mâu thuẫn.

"Vừa rồi không bao lâu, một nữ sinh lớp 6 trên đường về nhà bị chặn lại, vừa lúc Nhân tử đi ngang qua liền xử lí một chút, kết quả người kia lại về khiêu nại."

Vu Xuân tức giận: "Chỉ dùng được mỗi trò này."

Tô Khả Tây nghe vậy thì yên tâm, ngược lại cười, "Không có chuyện gì lớn, Nhân tử của cậu nhiều khi còn thích được nghỉ đấy."

Nghỉ học một tuần chỉ là lời nói suông mà thôi.

Đường Nhân có khi còn rất vui vẻ, có cả tuần nhàn rồi đi lượn vài vòng. Cô cúp điện thoại, nhìn thấy hai nam sinh đang nhìn cô trước cổng trường, chắc vì hai người này nên hai nam sinh lúc này định động thủ với cô mới bỏ chạy.

Tô Khả Tây đi qua, nghĩ chút sau đó lễ phép hỏi: "Xin hỏi Lục Vũ cao tam có ở đây không?"

Theo như tính tình của Lục Vũ, chắc không ít người trong trường biết cậu ta.

Tới tìm Vũ ca... Nghe nội dung điện thoại vừa rồi là từ Gia Thủy Tư Lập tới, chẳng lẽ thích thăm cậu ta từ lâu rồi?

Lâm Viễn Sinh cùng Tần Thăng liếc nhau một cái.

Lục Vũ không thích có nữ sinh lại tìm, nhất định sẽ không cho sắc mặt tốt.

Tần Thăng trước kia còn nghĩ giới thiệu cho cậu ta một cô em, ví như Trang Nguyệt, sau lại bị thu thập rất thảm, sau này cũng không dám có suy

nghĩ này nữa.

Cậu ta liếc nhìn nữ sinh trước mặt, gương mặt không tồi, xoa xoa tóc, giả bộ đứng đắn nói: "Lục Vũ? Ai vậy? Chị gái chắc tìm nhầm rồi."

Lâm Viễn Sinh yên lặng trợn mắt.

"Vậy sao?" Tô Khả Tây do dự một chút.

Lần trước ở bệnh viện đã quên hỏi số điện thoại của Lục Vũ, đúng là có điểm thất sách, có lẽ mai quay lại tìm cậu ta xem.

Tần Thăng đứng thẳng, "Em lừa chị làm gì."

Tô Khả Tây liếc nhìn con đường hướng khu dạy học, bên trong sáng lớn hai bóng đèn mờ, loáng thoáng thấy có mấy bóng người.

Cô gật đầu, "Cám ơn, làm phiền cậu."

Tần Thăng lập tức tùm tùm cười trả lời, "Không cần khách khí, không cần khách khí, chị gái xinh đẹp như vậy, lần sau lại ghé chơi nhé."

Lời cậu ta nói là nói thật.

Lúc này cách nữ sinh này hơi xa nên không thấy rõ, lúc này nhìn gần, rốt cuộc có thể thấy rõ ràng. Cô không giống mấy người ở Tam Trung, vừa nhìn là biết được nuông chiều từ bé, nhưng có thể nhìn ra tính tình cũng tốt.

Cả người linh động tinh tế, làn da trắng như ngà voi, rất thích hợp với cậu ấy, trong mắt đen láy, tóc đen dài như gấm vóc ở sau lưng, vóc dáng nhỏ xinh đáng yêu, dáng người cũng đủ yếu điệu.

Lúc nói chuyện, môi anh đào khép khép mở mở. Kết hợp với gương mặt thập phần thu hút.

Tần Thăng lập tức nghĩ: Mẫu này nói không chừng Vũ ca rất thích...

Nhĩ vẫn là nghĩ, cậu ta cũng không dám nói.

Chờ cậu ta lấy lại tinh thần, chị gái kia đã rời trường, đi vào con ngõ nhỏ, tư thế đi xinh đẹp đến mức cậu ta muốn vỗ tay.

Lâm Viễn Sinh nhìn chăm chăm phía trước, đột nhiên nói với Tần Thăng: "Tớ có dự cảm không tốt, cậu có khả năng bị đập."

Tần Thăng tức giận: "Có thể nói lời nào tốt đẹp hơn được không?"

Đang nói, phía sau có người tới, cậu ta chạy nhanh hô: "Vũ ca."

Từ lần trước bị nói không được kêu ca, cậu ta liền bỏ thêm một chữ phía trước cho nên mới không bị chửi nữa.

Lục Vũ trong tối đi tới. Nhìn hai người ở phía kia, "Đứng trước cổng trường, chờ uống gió Tây Bắc sao?"

"Vũ ca, cậu đến muộn rồi, vừa rồi mới có nữ sinh ở cổng trường mình bị hai tên ngốc chặn đường." Tần Thăng nói: "Có muốn cho bọn hăn nhìn một chút?"

Thì ra là vậy, khẳng định là muốn thu thập. Lúc trước bọn họ đều trực tiếp xử lý, giáo huấn đám đó một trận.

"Sau đó, nữ sinh kia nghe điện thoại, cậu đoán xem có chuyện gì... Nhị Trung với Gia Thủy Tư Lập lại xảy ra chuyện, Đường Nhân cứu một nữ sinh, kết quả bị báo cáo."

Tần Thăng hứng thú bưng bưng nói: "Thật âm hiểm."

Loại sự tình này bị báo cho trường khẳng định không mấy tốt. Cũng mất công hiệu trường Gia Thủy Tư Lập là bố của Đường Nhân, thành tích

của cậu ta tương đối tốt, bằng không ít nhất sẽ bị xử phạt.

"Với cậu ấy?"

Tần Thăng nói một đồng còn chưa được trả lời đã nghe Lục Vũ lên tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Viễn Sinh thay cậu ta trả lời. "Với cậu ấy."

Tần Thăng lại nói: "Vừa rồi có nữ sinh tới tìm cậu, tớ sợ cậu bực mình nên đuổi cậu ta đi rồi."

Vừa mới nói xong, Lục Vũ đột nhiên duỗi tay đập vào phía cửa sắt, phát ra âm thanh nặng nề.

Không quá vài giây, đã nghe được anh trầm giọng nói: "Hai đứa lúc nãy ở lớp nào?"

Lâm Viễn Sinh nói: "Lớp ba."

Cậu ta cùng Tần Thăng liếc nhìn nhau, đều cảm thấy đêm nay Lục Vũ có chỗ không thích hợp, từ lúc đầu đã khác thường.

Ý tứ cười lạnh này...

Tần Thăng do dự hỏi: "Nữ sinh kia..."

Nói được một nửa, Lâm Viễn Sinh liền cảm khái: "Ai, cô gái nhỏ nũng nịu như vậy, Tam Trung này loạn vậy mà."

Hai người lập tức thấy ánh mắt Lục Vũ gắt gao nhú lại, liền xoay người hướng phía ngõ đi.

Bóng dáng nặng nề, bước chân rất nhanh, cuối cùng là chạy đi.

Tần Thăng còn có thể nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ của nữ sinh đằng trước càng đi càng xa. Lại nhìn thấy Lục Vũ đuổi theo phía sau, đã đuổi kịp, chẳng qua không có tiến lên, lại trốn phía sau cột điện sau đó đi theo sau, hỏi: "Thế là làm sao... Cậu ta vì cái gì mà tránh ở phía sau mà không lên chào hỏi?"

Muốn gặp nữ sinh thì quang minh chính đại chứ. Đứng sau cột điện rình thật sự quá không hợp hình tượng to lớn của Lục ca.

"Chắc cậu ấy ngại." Lâm Viễn Sinh nhìn chăm chăm Lục Vũ phía sau cột điện, sau một lúc lâu, cậu ta cao thâm khó đoán nói: "Cậu nghĩ ai cũng ngu ngốc như cậu sao."

"Lời này tớ không thích nghe đâu đấy. Tình huống này, làm tớ nhớ tới một bài hát." Tần Thăng chậm rì hát: "... Để anh đưa em về nhà, để anh đưa em về nhà, cả đời đều để anh... Để anh đưa em về nhà."

Tần Thăng trong trường có tiếng Đại vương ngũ âm bát nháo trong trường, nếu có người ở cổng trường về phòng học nghe thấy âm thanh, lập tức bỏ chạy không thấy bóng.

Nhìn bóng hai người biến mất phía trước, Lâm Viễn Sinh làm mặt quỷ: "Cậu có nhớ lời tớ vừa nói không?"

Tần Thăng hỏi: "Nói gì?"

Lâm Viễn Sinh nhìn cậu ta đồng tình: "Đêm nay có khả năng cậu sẽ bị thu thập."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thật Ngốc, Tố Đưa Cậu Về

Ra đến đầu ngõ, đèn đường đã sáng hơn, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe đi qua.

Tô Khả Tây ngừng ở giữa tiệm trái cây và tiệm báo, cầm điện thoại nghĩ một lúc, sau đó nhắn tin cho Đường Nhân.

Đường Nhân rất nhanh trả lời tin nhắn: "Đứng yên đó đừng đi đâu, tớ đến đón cậu."

Cúp điện thoại, Tô Khả Tây liền đứng bên cạnh tiệm trái cây cầm điện thoại chơi, chờ Đường Nhân tới.

"Cháu gái, mua chút trái cây không?" Bà chủ tiệm trái cây chủ động nói.

Cô ở đầu ngõ trường Tam Trung mở tiệm, khách hàng đều là học sinh ở đây, người đến người đi mỗi ngày, không kiếm được nhiều lắm nhưng cũng đủ xài.

Nhìn cô bé này đứng đây vài phút, cũng chưa có phản ứng gì.

Tô Khả Tây xua xua tay: "Không cần đâu dì, cháu ở đây chờ người."

Bà chủ nhìn thoáng qua cũng không nói gì. Chỉ là chờ cô nhìn tới cách đó không xa, do dự một chút liền nhắc nhở: "Cháu gái, người phía sau cháu có biết không? Đi theo cháu từ này đến đây."

Cô bé nũng nịu như vậy, Tam Trung bên này lại loạn, nhiều lưu manh, trước kia cũng xảy ra vài chuyện, cô bé này lỡ như có xảy ra chuyện gì thì không hay.

Tô Khả Tây sững sốt, cảnh giác quay đầu nhìn. Đầu ngõ bên này chỉ có đèn đường một bên, bên phía kia tương đối tối, mọi thứ đều ẩn trong bóng tối. Cô nhìn không được người phía sau là ai, chỉ là cảnh giác một chút.

Đầu năm nay, số nữ sinh bị kéo vào ngõ nhỏ tối không ít, đặc biệt nơi này còn rất loạn.

Tô Khả Tây nhỏ giọng hỏi: "Dì à, bộ dáng của người đó như thế nào?"

Bà chủ lắc đầu: "Không thấy, dì chỉ thấy bóng thôi, trốn ở kia đã lâu, vẫn không nhúc nhích, khẳng định đang chờ cháu."

Cô chỉ chỉ về hướng kia. Nơi đó có một cái ngõ nhỏ với cây cột điện, nửa trên ở dưới đèn đường, còn nửa dưới chìm trong bóng tối.

"Bà chủ, cho cháu mượn con dao."

Tô Khả Tây mượn con dao gọt hoa quả ở tiệm trái cây, cầm trong tay. Cô bước nhẹ, càng đến gần phía bên kia càng thấy được một bóng dáng cao lớn, nhìn không rõ khuôn mặt.

Bên này có rất nhiều nhà cũ, con đường bên ngoài kia cũng đang được xây mới, cho nên có rất nhiều nhà cũ chưa được tháo dỡ, cột điện còn dán đủ kiểu quảng cáo nhỏ kiểu dáng khó có thể đập vào mắt.

Tô Khả Tây đi qua hỏi: "Ai?"

Cô đem con dao gọt trái cây để phía trước, đột nhiên duỗi tay kéo kéo quần áo: "Không ra thì đừng trách tôi không khách khí."

Bên trong không đáp lại, Tô Khả Tây lại hỏi một lần nữa. Đang thời điểm cô chuẩn bị động thủ, không nghĩ tới người bên trong trở tay túm lại, đem cô kéo vào trong, đâm vào lồng ngực quen thuộc.

Tô Khả Tây bị che miệng lại.

Ngón tay mang theo lạnh lẽo đặt ở môi cô. Loại quen thuộc này ngoại trừ Lục Vũ đem lại thì còn có thể là ai.

Tô Khả Tây sợ làm cậu bị thương nên cô vội vàng thu con dao lại, bàn tay còn lại gắt gao túm chặt cổ tay của cậu.

Bà chủ ở cách đó không xa nghe được động tĩnh, chạy nhanh tới dò hỏi: "Cháu gái, cháu không sao chứ?"

Cô cầm một con dao lớn cắt dưa hấu từ tiệm, lưỡi dao phản quang lại, nhìn như muốn lấy mạng người.

Tô Khả Tây chạy nhanh căn ngậm ở ngón tay cậu, ô ô ra tiếng. Lục Vũ giả vờ "A" một tiếng, buông cô ra, "Đừng cản."

Vừa mới bị cản, đầu lưỡi mềm mại đụng vào, làm cậu khó chịu vô cùng.

Bà chủ đã vọt sang đây, hung thần ác sát: "Rõ như ban ngày, còn dám theo dõi con gái, tôi sẽ báo cảnh sát."

Tô Khả Tây vội vàng ngăn cô lại, giải thích: "Dì hiểu lầm rồi, đây là anh cháu, đang giận dữ với cháu."

Bà chủ vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Tô Khả Tây túm Lục Vũ từ bên trong ra, "Là hiểu lầm."

Lục Vũ mặt không tình nguyện, mặt đen như đáy nồi, khoé môi hạ xuống cứng đờ đứng bên cạnh cô, cũng không nói lời nào.

Bà chủ đánh giá anh từ trên xuống dưới vài lần, thu dao lại, hoài nghi mở miệng: "Tiểu tử này lớn lên anh tuấn, không cần phải làm mấy việc trộm cắp như vậy."

Bà vừa nói báo cảnh sát cũng chỉ là dọa người.

Xác định không có chuyện gì, cô đem con dao gọt trái cây trong tay Tô Khả Tây cầm về.

Tô Khả Tây gãi gãi lòng bàn tay của Lục Vũ, thấy anh một tay để trong túi quần, bộ dáng cao ngạo, có điểm muốn cười: "Cậu có phải nhìn thấy tớ ở cổng trường hay không? Vẫn luôn theo tớ sao?"

Lục Vũ bị cào đến ngứa, túm tay xoay lại, "Đừng tự luyện."

Việc gì phải khẩu thị tâm phi như vậy, Tô Khả Tây lại không phải lần đầu thấy, nơi nào tin lời cậu nói. Cô trợn trắng mắt, duỗi tay sờ bả vai cậu, "Hết đau chưa?"

Lục Vũ buông lỏng tay, cúi đầu nhìn gương mặt khẩn trương của cô, thấp giọng "Ừ" một tiếng. Đều đã hai tuần, nếu còn không hết, cậu sợ sẽ đập bệnh viện kia mất.

Tô Khả Tây tuy rằng yên tâm, nhưng vẫn nhân lúc cậu không đề phòng, kéo cổ áo đồng phục của cậu, Lục Vũ mặc chiếc áo thun bên trong, trực tiếp duỗi tay là có thể sờ được.

Miệng vết thương quả thật đã kết vảy, cứng cứng, chắc là rất nhanh sẽ tróc ra. Cánh tay non mềm sờ vào, Lục Vũ liền hừ một tiếng.

Cậu vội vàng kéo tay cô ra, hét lên: "Làm gì làm gì, động tay động chân, không cảm thấy xấu hổ sao?"

Tô Khả Tây nói: "Tớ chỉ kiểm tra một chút."

Ai biết anh phản ứng lớn vậy, làm cô sợ muốn chết. Chỉ là xác định vết thương đã tốt là có thể yên tâm rồi.

Lục Vũ hung hăng nói: "Không được."

Điện thoại trong túi đột nhiên kêu, Tô Khả Tây lấy ra, là tin nhắn của Đường Nhân gửi, cô ấy đang đợi ở đầu ngõ, bảo cô nhanh đến.

Cô nhìn nhìn Lục Vũ, liền trả lời: "Tớ có người đón rồi, cậu về nhà đi, buổi tối gặp."

Đường Nhân gửi cái tin nhắn xem trò vui.

Tô Khả Tây cất điện thoại, ra vẻ lo lắng nói: "Tài xế trong nhà có việc không thể đón tớ, một nữ sinh như tớ đi đêm có nhiều nguy hiểm nha."

Lục Vũ giật giật lỗ tai, không dao động.

Tô Khả Tây lại nói: "Vừa mới không biết ai còn theo dõi tớ...."

"Đưa cậu về, đưa cậu về." Lục Vũ nhăn mặt.

Việc này bị phát hiện, thật con mẹ nó mất mặt, còn bị bà chủ tiệm trái cây cầm dao đuổi, may mắn bên này buổi tối không có mấy người.

Lục Vũ nhìn từ trên cao xuống, liếc nhìn cô một cái: "Xem cậu cũng thuận mắt nên mới đưa về."

Tô Khả Tây ghen cười, nói: "Có thể vào được mắt cậu quả không dễ dàng."

Lục Vũ lại hừ, đứng một bên, tay ở vào trong túi quần đồng phục, bước chân dài đi về phía trước.

Nửa ngày cũng không nghe thấy gì ở phía sau, quay đầu lại nhìn, "Cậu thế nào mà đi chậm như vậy?"

Tô Khả Tây không vội không chậm đi, một chút cũng không hoảng, trả lời: "Vị anh trai này, chân tớ làm sao dài được như cậu."

Lục Vũ cười lạnh: "A"

Nói thì nói như vậy, nhưng tốc độ vẫn chậm lại rất nhiều. Hai người một trước một sau đi, khoảng cách không đến một cánh tay.

Tô Khả Tây nhìn chằm chằm bóng dáng của Lục Vũ, trong đầu đều là những chuyện trước kia. Cậu mặc đồng phục Tam Trung, xám trắng xen kẽ, cùng màu cam trắng đầy sức sống của đồng phục Gia Thủy Tư Lập không giống nhau, có vẻ càng thêm nội liễm.

Tô Khả Tây nghĩ, trước đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thời gian càng trễ, xung quanh nhiều cửa hàng đều bật đèn, có tiệm xe đạp gần đó, bên ngoài trưng rất nhiều xe đạp. Lục Vũ đi đến nhìn một chút.

Bên trong có một nam sinh, nguyên bản đang ăn kem, thấy anh lập tức gọi: "Vũ ca, cậu muốn mua xe đạp sao?"

Lục Vũ "Ừ" một tiếng.

Vũ ca đến tiệm mua xe đạp... La Kiệt rất khiếp sợ.

Cậu ta ngây người, lập tức đẩy mạnh tiêu thụ, đẩy ra chiếc xe leo núi tốt nhất trong tiệm ra, "Cái này, bảo bối của nhà, khẳng định thích hợp với cậu, ngồi lên nhìn rất oai."

Chiếc xe đó xác thật mạnh mẽ, thân xe rất đẹp, Tô Khả Tây đều cảm thấy thật đẹp.

Cháu trai nhà cô rất thích chiếc xe đạp này, nhưng gia đình cảm thấy nguy hiểm nên không ai mua cho thằng bé.

Lục Vũ cũng không nhìn, chỉ hướng cửa: "Không cần, cái kia được rồi."

La Kiệt tầm mắt nhìn theo hướng anh chỉ, nghi hoặc chớp mắt một cái. Cái kia là xe đạp bình thường nhất, đều là những người bình thường lái, mấy nam sinh căn bản đều không chạm vào, hơn nữa nhìn cũng không mạnh mẽ, chức năng cũng rất bình thường.

Thấy cậu ta không lên tiếng, Lục Vũ đá chân, "Tính tiền."

"Được được." La Kiệt vội vàng lấy lại tinh thần, lấy xe đạp ra, vượt đầu nói: "Chỉ hai trăm, không đắt."

Anh biết tính cách của Lục Vũ, anh em là anh em, nhưng nên làm thế nào thì vẫn làm thế đó, không giống mấy lão đại trường khác, tiền bảo kê hay quyệt nợ gì đó đều làm.

Đây cũng là một nguyên nhân anh cam tâm tình nguyện.

La Kiệt trộm liếc nhìn nữ sinh phía sau Lục Vũ, cân nhắc một lúc lâu cũng không đoán được là sai, hẳn là anh chưa thấy qua mới đúng.

Lục Vũ lại đá chân, "Nhìn gì mà nhìn."

Lời này nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, La Kiệt nào còn dám nhìn lung tung nữa, lẩm bẫm nửa ngày nghĩ, đây chắc là chị dâu tương lai, nhưng thật ra lớn lên cũng rất đẹp.

Cậu hề hề chụp lén một tấm, chuẩn bị ngày mai hỏi người khác một chút đây là ai, về sau khỏi rắc tội.

Sau khi tính xong, La Kiệt cầm hoá đơn đi ra.

Lục Vũ trả tiền xong liền lấy xe đạp ra lối đi bộ, tâm tình khá tốt. Tô Khả Tây cũng không nói lời nào đi phía sau anh.

Lục Vũ nghiêng mặt, nhìn Tô Khả Tây cúi đầu không biết suy nghĩ gì, trực tiếp ôm ngang eo cô, ôm cô lên xe.

Vóc dáng cô nhỏ, cũng nhẹ cần, đối với Lục Vũ bất quá cũng là việc nhỏ, bế lên còn cảm thấy mềm mềm, xúc cảm rất tốt.

Tô Khả không kịp phòng bị, nửa ngày cũng chưa ổn định, sợ tới mức kêu một tiếng, nhãn mặt ôm lấy anh bất động.

Lục Vũ cao hơn nhiều so với cô, ngồi trên xe cũng chỉ đến cằm của anh. Dựa vào gân, Tô Khả Tây nhìn đến đôi mắt đen nhánh của anh, còn có đường viền môi, khuôn mặt trắng trẻo.

"Ngu ngốc." Lục Vũ cười nhạo một câu.

Đỡ lấy cô, sau đó còn dặn dò: "Ngồi yên, không được nhúc nhích, bằng không xem tớ làm thế nào thu phục cậu."

Anh ngồi lên phía trước, thấy cô không ngừng ôm eo mình, cong môi cười cười.

Chiếc xe đạp này đuôi xe hơi cao, mũi chân Tô Khả Tây mới chạm đất, nửa ngày mới phục hồi tinh thần, nhịn không được néo eo Lục Vũ một chút.

Chắc chắn thấy cô thấp nên mới cố tình chọn chiếc này.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lục Vũ Không Mang Giấy Vệ Sinh

Còn chưa đi, Lục Vũ lại nhăn mày, từ trên xe đi xuống.

Tô Khả Tây nghi hoặc hỏi: "Cậu sao vậy?"

"Ngồi yên ở đây, đừng chạy loạn."

Lục Vũ kéo cô xuống, nói xong liền chạy đi, dưới ánh mắt của Tô Khả Tây đã thấy anh chạy vào tiệm xe đạp kia.

La Kiệt đang cầm điện thoại, trong nhóm nghe nói có ảnh chụp, toàn bộ đều muốn mở khung chat riêng với, trong nhóm thành một đồng loạt. Anh đang rối rắm có nên gửi hay không, bả vai đã bị kéo một cái.

"Ai thế?" La Kiệt tỏ vẻ bức mình quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy thiếu chút nữa bị dọa đến mạng còn không có, vội vàng ấn nút tắt điện thoại, trong lòng lộp bộp một tiếng, sợ chính mình bị phát hiện.

Lục Vũ thấy cậu ta kinh hoảng cắt điện thoại, ánh mắt nhìn thoáng qua, màn hình đã biến thành màu đen, "Ghế lót phía sau."

La Kiệt nhẹ nhàng thở ra, tươi cười nói, "Có có có."

Chạy qua phòng bên cạnh lấy một cái, bỏ vào trong túi đưa qua, "Vũ ca, cái này miễn phí."

Lục Vũ "Ừ" một tiếng.

La Kiệt nhìn không được nói: "Chúc Vũ ca mã đáo thành công."

Lục Vũ không nói chuyện, lấy xong định đi.

La Kiệt đang định xoay người, liền nghe cửa âm thanh không cảm từ cửa truyền vào: "Xoá ảnh chụp."

.....

Anh yên lặng xoá ảnh chụp.

Thật đáng sợ, cả ảnh chụp cũng đều không được giữ.

Tô Khả Tây đứng một chỗ chờ chán muốn chết, nhìn thấy Lục Vũ xách theo cái túi đi ra, đưa cổ ra xem.

"Cậu đi lấy gì thế?"

Lục Vũ nói: "Hỏi gì mà nhiều vậy."

Tô Khả Tây cười hì hì: "Tớ vẫn luôn nói nhiều, cậu không phải sớm biết rồi sao?"

Lục Vũ không trả lời cô, lấy ghế lót lên chỗ ghế sau, tay sờ sờ thử, quả thực rất mềm, ngồi sẽ không bị đau.

Tô Khả Tây lại bị anh ôm lên.

Cẩn thận như vậy, trong lòng cô ấm áp, liền biết Lục Vũ này khẳng định là vệt chết cái mỏ vẫn cứng đây mà, ngoài miệng nói thế, thân thể vẫn rất thành thật.

Lối đi bộ buổi tối không đông người lắm, đạp xe tương đối dễ dàng. Lục Vũ nhiều năm đã không đạp xe, lại chở thêm người, nhìn rất lưu loát, vừa lên liền đạp dáng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tô Khả Tây vừa lấy lại tinh thần, dọa đến mạng nhỏ còn không có. Cô cau mày, "Cậu có thể đạp hay không?"

Sắc mặt Lục Vũ cứng đờ, sự tình mất mặt như vậy muốn nói là nói sao? Ngữ khí anh anh không tốt lắm, "Tớ không biết chắc cậu biết."

Tô Khả Tây nói: "Tớ đúng là biết, cậu xuống đi, tớ đạp cho."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Xong lại hướng bên cạnh run rẩy đạp.

Tô Khả Tây không nói được anh, lo lắng đề phòng túm bên hông đồng phục của Lục Vũ, trong lòng đối với anh bỗng nhiên có chút hoài nghi.

Hơn mười phút, hai người mới đi được mấy chục mét. Cô vừa quay đầu, còn có thể nhìn thấy ánh mắt cậu nam sinh ở tiệm xe đạp kia, chắc là rất ngạc nhiên.

Tô Khả Tây nhịn không được nói, "Lục Vũ, cậu xuống đi."

Đạp xiêu xiêu vẹo vẹo như vậy, cô khi nào mới về nhà được chứ, tuy rằng cô cũng rất muốn về trễ chút, nhưng trễ quá lại không được.

Vừa nói xong, Lục Vũ liền cười lạnh một tiếng.

Bên cạnh vừa vặn có chiếc xe hơi vượt qua, anh lập tức nói: "Cậu còn lái nhái dài dòng, tớ đạp cậu xuống đường đấy."

Tô Khả Tây không nói, lại néo eo cậu một cái.

Lục Vũ kêu một tiếng, nhe răng trợn mắt nhưng không nói gì.

Cũng may anh rất nhanh làm quen, chẳng bao lâu cuối cùng cũng đạp yên ổn, tốc độ bắt đầu phóng nhanh.

May mắn ở đây không có ai, không có vấn đề gì lớn.

Buổi tối có chút gió, lại ngồi trên xe đạp, tóc của Tô Khả Tây đều bị gió thổi bay. Tay cô còn nắm chặt đồng phục Tam Trung của Lục Vũ, nghe tiếng gió kêu vu vu, không tự giác mà suy nghĩ.

Vừa ngẩng đầu là có thể thấy cái ót của anh.

Tô Khả Tây không biết Lục Vũ chuyển trường vì nguyên nhân gì, cũng không biết ở Tam Trung của anh như thế nào, có tốt hay không, hay là không tốt không xấu.

Nhưng cô có thể khẳng định một việc, đã không còn cùng cô giao nhau nữa.

Bọn họ đã hai tháng không liên lạc, Lục Vũ xuất hiện lần nữa trước mặt cô, tính cách đều đã thay đổi.

Từ lạnh lùng tự phụ đến bất cần đời.

Là cô chưa từng nghĩ tới.

Tô Khả Tây bỗng nhiên buông áo anh ra, đưa tay ôm eo anh. Qua một lát, cô cảm thấy chính mình buông tha anh thật quá đơn giản, rõ ràng chính là một tra nam (***) không từ mà biệt mới đúng.

(**) Tra nam: đàn ông tệ bạc.

Trong lòng không dễ chịu, cách lớp quần áo gãi gãi eo anh. Trong đồng phục là áo thun, Lục Vũ căn bản không phản ứng.

Tô Khả Tây nghĩ chút, lén lút đưa tay đi vào trong áo, dùng móng tay cẩn thận gãi gãi hai cái.

Lục Vũ thiếu chút nữa trượt chân, đầu xe đi nghiêng vẹo.

Người phía sau cố tình không tự biết, anh căn răng uy hiếp: "Cậu cào nữa xem tớ thu phục cậu thế nào."

Tô Khả Tây không những không thu tay, ngược lại còn mạnh thêm một chút, "Tớ liền báo cảnh sát, cậu ngược đãi tớ."

Lục Vũ: "..."

Tiết tự học buổi tối.

Những người khác ngồi hí hoáy làm bài tập, trong phòng ngoại trừ tiếng lật sách vở cũng không có âm thanh gì.

Tần Thăng nhìn đề bài hơn nửa ngày, ném bút lăm bắm oán giận: "Vũ ca khi nào trở về nhỉ, còn chưa chép bài tập nữa."

Anh đơn giản lấy điện thoại từ trong ngăn bàn ra cùng Lâm Viễn Sinh chơi trò chơi, chơi ba lần đều bị chết hết ba lần, chạy cũng chưa chạy được.

Nhìn màn hình đi xuống lần nữa, lại đếm ngược để được hồi sinh. Tần Thăng đột nhiên đập bàn mắng, "Mẹ nó."

Thầy giáo môn toán trên bục giảng tầm mắt sắc bén nhìn, thanh âm hùng hồn: "Tần Thăng, tiết tự học buổi tối cậu làm gì hả?"

Tần Thăng hoảng hốt, thủ hạ vừa mới sống lại đột nhiên bị gọi, tâm tình không tốt đứng lên.

Thầy giáo môn toán liếc nhìn phía sau, liền biết vắng một người, ý tứ dò hỏi một chút: "Lục Vũ đâu? Không tới tiết tự học sao?"

"Đi vệ sinh." Tần Thăng thuận miệng đáp.

Nhìn cậu ta một bộ cà lơ phất phơ, cả người ông ấy giận dữ, nhưng biết cậu ta chính là cái gai, nói cũng vô dụng, chỉ bắt cậu ta đứng một tiết.

Nửa tiếng sau, chuông tan học tiết tự học thứ nhất vang lên.

Thầy giáo thu dọn sách vở, đứng lên muốn đi, đi đến cửa quay đầu lại nói: "Đi vệ sinh cả nửa tiếng, chắc là quên giấy rồi."

Cả lớp ngơ ngác nhìn nhau, nhin không được cười trộm.

"Cười cái gì mà cười." Tần Thăng liếc nhìn xung quanh một chút, "Ông thầy thật nhiều chuyện."

Lâm Viễn Sinh cười haha nửa ngày, "Cái khác tớ không biết, tớ chỉ biết, Vũ ca về nhất định xử lí cậu một trận hahaaa."

Tự nhiên bịa chuyện anh đi vệ sinh, còn bị nói không mang giấy.

Tần Thăng tức giận muốn chết, gãi gãi tóc, "Không ở lớp nữa, đi ra ngoài đi chơi đi."

"Bên kia mới xây cái quảng trường, rất xinh đẹp, qua bên kia đi dạo đi, nói không chừng có thể gặp được em gái nào." Lâm Viễn Sinh lập tức nói.

"Còn nói nữa, đi nhanh lên."

Gọi một đám người ở mấy lớp khác, cuồn cuộn kéo nhau đi quảng trường. Tiết tự học buổi tối ở Tam Trung chỉ là hình thức, không có bao nhiêu người quản, đây cũng là nguyên nhân thành tích đột nhiên giảm. Cũng chỉ có mỗi lần lãnh đạo phía trên muốn đến thị sát mới nghiêm túc một chút.

Lúc này mới bảy tám giờ, qua đường một cái là có thể nhìn thấy đầy người ở quảng trường.

Tần Thăng cùng một đám người Lâm Viễn Sinh đi đến thẳng đường lớn đối diện, nhin không được xao động một chút, chỉ tiếc đèn đỏ đã sáng, lại cũng không thể vượt đèn đỏ. Cả đám người chỉ biết chôn chân ở đó.

Đột nhiên, có một nam sinh xoa xoa mắt, nhìn về phía đối diện, có chút không thể tin được, đẩy đẩy người bên cạnh, "Cậu xem...Đó là Vũ ca sao?"

Cậu nam sinh bị đẩy dụi dụi mắt, "Đúng vậy."

Thanh âm kia không nhỏ, bên này đều có thể nghe thấy, theo hướng bên kia nhìn. Người bị Tần Thăng nói dối đang trong nhà vệ sinh nửa tiếng Lục Vũ bây giờ đang lắc lư đạp xe kia, ghế sau còn có một nữ sinh nữa chứ.

Một đám người kinh ngạc rớt cả tròng mắt.

"Là Vũ ca sao? Có phải g là anh em sinh đôi không..." Có người chọc chọc Tần Thăng, không thể tin nói.

Tần Thăng tức giận trợn trắng mắt, "Vũ ca từ khi nào mà có anh em sinh đôi chứ."

Lâm Viễn Sinh ngửng đầu, híp mắt nhìn một chút, vỗ bả vai Tần Thăng, lời nói có chút thâm thía, "Thấy chưa, tay nhỏ của con gái người ta còn để trên eo Lục ca, nói cậu phải bị đánh, cậu còn không tin."

Đối diện chính là quảng trường, đèn chiếu về phía này, Lục Vũ như đạp ánh đèn, tóc đen nhỏ lưu loát, như cũ có thể nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của anh, mặt mày rục rờ.

"Có phải là em bà con xa không." Có người phía sau nói.

Tính cách Lục Vũ ai mà không biết, bên cạnh không nói quá mấy câu với nữ sinh , ngay cả hoa hậu giảng đường Trang Nguyệt đều nhìn không vào mắt, hiện tại lại cam tâm tình nguyện chở con gái người ta lắc lư đi dạo ngoài đường, còn vì người ta mà gấn yên xe chứ.

Sợ là xuân tâm nảy mầm rồi.

Tần Thăng đỏ mặt, "Ai con mẹ nó biết nữ sinh này biết Vũ ca chứ?"

Thời điểm cậu ta lừa gạt, cô ấy còn chưa nói quan hệ hai người là gì... Chỉ là nếu có nói, chỉ sợ cậu ta cũng chẳng tin.

Cậu ta nghiêng cổ, quay đầu nói, "Nữ sinh Vũ ca để mắt lớn lên khá xinh đẹp, khẳng định tính cách cũng tốt, đợi lát nữa qua nhớ phải gọi một tiếng chị dâu đấy."

Đoàn người mồm năm miệng mười thảo luận, nhân tiện cùng nhau qua đường.

Lục Vũ vừa vịn đạp đến trước mặt bọn họ, nghiêng chân dài đứng trên đất, nửa chống xe đạp, mặt không chút biểu tình.

Trong lúc nhất thời đám người đều trợn tròn mắt.

Tô Khả Tây nhìn thấy Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh liền chào hỏi: "Lại gặp nhau rồi."

"Chào cậu chào cậu." Tần Thăng máy móc nặn ra nụ cười.

Nhưng ngàn vạn lần đừng đề cập đến chuyện lừa gạt, vạn nhất nhắc nhở Vũ ca nghĩ lại chuyện đó, cậu ta chắc chắn sẽ bị nhừ tử...

Lục Vũ quét mắt nhìn cậu một cái, "Các cậu không học tiết tự học buổi tối, ra đây làm gì?"

Lâm Viễn Sinh đặt lên vai Tần Thăng, nghiêng đầu qua nói, "Quảng trường này mới xây, định tới đây chơi... Không ngờ gặp được chị dâu."

Thanh âm lúc nói chuyện kéo dài, rõ ràng chính là chế nhạo.

Lâm Viễn Sinh mở miệng, phía sau liền có người kêu: "Vũ ca."

Lại quay qua Tô Khả Tây, ngoan ngoãn kêu: "Chào chị dâu."

Lục Vũ còn chưa nói gì, nhưng Tô Khả Tây biết một đám người này đều quen biết nhau, đặc biệt là người trước mặt này, lúc này còn gạt cô.

Cô nháy từ trên xe xuống, nụ cười đắc ý, thanh âm mềm mại: "Cậu biết Lục Vũ sao?"

Tần Thăng: "...."

Bà cô của tôi ơi!!!

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 8A: Không Vui

Tuy rằng ngữ khí rất nhẹ nhàng nhưng Tần Thăng như Lâm vào đại địch, liếc nhìn Lục Vũ xấu hổ cười, "Chị dâu đừng để trong lòng, tớ chỉ là nói đùa..."

Cậu khoa tay múa chân một chút, "Tớ chỉ sợ có người đi quấy rầy Vũ ca."

"Nói rất có đạo lý." Tô Khả Tây vuốt cằm, tính toán buông tha cậu ta, "Các cậu bây giờ đi chơi sao? Tớ và Lục Vũ cũng muốn đi."

Lâm Viễn Sinh run run chân, "Chỉ sợ Vũ ca không đi đâu."

"Cậu ấy đi." Tô Khả Tây nói xong xoay đầu hỏi, "Cậu có đi không?"

Trả lời rồi mới đi hỏi lại sao? Một đám người yên lặng phi nhổ.

"Không đi."

Thời điểm Lục Vũ nói, một chút biểu tình cũng không có, bọn Lâm Viễn Sinh thường lui tới cũng không lăm miêng.

Tô Khả Tây vỗ vỗ tay, "Được rồi, cậu ấy đi, đi thôi."

Tần Thăng quả thật trợn mắt há mồm, rõ ràng nghe bảo không đi... Như thế nào đến miêng cô lại là đi?

Mấy người cũng không dám nói chuyện, tốp năm tốp ba từ cầu thang đi xuống, phía dưới chính là quảng trường, bên cạnh là trung tâm mua sắm.

Một đám người đi đến giữa đường, nhìn không được lại quay đầu. Lại kinh ngạc muốn rớt cả tròng mắt, Vũ ca thật đúng là ngoan ngoãn đi theo chị dâu đây.

Lục Vũ tay bỏ trong túi quần, chậm rì đi theo phía sau Tô Khả Tây, không nói lời nào, bộ dáng lãnh đạm nhưng thật ra hấp dẫn không ít sự chú ý của nữ sinh xung quanh.

Trên quảng trường có đủ loại hoạt động, phía trước có sân khấu biểu diễn ca nhạc, xung quanh lại có sàn nhảy, còn có quán đồ trưng bày. Bên cạnh còn có mùi của thịt nướng.

Cả đám nối đuôi đi vào trung tâm, mấy nam sinh liền chạy đến chỗ khu trò chơi, đợi đi được một nửa lại dừng lại.

Tần Thăng nhìn không được hỏi, "Vũ ca, chị dâu, chơi cái nào đây?"

Lục Vũ không có tâm tình trả lời.

Tô Khả Tây nhéo nhéo lòng bàn tay anh, "Các cậu muốn đi thì cứ đi, kia có phải khu trò chơi không, đến đó đi."

Tần Thăng vui vẻ hơn hờ trả lời: "Chị dâu anh minh."

Xem bộ dáng ham chơi của cậu ta, Tô Khả Tây nhìn không được cười.

Lục Vũ giật giật tay, không rút ra.

Bên trong cùng ở lầu hai là khu trò chơi, đủ loại âm thanh, còn có tiếng la, cực kì ồn ào. Đó chính là nơi nam sinh mê nhất.

Mặc dù Tô Khả Tây cảm thấy hơi ồn, nhưng cũng không nói gì, đây là lần đầu tiên, dù sao cũng phải lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương, cũng không thể ném mặt mũi của Lục Vũ.

Nghe bọn họ xưng hô, có lẽ Lục Vũ chính là lão đại.

Tô Khả Tây đúng là không nghĩ tới, cậu ta thế nhưng từ một học sinh ngoan ngoãn biến thành lão đại lưu manh, hơn nữa nghe nói còn rất lợi hại.

Hai người nép mình trong một góc. Tô Khả Tây lắc lắc tay anh, cười khen, "Tiểu ca ca thật lợi hại nha."

Lục Vũ nghiêng đầu nhìn cô, "Không thể im lặng được đúng không?"

"Không thể."

Sau một lúc đứng đó, Tô Khả Tây không chịu nổi âm thanh ở đại sảnh nữa, còn có người hút thuốc bên trong, khó ngửi vô cùng.

Cô lấy cớ đi vệ sinh, đợi lát nữa chờ bọn họ ra rồi lại đi vào.

Ra khỏi phòng vệ sinh, Tô Khả Tây soi gương dặm lại son môi.

Đây cũng là mua lúc dạo phố với Đường Nhân, chị bán hàng giới thiệu sau khi thử cho cô, cô đích thật cũng rất thích loại son bóng nhẹ nhàng này.

Cô thích nhất là được di truyền đôi môi này từ mẹ cô, khá xinh đẹp.

Tô Khả Tây thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài, chỉ lo cúi đầu dọn lại túi nhỏ, không nghĩ vừa ra hành lang liền đụng trúng bức tường, lại lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã.

"Đúng là ngày gì, ai vậy hả, không có mắt sao?" Đỉnh đầu vang lên một âm thanh không kiên nhẫn.

Tô Khả Tây ngẩng đầu nhìn, thấy bộ dáng cau mày của anh ta, xin lỗi: "Thật xin lỗi, vừa rồi không chú ý, ngại quá."

Cô chỉ chỉ bên cạnh, ý bảo phải đi rồi.

"Ha, tớ nhận ra cậu." Nam sinh đột nhiên giơ chân ra, đứng trước mặt cô.

Tô Khả Tây chỉ chỉ mình, nghĩ mãi cũng không nhớ nam sinh này là ai, một chút ấn tượng cũng không có, "Tôi không quen anh."

Trình Bắc Dương cợt nhả: "Không biết cũng không sao, bây giờ thì biết rồi, tớ là Trình Bắc Dương, anh cậu là Dương Lộ đúng không?"

Tô Khả Tây lúc này mới ngừng lại.

Dương Lộ là con út của cậu cô, lớn hơn cô vài tháng, cũng học cao tam, học cùng trường với cô. Cô hỏi: "Anh có quan hệ gì với Dương Lộ?"

Trình Bắc Dương nói: "Anh em thật thiết."

Anh ta thu chân lại, là người quen nên cũng không làm khó xử nhau, cười nói: "Dương Lộ khen cậu lên đến trời cao, ảnh chụp cũng đem khoe, hôm nay rốt cuộc cũng được nhìn thấy người thật. Cùng nhau đi uống trà đi."

Tô Khả Tây trả lời: "Còn có người đợi tôi, đi trước, lần khác gặp."

"Đụng vào tớ xong bỏ chạy sao? Để lại số WeChat đi." Trình Bắc Dương kéo cổ tay cô lại, "Bằng không sao tớ liên lạc với cậu được."

Tô Khả Tây định thần nhìn anh ta.

Trình Bắc Dương khá đẹp trai, gương mặt rất soái, mặt mày đều có bộ dáng câu dẫn.

"Được."

Dù sao đến lúc đó cũng phải xem cô có đồng ý hay không.

Sau khi về hỏi Dương Lộ một chút xem Trình Bắc Dương là ai.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 8B

Trùng hợp hơn nữa.

Tần Thăng cùng Lâm Viễn Sinh đứng đối diện bên kia, nhìn chăm chăm nam sinh lải nhải dài dòng phía trước, lại nhìn vẻ mặt không biểu tình của Lục Vũ.

Giọng nói kia rõ ràng nghe được rành mạch, chỉ có kém không kể bên tai bọn họ mà nói muốn theo đuổi chị dâu.

Người của Vũ ca bọn họ mà người khác dám theo đuổi sao?

Vừa rồi bọn họ đều bị Lục Vũ kêu lại, mới biết được Tô Khả Tây đi vệ sinh còn chưa ra, cũng không định chơi bên kia nữa.

Ai biết vừa lúc đụng phải một màn này.

Lục Vũ đầu lưỡi đỡ hàm trên, nhìn người trước mặt cầm điện thoại cười đến vui vẻ, mắt đen láy lộ ra chút âm u.

Ánh mắt hướng phía Tô Khả Tây đi, không chút để ý nói, "Đi rồi."

Tô Khả Tây còn chưa trở lại khu trò chơi đã thấy một đám người đủ loại tư thế đứng trước cửa, có vẻ như là đang đợi cô.

Cô đi qua, có cảm giác có chỗ nào không đúng lắm.

Nhìn Lục Vũ đi, biểu tình tựa hồ rất bình thường, cũng khác gì vừa rồi.

Tần Thăng cũng không dám nhiều lời, sợ nói cái gì sai.

Cả đám người ra khỏi trung tâm, đi dạo bên ngoài, thấy cửa hàng ném phi tiêu, đằng sau có không ít đồ chơi bằng nhôm, có rất nhiều đang chơi phía trước.

Thấy không khí có chút xấu hổ, Tần Thăng xoay tròn mắt, đi đến phía sau hỏi, "Chị dâu nhỏ, có muốn chơi một lát không?"

Tô Khả Tây liếc nhìn, "Cậu muốn chơi tay đôi tới tới sao?"

"Đọ tay đôi? Không không không, chính là ý trên mặt chữ thôi." Tần Thăng vội vàng trả lời.

Vạn nhất cậu ta trúng hết, chị dâu là không trúng được cái nào, chẳng phải sẽ làm tổn thương tâm hồn yếu ớt của thiếu nữ sao, Vũ ca trở về không đánh chết cậu ta mới lạ.

Xem ra sau khi cậu ta thắng món lớn nhất xong phải tặng xem như lễ vật, đoái công chuộc tội mới được.

Ông chủ ở trước quán hét to.

Tô Khả Tây định kéo Lục Vũ qua, không nghĩ bị anh đẩy tay ra, nhìn sắc mặt anh cũng rất khó coi. Cô hơi nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi: "Cậu sao vậy?"

Lục Vũ không trả lời, chỉ lấy khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô liếc mắt một cái.

Tô Khả Tây càng nghi hoặc, chỉ trực tiếp hỏi: "Cậu không chơi sao?"

Lục Vũ quay đầu không nhìn cô: "Không chơi."

Ông chủ vẫn còn đứng đó hét to.

Tần Thăng liền đi qua đó hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Mười đồng mười lăm cái phi tiêu, trúng tám cái có thể lấy món nhỏ, mười hai thì lấy được món to kế bên, trúng hết mười lăm cái thì con thú bông to nhất sẽ là của cậu, chơi thử không?"

Anh trực tiếp trả tiền cho hai người chơi, ông chủ liền đưa hai hộp đựng phi tiêu qua.

Tô Khả Tây liếc nhìn Lục Vũ bên cạnh.

Cho dù ánh đèn bên này không phải rất sáng, cũng có thể nhìn thấy sắc mặt anh trầm xuống, cằm đưa ra, khoé môi kéo xuống.

Rất không cao hứng.

Cô suy nghĩ thử xem anh như thế nào lại tức giận. Tô Khả Tây kéo góc áo đồng phục của anh, nhỏ giọng nói: "Lục Vũ."

Còn chưa kịp nói xong, Lục Vũ đã lên tiếng, còn rất lạnh lùng: "Cậu chơi đi."

Tô Khả Tây bị anh kéo đến trước sạp, Tần Thăng cầm lên một cây phi tiêu, hi hi ha ha mở miệng: "Chị dâu, tở đây liền không khách khí nhé."

Bên cạnh có người xem náo nhiệt, cũng có mấy người lớn mang theo mấy đứa trẻ, đều vây quanh ở đây.

Vận khí chạm vào cái này, cả đêm cũng chưa nhìn thấy ai trúng được hết, cũng không biết lần này thì sao.

Tần Thăng chơi trò này không ít, lần này cũng dễ như trở bàn tay, mãi cho đến khi qua mười lần, bên cạnh đều bắt đầu vỗ tay.

Ông chủ mở sạp này đã nhiều năm, cũng mấy tháng mới thấy được có người trúng được hết, số nhiều để chỉ là 12, 13 cái.

Cho đến cái cuối cùng được ném ra, ước chừng được 12 cái.

"Nha, đây là của cậu." Ông chủ đưa qua một con thú bông cao bằng nửa người.

Tần Thăng mặt mày hớn hờ lấy, duỗi eo với Tô Khả Tây, duỗi tay cột nhả nói: "Chị dâu, mời."

Lục Vũ cười lạnh một tiếng.

Lâm Viễn Sinh đứng ở gần, tự nhiên nghe được, ánh mắt loé loé, cũng không nhắc nhớ Tần Thăng.

Tô Khả Tây quơ quơ ống phi tiêu, phi tiêu bên trong chạm vào nhau kêu ầm ầm, cô cười: "Không chừng tớ trúng được hết thì sao."

Cô nhắm mắt ném một cái, ra ngoài, âm thanh tiêu rơi ra cực kì rõ ràng.

Người xung quanh đều vỗ tay cổ vũ, Tần Thăng nhìn tư thế của cô, có chút hoài nghi, chị dâu chắc không phải cao thủ trong giang hồ che dấu võ công đâu nhỉ?

Ai ngờ, cái thứ hai lại không trúng.

Cái thứ ba cũng không trúng.

Tô Khả Tây thu lại nụ cười, mặt nhìn chăm chăm quả bóng bên kia, lại ném một cái ra ngoài, kết quả vẫn trúng khe hở giữa hai quả bóng.

Phi tiêu càng ngày càng ít, người bên cạnh rời đi không ít

Cuối cùng, ông chủ vui vẻ hớn hờ lấy lại ống tiêu, ra vẻ thờ dài, "Ai da, vận may không tốt, có muốn chơi lần nữa không?"

Tô Khả Tây bên này nhìn chăm chăm quả bóng.

Như thế nào đều là bóng trên tường, cô chỉ trúng được một cái, mười bốn cái còn lại đều ra ngoài, cô còn nói muốn trúng hết nữa chứ.

Tân Thăng ghen cười, néo mặt làm bộ mặt an ủi, mua thêm một ống tiêu nữa đưa qua, "Chị dâu nhỏ, không cần nản lòng, khẳng định vừa rồi vận khí không tốt, cái tiếp có lẽ sẽ trúng nha, thử lại xem."

Tức Khả Tây tức đến muốn đập cậu ta một cái, chỉ là không ai dám động thủ.

Đây đúng thật là xấu hổ, cô lấy ống tiêu, tiện tay lấy một cây tiêu chuẩn bị hướng quả bóng đối diện ném.

Ai ngờ bên cạnh có bàn tay đưa qua, cầm cái phi tiêu trong tay cô.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không Được Chạy Đầy!

Bàn tay này Tô Khả Tây đương nhiên biết. Trong năm nay, cô đã năm không biết bao nhiêu lần.

Tô Khả Tây xoay đầu, nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Lục Vũ, cầm phi tiêu, hướng quả bóng bên kia ném vỡ một cái.

Cô vui vẻ nói: "Cậu muốn giúp tớ sao?"

Lục Vũ xoay đầu liếc cô một cái, "Ừ hừ."

Tuy rằng giọng tương đối nhỏ, nhưng Tô Khả Tây vẫn nghe thấy, cười hì hì đem ống tiêu để trước mặt anh, "Lão đại, tớ chính là tiểu đệ của cậu."

Lục Vũ nhướng lông mày, liếm liếm môi.

Mọi thứ tiếp theo tương đối kích thích. Một cái lại một cái, vô cùng chuẩn xác.

Mọi người vây xem đều bị cô ném không trúng đuổi đi lại quay trở lại xem, trừng mắt nhìn Lục Vũ phi vào bóng.

Mãi cho đến tiêu thứ mười ba, mấy đứa trẻ xem náo nhiệt đều không nhìn được mà vỗ tay, hô: "Đại ca ca, cố lên."

"Đại ca ca, cố lên."

Tô Khả Tây nhấp môi cười, đứng bên cạnh anh nhỏ giọng hô, "A, tiểu ca ca, cố lên."

Tay Lục Vũ khựng lại một chút, nhưng cũng nhanh chóng ném tiêu. Phi tiêu bay thẳng về

"Xem ra cậu sắp xong đời rồi ha ha ha." Lâm Viễn Sinh không chờ nổi mà cười nhạo Tần Thăng, "Vũ ca uy vũ."

Tần Thăng duỗi cổ, "Ai."

Chủ động động thủ, đợi lát nữa có phải đến lượt bản thân mình hay không.

Phi tiêu thứ mười bốn, vẫn trúng đích như cũ.

Lục Vũ nghiêng mặt, không nói gì nhưng nhướng mày nhìn Tô Khả Tây.

Tô Khả Tây vỗ tay cổ vũ, "Lợi hại lợi hại, siêu cấp lợi hại! Còn một cái cuối cùng, nếu trúng có thể lấy món quà lớn nhất."

Lục Vũ nói: "Lời này của cậu thật trái lương tâm."

"Cậu nghĩ nhiều rồi, tớ nói thật đấy!" Tô Khả Tây vội vàng nói: "Chỉ là... nếu cậu không trúng cũng không sao...."

Còn chưa nói xong, Lục Vũ đã duỗi tay lấy một phi tiêu. Không nghĩ tới, lại đụng với bàn tay khác, cả hai đều đang đứng đó.

Tần Thăng đang xem vui vẻ, nhìn thấy bàn tay kia, ngẩng đầu mắng: "Người nào không có mắt? Không thấy chúng tôi đang chơi sao?"

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy chính là người đứng ở nhà vệ sinh lúc nãy. Trong lòng lập tức "lộp bộp."

Anh xoay đầu nhìn sắc mặt của Lục Vũ, quả nhiên cả khuôn mặt đều đen như đít nồi, cảm xúc kia... chắc muốn bùng nổ lắm?

Tô Khả Tây không có phản ứng gì, chủ nhân bàn tay này cô thật không biết.

Xoay đầu nhìn thì thấy Trình Bắc Dương chen đến bên cạnh, khuôn mặt cười hì hì, híp mắt nhìn cô chớp mắt.

Trình Bắc Dương nói: "Để tớ thử xem."

Giọng điệu lười biếng, không biết đang nói cùng Tô Khả Tây hay nói với Lục Vũ đối diện.

"Tô Khả Tây"

Lục Vũ bỗng nhiên gọi cô, âm thanh trầm thấp đến đáng sợ.

Tô Khả Tây nhích nhích tay, tránh xa Trình Bắc Dương, cô duỗi tay cầm lấy phi tiêu cuối cùng đưa cho anh: "Này, cho cậu."

Chỉ là không nghĩ rằng, Lục Vũ không cầm.

Cậu trực tiếp rút phi tiêu ở ống bên cạnh ra, ông chủ chưa kịp phản ứng, đã thấy phi tiêu được ném ra, gần như tùy tiện.

Mấy người vây xem xuynh quanh đều nhìn theo. Cuối cùng vang lên tiếng hoan hô.

Mấy cậu nhóc kích động la lên: "Aaa, đại ca ca lại trúng nữa."

Mọi người cũng vỗ tay theo.

Trình Bắc Dương cầm lấy phi tiêu Tô Khả Tây đặt ở phía trước, ném một cái, tự nhiên tâm tình thật kém, ném ra người, rơi xuống bên cạnh quả bóng.

Ông chủ nhìn anh, lại nhìn Lục Vũ, lên tiếng dò hỏi: "Cái này... tính như thế nào?"

Lục Vũ thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: "Không quen biết."

Tần Thăng phản ứng lại cũng lên tiếng ngăn cản: "Chúng tôi tự mình chơi, cậu ta tự lấy, căn bản không tính chung được."

Ông chủ cũng nhìn ra bọn họ hơi cáu giận, không hỏi lại, đi ra phía sau đem thú bông to cao ôm tới, đưa qua nói: "Đây là phần thưởng của các cậu."

Lục Vũ đưa một tay ôm lấy.

Ông chủ ghen một hơi, buồn bực nói: "Từ lúc quảng trường xây dựng đến nay, các cậu là người đầu tiên trúng hết đấy."

Đưa cho người ta mấy trăm đồng, lòng thật đau.

Trình Bắc Dương vẫn còn đứng bên cạnh, mang theo ý cười như cũ, tựa hồ đều không bị một chút chuyện vừa rồi làm ảnh hưởng.

"Trình Bắc Dương." Tô Khả Tây túm anh sang một bên, hoài nghi nói: "Tôi và cậu không thân nhau nhỉ?"

"Tớ thân với anh cậu, thì cũng như thân với cậu thôi." Anh cười tủm tỉm trả lời.

Tô Khả Tây chinh sắc mặt, "Mặc kệ cậu có ý gì, nhưng tôi không có hứng thú với cậu, cậu thân với anh tôi thì cứ việc thân."

Chuyện vừa rồi, đột nhiên đưa tay qua, như thế nào cũng thấy không thích hợp.

Trình Bắc Dương không trả lời.

Qua một lát, cậu nhìn về phía người đối diện, làm cái khẩu hình miệng.

Tô Khả Tây đã xoay người nên không thấy động tác của anh. Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh tuy không hiểu ý tứ của anh, nhưng cũng biết đó không phải mấy lời hay ho, lập tức xắn tay áo muốn xông lên cho anh ta một trận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Lục Vũ đứng yên chỗ đó, không có biểu tình trả lời: Lăn xa một chút.

Anh liếc nhìn chỗ Tô Khả Tây, "Lại đây."

Chỉ một câu đơn giản trầm thấp, chính mình còn chưa cảm thấy gì, nhưng người bên cạnh lại rất rõ ràng.

Bọn Tần Thăng đều biết Vũ ca đã giận điên lên rồi.

Ngữ khí như vậy chỉ có lúc tức giận mới có, mặt mày nhú chặt, đen không thua gì mặt Bao Công.

Tên tiểu bạch kiếm (*) này không biết từ đâu chui ra, dám tranh chị dâu nhà bọn họ, thật đúng là ngày thường sống quá thoải mái rồi.

(*) Tiểu bạch kiếm: dùng để chỉ những chàng trai có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai. Một nghĩa khác là chỉ con trai ham tiền.

Tô Khả Tây đi qua, nhỏ giọng giải thích: "Cậu ta là bạn học của anh tở."

Lúc trước khi Lục Vũ còn ở Gia Thủy Tư Lập, cô có kể về Dương Lộ cho anh, Lục Vũ chắc hẳn sẽ biết nhỉ.

Đôi mắt đen nhánh của Lục Vũ nhìn cô chăm chăm, làm Tô Khả Tây sốt hết cả ruột.

Sau đó, mấy người vây xem đều la lên.

Tô Khả Tây trực tiếp bị Lục Vũ ôm lên, khiêng trên vai, động tác chỉ trong phòng một hai giây.

'Lục Vũ". Tô Khả Tây kêu lên.

Đây là ở quảng trường, mấy người xung quanh đều bị động tĩnh bên này thu hút, mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô và Lục Vũ, tốp năm tốp ba nhỏ giọng xì xào.

Lục Vũ cũng không có phản ứng, tay đè chặt, đi về phía trước.

Nguyên màn này làm cả bọn Tần Thăng há hốc mồm, vài người thì thào: "Vũ ca.... Chị dâu ở Tam Trung chúng ta sao? Có cảm giác chưa thấy qua."

Lâm Viễn Sinh cười hì hì đáp: "Gia Thuỷ Tư Lập."

Anh xoay đầu: "Biết Đường Nhân không?"

"Biết chứ, là chị đại của Gia Thuỷ Tư Lập, là một cô gái đánh nhau rất lợi hại."

Tam Trung tuy rằng cách xa Gia Thuỷ Tư Lập, nhưng mấy việc của các trường cao trung đều biết, như là địa bàn của ai, ai là lão đại, ngay cả chuyện lông gà vỏ tỏi đều có người để ý.

Gia Thuỷ Tư Lập mẫu thuẫn với Nhị Trung đã hơn một năm nay, đây là việc bọn họ đều biết. Đường Nhân cùng mấy nữ sinh trường Nhị Trung, bọn họ không muốn biết cũng không được.

Lâm Viễn Sinh nói: "Chị dâu chúng ta chính là em gái của cậu ấy."

Mấy nam sinh không khỏi cảm khái: "Chị dâu thật lợi hại... Vũ ca chúng ta chỉ sợ đã quỳ rạp xuống váy của chị dâu rồi."

Tần Thăng một tay ôm gấu bông cao nửa người của mình, một tay ôm gấu bông bằng nhung cao gần bằng mình mà Lục Vũ vừa đưa, yên lặng tán đồng lời bọn họ nói.

Vu Xuân đang ăn đồ nướng với Đường Nhân, nhìn người đối diện, cảm thấy như thế nào quen thế nhỉ.

Cậu ta gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, "Nhân tử, cô gái mặc váy kia... hình như là Tây tử?"

Đường Nhân xoay đầu, híp mắt nhìn.

Cách đó không xa chính là một nam sinh đang khiêng một cô gái, khuôn mặt lạnh như tiền đi ra khỏi đám đông, tay còn biết giữ váy để không bị bay, tư thế hết sức thân mật.

Lại nhìn phía trước, gương mặt của Tô Khả Tây đều ghen đến hồng, đôi mắt nhìn tới nhìn lui, môi anh đào cứ khép khép mở mở, không biết đang nói cái gì.

Như có giác quan thứ sáu, hai người phía đối diện cũng nhìn qua.

Sắc mặt Tô Khả Tây lại càng đỏ hơn, lên tiếng: "Đường Nhân."

Phát hiện tư thế của mình hơi quý dị, cô năm áo của Lục Vũ: "Cậu thả tớ xuống nhanh, nơi này nhiều người như vậy, Đường Nhân còn ở đối diện đấy."

Sức lực Lục Vũ lớn thật sự, Tô Khả Tây căn bản tránh không được, bị giam chặt chẽ trên vai anh, lại không dám giãy giụa mạnh, chỉ sợ phía sau

váy lại tốc lên.

"Các cậu không khuyên cậu ta sao?" Cô quay lại nhìn bọn Tần Thăng.

"Không không không." Bọn Lâm Viễn Sinh liên tục xoa tay, lùi về sau vài bước, "Vũ ca mà tức giận, chúng tớ còn dám mở miệng chắc."

Nhìn anh tức giận thành cái dạng này, bọn họ mà đâm đầu vào, không chừng người xui xẻo chính là bọn họ.

Tần Thăng từ sau con gấu bông nhô đầu ra, đồng tình nói: "Chị dâu nhỏ, chị chịu đựng chút đi."

Vừa mới nói xong, liền nghe được giọng nói của nữ sinh xinh đẹp đang ăn đồ nướng bên kia: "Tây Tây, đêm nay có muốn tớ nói với dì một chút không?"

Tần Thăng chưa gặp qua Đường Nhân, nhưng biết tên cô.

Khuôn mặt Tô Khả Tây ☹️ (*).

(* ☹️: có nghĩa là quỳnh, nhưng ta muốn để nguyên vậy cho nó sinh động tí =)))

Đường Nhân tuyệt đối cố ý, nếu về muộn, khẳng định cô sẽ chết dưới móng vuốt của cậu ấy, còn thành điểm tâm của Dương Kỳ.

Cô hô: "Tớ lập tức trở về -----"

Chưa kịp nói xong, cả người đã bị Lục Vũ đưa đi, ngay cả mặt của Đường Nhân cũng chưa thấy.

Trên quảng trường, tuy rằng có nhiều người thích xem náo nhiệt, nhưng vẫn không ai dám ra mặt.

Tô Khả Tây ghen một hồi, cúi đầu không dám nhìn đám đông, không nói một lời bị khiêng ra khỏi quảng trường.

Mãi cho đến khi ra khỏi đám đông, không còn ai nữa, cô rút cuộc mới lấy lại tinh thần, "Tớ phải đi rồi, mau thả tớ xuống. Lục Vũ, cậu làm gì thế."

Một bàn tay cô ôm cổ Lục Vũ, một tay khác giữ váy, sợ bị gió thổi tung.

Lục Vũ rút cuộc dừng lại, hơi nghiêng mặt, ánh mắt dừng trên cổ áo của cô.

Tô Khả Tây tuy không gầy, nhưng cũng có xương quai xanh, có lẽ mới vừa giãy giụa quá mức, cổ áo bị kéo ra một chút, lộ ra một bên hõm vai, trắng nõn mượt mà.

Anh thu hồi tầm mắt, "Không được chạy đấy."

Nói xong, bàn tay đang giữ váy trên bắp chân cô thả ra, trượt xuống dưới, lấy ngón trỏ gãi gãi bắp chân cô.

P/S: Ăn đậu hũ người ta một cách công khai kìaaaaaa

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chuyện Quốc Gia Đại Sự

(* Hôm nay bạn coi đá banh nên 1 chương nhé chị en, mai ta lại bù :)))

Từ nhỏ tới lớn Tô Khả Tây sợ nhất là ngựa, Lục Vũ cũng biết rõ.

Lúc trước còn ở Gia Thủy Tư Lập, cô chỉ cần bày trò tí, anh liền sẽ bưng nguyên khuôn mặt lạnh lùng mà chọc cô. Cái loại hình ảnh này đại khái chính là một chủ nhân mặt không biểu tình, đang quấy rầy súng vật của mình.

Bắp chân bị cào cào, móng tay Tô Khả Tây liền véo cổ anh, cười ha ha.

Xung quanh mọi người đều có biểu tình như xem đĩa ngọc mà nhìn cô, đặc biệt cô còn đang bị Lục Vũ khiêng, thật sự quá mức quý dị.

Tô Khả Tây cả người khó chịu, da đều hồng cả lên, xoay đầu nhìn anh nói: "Cậu thử không thả tớ xuống xem, tớ cần cậu đừng trách."

Lục Vũ trầm tư chút trả lời, "À."

Ngữ khí nhàn nhạt, lại không có ý thả cô xuống, ngược lại còn đi thẳng về phía trước. Đi đến lối đi bộ, ở ngã tư đèn đỏ, anh rốt cuộc thả cô xuống.

Tô Khả Tây chạy cách xa anh cả mét, cẩn thận nhìn chăm chăm anh, sợ anh lại dùng chiêu này tiếp.

Tần Thăng từ phía sau đi tới, ôm hai con gấu bông, nói: "Chị dâu, hạ hoả, Vũ ca chỉ là quá kích động."

Anh còn là lần đầu thấy Lục Vũ phát hoả lớn như vậy. Tuyệt đối là ăn dấm chua đây mà, khẳng định vừa rồi bị tên tiểu bạch kiểm kia gần gũi chị dâu làm tức giận... Nhưng đúng là nhìn thật là sáng khoái!!!

Lục Vũ túm gấu bông trong ngực Tần Thăng ra, trực tiếp ném cho Tô Khả Tây.

"Không cần."

"Không muốn?"

Tô Khả Tây ôm lấy, che hết cả người. Thanh âm rầu rĩ phía sau truyền tới, "Lục

Vũ, tớ phải về."

Tần Thăng nhanh chóng liếc nhìn sắc mặt người bên cạnh, uyển chuyển mở miệng: "Sớm vậy sao? Không thì ở lại chơi chút nữa sao?"

Cô từ sau gấu bông nhô đầu ra, chỉ lộ ra một nửa, nhìn rất đáng yêu, nhưng giờ phút này lại có chút nghiêm túc, hơi ngạnh.

Thật lâu sau, khoé miệng Lục Vũ liền hạ xuống.

.....

Trên đường đi, Tô Khả Tây vẫn luôn ôm con gấu bông lớn, hấp dẫn không ít người. Đối lập với vóc dáng nhỏ con của cô, nhìn từ phía sau thế nào cũng thấy hơi buồn cười.

Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh vẫn luôn đi theo sau Lục Vũ, nhìn anh không nói một lời đi theo cô không xa, trong lòng lại dậy sóng.

Đây tuyệt đối là không yên tâm mà, bằng không sao lại như vậy.

Một đường đều không có việc gì xảy ra.

Nhìn thấy Tô Khả Tây đi vào Li Nam Uyển, Tần Thăng há miệng thờ dốc.

Li Nam Uyển là tiểu khu nổi tiếng giàu có, nhà bên trong dù ra giá cao cũng không ai bán, muốn mua cũng mua không được, cơ bản vừa mới xây xong là đã bán hết rồi.

Mấy người nổi tiếng trong thành phố đều ở nơi này.

'Không nghĩ tới chị dâu nhỏ của chúng ta chính là đại tiểu thư nha.'
Tần Thăng cảm khái.

Tính tình cho đến bây giờ nhìn thấy, một chút cũng không có cảm giác kiêu căng, ngược lại rất vui vẻ chơi cùng bọn họ.

Lâm Viễn Sinh lấy ra điếu thuốc, "Đều đã nhìn ra."

Hai người lái nhai một hồi, vừa ngẩng đầu liền thấy Lục Vũ đã đứng trước mặt bọn họ, híp mắt, chỉ kém chưa có đen mặt.

Anh không kiên nhẫn nói: "Đi thôi."

Tần Thăng dừng một cái, xoay mặt cùng Lâm Viễn Sinh nhìn nhau.

Cơm nước buổi tối xong, vài người lại ghé tiệm trà sữa gần nhất.

Đã khuya, chỉ có cửa hàng này còn mở cửa, nhân viên cửa hàng mắt sáng lên, ôn nhu nói, "Xin hỏi cần gì?"

Lục Vũ tùy tay gọi ly nước chanh.

Nước chanh tuy đơn điệu nhưng nhìn qua khá tốt, chính là quá trắng (*). Tần Thăng cột nhả nói: "Vũ ca, thật là thanh tâm quả dục nha."

(*) Tần Thăng chơi chữ với từ : trắng nõn, đồng nghĩa với "ăn chay"

Lục Vũ hạ mi nhìn cậu ta, cười lạnh một tiếng: "Nói nhiều lời vô nghĩa nhì."

"Không nói không nói." Tần Thăng vội vàng làm động tác khoá miệng lại. Anh móc hạt dưa từ trong túi ra, không chịu được nhàm chán mà nói: "Em gái trong lớp dưa cho này, đến đây ăn này."

Bên cạnh có nam sinh đang đứng cùng Lâm Viễn Sinh cười nói: "Vũ ca, ngày mai sinh nhật lớp trưởng mời khách, có đi không?"

Lớp trưởng này ngày thường đều giúp bọn họ che dấu. Lục Vũ nâng mắt: "Ừ"

Nam sinh chạy nhanh tới báo tin cho lớp trưởng, đừng gọi thêm mấy nữ sinh không liên quan, miễn cho lúc đó lại khó xử.

Bên ngoài trời đã tối, mấy cửa hàng bên cạnh đều đóng cửa, con đường đều đã yên tĩnh đến đáng sợ.

Tô Khả Tây về nhà đã là đêm khuya.

Cô trước ghé nhà Đường Nhân, chuẩn bị ít đồ từ nhà cậu ấy mang về, giả bộ một chút, đỡ cho bị cảm rằm.

Chọn một hồi, cuối cùng chọn được một giỏ hoa quả.

Đường Nhân "Ô ô ô" vài tiếng, mở cửa cho cô, còn nói: "Con thả nhà cậu!"

Lục Vũ thẳng được là gấu bông con thỏ, cao khoảng một mét sau, lỗ tai hơi lớn rũ xuống, nhìn rất đáng yêu.

Tô Khả Tây ôm chặt, trong lòng rạo rức. Hai người nói vài câu, đi xuống lầu.

Không nghĩ tới vừa nhắc chân, cửa đối diện liền mở, mẹ Đường mặc áo ngủ, dò hỏi: "Tây Tây đến sao?"

Tô Khả Tây ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng lại. Đường Nhân hoàn hồn, vội vàng nói: "Mẹ, cậu ấy vẫn ở trong phòng con, mẹ không biết đó thôi."

"Phải không?" Mẹ Đường cảm thấy nghi hoặc, chẳng nhớ rõ cái gì, lại nói: "Đêm nay ngủ ở đây đi, trẻ thế này rồi."

Tô Khả Tây vội xua tay, "Không được, mẹ con còn đang đợi, con về trước, ngày mai lại ghé, dì ngủ ngon."

Cô vội vàng chạy xuống lầu.

Mẹ Đường còn đang buồn bực, liền bị Đường Nhân đẩy vào phòng: "Mẹ mau ngủ đi, ngủ ngon."

Từ nhà Đường Nhân đi ra, Tô Khả Tây thở ra một hơi.

Thiếu chút nữa là bị phát hiện, may mắn dì vẫn còn ngái ngủ, căn bản không nhớ rõ cái gì.

Tô Khả Tây nhẹ chân, cẩn thận đẩy cửa vào, nhìn phòng khách tối đen như mực, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Không nghĩ vừa đi được vài bước đèn đã sáng.

Dương Kỳ ngồi trên ghế sofa, người khoác tấm áo, nhìn gấu bông con thỏ trong tay cô cũng không nghi hoặc gì, đi vào bếp bưng chén canh ra, "Con thế nào về trẻ như vậy?"

Bà cầm con gấu bông, "Cái này phải giặt mới được."

Tô Khả Tây mới ở nhà Đường Nhân ăn bánh quy, hiện tại đúng thật là khát, cầm lấy uống, "Không việc gì ạ, chơi vài lần rồi giặt."

Cô cầm giỏ hoa quả đưa qua, "Đây là Đường Nhân kêu con mang cho mẹ này."

Dương Kỳ cười cười, "Vậy mai con cũng mang ít đồ qua đi, vừa hay ông ngoại con chiều nay cũng nhờ người đem vài món qua đây."

Tô Khả Tây ngoan ngoãn "ạ" một tiếng.

Uống canh xong, từ từ trở về phòng xem điện thoại, kết bạn ở WeChat đã được chấp nhận, lập tức nhắn qua một tin: "Ngày mai cậu có đi đâu không?"

Tiệm trà sữa.

Lục Vũ nhìn bọn Tần Thăng nói chuyện phীếm, trong lòng hết sức không yên.

Điện thoại vang lên một tiếng, nhận được tin nhắn của Tô Khả Tây, nghĩ nghĩ lại trả lời, "Không rãnh!"

Anh hút vài miếng nước chanh, nước đá lạnh lẽo như chạy vào trong lòng, nháy mắt tắt lửa, quyết định về sau không thể gần cô quá.

Vừa rồi không cẩn thận cho cô số WeChat, hiện tại thật phiền phức.

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm điện thoại, tiếc hận thở dài, nhìn thời gian đã không còn sớm, chạy nhanh vào rửa mặt, ném chuyện này ra sau đầu.

Mãi cho đến khuya, một đám người Tần Thăng mới quyết định ai về nhà này, mẹ ai người này tìm.

"Vừa rồi, có phải Vũ ca vẫn luôn nhìn điện thoại không?" Tần Thăng đột nhiên hỏi.

Lâm Viễn Sinh gật đầu, nghiêng mắt nhìn, "Giờ cậu mới biết sao, đã nửa tiếng rồi, cứ cách mỗi phút cậu ta lại nhìn một lần."

Tần Thăng nhìn bóng dáng Lục Vũ phía trước, có điểm buồn bực.

"Quan tâm chuyện gia đại sự chắc cũng không cần mẫn như vậy nhỉ?"

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tôi Là Cô Gái Của Cậu Ấy

Hôm sau Tô Khả Tây ngủ đến trưa mới dậy. Tin nhắn trong WeChat thì đang bùng nổ, trong nhóm đang nói về chuyện sinh nhật của Vu Xuân, cậu ta mời mọi người đi ăn và hát karaoke ở quán Hoàng Gia gần nhất, mọi việc đều đã lên lịch sẵn.

"Bên kia đi cũng tương đối gần, vừa kịp."

"Nhân tử đồng ý sao, Tây tử chắc còn đang ngủ, cứ quyết định vậy đi."

"...."

Tô Khả Tây trả lời một câu, xong rửa mặt rồi đi xuống lầu.

Tối qua về lại đụng phải mẹ mình ở phòng khách, bị bắt ngay tại hiện trường, giờ vẫn còn hơi xấu hổ, may mắn chưa bị phát hiện.

Chỉ là cô nghĩ, chỉ sợ là đã bị phát hiện nhưng chưa nói ra thôi.

Buổi chiều cơm nước xong, cô lập tức đi đến chỗ Vu Xuân hẹn. Tô Khả Tây đẩy cửa đi vào, bên trong đều rất ồn ào, còn có tiếng đánh bài.

"Sinh nhật tớ, các cậu không thể để tớ đánh sao?"

"Có thể chứ.... Vua chiên!!!"

Cuối cùng kết quả vẫn là đối phương thắng, Vu Xuân không tình nguyện mà đưa tiền cho người ta, ngoài miệng lái nhai: "Wo, các cậu nhanh chóng rời tầm mắt của tớ đi! Tây tử đến đây, đến đây, mời bên này."

"Hôm nay tớ không đánh bài." Tô Khả Tây ngồi xuống một bên, "Các cậu muốn chơi thì cứ chơi đi."

Vu Xuân cũng không miễn cưỡng, lại xoay đầu đánh bài.

Cô cùng mấy nữ sinh nói chuyện một chút, lại ra cửa đi vệ sinh.

Vệ sinh ở đây rất sáng sủa, trang trí cứ như lễ kết hôn vậy, Tô Khả Tây tìm phòng ở giữa, mới đi vào chưa kịp cởi quần đã nghe thấy có tiếng nói bên trong.

Nhắc tới Lục Vũ.

Nữ sinh kế bên phải nói, "..... Tớ thấy hôm nay Lục Vũ hơi im lặng hơn mọi ngày, đợi lát nữa hỏi nguyên nhân xem sao."

"Thôi đi, cậu cho rằng cậu ta sẽ phản ứng lại cậu sao, đừng tự làm mất mặt." Nữ sinh bên trái trả lời.

Nữ sinh bên phải phát ra tiếng hừ nhỏ, Tô Khả Tây nghe thấy thú vị, nữ sinh bên trái chắc là chưa nghe thấy được, còn đang nói: "Tính tình của Lục Vũ cậu lại chưa rõ sao. Tớ đi đây, cậu nhanh lên."

Hai người ra ngoài.

Tô Khả Tây cũng vội vàng đi ra, chỉ chậm hơn hai người đó một chút, nhìn thấy hai người đi vào phòng kế bên phòng Vu Xuân đặt.

Thời điểm cửa bị đẩy ra, bên trong rất tối, cái gì cũng không nhìn được.

Nhưng có thể xác định, Lục Vũ nhất định ở trong này.

Cô bỗng nhiên có hứng thú, cô còn chưa gặp qua Lục Vũ đến mấy nơi này. Tính cách Lục Vũ trước kia cực kì đứng đắn, tự chủ rất tốt.

Trước kia, lúc nam sinh lớp tám có tổ chức sinh nhật, cậu ta tương đối mê chơi, liền chọn một nơi không khác nơi này cho lắm, thậm chí còn an tĩnh hơn một chút.

Nhưng cũng bởi vì địa điểm không đúng, kêu anh đi anh cũng không đi, cuối cùng thiếu chút nữa là cãi nhau âm ỉ.

Cho nên lúc cô nghe được hai người nói chuyện, mới giật mình như vậy.

Trở lại chỗ ngồi, bên trong vẫn còn ồn ào nhốn nháo, mấy nam sinh vây một chỗ chơi đĩa quay, tụ tập uống rượu, cũng may mắn nơi này chỉ có bia, còn hạn chế số lượng.

Đường Nhân nhìn cô hưng phấn đến đỏ cả mặt, tò mò hỏi, "Cậu uống rượu?"

Tô Khả Tây lắc đầu, lén lút trả lời, "Không có, tớ chính là quá kích động, vừa mới nghe được bên ngoài có người nói Lục Vũ ở kế bên."

Cô ngồi xồm xuống, "Lục Vũ còn chưa bao giờ đến mấy nơi như vậy, khẳng định bên trong có gì đó, tớ muốn đi nhìn coi một chút.

Lờ như bên trong có bí mật không thể cho ai biết.

Đường Nhân nhìn cô, "Nhaaa....."

Âm điệu kéo dài, rất có ý vị trêu chọc.

Tô Khả Tây đẩy đẩy cô ấy, "Tớ đi qua đó, đợi lát nữa vẫn chưa trở về, cậu nói một tiếng, tớ sẽ gửi tin nhắn cho cậu."

Đường Nhân trả lời, "Được rồi, tiểu tiên nữ Tây Tây của tớ."

Tô Khả Tây giả vờ then thùng một chút, từ trên ghế chạy đi.

Nhà hàng này không phải quá xa hoa, chỉ là trang trí màu vàng rất ảo diệu, chắc là do đám học sinh bây giờ rất chuộng kiểu này.

Cô cũng tới đây nhiều lần, đã quen cửa quen nẻo.

Vừa vặn có người đưa nước hoa quả, cũng nhận biết Tô Khả Tây, nhìn cô đứng ở cửa, tò mò hỏi: "Cô ở phòng này?"

Tròng mắt Tô Khả Tây xoay chuyển, "Đúng vậy"

Cô lấy cái khay trong tay anh ta, cười nói: "Để tôi, tôi đem vào cho."

Anh trai này cũng quen biết Tô Khả Tây, cũng không hoài nghi dụng ý của cô, gật đầu nói: "Vậy cô cẩn thận một chút, không đủ thì cứ gọi."

Chờ anh ta đi, Tô Khả Tây mới xoay người nhìn chăm chăm vào phòng. Bên ngoài hành lang âm nhạc rất lớn, không nghe thấy một chút tiếng gì bên trong.

Tô Khả Tây gõ gõ cửa, không ai trả lời, lập tức đẩy cửa ra đi vào.

Hôm nay ra cửa cô đã chỉnh lại tóc một tí, vừa hay có tóc mái, có thể che giấu chút.

Phòng này rất lớn, một nửa người bên trong đang hát, số ít dựa vào sofa nói chuyện phiếm.

Tô Khả Tây liếc mắt nhìn một chút, sau đó nhìn thấy Lục Vũ ở một góc.

Anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, một chút tóc mái rớt xuống, hơn nữa do ánh sáng nên che khuất mặt. Người bên cạnh vui cười nói chuyện, cũng không ảnh hưởng đến anh.

"Hoa quả tới!" Có ai kêu lên một tiếng.

Đám người đang vui chơi đều quay đầu lại, nhìn thấy người đưa hoa quả tới đều sửng sốt.

Nữ sinh mặc áo thun đơn giản, quần đùi cạp cao, ôm chặt lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, tuy vóc dáng không cao, nhưng tỉ lệ rất đều, dưới ánh sáng càng thêm vẻ trắng trẻo, nhìn liền thấy mát mắt.

Chỉ là do tóc mái che hết mặt, nhìn không rõ lắm.

Có một nam sinh ham chơi, tâm hơi ngứa chút, chắc là một tiểu mỹ nữ? Lập tức nói: "Nha, em gái mới tới sao?"

Tô Khả Tây vừa ngẩng đầu đã bị mấy ánh mắt nhìn vào.

Trên má còn mang theo vẻ phúng phính trẻ con, đôi mắt linh hoạt, đôi môi đầy đặn đặc biệt hấp dẫn sự chú ý, làm người khác nhìn là muốn nựng.

Cô chớp mắt, nhìn về phía nam sinh ngồi bên cạnh mấy nữ sinh. Trong giây lát, mấy ánh mắt của nữ sinh đều rơi xuống trên người Lục Vũ, một chút cũng không sai.

Thấy cô nhìn về phía này, có nữ sinh cau mày lên tiếng: "Ngại quá, có phải cô đi nhầm phòng không?"

Tô Khả Tây không nhanh không chậm buông khay, đôi mắt liếc về hướng phía sau sô pha.

Lục Vũ ngẩng đầu, cầm điện thoại, rất hứng thú nhìn cô chăm chăm, một chút cũng không có ý mở miệng.

Tô Khả Tây sau đó đi về hướng này.

Bên cạnh là Tần Thăng, đang ghen hòng trôn trối nhìn cô, bị cô đẩy qua bên cạnh, ử khuất nói: "Ai--"

Lời còn chưa nói xong, Tô Khả Tây đã nhanh tay ôm cánh tay của Lục Vũ, cười ngọt ngào nói: "Không đi nhầm, tôi chính là cô gái của anh ấy."

Không nghĩ tới là một đám người chưa kịp nói chuyện. Lục Vũ lại nghiêng đầu nhìn cô: "Cô là ai?"

P/S: Do vấn đề reup, repost ngày càng nhiều nên ta đang nghĩ có nên đặt PASS cho các đứa con tinh thần của ta không nữa!!!. Để edit được một chương có khi mất hàng giờ ngồi vừa dò convert, vừa check raw lại vừa tra từ điển nữa. Bởi thế ta bỏ rất nhiều công sức vào mỗi chương truyện mà ta edit.

-Ta sẽ đặt PASS tùy theo độ dài của từng truyện. Và những chương đặt PASS ta có thể dẫn link về Wordpress để các chị em có thể đọc dễ hơn.

-PASS sẽ là đáp án của câu hỏi cho từng chương, các nàng hãy vào mục PASS trong wp để đọc thêm nha

-Cuối cùng, xin lỗi vì những bất cập này, nhưng mong các nàng hãy hiểu cho ta :(

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Không Được Đi

Còn đây là quà hôm qua mãi xem bóng đá lỡ hẹn với mấy nàng đây!!!!

Ba chữ ngắn gọn của Lục Vũ làm cả phòng im phăng phắc.

Âm nhạc bên kia không tắt cứ truyền vào lỗ tai mỗi người, nhưng cũng chưa người nào chú ý.

Tô Khả Tây không nghĩ anh sẽ nói vậy, trong lúc nhất thời cũng chưa phản ứng kịp.

Chờ cô lấy lại tinh thần, nhìn vài người bên kia đều nhìn chăm chăm mình, biểu tình đặc biệt quý dị, nhất là nữ sinh ngồi đầu, đến mức cau mày vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Tô Khả Tây cười lạnh, làm như không có việc gì buông tay ra, giả vờ kinh ngạc nói: "Ngại quá, phòng tối quá, tôi nhận nhầm người."

Sau đó, cô lập tức ngồi xuống bên cạnh Tần Thăng.

"Tần Thăng" Cô kêu lên.

Bị gọi đột ngột như vậy, Tần Thăng theo phản xạ trả lời: "Có."

Lâm Viễn Sinh lập tức phụt cười một tiếng.

Tần Thăng hiện tại đều phát ngọc, khi vừa bị Tô Khả Tây đẩy qua bên cạnh, anh còn hơi uỷ khuất chút, ai dè kết quả lại là tình huống này.

Tình huống gì thế này, Vũ ca có gì mà không vui?

Tuy rằng Tô Khả Tây không ôm lấy cánh tay của Tần Thăng, nhưng ngồi xuống bên cạnh cậu ấy ý tứ cũng đủ rõ ràng rồi.

Mấy nữ sinh ban đầu căm thù nhìn cô đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa lại tươi cười.

Không khi quý dị của phòng lại được khôi phục như ban đầu.

Đám nam sinh đối diện bị tình huống như vậy doạ mất mật, nửa ngày mới có thể hiểu được chuyện gì xảy ra, lúc này liền trêu ghẹo nói: "Thật có thể nha Tần Thăng."

"Không đúng, không đúng, không phải." Tần Thăng vội vàng liên tục xua tay, lời nói cũng không nói được đầy đủ, "Không phải như cô....cô ấy nói như vậy."

Anh chắc sẽ bị tế chết!!!!

Mấy nam sinh nghe lời này của anh cũng chỉ xem như ngại ngùng, lại sôi nổi trêu chọc: "Tiểu cô nương của cậu còn lại đây tìm, còn gì mà ngại nữa?"

"Tiểu tử Tần Thăng cậu đúng là có điểm phúc nha."

Lời còn chưa nói xong cửa lại được mở ra, đi vào là một nữ sinh mặc váy trắng, dáng người yếu điệu, tóc dài cột thành đuôi ngựa, nhìn qua vừa đẹp vừa nhẹ nhàng.

Tô Khả Tây căn bản đã thấy có vấn đề từ khi cô ta đi vào.

Trực giác của phụ nữ luôn luôn đúng.

Sau đó, nữ sinh đó đi tới, ngữ khí lúc nói chuyện đều nhẹ nhàng, ôn nhu: "Lục Vũ, cậu cũng ở đây sao."

Tất cả lực chú ý trên người Tô Khả Tây và Tần Thăng đều được dời đi.

Tần Thăng cũng bất chấp có Tô Khả Tây ở đây, đột nhiên xoay đầu hỏi: "Trang Nguyệt tới làm gì? Ai bảo cậu ta tới?"

Lâm Viễn Sinh cũng không rõ ràng lắm, "Tớ làm sao biết được? Ai mẹ nó kêu cậu ta tới."

Đã nói trước, đừng nói cho Trang Nguyệt, ai không muốn sống lại nói chứ.

Lục Vũ không trả lời Trang Nguyệt, nhàn nhã cắn hạt dưa.

Bàn tay anh rất đẹp, ánh đèn chiếu xuống đủ màu sắc càng làm tăng thêm thon dài của ngón tay.

Ngay cả động tác lột hạt dưa đều trở nên cảnh đẹp ý vui.

Mấy nữ sinh im lặng nhìn chăm chăm, tim càng đập nhanh hơn, sắc mặt lơ đãng đỏ lựng.

Trang Nguyệt nhìn một lát rồi dời ánh mắt đi: "Tớ không quấy rầy mọi người chứ?"

Chân nhân ngay trước mặt, cũng không có ai EQ thấp đến trình độ đó, nam sinh luôn có lòng trắc ẩn với nữ sinh đẹp.

"Không có gì...."

"...Nếu đã tới, vậy cậu ngồi bên kia đi."

Mấy nữ sinh tuy rằng không hoa ghenh tình địch của mình ở đây, nhưng đều thông minh mà cười, "Đến đây cùng hát đi."

Trang Nguyệt dịu dàng cười, "Không cần, tớ ngồi đây là được."

Ngồi đây? Tức là muốn ngồi cạnh Lục Vũ?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, Tần Thăng đều đã bắt đầu nghĩ làm thế nào để đuổi cậu ta đi, trong lòng thật sự phiền.

Không nghĩ tới, Lục Vũ không khách khí hỏi: "Ai nói cô tới?"

Rất rõ ràng, ý trên mặt chữ.

Sắc mặt Trang Nguyệt lúc xanh lúc trắng, không nghĩ tới anh không cho cô mặt mũi như vậy, trước mặt nhiều người như vậy, đúng là làm khó cô.

Cô néo néo lòng bàn tay mình, lộ ra vẻ tươi cười, "Tớ nghe mọi người nói, cho nên mới...."

"Nói nhiều. Chướng mắt."

Trang Nguyệt tuy là người bình tĩnh, nhưng cũng bị bốn chữ kia làm tức giận. Lại nhìn thấy đám người bên kia nhìn chăm chăm cô, biểu tình quỷ dị, sắc mặt càng lúc càng hồng.

Cô hít sâu một hơi, vẫn lộ ra vẻ tươi cười như cũ, "Ngại quá, tớ còn có việc, tớ đi trước."

Mãi cho đến khi cô rời khỏi phòng cũng không ai dám lên tiếng.

Tô Khả Tây nhìn nửa ngày, lắc lắc người bên cạnh, "Cô ta là ai? Thích cậu sai? Cậu cũng thật không cho nữ sinh người ta mặt mũi."

Lục Vũ ngồi thẳng, nhắc mí nhìn cô một cái, ngữ khí chậm rì nói, "Không quen không nói chuyện."

Tô Khả Tây: "...."

Cậu đúng thật lợi hại nhỉ.

Lục Vũ hừ một tiếng, lấy ra một điều thuốc.

Tần Thăng nhìn qua, lập tức lấy bật lửa trong túi ra.

Còn chưa kịp bật lửa lên, bật lửa đã bị Tô Khả Tây lấy mất, cô thuận thực mở ra, rất nhanh bật lên ngọn lửa, chiếu sáng khuôn mặt nhỏ của cô.

Động tác Lục Vũ dừng lại.

Tô Khả Tây làm như chưa nhận ra, duỗi tay đưa qua, châm mồi hỏi, "Khi nào bắt đầu hút thuốc?"

"Hai tháng trước." Lục Vũ nhẹ nhàng thở ra một vòng khói.

Tô Khả Tây nhíu mày không nói chuyện.

"Tớ đi vệ sinh." Cô thả bật lửa lại trên bàn, lập tức đẩy cửa phòng ra.

Không khí bên ngoài với trong phòng không giống nhau. Tô Khả Tây đứng đó một lúc, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn chăm chăm mình trong gương đến xuất thần.

Lúc đi ra lại đụng phải Tần Thăng, "Chị dâu, cậu vừa rồi...."

Tô Khả Tây lắc đầu, nói: "Không có gì, bạn học của tớ ở phòng kế bên, chút nữa tớ quay lại."

Tần Thăng gật đầu, "Được."

Anh nhìn cô đi vào phòng kế bên, xoay người vào phòng.

Bên kia mọi người đang hát, tiếng hát rung trời, thính thoảng có vài nữ sinh hát tình ca nhẹ nhàng.

Vừa nghe đã biết hát cho ai rồi.

Tần Thăng cười nhạo một chút, chưa nói gì, lập tức ngồi xuống. Nhìn thấy điều thuốc trong gạt tàn chỉ mới đốt được một ít đã dập, anh nghi hoặc một chút, "Vũ ca, cậu như thế nào...."

Lục Vũ xoay điện thoại, không chút để ý nói, "Chất lượng không tốt."

Chất lượng không tốt?

Tần Thăng nhìn kĩ, bỗng nhiên nhớ tới, nếu thuốc này chất lượng không tốt chắc mấy hiệu thuốc lá tốt trên thị trường đều là hàng thấp kém mất.

Anh xoay tròn mắt, nghĩ đến nguyên nhân, sau đó cười.

Đôi mắt Tần Thăng nhìn thoáng quá, thấy bật lửa của mình trên bàn bỗng duỗi tay định lấy, chỉ là chưa kịp đụng tới, Lục Vũ bên cạnh đã duỗi tay cầm lấy, động tác tự nhiên mà bỏ vào túi quần mình.

Anh nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng. Cho đến khi Lục Vũ nói: "Của tớ."

Tần Thăng: "...."

Được được được, của cậu, đều của cậu hết.

Còn không phải chị bị chị dâu cầm một chút sao, sau đó đã thành đồ vật của cậu ta, đều không cho ai đụng vô, nếu về sau ai không cẩn thận đụng phải chị dâu, còn phải nói sao?

Tần Thăng đã tưởng tượng đến mấy hình ảnh trong tương lai.

Anh đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua đụng phải chuyện kia ở quảng trường. Lúc bọn họ đến, chị dâu đã đẩy nam sinh kia ra, chỉ là nhìn động tác hai người, chắc là đã để lại số điện thoại rồi.

Anh để ý, biểu tình như nuốt phải ruồi của Lục Vũ.

Sau đó tên tiểu bạch kiểm Trình Bắc Dương cầm điện thoại ra, nhin cười, chắc là đang gọi cho ai.

Bọn họ đoán không sai, đúng là gọi điện thoại cho người khác.

"...Dương Lộ, em gái cậu lớn lên thật đáng yêu nhỉ, có bạn trai chưa?"

Không biết đối phương trả lời gì trong điện thoại, mắt nam sinh kia loé loé, trả lời, "Không?"

Thật lâu sau, anh ta mới trả lời, "Em gái cậu thật dễ thương, đứng chỉ mới cao tới ngực tớ, nhìn thật muốn xoa tóc cô ấy, tớ lại không phải người xấu."

Khoé miệng nam sinh cong cong, tay đút vào túi quần đi về phía trước.

"Tớ rất thích dạng này."

Câu cuối cùng vừa nói xong, Tần Thăng vẫn còn nhớ biểu tình lúc đó của Lục Vũ. Lạnh lùng, nhìn chằm chằm đối phương, tuy rằng không ra tiếng, nhưng dựa vào sự hiểu biết của anh, rất dễ dàng đã biết Vũ ca đến cơn thịnh nộ rồi.

.....

Nhìn đến bản thân mình bây giờ, không chừng cũng thành cái đình trong mắt rồi.

Tần Thăng thở dài.

Vợ chồng nhỏ cãi nhau, xui xẻo vẫn là mấy người anh em như bọn họ.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy thanh âm không kiên nhẫn của người bên cạnh: "Năm phút."

Năm phút?

Tần Thăng lấy lại tinh thần, buồn bực nửa ngày, năm phút cái gì, đang muốn hỏi, đã nghe thấy ai gõ cửa vài cái.

Ở sau cửa là Tô Khả Tây đi vào, cô mang theo mấy chai bia qua đây, cười nói, "Coi như tớ mời."

Mấy nam sinh đầu tiên liếc nhìn thái độ của Lục Vũ, không thấy anh ngăn cản, lập tức trở nên ồn ào, mỗi người lấy một chai.

Vốn dĩ bọn họ không uống bia bởi vì Lục Vũ không cho phép, cho nên chỉ có thể uống nước ngọt, bây giờ có người mời khách, tất nhiên nên uống thì uống.

Tô Khả Tây buông túi xách, ngồi ngay phía đầu.

Nam sinh có quan hệ khá tốt với Tần Thăng tò mò đến gần hỏi, "Tiểu tử tử học ở trường nào thế, năm nay cũng cao tam sao, khi nào cùng Tần Thăng...."

Cậu ta còn chưa nói xong, đã bị tiếng vỡ của ly trên mặt đất làm sợ tới mức câm nín.

Trong lúc nhất thời, cả phòng chỉ còn lại tiếng nhạc.

Chiếc bàn thấp trước mặt Lục Vũ đã bị một chân của anh đạp ra xa, xiêu xiêu vẹo vẹo ngừng trước mặt bọn họ, hạt dưa lộn xộn trên mặt bàn.

Mấy ly thủy tinh tất cả đều nằm trên mặt đất.

Chính anh ném vỡ.

Tần Thăng là người đầu tiên phản ứng, đẩy đẩy Lâm Viễn Sinh, kêu anh chạy ra đánh vỡ yên lặng.

Chuyện vừa rồi, chắc chắc cậu bị ghi hận rồi, nếu nói nữa, sợ là hôm nay ngay cả cửa cũng đừng hòng ra được.

Tô Khả Tây ngồi bên cạnh, tâm nhảy loạn xạ, vừa rồi cô cũng bị dọa sợ.

Cô hơi nhấp môi, môi anh đào biến sắc có điểm trắng, không ra tiếng, chỉ dùng khoé mắt liếc nhìn biểu tình của Lục Vũ.

Lục Vũ vẫn như cũ dựa vào kia, chuyển cổ tay, cúi đầu, tóc mái che khuất đôi mắt, hơn nữa tối nên không xem rõ biểu tình của anh.

Người đối diện cũng không dám lên tiếng.

Lục Vũ lúc nổi giận thật sự đáng sợ, bọn họ cũng không phải lần đầu thấy, người lúc trước chọc anh tức giận, giờ chắc vẫn còn ở bệnh viện nhỉ.

Chỉ là tự làm tự chịu thôi.

An tĩnh đúng một phút, Lâm Viễn Sinh mới yên lặng nói, "Ách...."

Tô Khả Tây lại đột nhiên đứng lên, tay rữ bên người nắm chặt, đánh gãy lời anh, "Ngại quá, tớ còn có việc, đi trước, quấy rầy rồi."

Mấy nữ sinh đều không khỏi nghĩ, chắc bị dọa sợ nên chạy rồi.

Không nghĩ tới, ngay sau đó Lục Vũ trong góc chuyển cổ tay, duỗi tay túm chặt góc áo cô, nói: "Không được đi."

SPOIL:

Tô Khả Tây xoay đầu, "Cậu là ai?"

Cô muốn rút tay ra, "Tôi không quen cậu. Cậu cũng không biết tôi."

Tô Khả Tây cũng bất động, lắc lắc, "Cậu còn không buông?"

Lông mày Lục Vũ nhăn lại, "Không buông."

p/s: Cho chừa cái tội không quen chị à =))))))

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Khó Tính

Ba chữ, rất ngắn, thanh âm cũng không lớn.

Nhưng mọi người trong phòng ai cũng nghe được rõ ràng, trong lúc nhất thời không ai kịp phản ứng, đầu óc đều đứng hình.

Bọn họ vừa rồi chắc là nghe lầm rồi?

Tô Khả Tây vừa xoay người, Lục Vũ cũng đứng lên, kéo cánh tay cô lại, thanh âm vững vàng nói: "Không cho đi."

Thanh âm này còn lớn hơn vừa rồi, ngay cả người bên ngoài đều nghe rành mạch.

Động tĩnh vừa rồi làm Tô Khả Tây hoảng sợ, cho nên mới muốn đi.

Hai tháng không gặp, Lục Vũ xác thật không phải là người cô gặp trước kia, cô nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, mà không phải mù quáng đi theo.

Lại không nghĩ Lục Vũ lại chủ động giữ cô lại.

Nghĩ đến đây, Tô Khả Tây xoay đầu, "Cậu là ai?"

Cô muốn rút tay ra, "Tôi không quen cậu. Cậu cũng không biết tôi."

Dựa vào cái gì lúc nào cũng phải nghe anh.

Trong nháy mắt, Tô Khả Tây hơi ưỡn khuỷu, hít hít cái mũi, phát ra âm thanh nho nhỏ, đều bị tiếng nhạc ồn ào che mất.

Nhưng Lục Vũ nghe được.

Anh có điểm hoảng sợ, sợ cô nhịn không được lại khóc, nhấp môi không nói chuyện.

Lực đạo của cô so với anh bất quả chỉ là con kiến mà thôi, không có tác dụng gì cả.

Kéo nửa ngày cũng không được, Tô Khả Tây cũng bất động, lắc lắc tay, "Cậu còn không buông?"

Lông mày Lục Vũ nhăn lại: "Không buông."

Tần Thăng đúng là rất thương thức a.

Này mẹ nó chính là ve vãn nha, làm trò trước mặt bọn họ, nghiêm nhiên làm lơ tồn tại của bọn họ rồi, đối với bọn họ mà tới, đúng là xem đến nghiên.

"Cậu không bỏ tôi gọi người đấy." Tô Khả Tây khó thở, nói cũng không lựa lời: "Tôi nói cho cậu biết, Đường Nhân ở phòng kế bên đấy."

Đây là tính tình gì, động một chút là giận dữ.

Lục Vũ cầm cổ tay chuyển xuống phía dưới, giữ chặt tay cô, nhượng mày, "Vậy cậu bảo cậu ấy lại đây đi."

Lòng bàn tay nóng rực, Tô Khả Tây đá anh một cái.

"Mẹ nó." Có nam sinh không nhịn được nhỏ giọng kêu.

Lại còn dám đá Vũ ca, sợ là không muốn sống nữa rồi.... Khoan đã, nữ sinh trước mặt này có vẻ cùng mấy nữ sinh khác không giống nhau.

Quả nhiên, ngay sau đó, mấy người ở đây đều thấy Lục Vũ chỉ hừ hừ một tiếng, cũng không có phản ứng gì.

Có nữ sinh nắm lấy quần áo, nhịn không được nói: "Cậu có phải quá phận hay không? Lục Vũ cũng không làm gì, sao cậu phải đá cậu ấy?"

Người bên cạnh đều kéo kéo cô nàng.

Lục chú ý của Tô Khả Tây dời đi, cô nhìn về phía nữ sinh kia, bỗng nhiên cười: "Cậu lấy thân phận gì chất vấn tôi?"

Nữ sinh á khẩu không trả lời được, cả mặt đều đỏ.

Lâm Viễn Sinh vẫn không thể nào nói chuyện, bỗng thọc thọc Tần Thăng, đôi mắt sáng lên, "Mẹ nó, đột nhiên cảm thấy tiểu tử tử thật soái."

"Gọi chị dâu." Tần Thăng nói.

Tô Khả Tây không để ý tới cô nàng, nhìn chăm chăm Lục Vũ, từng câu từng chữ nói: "Tớ phải về, cậu còn không buông?"

Lục Vũ không nói chuyện.

Tất cả mọi người đều cho rằng thời điểm hai người giằng co, thấy hoa mắt quá nên mới đổi tư thế.

Lục Vũ một tay ôm cô lên, trực tiếp đá văng cửa, biến mất trong tầm mắt mọi người.

"....."

Mọi người chưa kịp phản ứng.

Trước cửa có người đi qua, tò mò hướng bên trong nhìn, lại thức thời mà rời đi.

Tần Thăng phản ứng lại, chạy ra nhìn xung quanh một chút, phát hiện hành lang không một bóng người, hai người không biết đã đi đâu.

"Vũ ca thật mạnh mẽ..."

"Tiểu tử tử tốt cuộc là bạn gái ai..."

Tần Thăng yên lặng trở về phòng, nghe thấy câu cuối cùng, nói thầm: "Tiểu tử tử... Phải gọi chị dâu nhỏ mới đúng."

Hai người vừa đi, mấy người cũng muốn đi xem bát quái, cuối cùng là nhát gan, sợ bị đánh nên trở lại phòng thờ dài.

Mấy nhóm nữ sinh âm thầm cắn răng.

Từ đầu cứ nghĩ bạn gái Tần Thăng, ai biết hiện tại lại ra như vậy, muốn nói nữ sinh kia cùng Lục Vũ không có gian tình cũng không ai tin.

Có nam sinh đi tới, do dự hỏi: "Tần Thăng, bạn gái cậu sao?"

Tần Thăng cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn về phía mình có điểm kì quái.

Nghĩ lại, mặt tức khắc tối sầm, không phải cho rằng mình bị Lục Vũ đội nón xanh sao?

"....." Anh nhìn qua, "Cậu thấy có khả năng sao?"

"Không có khả năng."

"Vậy còn không phải xong rồi sao. Chị dâu tớ biết không, chính là đang giận dỗi Vũ ca."

Nam sinh đối diện nói: "VẬY Trang hoa khôi đã nhắm Vũ ca lâu như vậy, nếu để cậu ấy biết...."

Đúng là bọn họ không nghĩ tới Trang Nguyệt đêm nay lại qua đây.

Không nghĩ nhất là phản ứng của Lục Vũ lúc đó, đủ trực tiếp, cũng không chừa lại mặt mũi cho ai.

Từ khi Vũ ca chuyển tới Tam Trung, Trang Nguyệt thường lại đây vô tình gặp mặt, cố tình ngử khí lúc nào cũng ôn nhu, làm bọn họ cũng ngại mà trực tiếp mở miệng.

Vũ ca đêm nay đúng là không cho cậu ta mặt mũi, trực tiếp xé rách mặt.

Nhắc tới Trang Nguyệt, Tần Thăng không khỏi nhìn về lớp trưởng, "Đã nói không để cậu ta biết, kết quả người lại chạy tới đây, rốt cuộc có chuyện gì?"

Còn cố ý dận dò, lại xảy ra việc này.

Lớp trưởng cũng uỷ khuất: "Tớ thật sự không biết sao Trang Nguyệt lại biết chúng ta đến đây, tớ căn bản không nói cùng cậu ta."

"Thôi, dù sao cũng đã rồi."

Một đám người cùng lớp trưởng ra tính tiền. Vừa vặn gặp được người phòng kế bên cũng đi ra, cầm đầu là nữ sinh Tần Thăng gặp ở quảng trường hôm qua.

Đường Nhân liếc bọn họ một cái, không nhìn thấy Tô Khả Tây, trong lòng hơi lo, đi tới hỏi người phục vụ, "Tây Tây trở lại thì nói với cô ấy dùm tôi một tiếng."

Anh phục vụ gật đầu, "Được, tôi biết rồi."

Chờ đám người kia đi, Tần Thăng giữ anh phục vụ lại, giống như vô tình hỏi, "Anh biết mấy cô ấy?"

Anh phục vụ cảnh giác nhìn bọn họ, xác định bọn họ là khách quen, không có vấn đề gì lớn mới trả lời, "Là khách quen ở đây."

Bên cạnh nữ sinh đột nhiên hỏi, "Nữ sinh hôm nay đến phòng chúng tôi...Anh có biết cô ấy tên gì không?"

Mọi người tràn đầy hiếu kì, cũng không hoài nghi sao cô nàng đột nhiên hỏi vậy.

"Cô ấy sao." Anh phục vụ cười, "Là bạn của nhóm nữ sinh vừa rồi, các cô ấy rất hay ghé đây, tên là Tô Khả Tây."

Hai bên cũng không phải khách lạ nên anh cũng không sợ nói cho bọn họ.

Tô Khả Tây? Cho nên người vừa rồi Đường Nhân gọi là Tây Tây chính là chị dâu sao.

Tần Thăng thật ra là lần đầu tiên nghe được tên hoàn chỉnh, nghe khá hay, không hổ người Vũ ca coi trọng, chính là không giống nhau.

Anh phục vụ nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: "Tối nay không phải cô ấy vào phòng này sao, chẳng lẽ mọi người không biết?"

Rõ ràng cô ấy còn nói quen biết, còn cầm khay đi.

Lâm Viễn Sinh lập tức cơ trí nói, "Cô ấy chỉ quen với một người trong đám chúng tôi, chúng tôi những người khác tương đối tò mò."

"Vậy anh có nhìn thấy cô ấy đi cùng nam sinh không?"

"Hình như đi về hướng đối diện."

Vài người nhìn về phía ngoài, không khéo là trời đang mưa, hơn nữa còn rất lớn.

Các nữ sinh đều mặt mày ủ ê, lúc đi thời tiết còn đẹp, cũng không đoán được đột nhiên trời mưa, căn bản không mang dù.

Hiện tại chỉ có thể gọi xe về, hoặc là đợi mưa tạnh.

Đúng lúc này, anh phục vụ đột nhiên chỉ hướng đối diện, kinh ngạc nói, "Không phải hai người bọn họ kia sao?"

Vị trí địa lí của quán Hoàng Gia này không tồi. giao thông tiện lợi, xung quanh cửa hàng gì cũng có, là một nơi nổi tiếng ăn chơi. Đối diện có vài tiệm trà sữa, còn có đầy hàng quán ăn.

Bọn họ thường đến đây đều hát karaoke xong thì tràn đầy hứng thú đi tiệm trà sữa ở đối diện, cho đến nửa đêm mới về.

Đêm nay nhưng thật ra không được.

Tần Thăng thấy rõ tàng, Lục Vũ cùng Tô Khả Tây đang đứng ở tiệm trà sữa đối diện chứ đâu.

Mưa càng ngày càng to.

Tô Khả Tây đứng bên ngoài tiệm trà sữa, khuôn mặt nhăn thành một cục, tin nhắn của Đường Nhân cũng không trả lời.

Có thể là không thấy.

Trong tầm mắt xuất hiện ly trà sữa.

Tô Khả Tây nhìn lên, nước mưa hắt lên trên quần áo của Lục Vũ, hơi ươn ướt, mái tóc trên trán dính lên da, đôi mắt vẫn đen nhanh như cũ.

"Uống."

"Không uống."

"Cậu không uống thì đừng nghĩ mà đi được."

"....."

Tô Khả Tây nổi giận đùng đùng đoạt lấy ly trà sữa trong tay anh, đột nhiên hút một ngụm, rồi nhét lại vào tay anh.

Lục Vũ cau mày, cào cào tóc lại, thật lộn xộn.

Tô Khả Tây nhìn anh càng thấy đẹp trai, ngàn vạn lần dặn lòng phải khắc chế lại, bằng không rất mất mặt, cô im lặng không phản ứng.

"Tớ phải về." Sau một lúc lâu, cô mở miệng.

Nói xong, cô đứng dậy muốn đi, còn chưa đi được một bước đã thu chân về, biểu tình tức giận cũng trở nên khó coi.

Lục Vũ nhìn sắc mặt cô đối tới đối lui cũng thấy hiểm lạ.

Tô Khả Tây vừa ngẩng lên đã nhìn thấy biểu tình vui sướng khi người gặp họa của anh, thiếu chút nữa muốn nổi khùng, trừng mắt liếc anh một cái, "Có cái gì buồn cười?"

Lục Vũ há mồm: "....."

Anh rõ ràng không cười mà.

Tô Khả Tây mặc kệ anh, giật giật chân, có chút khó chịu, nói thầm chính mình: "Chân ướt, phiền toái."

Lúc này vừa mới không cẩn thận dẫm trúng vũng nước kia, lập tức đã bị nước đi vào, lại còn đều là nước bẩn.

Cô đặc biệt ghét nhất là mang giày ướt.

Cũng không giống mang dép lê sau khi tắm rửa xong, cảm giác khó chịu vừa mang vớ còn phải mang giày nữa, làm nàng nhịn không được mà bực bội.

Lục Vũ cầm một ly trà sữa, cúi đầu nhìn.

Tô Khả Tây hôm nay mang giày màu trắng, hiện tại bẩn cực kì, so với cẳng chân sạch sẽ trắng nõn, có thể thấy được điểm tương phản.

Anh hỏi: "Khó chịu?"

"Ừ." Tô Khả Tây trả lời: "Tớ phải về nhà tắm rửa."

Vừa dứt lời, Lục Vũ trước mặt cũng đã cong lưng, đem cô ấn xuống ghế, duỗi tay tháo giày của cô.

Đôi vớ bên ngoài đôi chân tinh xảo đã từ trắng úa vàng.

Tô Khả Tây bị nhét ly trà sữa vào tay, giật giật ngón chân, vớ ướt làm chân hơi ẩm, có chút thẹn thùng.

Lục Vũ cởi vớ của cô.

Vóc dáng cô nhỏ, chân tự nhiên cũng nhỏ, nằm trong tay anh có vẻ hơi lớn chút, trắng trắng nõn nõn, ngón chân còn nhích tới nhích lui.

Chính là bị nước dính vào nên hơi chút ẩm ướt.

Chân bị niết trong tay Lục Vũ, lòng bàn tay ấm áp truyền đến khắp người.

Thật mẹ nó có độc mà.

Lục Vũ nhìn chăm chăm nửa ngày, dời tầm mắt, đem vớ nhét vào giày, xách lên, lại đứng dậy, "Ném."

Nghe vậy, Tô Khả Tây quơ quơ chân, nhìn anh như nhìn kẻ ngốc, "Không mang giày thì tớ đi thế nào? Chẳng lẽ muốn tớ bay trở về?"

Nói là ném, Lục Vũ vẫn tự mình xách đi.

Cô duỗi tay muốn lấy giày trong tay anh.

Cánh tay của Lục Vũ ngăn lại, trực tiếp làm cô quơ trên không, từ trên ghé mắt thẳng bằng, dựa lên người anh mà túm quần áo anh.

Tô Khả Tây còn chưa kịp ngồi dậy đã bị cõng lên.

Lục Vũ nói: "Khó tính."

Trước đây còn chưa ai nói cô khó tính, Tô Khả Tây duỗi tay siết chặt cổ anh, cắn răng nói, "Thả tớ xuống."

Lục Vũ không nghe, ngược lại hung dữ nói, "Không được nhúc nhích."

Anh đột nhiên đứng dậy đi lên một bước, Tô Khả Tây sợ tới mức vội vàng ôm cổ anh, cũng không dám động, nửa ngày cũng không nói chuyện.

"Có bản lĩnh cậu nhảy xuống đi." Lục Vũ thuận miệng nói.

Mùi thơm của tóc rũ xuống truyền tới chóp mũi của anh, làm tâm anh đúng là ngứa ngáy khó chịu.

Cho dù không quay đầu lại, anh cũng biết, khẳng định đang tức tới nổi đỏ mặt đây mà.

Cách đó không xa, trong đại sảnh quán Hoàng Gia đều phát ra âm thanh không thể tin được.

"Ta mẹ nói, không phải hoa mắt chứ?" Tròng mắt Tần Thăng thiếu chút nữa rơi xuống, kích động kêu, "Này mẹ nó không phải quá cẩn thận sao?"

"Vũ ca chúng ta đây là đùa giỡn con gái nhà người ta sao."

Tần Thăng trợn trắng mắt: "Đùa giỡn cái gì, chính là tình thú của người ta, uyên ương giận dỗi."

P/S: Sao càng ngày mỗi chương càng dài thế nàyyyy T.T

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 14A: Lục Vũ Không Làm Mấy Chuyện Thân Mật Đầu

Chẳng trách bọn họ kích động như vậy, thật sự lần đầu thấy bộ dáng cẩn thận như vậy của Lục Vũ.

Tuy rằng mới quen biết hai ba tháng, nhưng cũng có chút quen thuộc, điều gì cần biết cũng biết.

Ví như thái độ đối với Trang Nguyệt, bọn họ cũng có dự cảm.

Nhưng trước một màn này, có đánh chết bọn họ cũng không nghĩ tới.

Tất cả mọi người đều có chút buồn vực, lúc này mới gặp mặt mấy lần, không phải thích như vậy chứ? Nhất kiến chung tình, dễ dàng như vậy?

Mới trong phòng vừa rồi, thế nào còn bảo không quen....Thái độ xoay chuyển nhanh như vậy chỉ có Vũ ca bọn họ mới có thể làm được.

Tần Thăng tấm tắc vài tiếng, nhìn Lục Vũ cũng Tô Khả Tây.

Có thể mượn dù che bên tiệm trà sữa, hai người cầm một cái, Tô Khả Tây ghé vào trên lưng Lục Vũ, cầm dù biến mất trong màn mưa.

"Vũ ca của chúng ta động tâm rồi? Có người lên tiếng đánh vỡ trầm mặc."

Người bên cạnh phụ hoạ nói, "Khẳng định hai người có gian tình, làm sao mà đối với người lạ như vậy được?"

"Đúng đúng, vừa rồi vừa đến tớ đã thấy không khí hai người này không thích hợp mà, đặc biệt là nữ sinh kia còn kéo cánh tay của Vũ ca, cậu ấy cũng không tránh ra, cậu nói kia khẳng định chính là ve vãn mảng yêu đây mà."

"Vừa rồi ai mới trêu chọc Tần Thăng với cô ấy, mẹ nó, cậu chết chắc rồi."

Bạn gái của mình mà bị ghép đôi với người khác, cái này chắc chắn không thể chịu nổi rồi.

Lâm Viễn Sinh bồng chạm chạm Tần Thăng, hề hề hỏi, "Có nhớ lúc trong phòng, Vũ ca nói câu năm phút không?"

"Nhớ rõ." Tần Thăng nghĩ một chút, lúc đó cậu ta còn cảm thấy buồn bực, Vũ ca đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Lâm Viễn Sinh nhìn chăm chăm hướng hai người đi, "Tớ nhưng nhớ rõ ràng, thời gian chị dâu nhỏ không nhiều không ít, vừa đủ năm phút."

Mắt Tần Thăng trừng lớn, "Mẹ nó, không thể nào."

Vũ ca cũng thật muộn tao (*) nha.

(*) muộn tao nam: chỉ nam nhân bề ngoài lạnh lùng, khó tiếp cận nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

Nữ sinh nào đi vệ sinh cũng không phải vài phút, chị dâu đi ra ngoài mới năm phút đã nhớ rõ ràng, rành mạch.

Nam sinh bên cạnh nghe bọn họ nói, còn lo suy đoán của chính mình, "Các cậu nói, ngày thường Vũ ca đối với nữ sinh không có biểu cảm gì, có phải chị dâu rất lợi hại hay không?"

Tần Thăng liếc mắt một cái, "Khẳng định lợi hại rồi."

Bằng không sao có thể đem Vũ ca kiêu ngạo trị đến dễ bảo như vậy?
Còn khom lưng cởi giày cho cô, lại còn dỗ dành như vậy nữa?

Bọn họ biết Lục Vũ lâu như vậy, lần đầu thấy cậu ấy miệng nói một
đăng, lòng nghĩ một nẻo như vậy.

Thật sự có chút tò mò.

Tô Khả Tây cuối cùng được Lục Vụ đưa về nhà.

Cô cướp đôi giày trong tay Lục Vũ xong chạy về nhà, cũng không chú
ý tới biểu tình không nhận được bật cười của anh.

Chỉ là lúc cô từ lầu hai xuống nhìn, Lục Vũ đã rời khỏi.

Kì nghỉ Quốc Khánh ở Gia Thủy Tư Lập chỉ có ba ngày, cho nên lúc
cô vào học lại, Đường Nhân vẫn còn phải ở nhà kiểm điểm, cho đến một
tuần sau mới được quay lại trường.

Kết quả vừa mới quay lại trường, lại gặp phải việc bị vu khống trong
thi cử.

Tô Khả Tây thi xong môn tiếng anh, mới ra khỏi phòng học thì nghe
nói, thiếu chút nữa cười chết.

Cao Trung của Gia Thủy Tư Lập cơ bản đều biết Đường Nhân, lớn lên
xinh đẹp, thành tích lại tốt, ngay cả phòng hiệu trưởng cũng có ảnh chụp
của cô ấy.

Giám thị coi thi ngày hôm qua chắc chắn là mới tới.

Khu dạy học ở cao trung này có điểm giống tứ hợp viện, sân sau cùng
phòng thí nghiệm cấu thành tứ hợp viện, khu vực chính giữa là khu vực ra

vào tự do, còn có bồn hoa lớn hình tròn, chính giữa mọc ra hoa hải đường.

Bây giờ là tiết vật lý, Đường Nhân đi cùng với mấy bạn học bên lớp bên cạnh.

Phòng thực nghiệm bên cạnh mới có học sinh chuyển trường đến, tên là Lục Trì.

Lớn lên khá đẹp trai, thân hình mảnh khảnh, mang kính đẹp, nút trên cùng của áo sơ mi lúc nào cũng được cài cẩn thận, không chút cầu thả, không để ý đến chuyện bên ngoài, đi đâu cũng cầm theo quyển sách.

Ấn tượng của Tô Khả Tây đối với cậu ta có thể hình dung bằng mấy từ.

Ít nói, đứng đắn, dễ ngại ngùng.

Nói chuyện còn có chút lắp.

Tuy cô không rõ tại sao lại như vậy, nhưng có thể nói Đường Nhân chính là đối với cậu ta vừa gặp đã yêu, thủ đoạn theo đuổi so với cô lúc trước truy Lục Vũ còn lợi hại hơn.

Buổi diễn thuyết sáng hôm nay còn trực tiếp thổ lộ với Lục Trì, Tô Khả Tây bên dưới nghe đến mặt đỏ tai hồng, nội tâm kích động bát quái.

Hiện tại cũng không phải đi sang lớp bên cạnh.

Tô Khả Tây trước kia còn nghĩ, Đường Nhân lợi hại như vậy, chắc phải có người nào lợi hại hơn đến quản, cũng không nghĩ tự nhiên lại coi trọng một con mọt sách.

Căn bản quảng tám cái sào cũng không tới được.

Lục Vũ trước kia cũng như vậy.

Chỉ là tính tình còn kém hơn nhiều.

Khoảng thời gian này Đường Nhân không tới đi học nên không biết, cô cũng coi như có chút hiểu biết, Lục Trì người này lời nói rất ít, phi thường đứng đắn, cùng với Đường Nhân cá tính tiêu soái, như là hai cực đối lập.

Tuy rằng không quá xem trọng, nhưng tóm lại là duy trì.

Hơn nữa, cô còn cảm thấy nhìn Lục Trì có chút quen mắt.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại không biết quen mắt chỗ nào.

Có lẽ bởi vì cậu ta cùng họ với Lục Vũ, cảm giác của Tô Khả Tây với cậu ta cũng không tệ lắm.

Chuông tan học vang lên, Đường Nhân chạy như cơn gió từ lớp thực nghiệm trở về.

"Cậu ấy vẫn luôn giả vờ đứng đắn, không chịu nói chuyện cùng tớ, trong lòng căn bản cũng không phải ý tứ đó, cậu xem."

Trên eo cô còn buộc đồng phục của Lục Trì.

Tô Khả Tây hồ nghi cả nửa ngày, cởi ra áo ngoài liền thấy trên quần Đường Nhân dính chút vết máu, đành phải cho cậu ấy mượn khăn tay, "Không nghĩ tới nói lắp nhà cậu cũng sần sóc như vậy."

Đường Nhân nhéo mặt cô, "Biểu tình của cậu thoát nhìn có điểm đáng khinh. Bị Lục Vũ nhìn thấy sẽ cười nhạo đấy, nghe cậu nói, tính cách cậu ta thay đổi không ít nha."

Tô Khả Tây ưỡn oái, "Đúng vậy."

Đầu chỉ là không ít, quả thực như biến dạng.

Tuy rằng bộ dáng nào Tô Khả Tây cũng đều thích, nhưng cô vẫn không biết nguyên nhân không từ biệt mà chuyển trường là gì.

Đường Nhân nghĩ nghĩ, nói, "Cậu có thể tự hỏi cậu ấy."

Tô Khả Tây lắc đầu, "Cậu ấy sẽ không nói với tớ đâu, trừ phi cậu ấy nguyện ý, bằng không tớ không hỏi."

Đường Nhân "hừ" một tiếng, "Đây cũng phải biết rằng, cho dù có chuyển trường, cũng có thể nói một tiếng, nhưng cậu ta một câu cũng chưa nói với cậu."

P/S: không hỏi chương dưới mọi hình thức -.-

-Vote đi vote đi, cô gái vui tính sẽ đăng chương mới NƯỚC SODA CAM ngay và luôn đâyyy =))))

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

❖Chương 14B

Hai tiết sau vừa lúc là tiết trống, Tô Khả Tây đi tiệm tiện lợi mua mấy món ăn vặt, thuận tiện mua băng vệ sinh giúp Đường Nhân.

Gia Thuỷ Tư Lập là trường học dân lập nội trú, cơ sở vật chất bên trong đều là tốt nhất trong mấy trường cao trung.

Các trường trung học cơ sở và trung học phổ thông lên tới vài ngàn người, không ra trường được, cũng chỉ có thể mua ở tiệm tiện lợi ở gần trường, đồ tốt xấu gì cũng đầy đủ, đồ ăn vặt cũng nhiều, mỗi ngày đều phải chen chúc mới vào được.

"Chị Tây Tây"

Tô Khả Tây xách túi ra cửa, bị người phía sau kêu lại.

Nữ sinh vui vẻ nhìn cô, "Chị Tây Tây, đây là của Văn Nguyệt hôm qua kêu em đưa cho chị cùng chị Nhân Nhân, nhưng em hôm qua thật sự không có thời gian."

Cô đưa qua một cái túi.

Tô Khả Tây nhận lấy, "Bên trong là gì? Văn Nguyệt đâu?"

"Hôm qua Văn Nguyệt bị bệnh, đã đi cùng mẹ cậu ấy rồi, đưa túi này cho em trước, chắc cuối tuần mới đi học được."

Tô Khả Tây cau mày, "Tự nhiên khi không lại bị bệnh?"

"Cái này em cũng không rõ, kì thi hôm qua em với cậu ấy không chung một trường." Nữ sinh gãi đầu, "Chị Tây Tây, em về trước học đây."

Đồ ăn vặt trong túi tuy đóng gói không đẹp, nhưng có thể nhìn ra rất dụng tâm.

Tô Khả Tây thờ dai, cô bé Văn Nguyệt này tâm thật tốt đến trình độ này a.

Cô ấy là học sinh chuyển trường, khoa văn sinh, nói chuyện thanh thanh, cũng rộng rãi, nhưng nhìn nhu nhược, bị bệnh cũng không có gì kì quái.

Tô Khả Tây quen biết cô ấy cũng là ngoài ý muốn.

Nhà Văn Nguyệt ngay bên cạnh Tam Trung, mẹ cô ấy làm việc ở Nhị Trung, hơn nữa còn về trễ, bởi vì bị bệnh nên mới chuyển qua học ngoại trú.

Trùng hợp trong lúc cuối học kì cao nhất, đi qua tặng quà cho mẹ cô ấy luôn.

Lưu manh của Nhị Trung so với Tam Trung cũng không ít, nhưng rất loạn, đi đi vào vào, thích nhất là gây chuyện thị phi, Văn Nguyệt đã bị chặn một lần.

Cô lớn lên cũng thanh tú yên lặng, nhu nhu nhược nhược, là một đệ tử rất tốt, rất dễ dàng kích động mấy đám lưu manh thêm cảm giác muốn chà đạp.

Vừa vặn, Đường Nhân đi ngang qua, vừa khéo cứu cô ấy.

Xong việc, mấy người trường Nhị Trung lên đi báo cáo lại trường Gia Thủy Tư Lập, may mà Đường Nhân chỉ bị cảnh cáo, nghiêm trọng hơn nữa

đã bị quản chế rồi.

Chỉ là từ sau đó, Văn Nguyệt thường xuyên đến tìm Đường Nhân, cô cũng coi như quen biết.

Cô ấy thích làm mấy món điểm tâm nhỏ, mỗi lần luôn làm nhiều hơn hai phần, tiết trống lại chạy đến đưa cho các cô ăn.

Tô Khả Tây trở lại phòng học, nói cho Đường Nhân một chút.

Đường Nhân ngồi thẳng, "Vậ thứ sáu đi xem sao."

Tô Khả Tây gật đầu.

Cô lén để cái gương trên cuốn sách để soi, tóc dài phía sau cột thành đuôi ngựa, tóc dài thẳng tắp.

Tô Khả Tây xoay đầu, "Tiểu bảo bối Nhân Nhân, tớ muốn cắt tóc."

Đường Nhân nhìn cô, "Không muốn Lục Vũ nữa?"

Tô Khả Tây cười lạnh một tiếng, như nghĩ tới cái gì, "Nếu cậu ấy dám ghét bỏ, vậy trực tiếp đánh một trận tới bởi là được."

Ngày nghỉ thứ sáu, Tô Khả Tây đi đến tiệm cắt tóc.

Chờ đến khi cắt xong, bên ngoài trời đã tối, cô sờ sờ tóc ngắn đến vai, cảm thấy chính mình như biến thành người khác.

Tô Khả Tây hỏi, "Đẹp không?"

Đường Nhân ôm mặt cô, nhìn trái nhìn phải, "Đẹp, cứ như tiên nữ vậy."

"Tớ chính là thích người thành thật như cậu." Tô Khả Tây rạo rục, "Đi thôi đi thôi, chúng mình đi thăm Văn Nguyệt."

Tóc cô lúc trước còn ngắn hơn bây giờ, nhưng từ lúc theo đuổi Lục Vũ, bị anh lạnh lùng dùng lý do không thích tóc ngắn mà từ chối, cuối cùng quyết định nuôi dài.

Nuôi dài đã được một năm.

Kết quả mới bên nhau được một học kì, anh nhưng đúng là rất tốt, không nói tiếng nói nào mà chuyển trường, nếu không phải vô tình gặp, chắc cô cũng không biết.

Ngay cổng Tam Trung vẫn như cũ là mấy tên côn đồ ngồi xồm hút thuốc.

Tô Khả Tây cùng Đường Nhân mắt nhìn thẳng mà đi qua.

Bởi vì thời gian học không giống nhau, khi các cô đến cổng trường, bên trong vừa vãn là âm thanh của tiết tự học buổi tối.

Đối diện trong trường có vài người đi ra, nói nói cười cười.

".....Đêm nay không học tiết tự học buổi tối, dù sao Vũ ca cũng không có ở đây." Tần Thăng nhai kẹo cap su, đột nhiên dừng một chút: "A, cậu nhìn xem có phải chị dâu không?"

Nhìn vóc dáng đi qua rất giống, nhưng kiểu tóc nhìn thế nào cũng không giống.

Người bên cạnh đi theo nói: "Đúng vậy, tớ cảm thấy rất giống, bên cạnh cậu ấy có phải Đường Nhân không? Tớ gặp rồi."

Hai người đều nói nhìn giống, Lâm Viễn Sinh cũng đi qua nhìn, "Hình như vậy, nhưng mà lần này chắc không phải tới tìm Vũ ca."

Buổi chiều tan học không bao lâu, Lục Vũ đã cùng một nam sinh đi ra ngoài, bây giờ còn chưa về, không biết tình huống như thế nào.

.....

Tô Khả Tây cùng Đường Nhân vừa mới gõ cửa, đã được mẹ Văn Nguyệt mời vào: "Lại đây ngồi, tới ăn bữa đi, Nguyệt Nguyệt vẫn còn ngủ."

Bên Tam Trung này đều là nhà cũ, không lâu nữa sẽ bị phá bỏ và di dời, đến lúc đó tiền bồi thường cũng rất nhiều, bọn họ sẽ không cảm thấy thiệt thòi.

Tính cách Văn Nguyệt giục dàng, hoàn cảnh trong nhà cũng ấm áp.

Mẹ Văn Nguyệt đối với Đường Nhân cũng rất cảm kích.

Con gái mình nếu không gặp được cô, không biết chuyện gì xảy ra, còn liên lụy Đường Nhân bị kỉ luật, may mắn Đường Nhân cũng không trách con bé.

Hai người vào phòng.

Bật TV lên, Văn Nguyệt cầm điều khiển liên tục đổi đài, vẻ mặt biểu tình nhàm chán, khi nhìn thấy các cô vào, mới lộ ra vui vẻ.

Đường Nhân bẻ một xốp bươi, bỏ vào miệng của Văn Nguyệt.

Tô Khả Tây ngồi bên cạnh, nhìn hướng ngoài cửa sổ bóng học sinh đi trong trường học, "Mấy người này còn biết rõ đi lớp tự học sao, chị còn tưởng mỗi ngày đều cứ trong sân chơi chứ."

Văn Nguyệt kinh nghi một tiếng, "Chị Tây Tây không biết, mấy tháng trước có học sinh mới chuyển đến Tam Trung, tên là Lục Vũ, bây giờ đã an tĩnh không ít, cũng không dám động thủ lung tung nữa."

Gia Thuỷ Tư Lập được nghỉ thứ sáu, buổi tối cô đều ở trong phòng, nhìn bên ngoài cửa sổ, thường xuyên thấy học sinh ở Tam Trung hết hút thuốc lại đánh nhau, nhìn rất loạn.

Hai tháng vừa rồi, cơ bản cũng không thấy được, cho dù có, cũng không còn mấy thứ đó nữa, chỉ có cãi nhau hơi nhiều.

Cô hứng thú, nhỏ giọng bát quái: "Em lần trước bò tới cửa sổ nhìn thấy, có hai đám người vây trong sân đánh nhau, còn có côn sắt, em còn thấy có người cầm dao nữa." Văn Nguyệt nhớ tới ngày đó còn có chút kinh hồn bạt vía.

Tô Khả Tây cũng tấm tắc vài tiếng, "Rồi sao nữa?"

"Sau đó có một người tới, vóc dáng cao cao, lớn lên rất đẹp. Cậu ta vừa tới, hai đám đều ngừng, còn gọi một tiếng "Vũ ca", em có bạn tốt ở Tam Trung, cô ấy bảo người tên Lục Vũ, là lão đại của Tam Trung, mọi người ai cũng đều sợ cậu ấy."

Văn Nguyệt nói xong còn hơi sợ hãi, cô lúc đó còn lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi xe cấp cứu nữa, không nghĩ tới cuối cùng Lục Vũ tới, chuyện gì cũng không xảy ra.

Cô nhấp môi cười, bên miệng có hai lúm đồng tiền, có vẻ dịu dàng đáng yêu, "Em nghe nói, cậu ấy chuyển đến Tam Trung cuối học kì 1, chưa đến một ngày, trong ngăn bàn đã chất đầy thư tình với điểm tâm rồi, còn là đếm không được nữa."

Tuy rằng tính tình cô nhu nhược, nhưng nhiều chuyện cũng không ít.

Văn Nguyệt ngời thẳng, thò qua nói: "Chỉ là, hôm qua lúc em về cùng mẹ có nghe thấy hai nữ sinh đang nói chuyện, Lục Vũ hình như đang yêu nha."

Tô Khả Tây không nói chuyện, đôi mắt sáng lấp lánh.

"Nghe mấy người đó nói, không phải là người của Tam Trung." Văn Nguyệt nghĩ nghĩ, "Hình như mấy cậu ta rất bức, muốn tìm ra đó là người nào."

Đường Nhân liếc nhìn Tô Khả Tây: "Tìm được hay không thì sao?"

Văn Nguyệt nói, "Em nghe nói Lục Vũ chán ghét nữ sinh lắm, còn không thèm trả lời nữa, cũng không biết ai yêu đương với cậu ấy nữa."

Việc này xem như là bí mật công khai của Tam Trung.

Cô tò mò suy đoán: "Chị Tây Tây, chị Nhân Nhân, các chị nói hai người đó lúc yêu nhau đều ngồi im không nói gì? Cả ngày đều im lặng?"

Khoé mắt của Tô Khả Tây động động.

Văn Nguyệt đỏ mặt, nhỏ giọng nói, "Em nghe hai nữ sinh kia nói, các cậu ấy cảm thấy Lục Vũ sẽ không làm mấy chuyện thân mật đâu... Tò mò thật, không biết có đúng hay không."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 15A: Ông Đây Muốn Cậu, Cậu Tin Không?

Tính buồn chuyện của Văn Nguyệt đúng là không thể xem thường.

Ba nữ sinh luôn nói nhiều, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, rất tối, Tô Khả Tây mới cùng Đường Nhân ra về.

"Phải đi sao?" mẹ Văn hỏi.

Tô Khả Tây nói, "Vâng, bên ngoài đã tối, về muộn cũng không tốt lắm."

Mẹ Văn cũng hiểu, nhiệt tình tiễn hai người ra cửa, nói: "Lần sau nếu đến chơi, đi đi siêu thị mua ít rau, mấy đĩa ở lại ăn cơm luôn."

Bà đi siêu thị hôm nay cũng không thấy đồ gì mới mẻ, chỉ mua chút ít, không nghĩ tới hai người không ăn cơm chiều ở đây.

Tô Khả Tây vội trả lời: "Dì à, dì về đi, không cần tiễn nữa."

"VẬY MẤY ĐỨA CẦN THẬN CHÚT, NHỚ CHÚ Ý AN TOÀN." Mẹ Văn dặn dò.

Bà biết trong nhà hai người có tài xế, cũng không cần phải đưa hai người, chỉ là ngoài miệng muốn dặn dò một chút.

Bên ngoài đã lên đèn.

Cũng một lần trời như bây giờ, Tô Khả Tây nhớ mình còn bị Lục Vũ theo dõi, nghĩ đến cảnh tượng quần bách đó, cô liền cảm thấy buồn cười.

Nếu cô thật sự đam, chắc bây giờ Lục Vũ vẫn còn ở bệnh viện.

Tam Trung đang học tiết tự học buổi tối, khu dạy học đều đã sáng đèn, buổi tối nhưng thật ra rất có không khí.

Chỉ là nhiều người vẫn trốn tiết lang thang ở ngoài, ngẫu nhiên còn có thể thấy mấy bóng người đang vào trường nữa.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Tô Khả Tây xoay người hỏi Đường Nhâ, "Ai, hôm nay đi học cậu viết gì cho Lục Trì thế?"

Lúc cô đọc tiểu thuyết trên lớp liền thấy ba bức thư tình, đọc cho Đường Nhân nghe một chút, sau đã thấy Đường Nhân lấy bài thi của Lục Trì viết mấy chữ, cũng không biết có nội dung gì.

"Không thể nói." Đường Nhân chớp mắt, "Thật ra chuyện với Lục Vũ là thế nào?"

Cô ấy lần trước ở quảng trường, còn tưởng Lục Vũ với cô ở cùng nhau rồi, ai biết hôm nay Văn Nguyệt còn biết nhiều tin tức như vậy.

Một học sinh ngoan, lại biến thành lưu manh?

Tuy là cô cũng không thể tưởng tượng.

Tô Khả Tây duỗi tay sờ tóc ngắn của chính mình, rất nhu thuận.

Quan hệ của cô với Lục Vũ bây giờ không nói.

Nói không, hai người cũng chưa nói chia tay. Nói có, Lục Vũ lại không nói gì mà chuyển trường, vài tháng không gặp, không liên lạc, căn bản không phải việc bạn trai nên làm.

Đường Nhân cũng không truy vấn nữa, để cho cô một mình suy nghĩ.

Đường bên này rất an tĩnh, ngoại trừ mấy cặp tình nhân hôn môi ở bên kia đèn đường thì không có người khác.

Ai biết vừa đi được mấy bước, Tô Khả Tây dừng lại.

Cô híp mắt, cố gắng nhìn rõ người đối diện, trong lòng có chút không xác định.

Nếu nói không sai, hai người cách đó không xa, một người là Lục Vũ, người còn lại chính là học sinh mới Đường Nhân đang theo đuổi, Lục Trì.

Hai người có quãng tám cây gậy cũng không với tới, thế nào lại đi cùng nhau?

Tô Khả Tây túm tay Đường Nhân, "Lục Trì nhà cậu biết Lục Vũ sao?"

Đường Nhân lắc đầu, nghĩ nghĩ chút, "Cái này không rõ lắm, tớ không hỏi việc gia đình của cậu ấy."

Cô cùng Lục Trì mới biết được hai tuần, căn bản cũng chưa biết được mấy chuyện riêng tư.

Tam Trung nằm giữa đầu ngõ và đuôi ngõ nhỏ, đuôi ngõ bên kia chia làm mấy cái hẻm nhỏ, đều thông về một đường cái.

Lục Vũ bị Lục Trì túm, đèn đường thì tối, thấy không rõ biểu tình của hai người, bọn họ một trước một sau vào trong hẻm.

Tô Khả Tây có chút buồn bực.

Thông qua lời nói của Đường Nhân, Lục Trì bị nói lấp, dễ ngại ngùng, cùng Lục Vũ hoàn toàn khác biệt, cậu ta còn túm Lục Vũ?

Thấy thế nào cũng ngược.

Lục Vũ cũng không phản kháng, bị túm vào trong hẻm nhỏ, rốt cuộc không nhin được nữa, mạnh mẽ ném tay Lục Trì ra.

Nhìn thấy đối phương một bộ dáng mắt kính cau mày, thông thả ung dung móc ra điều thuốc.

Bật lửa, thở ra một vòng khói.

Lục Trì sắc mặt một chút, duỗi tay cầm điều thuốc của anh.

Đôi mắt Lục Vũ nhìn chằm chằm cậu ta, giơ tay tránh thoát, còn làm trò hút một ngậm nữa, nhẹ nhàng nói, "Cậu lấy thân phận gì mà quản tôi?"

Thanh âm trầm thấp, mang theo tức giận.

Lục Trì trước mặt lại trở thành tên nói lắp, khó khăn nói, "Em là, là em---"

Nghe vậy, Lục Vũ cười nhạo một tiếng, đánh gãy lời anh nói.

Nghĩ đến sự tình mấy tháng trước, đáy mắt anh sâu không thể nói ra cảm xúc, đè nặng thanh âm nói, "Mẹ cậu có biết, cậu ngay cả con của tiểu tam cũng đều biết?"

Anh nhả ra một vòng khói, dưới đáy lòng cười nhạo chính mình.

Lục Trì đối diện cứng đờ.

Thật ra, hai người nguyên bản không quen biết chút nào, cho đến trước khi thi đại học, việc của mấy người lớn mới vỡ lẽ, anh mới biết rõ ràng mọi chuyện.

Lục Vũ chỉ là lớn hơn anh hai tháng, nhưng mẹ của anh cùng ba mình lại không có kết hôn, ngược lại chính mình lại là con ngoài giá thú.

Không bao lâu, anh biết được thành tích của Lục Vũ ở Gia Thủy Tư Lập đều rất tốt, là học sinh tốt, lại chuyển trường, còn bắt đầu học đánh nhau, uống rượu, trốn học.

Có thể nói, cái gì có thể làm đều là,

Nói cho cùng, sai chính là người lớn, chứ không phải anh.

Lục Vũ nhìn chăm chăm điều thuốc trong tay mình, cuối cùng liếc anh một cái, "Nói không được? Muốn là người tốt? Không bằng trở về chăm sóc mẹ cậu đi."

Lời này ý tứ rất rõ ràng.

Lục Trì lắc đầu, nhấp môi nghiêm túc giải thích, "Đây không phải, là lỗi, của em."

"Mẹ nói." Lục Vũ nói không lựa lời, đem điều thuốc gần như hút xong ném xuống đất, hung hăng dẫm mấy cái, đạp đến không còn nhìn ra hình dạng gì.

Anh xoa đầu, nhìn chăm chăm đầu tóc đầy lộn xộn.

Sau một lúc, nhân mà nói, "Lục Trì, cậu có thể có chút lương tâm được không, đừng đi theo tôi nữa, bằng không đừng trách tôi không khách khí."

Nói xong, cũng mặc kệ Lục Trì, lập tức xoay người bỏ đi.

Editor có lời muốn nói:

Hai truyện "Môi anh đào" và "Gặp nhau" thì ta làm chương nào sẽ up chương đó. Còn với "Nước soda cam" thì ta định sẽ gộp cỡ 3 chương đăng 1 lần. Các nàng nghĩ sao? Các nàng muốn đọc 1 lúc hay có chương nào thì đăng chương đó luôn nèeee

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 15B

Lúc Tô Khả Tây và Đường Nhân chạy tới, hai người đã tách ra.

Thấy Lục Trì đứng bất động ở đó, Đường Nhân hướng về phía cậu hô:
"Con mọt sách."

Không nghĩ tới lúc Lục Trì nghe thấy cô gọi, tay đẩy đẩy mắt kích, lập tức đi về phía trước, bước đi còn nhanh hơn/

Đường Nhân nói, "Cậu thử đi một bước nữa xem, tớ làm cậu ngay tại đây luôn, cậu tin không."

Tô Khả Tây không nghĩ Đường Nhân sẽ nói vậy, chỉ là đúng là dùng được, Lục Trì phía trước dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Còn Lục Vũ, tựa hồ cũng nghe thấy tiếng gọi.

Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lại chạy xa.

Tô Khả Tây phản ứng lại, "Lục Vũ, cậu chạy cái gì?"

Hai tuần trước còn đưa cô về nhà, bộ dáng bây giờ là muốn gì, lại nghĩ muốn đẩy cô ra sao, hay là thế nào.

Thời gian chung đụng của hai người cũng không tính quá xa.

Lục Vũ xoay người, Tô Khả Tây còn có thể thấy khuôn mặt kiêu ngạo cùng khí thế đáng sợ của cậu ta, lại nghe thấy anh nói, "Mẹ nó, Tô Khả Tây, cậu qua đây một bước nữa thử xem."

Đại khái đây là lần đầu tiên tô Khả Tây nghe được anh chửi tục.

Lúc trước, thiếu niên tự phụ kiêu ngạo lạnh lùng lúc cô nói từ thô tục còn nhăn mày, lại dùng ánh mắt không đồng ý nhìn chăm chăm cô, cho đến khi cô chủ động nhận sai.

Bây giờ không nghĩ anh cũng sẽ chửi tục.

Tô Khả Tây phục hồi tinh thần, lại chạy nhanh về phía trước.

Cô cũng trải qua không ít chuyện giống Đường Nhân, tố chất thân thể khá tốt, chạy cũng không phải khá tốt, nhưng cũng không quá tệ.

Tốt nhưng vẫn kém hơn so với nam sinh.

Mãi cho đến khi cuối ngõ nhỏ, Lục Vũ vẫn ở phía trước cách đó không xa, không hề có ý dừng lại, ngẫu nhiên quay đầu kêu cô trở về.

Cuối ngõ nhỏ , một bên là công viên nhỏ.

Bên cạnh là ao nhỏ, trước kia trồng đầy hoa sen, đến mùa hè đều nở hoa, không ít người còn cố ý đến xem.

Chỉ là gần hai năm nay, bởi vì nguyên nhân phá bỏ và di dời, sau đó dần dần hoang phế, cũng chỉ có công nhân bảo vệ môi trường đến quét tước một chút, bảo trì sự thanh khiết.

Hai người đứng giằng co nơi đó.

Tô Khả Tây đặt tay ngay miệng, hô: "Lục Vũ."

Lục Vũ chịu đựng, vẫn không nói gì, luôn đi về phía trước, như có cái gì hấp dẫn phía trước.

Tô Khả Tây vượt ngực phập phồng, nhìn dưới chân, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng, toàn bộ thảo nguyên cứ như bị dẫm thành cỏ hoang.

Cô hô to: "Lục Vũ, cậu đứng lại."

Như cô dự đoán, không có chút phản ứng nào.

Tô Khả Tây cười lạnh, đến gần bờ hồ, dùng tay chạm một chút, mặt nước còn sạch sẽ, có một nhánh cây cắm bên cạnh.

Cô rút ra, chọc chọc vài cái, phát hiện cũng không sâu lắm.

Nghĩ vậy, cô đứng lên, uy hiếp người cách đó không xa, nói: "Cậu còn đi nữa, tớ nhảy xuống hồ đấy."

Có chuyện gì cũng trốn tránh cô, không thể nói thẳng với cô sao?

Vẫn không trả lời lại như cũ.

Phía sau con đường này không phồn hoa như phía trước, hơn nữa bên cạnh là khu nhỏ, đèn đường cũng ít, xe đi lại không nhiều lắm, nửa ngày mới có một chiếc đi qua.

Bóng dáng Lục Vũ biến mất trong bóng tối.

Tô Khả Tây nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Đèn đường tối mờ, tư thế vừa mới hút thuốc của Lục Vũ rất đẹp, lưu loát, toát lên vẻ cô đơn.

Cô rời rắm một chút, nhìn nhánh cây bên cạnh hơn phân nửa còn ở bên ngoài, cắn răng đặt điện thoại và mấy đồ vật trên đất, lập tức nhảy xuống nước.

Bây giờ là đầu thu, nước ban đêm hơi lạnh chút, ngấm hết vào da thịt.

Tiếng rơi xuống nước "bùm" một cái.

Phía sau cách bờ hồ không xa đã không có bóng người, không thấy bóng dáng của cô gái vừa mới kêu cậu không được đi nữa.

Anh nhăn mày, "Tô Khả Tây?"

Vị trí thay đổi một chút, không ai trả lời anh.

Lục Vũ nhắc chân chạy về phía hồ nước, một lát đã chạy đến nơi, thấy điện thoại trên đất nhưng lại không thấy người đâu.

Nghĩ đến câu nói vừa rồi, anh thầm mắng một tiếng.

Lục Vũ không chần chừ, ba giây đã cởi xong đồng phục, liền nhảy xuống nước, nháy mắt đã uống vài ngụm nước lạnh.

Sau khi trôi lên mặt nước, anh lau mắt, đèn đường rơi xuống chỗ quần áo lộ ra, nhanh chóng bơi qua.

Rất nhanh, tay chạm vào thân thể ấm áp, anh nhẹ nhàng thở ra, nhỏ đến mức anh không phát hiện được.

Sau khi lên bờ, Tô Khả Tây vẫn nhắm mắt như cũ.

Lục Vũ đặt cô trên mặt đất, nhẹ nhàng vỗ mặt cô, thấy cô không có phản ứng, nhắm chặt hai mắt, trong ánh mắt xẹt qua chút kinh hoàng thất thố.

Rối rắm một giây, đôi tay đặt trước ngực cô ấn.

Không nghĩ tới, Tô Khả Tây đúng lúc trợn mắt.

Lục Vũ: "...."

Thật đúng là xấu hổ.

Anh thu tay về, làm bộ như không có việc gì, sớm không trợn, trễ không trợn, lại trợn mắt đúng phải lúc này. =))))))

Tô Khả Tây túm chặt người anh đang chuẩn bị đứng lên, để anh không phát hiện, còn giả vờ làm bộ nhu nhược: "Lục Vũ..."

Trên mặt cô còn có chút trắng, hiển nhiên là do nước lạnh.

"Không được gọi, đừng đi theo tớ, tự về nhà đi." Lục Vũ trầm giọng nói.

Nghe vậy, mà Tô Khả Tây nhăn thành một đường, "Tớ bây giờ là người bệnh, cậu không thể tốt chút sao?"

Lục Vũ trào phúng nói, "Người bệnh cũng không có tinh thần như cậu."

Lời nói tuy vậy, nhưng anh vẫn ngời xồm xuống chỉnh đầu tóc lộn xộn của cô, nhìn đến bộ quần áo ẩm ướt trên người cô, lập tức nhăn mi lại.

"...Dù sao tớ cũng mặc kê." Tô Khả Tây nằm trên đất giả chết, "Tớ đều nhảy hồ vì cậu, cậu cũng không có phản ứng gì, lương tâm cậu không cắn rứt sao?"

Mồm mép Lục Vũ vừa lật, "Không có thứ lương tâm này."

Trong lòng Tô Khả Tây thở dài, giật giật tay, che miệng ho nhẹ hai tiếng.

Không khí an tĩnh trong chớp mắt.

Lục Vũ bỗng nhìn về phía cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm, đồng phục khoác lên người cô, động tác tự nhiên mà ôm ngang cô lên.

"Thật chịu đủ cậu."

Tô Khả Tây nghĩ thầm, vậy về sau cậu có còn chịu nữa không.

May mắn hồ này cũng nông, nếu không phải lúc trước cô đã đến đây xem, bây giờ thử lại, chắc cũng không dám nhảy xuống.

Hai người đi trên đường, ngẫu nhiên có chiếc xe đi qua.

Tô Khả Tây nhìn hàm anh căng chặt, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "...Thật ra, tớ biết bơi."

Nghe vậy, cánh tay Lục Vũ buộc chặt, không lựa lời nói, "Tô Khả Tây, có phải đầu óc cậu bị nước vào? Cậu có biết chết đuối tất cả đều do bơi lội không?"

Anh vẫn mắng, nhưng cũng không nói một từ tục tĩu nào.

Tô Khả Tây nghe xong, từ trong đồng phục vươn tay ra, vòng lấy cổ anh, đầu dán trong ngực anh, không có gì bất ngờ khi nghe được tiếng tim đập mạnh.

Mạnh mẽ, hữu lực, trong nháy mắt làm cô đỏ mặt.

Cô lẩm bẩm, "Lục Vũ, cậu có thừa nhận cậu còn thích tớ hay không."

Lục Vũ cười lạnh, "Ha ha, ông đây còn muốn cậu, cậu có tin không?"

Kích thích vậy sao.

Nghe vậy, Tô Khả Tây dừng một chút, yên lặng suy nghĩ.

Nhỏ giọng nói bên tai anh, "Vậy phải chờ tớ thành niên mới được."

Lỡ tai Lục Vũ đỏ lên: "...Mẹ nó."

MERRY CHRISTMAS MỌI NGƯỜI !!!

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

❖ Chương 16: Cậ Qua Đây Một Chút

Đại khái Tô Khả Tây bị câu trả lời này chặn lại, Lục Vũ như có như không nói một câu bất đắc dĩ thì cũng không nói gì nữa.

Tô Khả Tây cũng bị chính mình dọa, sợ mình lại nghĩ ra chuyện kinh thế hãi tục gì nữa, nên không mở miệng nữa.

Cô oa một tiếng trong ngực Lục Vũ, thật an tĩnh, không bao lâu thì ngủ rồi.

Không biết đi bao lâu, Lục Vũ không nghe thấy gì, cúi đầu vừa nhìn thì đã thấy cô ngủ rồi.

Từ góc độ của anh, bộ dáng Tô Khả Tây thật sự đáng thương, cho dù trên mặt còn có vết nước chưa khô, tóc còn dính lại với nhau.

Đôi mắt nhắm vẫn còn ít nước dính, đôi môi bị ngấm nước, hồng nhuận, Lục Vũ nhìn đã cảm thấy không thích hợp.

Hầu kết khê nhúc nhích, chửi nhỏ một tiếng, "Mẹ kiếp."

Không nghĩ Tô Khả Tây tựa hồ nghe được, ở trong lòng anh vụn vụn, Lục Vũ khẩn trương muốn chết, trừng mắt nhìn cô chăm chăm.

Ai biết cô tìm được đúng tư thế lại ngủ tiếp.

.....

Tần Thăng với Lâm Viễn Sinh lại trốn tiết tự học buổi tối.

Hôm nay lớp tự học lại là môn toán của ông thầy nhiều chuyện kia, hai người không muốn nghe ông nói nhiều về việc bài thi, cứ đơn giản trốn tiết.

Trên đường ít người, hai người cũng không dễ chịu, Tần Thăng nhàm chán hỏi, "Vũ ca đi đâu, như thế nào còn chưa về."

Từ tiết tự học buổi tối hôm trước, sau khi có nam sinh đến tìm Lục Vũ, anh trực tiếp đi theo, mãi cho đến giờ cũng chưa về.

Nam sinh kia còn nhìn rất giống học bá, mang cặp mắt kính.

Lâm Viễn Sinh đá một hòn đá nhỏ dưới chân, "So với cái này, tớ còn tò mò trước kia gặp được chị dâu tới giờ làm cái gì hơn."

Sau khi bọn họ về trường, bọn họ điều tra tất tần tật về Tô Khả Tây, gạt Lục Vũ.

Kì thật cũng không được xem như điều tra, bởi đây cũng là tin tức công khai.

Chỉ là tìm hiểu mới biết, vị chị dâu nhỏ này của bọn họ còn rất tự tại, đánh nhau cũng rất lành nghề, thật sự không nghĩ tới.

"Ai ai, kia là Vũ ca sao? Ở trong ngực cậu ấy là ai thế?" Tần Thăng bỗng nhiên hướng đối diện nhìn một cái, cảm giác chính mình chịu tổn thương. Cậu ta vì cái gì mà xem được cảnh tượng ngược cầu như vậy?

"Đột nhiên thật tịch mịch."

"Cách đó không xa là tiệm massage, kế bên là cửa hàng đồ người lớn, cậu nghĩ cái nào?"

"Đi chết đi."

Tần Thăng cả một bụng vấn đề, nhìn thấy Lục Vũ qua đây, đông nói một câu, tây nói một câu, quả thật không dừng lại được.

Không được vài phút, cậu ta bị Lục Vũ đá một cái.

Tần Thăng dừng lại, "Làm sao vậy?"

Thanh âm Lục Vũ vững vàng, "Đừng nói chuyện."

Tần Thăng cảm thấy thật uỷ khuất, "Vì cái gì, tớ cũng đâu nói bừa."

Lâm Viễn Sinh liếc nhìn bên kia, thọc chủy thủ xuống, "Cậu chính là quý rầy chị dâu ngủ, còn không mau hạ âm lượng xuống."

Lục Vũ lạnh lùng liếc cậu ta, "Lại lải nhải dài dòng, cậu có thể về nhà ngủ."

Tần Thăng tuy im miệng, nhưng trong lòng vẫn mắng chửi từng đợt.

Này cũng quá hà khắc rồi, không phải chỉ nói hai câu sao, cũng không được, lúc trước sao không phát hiện Vũ ca bá đạo như vậy, lúc trước còn bảo không quen biết chị dâu nữa chứ.

Hai người cứ như vậy nhìn Lục Vũ đi về phía trước, căn bản không cho bọn họ một cái liếc mắt.

"Ai, có chị dâu, thì vứt bỏ chúng ta." Tần Thăng không khỏi cảm khái, "Vũ ca không quan tâm chúng ta bao lâu rồi."

"Rất lâu rồi."

"Ai."

Lúc đến cổng Tam Trung lần nữa, Tô Khả Tây đột nhiên tỉnh.

Buổi tối ngâm nước, trên người còn lạnh, thời điểm tỉnh lại cô không nhìn được mà run cầm cập, sau đó cảm giác chính mình được ôm chặt.

Nhìn hướng ngõ nhỏ, cô hỏi: "Cậu đưa tớ về sao?"

Lục Vũ trả lời, "Ừ."

Tô Khả Tây có chút không tin, rốt cuộc lúc trước còn chết sống không biết xấu hổ mới có thể đồng ý, cô lại hỏi lần nữa.

Lục Vũ không kiên nhẫn nói, "Hỏi nữa thì cậu tự mà về."

Tô Khả Tây bĩu môi, lén lút nắm tay anh, nhỏ giọng nói, "Tớ còn phải sấy quần áo khô đã, bằng không trở về sẽ bị mẹ phát hiện."

Mẹ cô suy nghĩ nhiều, khó tránh khỏi sẽ lo lắng.

Lần trước gạt bà, kết quả đợi thật ở sô pha, cô nghĩ đến liền cảm thấy áy náy, lần này còn vậy nữa, cô không đành lòng.

Hong khô quần áo không biết mất bao lâu, không được thì đến nhà Đường Nhân vậy.

Lục Vũ không nói chuyện.

Tuy rằng điều kiện Tam Trung bên này kém hơn so với Gia Thủy Tư Lập, nhưng cũng có kí túc xá, phương diện điều kiện cũng tạm được.

Anh đừng suy nghĩ một chút, nhớ rõ lúc trước xem kí túc xá, có một chỗ còn trộm đặt máy sấy quần áo, thiếu chút nữa bị phát hiện.

Tuỳ tay gọi điện cho Tần Thăng, trực tiếp hỏi, "Kí túc xá nào có máy sấy quần áo?"

Trên đường, Tần Thăng gặp học muội năm nhất, nói chuyện một chút, chợt nghe hỏi vấn đề này, còn chưa kịp phản ứng, "Máy sấy quần áo? Cậu cần làm gì?"

Nói xong lại giống như đột nhiên nhớ tới, hình như trên người hai người có chút ướt .

Cậu vội vàng nói, "Máy sấy quần áo ở trong kí túc xá của bạn ngồi cùng bạn với Lâm Viễn Sinh, lén đặt vào, còn chưa bị phát hiện."

Học muội năm nhất sùng bái mà nhìn chăm chăm cậu ta, làm trong lòng Tần Thăng ngọt đến ngứa.

Hỏi qua bạn cùng bàn Lâm Viễn Sinh xong, Lục Vũ đưa Tô Khả Tây qua bên kia.

Kí túc xá của Tam Trung đối diện trường, cửa vào chính là trong ngõ nhỏ, thông ra nhiều hẻm nhỏ, từ trong đại viện cũng đi vào được.

Tiết tự học buổi tối còn chưa kết thúc, cơ bản kí túc xá đều tối đen hết.

Lục Vũ ngày thường không ở trường, đối với hoàn cảnh này cũng là lần đầu thấy, liền nhăn mày.

Cho đến khi vào phòng kí túc xá kia, nhìn còn chút sạch sẽ, hơn nữa máy sấy quần áo cũng có, biểu tình mới tốt hơn chút.

Tô Khả Tây đứng bên cạnh anh, nhỏ giọng nói, "Tớ đi thay quần áo."

Trên người mặc quần áo ướt này giờ, khó chịu muốn chết.

May mắn trong phòng vệ sinh có nước ấm, cô đơn giản gội qua một chút, giọt nước rơi trên mặt đất, vang lên âm thanh thanh thúy.

Làn da Tô Khả Tây từ nhỏ đến lớn đều rất trắng, toàn bộ phần lưng tinh tế bóng loáng, không tì vết, đường cong rất mượt mà.

Tuy rằng trên mặt còn chút trẻ con, nhưng thân thể đều đầy đủ.

Chỉ có ngực hơi nhỏ chút.

Ở đây có phòng vệ sinh độc lập, kính mờ, người đi vào tuy không thấy rõ, nhưng bóng vẫn có thể thấy mờ.

Lục Vũ mở máy sấy, vừa nhìn lên đã thấy thân hình trong phòng tắm chiếu lên trên cửa, thân hình cứng đờ.

Máu toàn thân tựa hồ chảy ngược, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Anh dời tầm mắt, động tác như là dây cót có vấn đề, một chút lại một chút, trong đầu đều là hình ảnh vừa rồi.

"..." Lục Vũ sờ lỗ tai.

Quả nhiên không chỉ đỏ thắm, cả trên mặt cũng nói lên, đứng nhìn trước gương, cũng thấy một mảnh đỏ.

Thật đậm má (*)

(*) nguyên văn tác giả =)))

Không biết qua bao lâu, cửa phòng tắm mở ra.

Tô Khả Tây mặc đồng phục của Lục Vũ, rất dài, tới đầu gối, lộ ra hai cặp đùi trần trắng nõn, người nhìn đều miệng lưỡi khô đắng.

Trong ngực ôm quần áo vừa thay ướt, để sang một bên nói, "Tớ không có quần áo đổi....Nên lấy của cậu."

Lục Vũ "Ừ" một tiếng, không quay đầu lại.

Tô Khả Tây không phát hiện việc gì không thích hợp, chậm rãi thu dọn quần áo, lại xem dùng máy sấy quần áo như thế nào, cũng không trả lời.

Lục Vũ híp mắt nhìn bên kia, rốt cuộc cũng quay lại.

Quần áo cô đều để trên ghế, dưới áo lộ một góc hoa văn màu trắng của áo ngực, nhỏ nhỏ đáng yêu, tròn trịa xinh đẹp.

Tựa hồ như có thể nhìn thấy bộ dáng của Tô Khả Tây khi mặc.

Lửa nóng mới hạ của Lục Vũ lại dâng lên.

Tô Khả Tây bỏ tất cả quần áo vào trong, không hề biết biến hoá của Lục Vũ, thuận miệng hỏi, "Sao cậu chuyển trường?"

Lục Vũ nhìn cặp chân trắng nõn, gian nan dời tầm mắt, néo lỗ tai, thuận miệng đáp, "Không có gì."

Lý do như vậy, nói với cô, cảm giác cả người đều ghê tởm.

Tô Khả Tây ngửa đầu, nhìn biểu tình của anh không tốt lắm, ôn nhu nói, "Có gì không thể nói được, tớ cũng không ăn cậu, tớ chính là thích con người cậu, cũng không phải mặt khác."

Thình lình thổ lộ, kí túc xá đột nhiên an tĩnh lại.

Lục Vũ bỗng nhiên lấy ra điều thuốc, hút một ngụm lại trực tiếp dập tắt, thở ra làn khói về phía đối diện, khuôn mặt trở nên mơ hồ.

Thật lâu sau, anh mới nói, "Có gì tốt mà nói."

Trong không khí nhàn nhạt mùi thuốc lá, không nặng, không sặc mũi.

Tô Khả Tây không truy vấn nữa.

Cô mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa Lục Vũ và Lục Trì chính là anh em, cho dù không phải anh em, chắc chắn cũng có quan hệ khác.

Lúc Lục Trì vừa đến Gia Thủy Tư Lập, cô liền cảm thấy rất quen thuộc, nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân, hiện tại đã hiểu.

Hai người bọn họ chỉ sợ là anh em.

Nhưng xem bộ dáng của Lục Vũ, cô rất khó đem bốn chữ con không giá thú đặt trên người anh.

Lúc trước ở Gia Thủy Tư Lập, thành tích của anh luôn đứng nhất, lại thêm vẻ ngoài tuấn tú, cơ hồ chính là chủ đề nghị luận của mỗi phòng nữ sinh vào buổi tối.

Tô Khả Tây theo đuổi mới biết tích cách của anh, kiêu ngạo trong xương cốt, có ý nghĩ của chính mình, hơn nữa phương diện đối đãi người cũng rất có lễ, khác hẳn bộ dáng hiện tại.

Chính là mặc kệ phương diện nào, cô cũng đều thích.

Như anh, tính tình có thay đổi như thế nào, cũng đều không bỏ được Tô Khả Tây.

Lúc Tô Khả Tây đi trong kí túc xá ra là mặc đồng phục của Lục Vũ.

Quần áo của cô tuy rằng đã sấy khô, nhưng mặc cũng không thoải mái, vẫn là thích hương vị sạch sẽ cũng thoải mái của anh.

Trời đã tối hẳn.

Kí túc xá nam sinh bên này, mùi bên trong so với kí túc xá nữ sinh còn nặng hơn, cửa không mở cũng có thể thấy đồ vật lộn xộn bên trong.

Mỗi lần Tô Khả Tây tò mò nhìn vào trong, Lục Vũ đều giữ đầu cô xoay đầu lại.

Sau đó liền nổi giận đùng đùng chửi rủa "Nhìn gì mà nhìn, có gì đẹp?"

Vừa nói xong câu đó, đi ngang qua phòng vệ sinh, có một nam sinh chậm rì bước ra, còn ngẩng cao cưỡi nói, giống như âm nhạc mở ở quảng trường.

Đại khái cảm thấy người trốn tiết tự học không nhiều lắm, hoặc tính chạy thoát, vậy cũng chỉ có nam sinh, khoá quần còn chưa kéo hẳn.

"Có gì đẹp?" Âm thanh của Lục Vũ vừa vẳng vang lên.

Nam sinh đột nhiên không phòng bị mà đối diện với Tô Khả Tây, sững sốt nửa ngày, mới run rẩy nhớ tới khoá quần chưa kéo của mình, vội vàng xoay người.

"Mẹ nó, có nữ sinh."

Chờ kéo khoá xong, lấy vận tốc sét đánh, tư thế không kịp bưng tai chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Tô Khả Tây nhìn cậu ta chạy vào kí túc xá không xa, cửa còn đóng lại phát ra âm thanh rất lớn.

Cứ như nhìn bóng ma.

Biểu tình của Lục Vũ phi thường không tốt, đen nghìn nghịt, xoay mặt cô lại, cường ngạnh nói, "Về nhà về nhà, không phải cậu muốn tớ đưa về sao?"

Tô Khả Tây kinh ngạc nhìn anh, "Vừa rồi không phải nói không đưa sao?"

Lục Vũ hừ một tiếng, xoay đầu không nói lời nào.

Đi tới, bỗng nhiên ánh đèn hành lang bị tắt.

Hồn của Tô Khả Tây thiếu chút nữa bị dọa rớt, sờ tay Lục Vũ bên cạnh
"Là Lục Vũ sao?"

Cô sợ trong đêm tối sẽ dắt tay quý mất.

Tay Lục Vũ còn nóng hơn tay cô, cuồn cuộn không ngừng truyền tới người Tô Khả Tây, làm cô cảm giác rất yên tâm.

Hai người sờ soạng đường đi.

Mãi cho đến khi Lục Vũ mở đèn pin di động, chiếu sáng hướng cầu thang.

Kí túc xá đen như mực, âm thanh gì cũng không có, Tô Khả Tây gãi gãi lòng bàn tay của Lục Vũ, nhỏ giọng nói thầm, "Tớ sợ."

Lục Vũ: "..."

Sợ hãi cái quý gì.

Cảm giác mềm ấm trong tay làm anh không nở buông, lén lút nhéo nhéo, cuối cùng không nhịn được mà bỏ vào túi áo mình.

Ngoài miệng nói, "Vậy đừng nhìn loạn."

Mãi cho đến khi ra khỏi kí túc xá, đèn đường bên ngoài rất sáng.

Thời gian không nhiều, hai người gọi xe trực tiếp đi Li Nam Uyển, Lục Vũ cuối cùng dừng dưới nhà cô, không nói gì.

Sau khi xuống xe, Tô Khả Tây chông đồng phục của mình bên ngoài, miễn cho mẹ cô lại hoài nghi sợ cô bị gì.

Đồng phục của cô nhỏ hơn rất nhiều, chông bên ngoài căn bản không che được đồng phục của Lục Vũ, lộ ra một mảng lớn màu xám trắng, ngược lại có chút buồn cười.

Lục Vũ đứng đối diện cô, xem bộ dáng thất thần của cô, bỗng nhiên xa mũi quỳ khiến nói, "Cậu qua bên đây một chút."

Tô Khả Tây không rõ nguyên nhân, chỉ là vẫn nghe lời anh đi qua bên cạnh, hỏi: "Làm gì? Tớ phải về nhà."

Dưới đèn đường, Lục Vũ nhấp môi, nhìn tóc ngắn của cô bị gió thổi, ngẫu nhiên che khuất gương mặt, viền môi như ẩn như hiện, lại nhớ tới cảnh tượng vừa rồi.

"Cậu qua đây một chút."

Tô Khả Tây do dự, không nhúc nhích, "Cậu kêu tớ qua làm gì?"

Lúc nên nghe lời lại không nghe.

Tuy rằng hình như cô cơ bản chưa bao giờ nghe lời anh nói.

Nghĩ như vậy, Lục Vũ tức muốn học máu, "Ông đây muốn hôn cậu một chút cũng không được sao?" ୧୦□୦୨

-Dạo này ta hơi bận chút, nên không đảm bảo mỗi truyện 2c/tuần. Nhưng sẽ cố gắng tuần nào cũng có chương cho các nàng. Khi nào hết bận, ta sẽ tăng tốc lên nhé !!!!

-Truyện nào cũng ngày càng dài ~~~, type mãi type mãi vẫn không xong ~~~

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vũ Ca Đỏ Mặt Sao?

Lời vừa nói xong Lục Vũ lập tức muốn rút lại, liếm liếm môi, không muốn thừa nhận, xoay đầu nói, "Tớ đi đây."

Lời vừa nói nhất định kì quặc lắm.

Tô Khả Tây từ sững sờ lấy lại tinh thần, "Không được."

Trực tiếp cự tuyệt như đâm vào lòng Lục Vũ, anh lập tức trừng mắt nhìn Tô Khả Tây, cả người đều không thoải mái.

Anh trực tiếp trả lời: "Ha hả"

Tô Khả Tây không dự đoán được là câu trả lời này, trợn trắng mắt, "Có gì tốt mà trào phúng, sao cậu không tự hôn đi."

Thế nào cũng phải chờ cô đồng ý, chuyện như vậy, cô cũng thẹn thùng nha, Tô Khả Tây nghĩ thầm.

Phóng chừng trong lòng anh, cô chính là người da mặt dày đi.

Tô Khả Tây bỗng tiến lên một bước, ôm lấy anh, thanh âm buồn buồn hỏi: "Đồng phục khi nào tớ phải trả lại cậu? Ngày mai tớ phải đến trường rồi."

Ở Gia Thủy Tư Lập, buổi chiều cuối tuần nhất định phải về trường, chủ nhiệm lớp sẽ đi kiểm tra phòng học, cho nên trốn học không tốt lắm.

Thân thể cô ở trong ngực Lục Vũ, bị anh vừa vặn che khuất.

"Không cần."

Lục Vũ đột nhiên nâng mặt cô lên, hơi khom lưng, lưu luyến phớt qua môi cô, vuốt ve khẽ cắn.

Đôi môi mềm mại, lại ngọt ngào.

"Tây Tây còn chưa trở về?" Giọng Tô Kiến Minh đột nhiên từ trong truyền ra.

Dương Kỳ đi theo, dịu dàng nói, "Còn chưa, chắc còn chơi bên ngoài, hôm nay anh lại về muộn như vậy..."

Hai người nói chuyện đến gần.

Tô Khả Tây hơi hơi trợn mắt, trong lòng có chút hoảng, đừng có lúc đang hôn mà bị phát hiện, vậy thì tiêu đời.

Tô Kiến Minh hớn hờ cười, sóng vai với Dương Kỳ về nhà, đi ngang qua, thấy rõ ràng cách đó không xa có hai bóng người hôn nhau, cơ hồ không nhìn thấy nữ sinh, chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng.

Thanh niên yêu đương bây giờ, đúng là cởi mở hơn nhiều.

Ông còn sững sốt một chút, cảm khái nói, "Năm đó anh như vậy, sau đó trực tiếp bị anh trai em đánh một trận."

Dương Kỳ nhấp môi cười.

Hai người vào sân, tiếng bước chân biến mất trong phòng.

Tô Khả Tây thở cũng không dám thở, nghẹn muốn chết.

Cố tình Lục Vũ bỗng nhiên có tinh thần, mang theo hơi thở dốc cuốn đầu lưỡi của cô, mang theo sự quyến luyến, tay ôm chặt eo cô, không thả

lông chút nào.

Tóc cô rất dày, ôm vòng quang sườn mặt trắng nõn, vừa nín thở làm cả khuôn mặt đỏ ửng.

Hô hấp dồn dập, nhỏ giọng mà thở dốc.

Tất cả ở trong tai Lục Vũ, cứ như chất xúc tác.

Anh buông cô ra, thấy môi cô hơi sưng đỏ, trong ánh mắt anh có cảm xúc mãnh liệt, nhưng lại không bộc lộ ra ngoài chút nào.

Lục Vũ quay mặt đi, "Tớ hôn xong rồi."

Tô Khả Tây, "..."

Chắc không phải đứa con nít ấu trĩ chứ.

Cô lùi về sau một bước, vuốt vuốt quần áo, ngẩng đầu nói, "Tớ phải về rồi, cuối tuần sau tớ sẽ đến tìm cậu."

Lục Vũ rõ ràng không vui, nhưng cũng không nói gì.

Tô Khả Tây đột nhiên nhìn anh cười, sau đó chạy vào nhà.

Trên sofa, Tô Kiến Minh đang nói chuyện phiếm với Dương Kỳ, nhìn thấy cô trở về, thuận miệng hỏi, "Về rồi sao?"

Tô Khả Tây tạm dừng vài giây, "Vâng. Con lên lầu đây."

Mới vừa lên cầu thang, liền nghe thấy hai người đang nói việc vừa rồi, Dương Kỳ còn thở dài, "Nếu là Tây Tây, em sợ phải giáo dục con bé lại một chút."

Tô Kiến Minh ở bên cạnh lập tức tiếp lời: "Nam sinh nào dám đối với Tây Tây như vậy, về sau cũng không cần đến nhà mình nữa."

Tô Khả Tây yên lặng đi chậm lại.

Nếu như hai người biết Lục Vũ vừa hôn cô, không chừng cả đời cũng không vào được cửa Tô gia quá.

Trở lại phòng, Tô Khả Tây đẩy cửa sổ nhìn xuống dưới.

Đèn đường vẫn còn sáng, nhìn phía bên kia đã không còn bóng người, cũng không biết Lục Vũ đi thế nào mà nhanh vậy.

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm vị trí vừa rồi, sờ sờ môi, lâm vào trầm tư.

Lần đầu tiên bọn họ hôn môi là ở nơi nào nhỉ?

Đột nhiên trong đầu cô nảy ra một ý tưởng, kí ức chạy về lúc mới khai giảng học kì mới không bao lâu.

Trong lúc ăn tết, cô cũng không một lần liên lạc với Lục Vũ, sau khai giảng lại là kiểm tra đầu vào, rồi lại bận rộn mấy việc khác. Sau tiết tự học buổi tối, cô chờ không nổi mà đi lớp tám tìm anh.

Mỗi cuối tiết tự học, thầy giáo luôn sửa bài thi, căn bản không ai chú ý ở lớp có thiếu ai không, đặc biệt bọn họ còn ngồi cuối.

Thời tiết còn tương đối lạnh, ban ngày còn có tuyết rơi.

Buổi tối tuyết ngừng, mặt đường còn đọng một tầng tuyết phủ, đi bằng đôi ủng cũng phát ra âm thanh kễ kệt.

Tô Khả Tây chạy đến cửa sau lớp tám, kéo Lục Vũ từ trong phòng ra,.

Cô đội mũ Beret, mặt bị đông đến đỏ bừng, ngửa đầu nhìn anh, hỏi: "Lâu như vậy không gặp, cậu có nhớ tớ không?"

Lục Vũ mặc áo gió, mặt không biểu cảm.

Tâm Tô Khả Tây cũng lạnh một nửa.

Mùa đông này, trong lòng cô tràn đầy chờ mong, kết quả ngay cả một câu trả lời cũng không có, đột nhiên không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Cô thất vọng cúi đầu, "Được rồi."

Lại không nghĩ rằng, Lục Vũ trước mặt, tay vừa mới bỏ trong túi quần, đột nhiên giơ ra kéo cô lại. Tô Khả Tây lập tức đâm vào lồng ngực anh, bao bọc trong lồng ngực cứng rắn.

"Tớ muốn hôn cậu." Anh nói.

Ngay cả khi nói vậy âm thanh cũng đều lạnh nhạt, vô dục vô cầu.

Tô Khả Tây lúc đó còn nghĩ được gì nữa, trong lòng như pháo hoa nổ mạnh, không đợi cô đỏ mặt gật đầu, đã bị ôm mặt.

Đôi môi lạnh đặt trên môi cô, tinh tế hôn khoé môi của cô, động tác mềm nhẹ nâng niu như đối với pha lê dễ vỡ.

Tô Khả Tây híp mắt, nhón chân nắm lấy quần áo anh, nhịn không được duỗi đầu lưỡi liếm môi anh.

Kết quả lại bị anh cắn một cái.

Mùa đông lạnh lúc đó, hai người dẫm lên tuyết mà hôn nhau.

Tô Khả Tây lần đầu cao hứng như vậy, cũng là lần đầu thấy bộ dáng cười rộ lên của Lục Vũ, cảm giác tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Bên ngoài là âm thanh tiếng chuông tan học, mấy học sinh chạy vội qua các hành lang, vang lên tiếng trò chuyện.

Tất cả đều làm nèn cho hai người.

Khai giảng thứ hai.

Tam Trung bỗng nhiên có tin đồn rằng kí túc xá nam bị nữ sinh vào trộm, lập tức mấy nam sinh đều bùng nổ.

Sau tiết học, tốp năm tốp ba tụ tập thảo luận, "Hay là tên trộm dẫn theo bạn gái vào?"

"Sợ là thừa dịp tiết tự học buổi tối, mới lén vào làm chuyện gì đó?"

"Có thấy nữ sinh đó trông như thế nào không?"

Trước kia, kí túc xá nam ở Tam Trung cho phép nữ sinh ra vào, sau lại xảy ra một chuyện.

Thầy giáo đôi khi sẽ đột kích kiểm tra, có một lần sau tiết tự học buổi tối không bao lâu, phát hiện có nam sinh dẫn nữ sinh vào hôn nhau, còn động tay động chân.

Tức khắc bốc hoả, lập tức mời phụ huynh hai người vào ghi tội, sau đó kí túc xá nam liền cấm nữ sinh ra vào.

Lần này lại có người vào, còn không biết đầu sỏ là ai.

Sáng sớm Tần Thăng đã nghe mọi người rầm rì, lập tức chạy như bay trở về phòng học, vỗ bàn Lục Vũ, đè giọng nói, "Vũ ca, cậu đang ngồi trên đồng lửa đấy."

Trốn vào kí túc xá còn không phải là chị dâu nhỏ sao.

Lâm Viễn Sinh trắng mắt liếc cậu ta một cái, cảm thấy cạn lời với sự kinh ngạc của cậu ta, "Vũ ca khi nào không ở trên đồng lửa."

"Cậu không hiểu." Tần Thăng đẩy cậu ấy ra, tiến đến bên cạnh Lục Vũ, "Vũ ca, lần trước cậu dẫn chị dâu vào bên kia sấy quần áo, có làm chuyện gì khác nữa không, ví dụ như..."

Cậu ái muội chớp mắt vài cái.

Cơ hội hiếm có này, trong căn phòng nhỏ đen như mực, xung quanh lại không một bóng người, đúng là lí tưởng để hẹn hò.

Không làm chuyện gì đúng là có lỗi với mình mà.

Lục Vũ nghiêng người dựa lên ghế, thần sắc nhàn nhạt, hai cái đùi gác lên bàn, tư thế nhàn nhã.

Nghe thấy Tần Thăng nói, liền đảo mắt nhìn qua.

Tần Thăng vẫn còn đang nói với chính mình, "Chị dâu nhỏ đúng là chân nhân bất lộ tướng, tớ còn tưởng rằng cậu ấy là nữ sinh nhu nhược, ai biết đánh nhau cũng đều không phải dạng vừa, đúng là tuyệt phối với Vũ ca mà."

Đang nói, bên ngoài xuất hiện nữ sinh, nhìn bên trong hô, "Lục Vũ, giáo viên tiếng anh gọi cậu đến văn phòng."

Tần Thăng quay đầu nhìn, suy nghĩ nửa ngày, không phải là nữ sinh khác lớp mà lớp trưởng mời sinh nhật lần trước sao, chính là đối tượng thầm mến của lớp trưởng.

"Ừ." Ngữ điệu của Lục Vũ không phập phồng.

Đi ngang qua chỗ rẽ, nghe thấy giọng nói của Dương Cao, "Trời ạ, làn da cậu thật trắng, có phải do di truyền hay không?"

"Phải không? Tớ còn cảm thấy mình đen ấy chứ."

"Không có đâu, cậu thế nào đen được, tớ đây mới là người Châu Phi này. Trang Nguyệt, cậu đẹp như vậy, thế nào còn không có người theo đuổi chứ?"

Vài người đang nói chuyện, đột nhiên thấy Lục Vũ từ hành lang bên kia đi tới, lập tức dừng đề tài sôi nổi vừa rồi.

Trang Nguyệt nghiêng mặt nhìn, trong mắt hiện lên kinh hi, "Lục Vũ."

Lục Vũ cứ như không nghe thấy, đi qua trước mặt cô Trang Nguyệt bị làm lơ, trong thời gian ngắn có chút xấu hổ, không biết mở miệng thế nào.

Đặc biệt dưới tình huống cậu ta rất thích Lục Vũ.

Tần Thăng đuổi theo phía sau, thấy mấy nữ sinh nhìn bọn họ chăm chăm, biểu cảm trên mặt cũng kì quái, có chút khó hiểu, "Vũ ca, mới có chuyển phát nhanh này, là của chị dâu gửi đấy."

Anh cầm lấy hộp chuyển phát nhanh, bên trên bưu kiện còn viết: Tô Khả Tây.

Lục Vũ trực tiếp duỗi tay lấy, không đi vào văn phòng nữa, xoay người trở về phòng học.

Tần Thăng cảm thấy chính mình bị làm lơ, cũng không nhìn đến mấy nữ sinh kinh ngạc ở kia, đi theo sau hỏi, "Vũ ca, cậu cứ như vậy lơ tớ sao?"

Lục Vũ cũng không nhìn cậu ta, "Cậu quản tớ."

Kiều ngạo như vậy, Tần Thăng nghĩ thầm, tở nhưng là quân không nổi a.

Trên hộp chuyển phát nhanh không thấy gì, Lục Vũ bất động thanh sắc mà lắc lắc, còn rất nhẹ, không biết là gì.

Trở về chỗ ngồi, anh cầm kéo rạch một đường.

Mấy nam sinh tuy ngoài mặt không nhìn, nhưng cũng trộm liếc nhìn, chờ đến nhìn thấy một góc, lập tức ghen đỏ mặt.

Lại nhìn thấy biểu tình của Lục vũ, lập tức kinh ngạc, "Vũ ca đỏ mặt sao?"

Bên cạnh có người phụ hoạ, "Cậu nhìn lầm rồi, rõ ràng là lỗi tai đỏ. Trời ạ, Vũ ca còn đỏ lỗi tai sao... Cảm giác như chính mình đã biết bí mật không thể nói cho ai rồi."

"Thủ pháp của chị dâu nhỏ đúng là không tầm thường...."

Lục Vũ thở sâu, nhìn chăm chăm đồ vật trong hộp.

Mẹ nó, đột nhiên thật muốn trèo tường gặp cô quá.

Truyện sẽ bắt đầu SET PASS từ chương 21, trên wattpad tở sẽ chỉ đăng những chương không có PASS thôi.

Mọi người bấm vào link <https://selena613.wordpress.com/2018/12/29/pass-moi-anh-dao-khuong-chi-ngu/> để biết thêm chi tiết nhé ~~~

Thân ái !!!!!

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cậu Cô Gái Này Sao Lại Như Vậy?

Trong túi chuyển phát nhanh là một hộp quà xinh đẹp, vừa nhìn là của biết nữ sinh đưa. Mấy nam sinh tò mò duỗi cổ muốn nhìn cho rõ.

Không chờ bọn họ nhìn được, Lục Vũ đã trực tiếp đóng hộp lại.

Lâm Viễn Sinh nhanh tay lẹ mắt, chạy nhanh đẩy đẩy Tân Thăng, "Chạy nhanh ra nhìn xem."

Một đám người cứ như lên lớp, giống như mỗi khi thầy giáo gọi tên là biến thành chim cú, ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng, làm như mình cái gì cũng không thấy được.

Thật khẩn trương quá.

Lục Vũ liếc mắt một cái rồi thu hồi, tuý tay ném túi chuyển phát nhanh vào thùng rác, cầm hộp qua ra phòng học.

Người vừa ra, mấy nam sinh lại sôi nổi xì xào.

"Mẹ nó, vừa mới rồi cảm giác giống như bị bố bắt tại trận vậy, thật khủng bố."

"Ánh mắt Vũ ca đúng là hơn không ít, gần đây có phải lại thu thập ai nữa không, tớ nhớ lần trước có hai người bị đập cho đúng thảm."

"...."

Nhắc tới đây, Tần Thăng hai tên hồn tiêu tử lớp ba lúc trước đùa giỡn với chị dâu, trong lòng bỗng dưng dâng lên đồng tình.

Cậu ta lúc đó còn cho rằng cứ tùy tiện đánh một chút là được, vì mấy chuyện như vậy Lục Vũ chưa bao giờ quản.

Ai biết kết quả Lục Vũ tự mình tới còn không nói, còn đuổi cậu ta ra ngoài, trừ lúc cậu quay lại, có thể nói phi thường tàn nhẫn.

Quả nhiên không thể đắc tội với chị dâu.

Tần Thăng nghiêng đầu nghĩ thầm, bên cạnh có vài người đã chuyển sang chuyện khác, "Tớ nhìn được, đó là đồng phục của Vũ ca."

Bên cạnh có người phụ họa, "Chưa hết chưa hết, tớ còn nhìn thấy có tờ giấy bên trong, bên trên còn có chữ viết nữa."

"Tớ cũng thấy được, chỉ là nhìn một chút....Mẹ ơi, tâm ngứa quá, mặt Vũ ca đỏ khẩng định bởi vì tờ giấy đó."

Vừa nói xong, mắt cả đám xung quanh lập tức sáng lên.

Nam sinh tặc lưỡi nói, "Tớ không nhìn thấy hết, chỉ thấy góc cuối cùng ----- cậu thật xấu...."

Tần Thăng không tự chủ run lên.

Câu nói thô tục thế là do chị dâu viết? Chắc không nhỉ, nhìn đúng là không giống.

Cậu ta thật sự nghĩ vậy, bên cạnh có người ái muội cười, "Chẳng lẽ hai người có bí mật gì không thể nói cho người khác biết? Hay vẫn là mặt khác cái gì...."

"Chị dâu nhỏ chắc là xem ngôn tình nhiều quá, bạn gái tớ lần trước còn chỉ vào quyển sách nói mấy câu xấu hổ với tớ."

Đại khái chắc Vũ ca làm gì nên tội rồi....Thật xin lỗi, tớ bịa không ra được lí do."

Trong lúc nhất thời, hình tượng Tô Khả Tây trong lòng bọn họ bỗng trở nên kì quái.

.....

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ phảng phất có thể thấy tâm tình Lục Vũ biến hoá.

Thứ hai.

Thế nhưng anh lại nhìn chăm chăm bảng đen cười một mình vào tiết toán học, làm thầy giáo môn toán sợ không nhẹ, trực tiếp bắt anh ra ngoài đứng.

Nếu là bình thường, Vũ ca khẳng định trực tiếp bỏ chạy lấy người rồi, chờ lúc tiết toán kết thúc mới quay về.

Nhưng hôm đó, anh lại ngoan ngoãn đứng bên ngoài đúng một tiết.

Tròng mắt cả đám trong lớp muốn rơi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều biết, tâm tình hôm đó của Lục Vũ cực kì tốt, tốt đến trình độ không thể lí giải được.

Thứ ba còn kì quái hơn.

Có nam sinh ở Nhị Trung yêu bạn gái hai năm lại bị nam sinh lớp bên cạnh cướp mất, mang theo một đám người đến muốn tìm nam sinh kia tính sổ.

Nếu như bình thường, Lục Vũ khẳng định đã mặc kệ rồi.

Nhưng ngày đó, không chỉ quản thôi đâu, còn tự mình đưa nam sinh đó đến trước mặt đám người Nhị Trung, dặn dò một câu đừng làm lớn chuyện phải đến bệnh viện, sau đó, không có sau đó nữa....

Mọi người ở Tam Trung bị hù không nhẹ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cuối tuần này, Lục Vũ bởi vì chị dâu nhỏ, mà đang ở trong trạng thái yêu đương màu hồng rồi.

Bọn họ còn đang chuẩn bị chào đón mỗi ngày an ổn trong tương lai... Ai biết được đến ngày thứ tư, Lục Vũ lại đen mặt.

Tần Thăng cùng Lâm Viễn Sinh cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ duy nhất biết, Lục Vũ bỏ đi trước tiết tự học buổi tối đến Tam Trung, mà hướng đó....

Đúng là đường đến Gia Thủy Tư Lập.

Sau khi tiết tự học kết thúc, Tô Khả Tây và Đường Nhân cùng mọi người quay về kí túc xá.

Kí túc xá nữ sinh của Gia Thủy Tư Lập, ở tận chỗ ngoặt bên trong cùng của sân trường, hai mặt đến hướng vào tường, bức tường bên ngoài còn chưa xây xong, tối đến làm người sôi sục.

Điều kiện của trường dân lập luôn tốt, hơn nữa hiệu trưởng cũng ra tay hào phóng, trong kí túc xá, thiết bị gì cũng có, ngoại trừ không có wifi với thiết bị điện tử thôi.

"Tớ muốn sang kí túc xá kể bên mượn đồ, các cậu tắm trước đi."

"Quần áo tớ còn chưa tìm được, ai tắm trước? Bằng không tốn thời gian."

Nghe vậy, Tô Khả Tây thu dọn quần áo, đi vào phòng tắm nói, "Tớ đi tắm trước, tớ không gọi đâu, nhanh lắm."

Bây giờ đã là tháng 10, tuy rằng ban ngày có chút nóng, ban đêm cũng dần chuyển lạnh hơn, mặc áo tay ngắn cũng cảm thấy có chút lạnh.

Tô Khả Tây giành giặt từng giầy chiến đấu tắm, thay áo ngủ, lại cầm đồ đi giặt ra ngoài.

Chờ sau khi cô ra khỏi phòng tắm, bạn cùng phòng liền đi vào.

Tô Khả Tây đi ra ban công, vừa đung cửa ban công, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng vang "bang bang", làm cô cực kì hoảng sợ.

Chờ lúc chuẩn bị mở cửa, tiếng vang bỗng nhiên ngừng.

Trước khi các cô dọn vào ở, ban công đã được trường dán giấy nhám lên, đến buổi tối, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Có lẽ không nghe thấy tiếng bên trong, lại bỗng nhiên lại phát ra tiếng vang lần nữa.

Bên này nằm gần chỗ tường bên ngoài, các cô lại ở lầu hai, Tô Khả Tây cẩn thận đi qua, lại cẩn thận mở cửa.

Bên ngoài tối đen như mực, Tô Khả Tây híp mắt.

Giữa khe hở cửa rào chắn, khuôn mặt của Lục Vũ lại phóng đại trong tầm mắt.

Hai người vừa lúc nhìn nhau, nếu không thật sự hù Tô Khả Tây chết rồi.

Lục Vũ dựa vào trên rào chắn ban công, ngón cái giữ chặt cái cột nhỏ, đôi mắt đen nhánh cứ nhìn cô lảng lảng.

Ánh mắt dời xuống, còn có thể thấy được phong cảnh mê người.

Anh trước kia học ở Gia Thủy Tư Lập, tất nhiên rất rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của trường, còn thập phần nắm rõ phương hướng của kí túc xá.

Tô Khả Tây vội vàng quay đầu lại nhìn, đóng cửa ban công lại, hỏi: "Đây là lầu hai, cậu trèo lên như thế nào? Đi xuống nhanh lên."

Này cũng quá ghê rồi.

Lục Vũ không chút để ý nói, "Bắc thang lên không phải là được rồi sao"

Trên thực tế, cái cây thang này còn làm anh tốn không ít công phu, bởi vì bên này có camera, trước đó anh còn phải chặn camera nữa.

Chỉ sợ không lâu nữa sẽ bị phát hiện thôi.

Ánh mắt Lục Vũ cố định trên người cô, nhìn đến làn da trắng nõn bên trong áo ngủ, hai cái đùi lộ hơn phân nửa, quả thật chính là câu dẫn người ta phạm tội đây mà.

Còn có đôi núm nhỏ như ẩn như hiện trước ngực... Cô khẳng định không mặc nội y.

Anh không được tự nhiên quay đầu đi.

Tô Khả Tây căn bản không nghĩ tới hiện trạng bây giờ của mình, vội vàng đến trước mặt anh, "Cậu xuống nhanh đi, đợi lát nữa tớ xuống lầu tìm cậu."

Lục Vũ xoay người lại, thúc giục nói, "Nhớ nhanh đấy."

Anh đều chờ không kịp, chờ đến thứ tư mới đi trèo tường đã là cực hạn.

Vừa nói xong, phía sau có tiếng người mở ba công.

Tô Khả Tây vừa nghe, lập tức vội vàng đứng che lại mặt Lục Vũ, làm bộ thu dọn quần áo, cầm lên giá phơi đồ.

Đường Nhân đi đến, "Thu dọn đồ mà phải đóng cửa sao."

Tô Khả Tây xấu hổ cười cười.

"Cậu cầm giá phơi đồ đứng bất động làm gì?" Đường Nhân cầm lấy giá phơi đồ trên tay cô, nhìn xem xét, "Còn chưa phơi đồ nữa mà."

Tô Khả Tây đáp, "Phải không, tớ quên mất."

Đúng là có chút khác thường, Đường Nhân như phát hiện việc gì, hồ nghi nhìn phía sau cô xem, cuối cùng ý vị thâm trường nhìn cô vài giây.

Đường Nhân cũng không nói gì, quay về phòng, còn thay cô đóng cửa ban công lại.

Bên trong còn truyền ra tiếng nghi hoặc của bạn cùng phòng, "Sao lại đóng cửa thế, mở ra cho thông khí, bằng không sẽ có mùi đấy."

Đường Nhân lập tức nói, "Hôm nay Tô Khả Tây tâm tình không tốt, đang khóc bên ngoài, đừng đi quấy rầy cậu ấy."

"Vậy sao....khăng định là thi không tốt rồi...."

Tô Khả Tây nghe 囧囧.

Lục Vũ ở sau lưng cô, nhìn chăm chăm áo ngủ mỏng tang, chóp mũi còn ngửi được mùi sữa tắm, đều làm tâm anh ngứa cả lên.

Cảm xúc trong mắt lặn lộn thật lâu, hô hấp không khởi nhanh một chút.

Còn có tờ giấy mấy ngày hôm trước, anh liền cảm thấy chính mình nên đến đây sớm hơn mới phải.

Nghĩ đến đây, anh bỗng nhiên làm chính mình đứng vững, duỗi tay sờ cô Tô Khả Tây, trơn mềm tinh tế, làm anh yêu thích không muốn buông tay.

Tô Khả Tây nhỏ giọng "A" một tiếng, xoay người, trợn mắt tức giận, "Cậu làm gì? Muốn tớ hét lên háo sắc không?"

Lục Vũ không trả lời vấn đề này, thu hồi tay, làm như cái gì cũng chưa phát sinh, hít sâu một hơi, lại hung dữ thúc giục, "Mau xuống đây."

Người ở trước mắt, thế mà lại không sờ được.

Tô Khả Tây gom quần áo ngủ, đỏ mặt nói, "VẬY ĐỢI TỚ VỀ THAY QUẦN ÁO... Còn nữa, lần sau cậu đừng leo thang lên đây."

Lỡ như không phải cô mà mấy bạn cùng phòng thấy thì không xong.

Mặt Lục Vũ không có biểu tình, "Nga."

Sau đó thông thả ung dung leo thang xuống.

Tô Khả Tây thấy anh xuống an toàn mới yên tâm về phòng.

Lúc lấy áo khoác, Đường Nhân còn nhìn cô như cười như không, cô mím môi, cũng không che giấu, cười hắc hắc sau đó chạy như bay ra ngoài.

Lục Vũ đang đứng bên ngoài kí túc xá, ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, bóng dáng cao lớn hơn nữa lại đẹp trai, thu hút mấy nữ sinh đi qua không ít.

Tô Khả Tây có chút khó chịu, lôi kéo anh qua một bên, cau mày hỏi: "Sao cậu đột nhiên đến đây?"

Gia Thuỷ Tư Lập rất nghiêm khắc, đi ra ngoài phải được chủ nhiệm kí vào giấy xin nghỉ mới được, nếu không quay lại trường còn phải báo cáo tên lớp nữa.

Lục Vũ trộm nhéo đôi bàn tay mềm nhỏ, liếm liếm môi.

Lại yên lặng nhìn cô một chút, lấy tờ giấy từ trong túi ra, "Chính cậu viết, ôm quần áo của tớ, cái gì giống như bị tớ như thế nào....làm cả đêm mộng xuân...."

Giọng nói của anh hạ rất thấp, âm ách thâm trầm, Tô Khả Tây nghe được, cả người đều khô nóng, sắc mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa chân mềm nhũn rồi.

Sau đó, Lục Vũ cẩn thận gấp tờ giấy bỏ vào trong túi, ghét bỏ nhìn cô: "Cậu như vậy không phải muốn tớ đến đây sao, bây giờ là thái độ gì, cậu cô gái này như thế nào lại vậy?"

Tô Khả Tây bị anh nói mà ghen họng nhìn trân trối.

Cô viết tờ giấy chỉ muốn đùa chút thôi, như thế nào lại thành cô muốn anh đến đây, hơn nữa cái ngữ khí này...

Nghe thế nào cũng giống bị cô bội bạc tình nghĩa vậy?

Lục Vũ phát xuân aaaaaaa $\psi(\nabla)\psi$

NĂM MỚI VUI VỀ AAA ~~~~

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cậu Ăn Nhiều Đu Đủ Chút

Tô Khả Tây nhìn anh chăm chăm, "Tớ không có ghét bỏ cậu, tớ chỉ tò mò một chút tại sao cậu đột nhiên đến đây, hơn nữa không phải hôm nay là thứ tư sao, cậu không học tiết tự học buổi tối sao?"

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, "Cậu quản được."

"Mặc kệ cậu." Tô Khả Tây bĩu mũi, "Cậu đến đây chỉ là muốn nói chuyện này, tớ đã giặt sạch đồng phục trả lại rồi."

Kỳ thật cũng thế xem như chuyển phát nhanh, là cô trực tiếp tìm người đưa đại, sợ làm mọi người chú ý, nên mới bỏ vào túi chuyển phát nhanh.

Không nghĩ tới thật kích thích a.

Tô Khả Tây lẩm bẩm nói, "Tớ viết chơi thôi."

Nghĩ đến mấy câu kia, bởi vì có một minh tinh trên mạng ra ngoài lúc nào cũng mang theo mền, sau đó cô ấy nghĩ cô ấy nghĩ được mùi của nó, vừa lúc cô cũng đang lạc đồ của Lục Vũ.

Vừa vặn phù hợp, thuận tiện viết một chút, không nghĩ tới Lục Vũ lại bị trêu chọc thế, còn trèo tường vào nữa chứ.

Trong nháy mắt, mặt Lục Vũ đen thui.

Hôm nay Lục Vũ vẫn mặc đồng phục, tay áo xắn áo, xứng với bộ dáng kiêu ngạo khó thuần bây giờ, có một loại mị lực không nói nên lời được.

Đồng phục này mấy ngày trước cô vẫn còn mặc đây.

Tưởng tượng đến chính mình viết tờ giấy kia, Tô Khả Tây không tự chủ được đỏ mặt, cái chủ ý đó đúng là bản thủ.

Cô còn chưa nói gì, ngữ khí Lục Vũ trước mặt lại không quá tốt, "VẬY...Tối thứ bảy cậu ngủ thế nào?"

"Đương nhiên ngủ trên giường rồi."

"Cậu mặc cái gì ngủ?"

Tô Khả Tây lúc này mới hiểu ý của anh, trong lòng cười tủm tỉm, trên mặt lại không biểu hiện, nói: "Đương nhiên mặc đồng phục của cậu rồi."

Sắc mặt Lục Vũ đẹp được hơn chút.

Cô lại bổ sung, "Rất thoải mái, còn có mùi của cậu nữa."

Ngay sau đó, liền nhìn thấy lỗ tai của Lục Vũ đỏ lên, cửa bên này có đèn, có thể nhìn thấy rõ ràng, hồng như máu vậy.

Lục Vũ ho khan một tiếng, tay để trong túi quần, lãnh đạm "Ừ" một tiếng.

Qua một lát, lại đứng dẫn giáo huấn cô, "Nữ sinh nói chuyện đừng có mạnh dạn như vậy, ai biết đối phương là người hay là chó, lần sau không được như vậy."

Tô Khả Tây ngỡ ngác nghe, đây chính là ý tứ gì.

"....Nghe rõ chưa?" Lục Vũ tức giận nhìn cô.

Tô Khả Tây gật đầu, "Nghe rồi nghe rồi, cậu là người chứ không phải chó, tớ viết cho cậu tất nhiên biết là ai rồi."

Lục Vũ trừng mắt, "Chẳng lẽ cậu còn muốn viết cho người khác?"

"Không có, viết cho mình cậu thôi." Tô Khả Tây cười trả lời.

Hiển nhiên, mấy lời này làm Lục Vũ rất vui vẻ, anh ra vẻ bình tĩnh gật đầu, sờ sờ lỗ tai đỏ bừng, nhẹ giọng nói, "...Cậu viết cho tớ thì không sao...."

Tô Khả Tây không nhịn được bật cười.

Lòng vòng nửa ngày, thì ra là muốn cái này.

Cô tươi cười nói, "Về sau tớ mà viết cho cậu nhiều một chút, chẳng lẽ ngày nào cậu cũng trèo tường đến đây sao?"

Lục Vũ nói, "Ha hả, cậu suy nghĩ nhiều."

Anh bỗng dừng móc từ trong túi ra cây bút, lại lấy một tờ giấy trắng, xoát xoát viết lên vài chữ, chi chít thành một đống, nhét vào trong tay cô.

Anh nhướn mày, "Về rồi nhìn."

"Ừ."

Tô Khả Tây cũng không muốn xem, chỉ là quả thật cô rất muốn biết bên trong viết gì, không biết có phải hay không mấy lời câu dẫn cô.

Lục Vũ rũ mắt nhìn cô, ánh mắt tối đen.

Tô Khả Tây mặc áo khoác đồng phục ra đây, khoá kéo còn chưa kịp kéo, vừa rồi lắc lắc tờ giấy làm áo khoác rớt xuống, lộ ra áo ngủ bên trong.

Phía trước áo ngủ là hình con Totoro, cổ áo hơi thấp, phần lớn đều được áo khoác che lại, bao gồm mấy thứ anh nhìn thấy được lúc ở ban công.

Tuy rằng không nhìn được cái gì, Lục Vũ vẫn cảm lòng không được quay sang nhìn, dư quang liếc đến biểu tình không có gì của cô, lập tức cau mày nói, "Mặc quần áo cho đàng hoàng vào."

Tô Khả Tây kéo kéo áo khoác, "Tớ mặc rồi."

Váy ngủ rất ngắn, lộ ra đôi chân trắng nõn, buổi tối càng thấy mê người.

Lục Vũ dời tầm mắt, quay đầu nhìn, bên đường nhỏ không ít nam sinh đang đi về, liếc một cái là có thể nhìn bên này.

Mặt anh lập tức sụp xuống, trực tiếp cởi áo khoác đồng phục khoác lên người cô, dài đến đầu gối.

Tô Khả Tây không rõ nguyên nhân, đột nhiên chưa kịp làm gì, duỗi tay muốn cởi ra.

Lục Vũ nhăn mày: "Không được cởi?"

Nghe vậy, Tô Khả Tây cau mày chất vấn, "Cậu làm gì vậy, tớ không lạnh, mới vừa rồi tắm xong còn đang nóng đây."

Phía sau vừa lúc có nam sinh đi ngang qua, Lục Vũ căn bản không nghĩ đến, bước lên phía trước một bước, nói: "Chân đều lộ hết ra ngoài, trừ tớ, không ai được nhìn."

Nhìn thấy ánh mắt không thể tin của Tô Khả Tây, anh mới phản ứng lại chính mình vừa nói cái gì, đôi tai vừa hạ nhiệt lại đỏ lên.

Lục Vũ quay mặt đi, "Cậu mới rồi nghe nhầm."

Tô Khả Tây căn bản không nghe lọt, "Cậu vừa nói gì tớ đều nghe được, đừng nghĩ quỵt nợ, tớ còn không biết cậu lại bá đạo như vậy."

Mới để lộ chân thôi mà đã bị lái nhái như vậy rồi.

Tuy rằng cũng cảm thấy đúng là rất sáng khoái, cô âm thầm cười trộm.

Bước đến gần, Tô Khả Tây có thể cảm giác được nhiệt trên người anh, sau áo khoác là áo thun tay ngắn, thân hình tuy gầy nhưng rắn chắc lộ ra.

Trên mặt cô hơi đỏ lên, dời tầm mắt, "Tớ biết rồi."

Thanh âm nhẹ nhàng, ngọt ngào, làm tim Lục Vũ như thắt lại, làm anh không thể nghĩ tới mấy vấn đề khác nữa.

Anh đang muốn nói chuyện, phía sau lại có động tĩnh.

"Camera bên này hỏng rồi sao?" Giọng nói của chủ nhiệm vang lên.

Người bên cạnh nói, "Đúng vậy, tôi thấy chính là có người cố ý lấy đồ che lại, đại khác khoảng nửa giờ trước."

"Thế sao còn không nhanh chạy qua, tôi muốn nhìn xem thằng nhãi ranh nào to gan lớn mật, dám che khuất camera, không phạt là không chừa."

Cái thằng nhãi trước mặt thật sự to gan lớn mật.

Tô Khả Tây thập phần tán đồng câu nói của chủ nhiệm, từ khi Lục Vũ chuyển sang Tam Trung, khí thế bắt đầu kiêu ngạo.

Chỉ là nhìn thấy chủ nhiệm thế, cô vẫn có chút lo lắng, "Chủ nhiệm đến rồi, cậu trước quay về kí túc xá đi."

Chủ nhiệm này ngày thường hận như không thể gặp mấy học sinh yêu sớm, còn thường xuyên đến mấy chỗ lãnh địa tình yêu để kiểm tra, cứ như trong quân đội, mấy đôi yêu nhau cũng bị bắt gặp vài lần.

Hai ngày trước, bởi vì Đường Nhân tỏ tình, đã tức không nhẹ rồi.

Đang nói, thân ảnh của chủ nhiệm đã xuất hiện dưới đèn đường không xa, quét tới quét lui cả đám học sinh đi ngang.

Cao tam bây giờ, rất nhiều học sinh sẽ ở phòng học trễ hơn 20 phút tự học, cho nên trở về muộn hơi mọi người nhiều.

Mắt chủ nhiệm sáng như đuốc.

Nhìn xung quanh một chút, lập tức cặp mắt nhắm vào một nam một nữ trước cửa kí túc xá.

Trễ như vậy, nam sinh còn đợi dưới kí túc xá nữ, còn đứng gần như vậy, khẳng định là có bí mật không cho ai biết được.

Chủ nhiệm sau đó bước qua.

Tô Khả Tây vội vàng nháy mắt với Lục Vũ, "Chủ nhiệm qua đây kìa."

Lục Vũ cùng từng gặp qua chủ nhiệm, sắc mặt có chút không vui mà chạy đến phía tường sau, lập tức trèo qua, động tác nhanh nhẹn lại hảo soái, biến mất phía sau bức tường.

Đôi mắt chủ nhiệm trừng lớn bước tới, chạy đến trước mặt Tô Khả Tây, hỏi: "Nam sinh vừa rồi nói chuyện với em ở lớp mấy?"

Tô Khả Tây kéo lại áo khoác rộng thùng thình, giả ngu nói, "Không quen ạ, cậu ta giống như nhận nhầm người, em nhắc nhở một chút, ai biết còn chạy sang bên kia."

Cô lo lắng hỏi, "Chủ nhiệm, có phải người xấu lén vào hay không?"

Sự tình tác loạn của cô và Đường Nhân rất nhiều, chủ nhiệm một chút cũng không tin lý do thoái thác của cô, đánh giá quần áo của cô lúc này,

ngghiêm khắc hỏi: "Trễ rồi, em ở đây làm gì?"

Trùng hợp là, phía trên lầu hai lại là ban công phòng của Đường Nhân.

Nghe thấy xong, cô ấy liền nói, "Ô Khả Tây, cậu tìm được quần áo không? Tìm không được thì thôi, lên đây trước đi."

Tối muộn rồi, chủ nhiệm cũng không chú ý là ai đang nói chuyện trên lầu, loại tình huống này, cũng có chút đáng tin, gật đầu, chấp tay sau lưng nói, "Lần sau trễ rồi thì đừng xuống nữa, rất nguy hiểm."

Tô Khả Tây vội vàng gật đầu, "Chào chủ nhiệm, em đi nhặt quần áo đây."

Chủ nhiệm nghe vậy liền xua tay, xoay người đến bức tường phía sau kia, tỉ mỉ kiểm tra vài lần, sau khi xác nhận xong mới rời đi.

Đại khái phía sau quá tối, cũng không thấy được cây thang bên kia.

Trên thực tế, mỗi phòng đều có thanh chống trộm, nên không tính nguy hiểm.

Tường xung quanh trường cũng không xây mấy rào chắn như kính, chỉ sợ có mấy học sinh phản nghịch trèo tường sẽ xảy ra chuyện.

Chủ nhiệm đứng vài phút, sau đó đi qua kí túc xá nam.

Chờ ông vào kí túc xá nam xong, Tô Khả Tây mới chạy đến bức tường phía sau, nhìn bên ngoài đen như mực, nhỏ giọng nói: "Lục Vũ, cậu đi chưa?"

Vừa dứt lời, Lục Vũ đã leo lên bức tường, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cả người được ôm trong chiếc áo khoác rộng, nhìn chỉ có chút xú.

Lục Vũ đột nhiên liền thở dài, nhớ Tần Thăng có nói, mùa hè mặc quần áo vừa ngắn vừa trẻ, mà chỗ đó của cô... Vừa nãy ở ban công hình như không thấy được.

Anh mím môi, "Cậu phải bồi bổ thôi."

Tô Khả Tây buồn bực, "Cái gì? Bổ cái gì, tớ mà bồi bổ nữa sẽ tăng cân mất."

So với Đường Nhân, cô cũng đã đủ nặng rồi.

Lục Vũ liếm liếm môi, ánh mắt đen tối, tiếng nói róc rách.

"Cậu có thể ăn nhiều đu đủ một chút." =))))))

Nghe nói tác dụng rất tốt, như vậy về sau anh cũng không cần đau lòng cho chính mình. (*' _ > `)

Vừa mới đầu còn nghe không hiểu, vài giây sau mới phản ứng lại, trên mặt Tô Khả Tây như lửa đốt, nháy mắt đỏ như cà chua.

"Không nói với cậu nữa, tớ về ngủ đây."

Cô nói xong, túm đồng phục trên vai, vội vã chạy về kí túc xá, tốc độ nhanh đến không tưởng.

Lục Vũ ghé đầu vào trên tường, khoé miệng cứng, tóc đều bị thổi đến rối loạn.

Anh còn đang định xem cô có về kí túc xá chưa, ban công có người không, lại thấy chủ nhiệm cách đó không xa đi về hướng này, ngón tay ngoắc ngoắc, "Cậu kia, đứng trên tường làm gì? Tên gì?"

Hùng hồ.

Lục Vũ xoay người nhảy xuống, liền nhìn đến góc ban công, Tô Khả Tây ló đầu nhìn anh, cứ như con sóc nhỏ trộm đồ.

Thật muốn ôm vào trong ngực mà xoa.

Chương 21 sẽ bắt đầu SET PASS, chỉ up những chương không PASS lên wattpad thôi nhé. Đừng ai hỏi tớ lấy PASS và đọc ở đâu, vì tớ có thông báo cả tỉ lần từ những chương trước rồi nhé ~~~~

Đôi dòng tâm sự:

-Chả là vừa rồi tớ cũng có đọc truyện của mấy nhà khác, đọc tới có một nhà, bạn editor thông báo mấy chương sau sẽ set pass, thế là có một độc giả vào cmt bảo là sao set pass mà không nói sớm, mất công bạn ấy phải đọc. Editor người ta cũng đâu có bắt bạn phải đọc đâu mà lên giọng như má người ta vậy. Đã thế nhà nào cũng ghi nếu có pass, các bạn vui lòng đừng chia sẻ công khai cho bất cứ ai, trên bất cứ trang web nào. Thế mà cũng có người lên hẳn web hỏi pass là gì luôn chứ. Nếu các bạn chia sẻ vậy, người ta set pass làm chi????

-Xong thêm một chuyện muôn thuở về RE-UP. Có bạn editor đã làm pass các thứ và nói hàng vạn lần rằng nghiêm cấm re-up. Thế mà dùng một cái cũng bị người khác re-up lại. Editor như tớ cũng chả kể công làm gì vì chúng tớ cũng làm chui mà, nhưng các bạn cũng phải hiểu để edit được một chương, chúng tớ cũng bỏ công sức ngồi hàng giờ để có cho mọi người cùng đọc, nên tất nhiên chúng tớ rất quý những đứa con tinh thần đó.

-Sau hai chuyện này, đột nhiên tớ thấy hơi sợ cho mấy đứa con tinh thần của tớ, mặc dù có đặt pass cũng có bảo mọi người đừng share pass, nhưng tớ sợ số phận của tớ cũng như những bạn còn lại. Làm mấy nay tớ mất niềm tin hẳn, cũng không có hứng thú edit luôn. Thôi hi vọng, một con sâu đừng làm rầu nồi canh vậy !!!

~~~~~

Làm nhảm xong rồiii, khi nào hứng lên thì sẽ lên truyện tiếp nhé
~~~~~

Yêu thương ~~~~

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sao Cậu Không Tới

Lúc Đường Nhân từ phòng kế bên đi ra, thấy Tô Khả Tây ngồi trên giường lẩm bẩm, căn bản không chú ý tới cô trở về.

"...Đu đủ, đu đủ, đu đủ....Ha hả ha hả... Ăn chết cậu."

"Ai nói cậu ăn đu đủ? Lục Vũ?"

Tô Khả Tây vội vàng ngẩng đầu, bị Đường Nhân nhìn đến đỏ mặt, lại bỗng nhiên tức giận, "Đúng vậy, đột nhiên nói một câu bảo tớ ăn nhiều đu đủ chút, tớ ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng."

Đường Nhân cầm quả tóc ngồi xuống, "Để ý cậu ta làm gì, cậu ta bây giờ là thiếu đòn."

Cô cũng cảm thấy Lục Vũ thay đổi rất nhiều, không chỉ có trèo tường đến đây, còn nói thẳng mấy chuyện như vậy, căn bản không giống lúc trước tí nào.

Tô Khả Tây đồng ý gật gù đầu, "Đúng vậy, rất thiếu đòn."

Bây giờ tự nhiên lại nói như vậy, lúc trước cũng chưa bao giờ nói vậy.

Ngay cả mỗi lần cô trộm hôm anh, căn bản còn không có chút phản ứng, nhiều lắm cũng chỉ có cô lúng túng hôn thôi.

Phần lớn thời gian, mỗi lần đều nghiêng cho cô một cái liếc mắt.

Thường lúc này, ý muốn cường hôn của Tô Khả Tây lại đột nhiên giảm xuống, cuối cùng cũng không dám lỗ mãng lung tung.

Trước kia Lục Vũ một chút cũng không chịu chủ động.

Bây giờ...Ha hả đúng là tương phản

Cô thật sự hoài nghi, Lục Vũ lạnh lùng lúc học kì 1 kia, trên thực tế chính là kiềm nén sự lạnh lùng ở bên trong, cho đến khi qua Tam Trung liền giải phóng, tự thả bay nó.

Càng nghĩ càng thấy rất đúng.

Chuyện này cũng chính là khúc đệm nhỏ.

Tô Khả Tây đảo mắt liền vứt chuyện này sau đầu, ngực nhỏ thì làm sao, cô không thèm ăn đu đủ, cũng không tự to ra, dù sao cô cũng không tự sờ ngực mình. ☹️(¬_¬)☹️

Cuộc sống ở cao tam lúc nào cũng bận rộn, ngoại trừ ôn tập thì là kiểm tra.

Không quá mấy ngày nữa lại là kì nghỉ.

Trước kì nghỉ, chủ nhiệm lớp Lâm Nhữ vào lớp nói, "Cuối tuần sau là kiểm tra giữa kì, cho nên mọi người phải chuẩn bị cho tốt, ôn tập thật tốt, sẽ mở cuộc họp phụ huynh."

Phía dưới mọi người la to.

"Ghét nhất họp phụ huynh, không gì sáng được... Mẹ tớ sẽ không tới."

"Đừng nói nữa trời ạ, như thế nào kiểm tra giữa kì đến nhanh vậy? Không phải mới chỉ tháng 10 sao? Tớ còn cho rằng tháng sau."

"Tớ trong thời gian đều sống rất tốt, cảm thấy có thể đoán trước đến cuối tuần sau tớ sẽ thành cái dạng gì, đại khái sẽ bị đánh tập thể rồi."

Thành tích ở Gia Thủy Tư Lập dựa theo xếp hạng trên lớp, lớp 14 là lớp kém nhất toàn trường, mà lớp kế bên chính lớp thực nghiệm tốt nhất, khác biệt dĩ nhiên rõ ràng.

Tô Khả Tây có chút khẩn trương.

Tuy rằng bố mẹ cũng không yêu cầu thành tích cô phải rất cao, nhưng cũng không thể quá thấp, bằng không chính cô cũng cảm thấy mất mặt, đặc biệt còn có ông anh họ học trường khác cũng như cô, nếu bị vượt qua, chính mình cũng cảm thấy khó chịu.

Sau kì nghỉ, Tây Khả Tây cũng không đi đâu, mỗi ngày qua nhà Đường Nhân học bài, nhiệt tình đến mức dọa cả Dương Kỳ, thế nên mỗi ngày đều nấu đồ ăn ngon cho cô.

Có một hàng xóm khuê mật học tốt đúng là rất tốt.

Sau khi quay lại học, thời gian thật sự rất nhanh, chính là kì thi giữa kì nghênh đón.

Thi giữa kì là do các trường cùng tổ chức, bài thi không phải do trường ra, thói quen ra đề bài thường làm cũng không giống, Tô Khả Tây căn bản không theo kịp.

Lúc này đây là buổi họp phụ huynh, mấy thầy giáo trước kì nghỉ đã chấm xong toàn bộ bài thi, phiếu điểm cũng có luôn.

"Mẹ nó."

Tô Khả Tây nhìn điểm Toán học giảm xuống, điên cuồng mà cào tóc.

Tuy cùng thành tích ngày thường giống nhau, nhưng mỗi môn đều có trình độ bình quân, ngẫu nhiên Toán học thấp thì môn Tiếng Anh sẽ kéo lại.

Kết quả kì kiểm tra này, điểm Toán thì tụt xuống, điểm Tiếng Anh thì không đủ cao để kéo lại, thành tích xếp hạng năm lập tức rớt xuống mười mấy hạng.

Thời điểm cô theo đuổi Lục Vũ, thành tích của mình cũng tương đối kém, ngại quá, nhưng vẫn hướng về phía trước, sau đó chính là xếp hạng 8 trong trường thi.

Đối với thành tích lớp mười 14 thì tương đối tốt.

Trên thực tế, thành tích sơ trung không tốt, không đại biểu thành tích cao trung không tốt, lớp mười 14 cũng có nhiều người có thành tích cải thiện rõ ràng.

Ngày mai thứ sáu được nghỉ, thứ năm hôm nay sẽ có kết quả thi, cảm xúc của Tô Khả Tây không được tốt lắm.

Đường Nhân giúp cô học bổ túc lâu như vậy, điểm thi của mấy môn khác, xếp hạng tăng rõ rệt, cố tình môn Toán lại giảm xuống lợi hại.

Xem bộ dáng của cô, Đường Nhân cũng không quá dễ chịu, "Cậu đừng suy nghĩ nhiều, mới giữa kì thôi, còn phải thi đại học nữa, còn gần một năm nữa."

Tô Khả Tây hít mũi, "Tớ biết."

Cô cũng không phải khó chịu vì việc này, chỉ là trong lòng đột nhiên lên men, cái mũi cũng lên men, không nghĩ ra nguyên nhân gì.

Bên ngoài cửa sổ bỗng có tiếng gõ cửa, là Văn Nguyệt.

Cô ấy cầm hai hộp đồ ăn vặt, thanh âm dịu dàng, "Chị Nhân, chị Tây Tây, đây là bánh quy tối qua em mới làm, hai người đến ăn thử đi."

Đi tới gần, hương vị nồng đậm liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh.

Văn Nguyệt đã tới nhiều lần, mọi người đã sớm quen thuộc, đều sôi nổi khích lệ:

"Oa. Văn Nguyệt lại xuống bếp sao."

"Tớ cũng muốn nếm thử."

"Thoạt nhìn rất ngon nha, nấu ăn đúng là không giống nhau."

Văn Nguyệt được khen đến thẹn thùng cười, lại nhìn Tô Khả Tây, "Chị Tây Tây, vừa mới có người tìm chị, hình như là Tam Trung."

Xung quanh trường cao tam là bức tường, bên ngoài bức tường chính là đường cái.

Lúc cô vừa mới đi siêu thị về, người kia trực tiếp từ kế bên tường trèo lại đây, thiếu chút nữa dọa cô.

Cũng do gặp qua mới biết, người kia là người thường xuyên đi bên cạnh Lục Vũ.

Chắc là do cũng có ấn tượng với cô, nam sinh kia trực tiếp đơn giản kêu cô lên tìm Tô Khả Tây xuống.

Động tác ăn bánh của Tô Khả Tây dừng một chút, "Tớ xuống nhìn một chút."

Hay là Lục Vũ lại tới nữa.

Tính toán, từ lần cuối Lục Vũ trèo tường tới gặp cô, tính đến cuối tháng cũng đã hơn 20 ngày không gặp lại.

Tô Khả Tây đi xuống lầu, nhưng lại không thấy ai.

Cô đang chuẩn bị quay về, bên cạnh có nam sinh đột nhiên nhẩy ra, trực tiếp kéo cô đến bên cạnh, "Chị dâu nhỏ."

Tô Khả Tây trợn trắng mắt, "Cậu làm gì vậy, làm tớ còn tưởng mấy kẻ bắt cóc...."

Tần Thăng cười hắc hắc, "Chị dâu nhỏ, em không cố ý."

"Cậu tới làm gì? Lục Vũ có việc gì sao?" Tô Khả Tây hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, Tần Thăng nhú mày, "Kì thật cũng không tính là có việc, chính là Vũ ca gần đây có chút không thích hợp, tâm tình hình như không tốt, tớ lo lắng không biết có vấn đề gì không, cậu ấy cũng không nói với tui tớ."

Trên thực tế, chính là phi thường không tốt.

Ngày thường chung đụng nhiều, Tần Thăng hoàn toàn biết tâm tình của Lục Vũ có tốt hay không, liên tiếp hai tuần này, áp suất hoàn toàn thấp, nói cũng không chịu nói.

Anh cảm thấy nhất định có quan hệ với việc kì nghỉ lần trước chị dâu nhỏ không qua.

Nghe vậy, Tô Khả Tây có chút lo lắng, "Là vậy sao? Buổi chiều ngày mai tớ được nghỉ, tớ qua nhìn xem."

Tần Thăng vội vàng gật đầu, "Được được được."

Đang nói, bên kia có thầy giáo lại đây, vừa thấy chính là nhìn về anh, lập tức vội vàng trèo tường, rất nhanh đã không thấy tăm hơi đâu.

Tô Khả Tây cũng trở về trường học.

Buổi chiều hôm sau được nghỉ, Tô Khả Tây liền trực tiếp qua Tam Trung.

Bên ngoài cổng trường vẫn vậy, không ít người trốn học ra chơi, căn bản không để thầy cô ở trong lòng.

Tam Trung loạn cũng có nguyên nhân, chưa bao giờ có bảo vệ hay quản lí, Tô Khả Tây vào nghênh ngang dễ như trở bàn tay.

Tần Thăng nói với cô, Lục Vũ ở lớp 1.

Cũng đúng, lấy thành tích của anh, lúc trước ở Gia Thủy Tư Lập cũng đứng trong top đầu, còn nổi danh của tỉnh, ở lớp 1 Tam Trung, hoàn toàn là nhân tài không được trọng dụng mà.

Khu dạy học bên này được xây rất đơn giản, Tô Khả Tây rất nhanh tìm được cao tam.

Chỉ là mới lên được lầu ba, ở hành lang lại đụng phải một nữ sinh, đúng là người lần trước bị Lục Vũ ném mặt mũi ở nhà hàng.

Bình tĩnh mà nhìn, lớn lên cũng rất xinh đẹp.

Đối phương đưa lưng về phía cô, không chú ý tới, đang nghe nữ sinh bên cạnh cô ta nói, "Trang Nguyệt, cuối tuần này sinh nhật cậu, cậu lấy lý do này mời Lục Vũ qua không?"

"Nhất định được, nữ thần Tam Trung của chúng ta, nam sinh nào chả mơ tưởng."

Trang Nguyệt cười không nói chuyện, chỉ có trong lòng cô ta biết, khẳng định không có khả năng.

Lần trước ở nhà hàng Hoàng Gia, Lục Vũ cũng chưa cho cô mặt mũi.

Cô nắm chặt lòng bàn tay, một chút cũng không cam lòng, cô lớn lên xinh đẹp, thành tích cũng khá tốt, như thế nào vẫn không hấp dẫn được sự chú ý của một người.

Ánh mắt Trang Nguyệt trầm ngâm, ôn nhu mở miệng, "Còn chưa quyết định đâu."

Tô Khả Tây nghe được bĩu môi, đi đến cuối hành lang bên kia, có thể thấy được cửa số lớp 1.

Điều kiện Tam Trung rất kém so với Gia Thuỷ Tư Lập, bàn ghế đều hư, hơn nữa bày biện cũng tương đối rồi.

Nữ sinh đeo kính ngồi kế cửa số thấy có nữ sinh lạ mặt đến, hỏi: "Cậu tìm ai?"

Cậu ta nghĩ thầm, chắc không chừng lại tìm Lục Vũ.

Tô Khả Tây nhìn lướt qua lớp, không thấy được Lục Vũ, cũng không thấy bọn Tần Thăng, nói: "Lục Vũ."

Quả nhiên.

Nữ sinh thuận miệng đáp, "Cậu ta không ở đây."

Tô Khả Tây lại hỏi, "Vậy Tần Thăng đâu?"

"Tần Thăng?" Nữ sinh đang muốn nói cậu ta cũng không biết, thì thấy người vừa đến, "Ở đằng sau cậu đấy."

Vừa dứt lời, bả vai Tô Khả Tây bị chụp lấy, quay đầu lại thì thấy gương mặt tươi cười phóng đại của Tần Thăng, đúng là rất thiếu đòn, "Chị dâu nhỏ mới tới a."

Tô Khả Tây không nhiều lời, "Lục Vũ đâu."

"Sân thể dục dưới lầu đó, cậu xuống đi." Tần Thăng thuận tay chỉ phía ngoài lan can hành lang. "Ở bên kia."

Sân thể dục nằm bên phải ở dưới lầu, còn có sân bóng rổ, bây giờ có không ít người.

Cô nhú mày lại, liền thấy Lục Vũ ngồi ở bậc thang, hai đôi chân dài, cách xa như vậy cô cũng thấy rõ.

Ghen tị đến cô còn không nhận ra.

Tần Thăng hoàn toàn không biết gì, còn ở phía trước dẫn đường, còn tự giới thiệu tình huống ở đây cho cô, "Tớ không có nói cuối tuần này cậu sẽ qua."

Cậu hề hề cười nói, "Đợi chút nữa, cậu nhớ nói vài lời hay cho tớ đấy."

Tô Khả Tây cười, "Được."

Lúc bọn họ đến bên kia, Lục Vũ đang nằm ở bậc thang, trên mặt là mảnh quần áo, che khuất nhìn cũng không thấy gì.

Tần Thăng xuống sân bóng rổ cùng bọn Lâm Viễn Sinh chơi bóng.

Tô Khả Tây nhẹ nhàng đi qua, lại xê dịch qua bên kia, không phát ra âm thanh.

Đồng phục của anh còn trong túi của cô đây.

Tô Khả Tây chống cằm nhìn mấy nam sinh trên sân bóng đến phát ngốc, cơ hội chơi bóng rổ ở Tam Trung nhiều hơn Gia Thủy Tư Lập, chỉ là kĩ thuật còn thua cả Đường Nhân.

Anh của Đường Nhân trong đội bóng rổ của tỉnh, cô ấy cũng theo học một ít, tuy là đánh không quá tốt, nhưng xem cũng không có áp lực.

Đang nghĩ ngợi, người bên cạnh lại hừ một tiếng.

Lục Vũ đã ngồi dậy, quần áo rơi xuống trên vai, mặt mày thanh đạm, nhìn ra ngoài, không chịu nhìn cô.

Tô Khả Tây buồn cười, nhích lại gần chút, ngọt ngào kêu: "Thân ái."

Lục Vũ xoay đầu nhìn cô, "Không quen cậu."

"Nga, phải không?" Tô Khả Tây nói, "VẬY TỚ ĐI?"

Cô giả vờ đứng lên, chưa đợi cô đi, đã trực tiếp bị kéo, ngã vào trong lồng ngực anh, mùi vị độc nhất lại xâm nhập vào chóp mũi.

Lục Vũ cau mày nhìn cô, chỉ trích, "Suốt ba tuần."

Anh đều trèo tường đi gặp cô, mà cô cả điểm chủ động cũng không có.

Tô Khả Tây hiểu ý anh, dùng tay nhẹ nhàng vỗ ngực anh, còn rất chắc, sờ lên đúng là rất tốt.

Cô lấy lại tinh thần, "Tớ chưa nói không tới tìm cậu nha."

Đại khái mấy lời này làm anh không hài lòng, biểu tình Lục Vũ tuy rằng khá tốt, nhưng vẫn sâu kín hỏi, "Vậy sao cậu không tới."

Anh chờ cả ba tuần.

Là ba tuần đấy!

CHƯƠNG SAU SẼ CÓ PASS ~~~~~

WATTPAD CHỈ ĐĂNG NHỮNG CHƯƠNG KHÔNG PASS THÔI NHÉ !!!!

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thì Ra Là Hương Vị Trên Môi Cô

CHƯƠNG 21 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/01/14/moi-anh-dao-chuong-21/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhấp vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MỌI VẤN ĐỀ VỀ PASS, MÌNH XIN PHÉP KHÔNG TRẢ LỜI BỞI VÌ MÌNH CÓ THÔNG BÁO TỪ CÁC CHƯƠNG TRƯỚC RỒI, MỌI NGƯỜI VUI LÒNG ĐỌC LẠI GIÚP MÌNH NHÉ.

THÂN ÁI !!!!

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nickname Wechat Cũng Đều Ân Ái Vậ Sao

"Ai."

Tâm nhìn của Tô Khả Tây chỉ thấy một màu đen, chớp mũi thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt từ trên người Lục Vũ, mơ hồ còn có một chút vị thuốc lá, cực kì nhạt.

Nếu nồng quá cô sẽ thật chán ghét, nhưng mùi này xen lẫn mùi hương nhàn nhạt ngược lại như một loại độc mị hoặc, làm cô nhịn không được hít hít cái mũi.

Vào lúc này, trên môi lại rơi xuống cảm xúc ấm áp.

Cô còn chưa kịp phục hồi tinh thần, cánh môi đã bị mút trụ, đầu lưỡi linh hoạt chen vào bờ môi vì kinh ngạc mà khe hở của cô, không thả lỏng chút nào.

Tô Khả Tây chính là cậy mạnh miệng mà thôi, mấy thứ kĩ năng khác đều là giả thôi.

Đôi tay của Lục Vũ ấn vào tay cô, đem cô giam cầm trong lãnh địa của anh, toàn bộ thế giới như chỉ còn hai người bọn họ.

Trong lòng ngực tất cả đều là chấn động.

Thật lâu sau, Tô Khả Tây không chịu nổi nữa mới đẩy anh ra.

Vừa rời ngay cả thở cũng không có cơ hội, cô sờ ngực, có thể cảm giác được tim đập cực kì nhanh.

Ở trong bóng tối một thời gian dài, cô đã có thể nhìn rõ hình dáng của Lục Vũ, ánh mắt đặt trên mặt anh, nhỏ giọng hỏi, "Sao lại hôn tớ?"

Lục Vũ không trả lời.

Anh kéo áo khoác, ánh nắng màu hồng cam bên ngoài lại chiếu vào hai người một lần nữa, có thể nhìn rõ đôi môi hơi sưng đỏ của Tô Khả Tây, đối lập với gương mặt trắng nõn của cô.

Hình ảnh này, người nào vừa nhìn cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn đến dáng vẻ này của cô, trong xương cốt Lục Vũ lại có cảm giác.

Anh đè nén sự run rẩy trong ngực, không ngừng dời tầm mắt, nói: "Cậu học tập cho tốt."

Tô Khả Tây cúi đầu, không biết có nghe được những lời anh nói không.

Sau một lát, cô ngẩng đầu, lại tươi cười, "Tớ mà tiến bộ, cậu lúc đó cho tớ hôn được không?"

Ánh mắt ngập nước như phát sáng, làm người khác nhìn mà tâm cũng ngứa.

Lục Vũ lấy lại tinh thần, không nhìn vào mắt cô nữa, thấp giọng "Ừ" một tiếng, xem như đồng ý.

Tô Khả Tây nhếch môi, gấp bài thi lại.

Tâm tình Lục Vũ lại bức bối, đưa mắt nhìn xung quanh.

Mấy người xung quanh vừa thấy anh nhìn qua, lập tức tránh còn không kịp mà quay đầu.

Mẹ nó, nguy hiểm thật, rình coi mà cũng bị phát hiện.

Mấy nữ sinh trong sân thể dục gần đó, gương mặt đều phiếm hồng, nắm chặt bàn tay, ghen ghét trong ngực muốn nổ tung.

Ai cũng không nói cho bọn cô biết, Lục Vũ chính là dạng người này.

Đúng vậy, bọn cô ai cũng đoán được hai người chính là hôn môi.

Các cô vừa nhìn, tâm đã muốn nhảy ra ngoài, hận không thể đem nữ sinh không quen biết kia đổi lại là mình, cùng anh tránh dưới áo khoác mà hôn môi.

Nhìn đến lòng đều muốn nổ tung.

Trang Nguyệt đứng ở bên ngoài sân thể dục, móng tay cơ hồ véo muốn thủng một lỗ trên lòng bàn tay.

Cô ta còn chưa kịp tỏ tình cùng anh, chưa kịp làm gì, thế nhưng lại bị người khác nhanh chân đến trước, còn là một nữ sinh cô không quen biết.

Một màn vừa rồi rời giảng co ước chừng cũng vài phút, muốn nhìn cũng không nhìn được, hai người tránh dưới áo khoác, có thể làm gì chứ.

Nhưng cái động tác kia, rõ ràng chính là hôn môi.

Hơn nữa còn là Lục Vũ chủ động.

Người bên cạnh căn bản không thấy được biểu tình của cô ta, che miệng nhỏ giọng, "Má ơi, tớ vừa bị thu phục rồi.....Tại sao không phải là bạn trai tớ chứ?"

Bộ dáng này, thật lãng mạn nha.

"Tim tớ đến bây giờ còn đập thật nhanh, cảm giác giống như là mình đứng ở trong đó vậy, đúng là làm chao đảo tâm của nữ sinh mà." Một nữ sinh khác phụ hoạ nói.

Cuối cùng hai nữ sinh khác liếc nhìn thấy gương mặt Trang Nguyệt trầm xuống, chạy nhanh kéo hai người lại, "Lục Vũ khẳng định chỉ là nhất thời mới mê thôi, hồ ly tinh kia còn chả đẹp bằng Trang Nguyệt của chúng ta nữa."

Hai người đó phản ứng lại, vội vàng nói, "Đúng đúng, nam sinh sao, đều là như vậy, đến tay rồi thì sẽ chẳng còn cảm giác, cuối cùng vẫn là thích thanh thuần rụt rè hơn."

"Trang Nguyệt, cậu khẳng định còn tốt hơn cô ta một trăm lần, Lục Vũ chỉ là nhất thời bị cô ta mê hoặc vài ngày thôi."

Nói là nói như vậy, nhưng các cô lại không nghĩ vậy.

Trang Nguyệt cắn môi, buông tay ra, thu hồi tầm mắt, bình phục tâm tình, nhẹ giọng nói, "Tớ còn có việc, về trước đây."

Mấy nữ sinh khác còn chưa kịp nói gì, cô ta đã xoay người rời đi.

Chờ cô ta đi được một đoạn xa, có một nhân tài trong đó mở miệng, "Ai, khẳng định vừa nhìn tới một màn kia nên tức giận rồi."

"Tớ sợ cậu ấy hiểu sai, đến lúc đó lại làm ra mấy việc tổn thương chính mình."

"Trang Nguyệt không làm vậy đâu, cậu ấy rất kiên cường."

Mấy nữ sinh lại nhìn về phía sân thể dục kia, nhớ đến cảnh tượng vừa rồi, đều không nhìn được thở dài.

Đám nam sinh đang chơi bóng rổ ở sân thể dục cũng dừng lại ở đối diện.

Tần Thăng nuốt nước miếng, vô cùng kích động, thiếu chút nữa đã bị sặc, liên tục cảm thán trong lòng.

Không đợi cậu ta nghĩ nhiều, đã bị người bên cạnh đẩy một cái, "Ai, tớ vừa rồi hoa mắt sao? Người đối diện là ai thế?"

Này cũng mẹ nó quá kích thích rồi.

Đúng là chuyện của chị dâu nhỏ vẫn chưa nói ra ngoài.

Tần Thăng bây giờ mới nhớ tới việc này, lúc đó bị Lâm Viễn Sinh ngăn lại, nên chỉ có mấy người quan hệ tốt mới biết, sợ có người đi tìm phiền toái, vậy thì không tốt.

Cậu ta cười hì hì nói: "Hiện tại có thể nói cho mấy cậu nghe, đó là chị dâu nhỏ của tớ."

Nam sinh khiếp sợ trừng mắt, "Oa, chuyện này là khi nào? Tớ như thế nào một chút cũng không biết, cũng chưa gặp qua? Học trường nào thế?"

"Gia Thủy Tư Lập, các cậu chỉ cần biết rằng đó là người trên đầu quả tim của Vũ ca là được rồi."

Tần Thăng thuận miệng nói, ném cái chai vào thùng rác, xoay người ra khỏi sân thể dục, kết quả còn chưa kịp đi đã bị mấy nữ sinh vây lại.

Tính tình cậu ta tương đối tốt, cho nên mấy nữ sinh vẫn hay cùng anh đùa giỡn, hoặc là mặt khác hỏi thăm tình hình của Lục Vũ, tuy rằng ngày thường anh vẫn không chịu tiết lộ.

Bị mấy người rào rạt vây xung quanh, Tần Thăng thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng, đặc biệt là ánh mắt kia, cả người đều muốn nổi da gà.

Cậu ta ho khan một tiếng, "Có chuyện gì sao?"

Nữ sinh không chút khách khí hỏi, "Nữ sinh kia có quan hệ gì với Lục Vũ thế?"

"Quan hệ gì?" Tần Thăng cơ hồ không nghĩ ngợi gì, "Cái này có liên quan đến mấy cậu sao?"

Mấy nữ sinh căn bản không quan tâm đến đáp án này, lại hỏi lần nữa, "Cô ta có phải chủ động câu dẫn Lục Vũ, để cậu ấy hôn cô ta trước mặt mọi người không?"

Tần Thăng kinh ngạc.

Thì ra mấy đại gia hoả này đều biết hai người hôn môi, vậy Vũ ca lấy áo khoác kia che nửa ngày cũng không có tác dụng gì.

Anh suy nghĩ vài giây, đương nhiên nói, "Vũ ca muốn hôn mà còn cần câu dẫn? Các cậu yên tâm, cậu ấy sẽ không nhận loạn người được hôn đâu, các cậu chắc chắn sẽ không bị cậu ấy hôn."

Vũ ca đương nhiên chỉ muốn hôn chị dâu nhỏ thôi.

Mấy nữ sinh bị anh nói câu không khách khí vậy, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, một người đá chân cậu ta, xoay người đi, không lưu tình chút nào.

Sân thể dục không có người chơi bóng rổ, đột nhiên an tĩnh không ít.

Tô Khả Tây vừa quay đầu, Lục Vũ đang nghịch điện thoại, qua vài phút quay lại, anh cũng vẫn đang chơi điện thoại.

Nhìn anh cứ dán mắt vào điện thoại lâu như vậy, cô không hài lòng, thò lại gần nhìn, "Cậu làm lơ tứ như vậy, tứ lần sau không đến tìm cậu nữa."

Lục Vũ trở tay nhét điện thoại vào túi, thong thả ung dung đứng lên, lại kéo cô lên, "Đi đến đó."

Ngón tay anh chỉ hướng đó, đúng là trên chỗ khán đài đó.

Tuy rằng Tam Trung bây giờ vẫn còn đang xây dựng, nhưng cũng đã đủ tốt, khán đài sân thể dục mới xây xong, cũng không có quá nhiều người ở đó.

Lúc Tô Khả Tây ngồi trên khán đài, có không ít ánh mắt dừng trên người cô.

Loại cảm giác này, đúng là có chút kì quái.

Trước kia ở Gia Thủy Tư Lập, ai cũng biết quan hệ của cô và Lục Vũ, ngày thường ở với Đường Nhân còn tương đối đàng hoàng, nói chuyện yêu đương cũng không tính kì quái, nhiều lắm chỉ là đối tượng yêu đương lớn lên tương đối đẹp chút.

Còn ở Tam Trung giống như là nhân vật phong vân vậy, quả thực cứ như trong tiểu thuyết vậy.

Tô Khả Tây im lặng suy nghĩ, cảm giác mấy quyển ngôn tình mình bớt thời gian học mà ngồi xem rất nhanh cũng sẽ thành hiện thực thôi.

Tâm nhìn bên khán đài kia càng tốt, hơn nữa từ trên cao nhìn xuống, cảm giác rất là sướng.

Tô Khả Tây nghiêm túc xem trận bóng rổ, học sinh Tam Trung nhìn cả lơ phất phơ, kĩ thuật chơi bóng thể nhưng cũng không tệ, so với Gia Thủy Tư Lập đã tốt hơn rất nhiều.

Theo thời gian trôi, sắc mặt của Lục Vũ ngày càng đen.

Mãi cho đến khi sắc trời đã tối, Tô Khả Tây nhìn thời gian, tài xế cũng vừa lúc gửi định vị tới.

Cô nghĩ nghĩ, xoay đầu nói, "Tớ phải về nhà đây."

Lục Vũ nghiêng mặt đi, gương mặt một mảnh đen nghìn nghịt nháy mắt khôi phục không biểu tình, "Ừ."

Tô Khả Tây cũng không phát hiện có gì không thích hợp, hai người sóng vai đi dọc ở vườn trường.

Con đường bên cạnh Tam Trung có rất nhiều cây cổ thụ, cũng có cây bạch quả, giờ phút này trên đường tất cả đều là màu vàng của lá cây, làm thành một cây bạch quả to lớn, nhìn phi thường xinh đẹp.

Đi dọc con đường, cô liên tục cảm thán không thôi.

Gia Thuỷ Tư Lập đã xây được nhiều năm, nhưng mấy cây cổ thụ cũng không có, nếu muốn mua phải bỏ ra một số tiền rất lớn, cái phí dụng này còn không bằng đặt vào nâng cấp điều kiện kí túc xá và phòng học của trường.

Cho nên thời điểm máy điều hoà đều xuống cấp, hư hỏng của mấy trường công lập, thì nội thất của Gia Thuỷ Tư Lập lại là tốt nhất, phòng học hay kí túc xá cũng đều có.

Mãi cho đến khi tới cửa trường, Tô Khả Tây đột nhiên dừng lại, cô xê dịch hương bên cạnh, duỗi tay kéo tay Lục Vũ.

Mắt lấp lánh, ngửa đầu nhìn anh, "Tớ sẽ rất nhớ cậu, còn cậu?"

Bên tai của Lục Vũ phấp hồng, thề thốt phủ nhận, "Tớ sẽ không nhớ cậu đâu."

Tô Khả Tây nhấp môi cười, cũng mặc kệ bộ dáng tức hộc máu của anh, xoay người chạy về hướng tài xế bên kia, cho đến khi đã đi được một đoạn xa, cô lại xoay người, giương giọng nói, "Cậu phải nhớ kỹ tớ đấy."

Thân ảnh của cô sau đó biến mất ở đầu ngõ.

Ánh mắt Lục Vũ dừng trụ bên kia, cho đến thật lâu về sau, trong cổ họng lại tràn ra một thanh âm nhỏ.

Sắc trời bên ngoài đã tối.

Tiết tự học buổi tối ở Tam Trung sắp bắt đầu, đám học sinh đều đang lảng vảng trở lại, tốp năm tốp ba kéo đến khu dạy học.

Lục Vũ nằm trên bậc thang sân thể dục, quần áo thì đắp ở trên mặt.

Trên sân thể dục đã không còn ai, từng đợt gió thổi qua, vang lên cùng với tiếng chuông thanh thúy.

Thật lâu sau, anh chống dậy, ngón tay bấm nhanh, nhắn cho Tần Thăng cái tin, "Mang bia tới sân thể dục."

"Mẹ nó là ai?" Tần Thăng đang chơi trò chơi truy đuổi, chỉ thiếu một bước nữa thôi đã thắng, mà lại nhảy ra một cái tin nhắn, kỹ năng thì về số không, còn người thì cũng bỏ chạy, "Đậu má."

Ai mất hứng như vậy chứ, rõ ràng không để anh sống tốt mà.

Thầy giáo trên bục giảng nghe được động tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn qua.

Tần Thăng nhanh chóng ngậm miệng lại, tạm thời đóng cổng giao diện, nổi giận đùng đùng mở khung chat ra, nhìn thấy ghi chú và avatar thì

ngây người.

Avatar của Lục Vũ là tiêu khả ái Manga Anime?

Đây không phải chỉ có tiểu tiên nữ người ta mới có thể dùng sao? Mấy cái loại avatar này cậu ta chỉ thấy mấy học muội mới cao nhất đáng yêu dùng qua mà thôi.

"Oa, Vũ ca, avatar của cậu sao đáng yêu như vậy?"

Tần Thăng trả lời một tin, chỉ là vẫn còn chưa hồi phục tinh thần được.

Anh vội vàng rời khỏi trò chơi, click vào thông tin của người này mà đọc kỹ càng tỉ mỉ, xác định ghi chú không sai mới yên tâm.

Thấy thế nào cũng có gì đó không thích hợp.

Ánh mắt anh dừng ở trên nickname "Gậy ma thuật của tiểu tiên nữ", đôi mắt bỗng dưng trừng lớn.

Phía trước vẫn là một dấu chấm câu, như thế nào trong nháy mắt đã biến thành cái tên đầy khí chất nữ sinh thế này, hơn nữa không phải Vũ ca luôn không có cảm giác với mấy loại này đó sao?

Qua một lát, Tần Thăng mới phục hồi tinh thần từ khiếp sợ, lại như nhớ ra cái gì, đột nhiên click mở thông tin của Tô Khả Tây ra.

Đây vẫn là lúc đó trên đường dẫn cô đến sân thể dục mà thêm vào.

Avatar của Tô Khả Tây là một tiểu cô nương đáng yêu vẽ bằng tay, nói cười nhẹ nhàng, nhưng thực ra rất phù hợp với tính cách của cô.

Lúc ấy còn chưa kịp chú ý bên trên viết cái gì, bây giờ nhìn vừa thấy, mẹ nó, đến cái nickname WeChat cũng đều ân ân ái ái vậy sao.

Tần Thảng yên lặng thêm ghi chút, lau cho sạch đôi mắt

-Tiểu tiên nữ Tây Tây

-Gậy ma thuật của tiểu tiên nữ.

Ha Hả, mẹ nó.

Ghen ghét làm cho cậu ta muốn cào nát tường đây.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Thử

Ngón tay của Trang Nguyệt giật giật, đưa tay về, nhẹ giọng mở miệng, "Lục Vũ, tớ thích cậu, cậu hiện tại có bạn gái không?"

CHƯƠNG 23 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/01/21/moi-anh-dao-chuong-23/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhấp vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cậu Nói?

Tần Thăng nhìn thấy hai cái avatar thay đổi, ngay lập tức chụp hình lại.

Hình xấu như vậy, thẩm mỹ quan của chị dâu nhỏ rốt cuộc là cái dạng gì, một chút cũng không xứng với cái tên tiểu tiên nữ xinh đẹp.

Chỉ là cậu ta vẫn chưa nói ra mấy lời này, lỡ như Vũ ca bởi vì cái này mà không ca hứng muốn thu thập, cậu ta chính là người xui xẻo.

Dù sao cũng không phải là cậu ta xấu.

Mấy phút trước tiết tự học buổi tối, Lâm Viễn Sinh từ bên ngoài trở về, Tần Thăng liền đưa điện thoại như hiến vật quý cho cậu ta xem, "Nhìn này, đúng là tình cảm mà."

"Có quan hệ gì với cậu?"

Tần Thăng vừa ngẩng đầu, làm ra bộ dáng cơ trí, "Ai, đều do tớ, tớ vừa mới cùng tiểu học muội thay đổi hình avatar, lại thuận miệng nói với chị dâu nhỏ."

Lâm Viễn Sinh sờ cằm, "Tớ như thế nào cảm thấy có chỗ không thích hợp."

"Không thích hợp cái rắm, Vũ ca lần đầu dùng hình đôi, khẳng định sẽ không nói gì đâu, cậu ấy then thùng nha...." Tần Thăng đĩnh đạc nói.

"Cậu nói?"

Giọng nói của Lục Vũ đột nhiên từ phía sau vang lên, làm Tần Thăng hoảng sợ kinh hồn.

Cậu ta vội vàng quay đầu, tranh công nói: "Đúng vậy đúng vậy, chị dâu đúng là kích động, khẳng định rất muốn cùng Vũ ca để hình đôi nha, Vũ ca cậu không cần cảm ơn tớ đâu."

Lục Vũ nhàn nhạt liếc cậu ta một cái, cười một chút, sau đó mở sách vở ra.

Tần Thăng vô hình run lên, sờ cánh tay, nói thầm: "Hôm nay trời trở lạnh rồi, tớ phải mặc thêm quần áo mới được."

Lâm Viễn Sinh mặt mày bất động liếc mắt nhìn cậu ta, Lục Vũ im lặng như hoa, giống như gió thổi mưa giông trước cơn bão vậy (*), nơi nào có vấn đề.

(* trong convert là: "Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu.

Thầy giáo vừa lúc cũng đến nơi.

Cậu ta ngồi thẳng, nhỏ giọng nói với Tần Thăng một câu, "Cậu cẩn thận một chút."

Tần Thăng không rõ nguyên nhân nhìn cậu ta, vẻ mặt mờ mịt: "Tớ gần nhất cũng không đắc tội với ai, có cái gì mà phải cẩn thận."

Tiết tự học buổi tối này là lớp cũ.

Chủ nhiệm lớp môn ngữ văn rất thích tìm người trả lời câu hỏi trong giờ học, đặc biệt gần nhất còn không giải bài thi gần nhất, mỗi lần đều tìm người giải đề trắc nghiệm, trả lời không được thì bị đứng, sau đó còn bị ông ấy mắng một trận.

Giải một cái đề trắc nghiệm cũng hết nửa tiết, bài thi mấy ngày còn chưa có giải xong.

Học sinh Tam Trung ngoại trừ mấy thành phần cá biệt muốn học tập nghiêm túc, thì còn lại đều là bánh quây, tâm tư căn bản không ở trên lớp học.

Tiết tự học gần nhất đương nhiên bị biến thành buổi học chính.

Tần Thăng theo thường lệ cầm điện thoại chơi.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì mang theo tiểu học muội nên không thể xuống cấp được, kỹ thuật còn phải 666, hôm qua cậu ta suýt nữa để vụt một con, may mắn còn có chút tay nghề, không thì mất hết mặt mũi.

Hôm nay thế nào cũng phải luyện.

Chủ nhiệm lớp liên tục nhìn cậu ta nhiều lần.

Quá đường hoàng, trước kia chỉ ngủ một chút mà thôi, hôm nay thế nhưng còn ngang nhiên chơi trò chơi trong lớp, ngay đến ông ấy cũng còn nghe được.

"Tần Thăng."

"Tần Thăng."

Tần Thăng bị Lâm Viễn Sinh đụng một cái, vội vàng ngẩng đầu, chủ nhiệm lớp đã muốn chạy tới trước mắt, ôn nhu nhìn chăm chăm cậu ta, "Vừa rồi tôi giảng đề nào?"

Cậu ta làm gì biết đề nào, biết cái rắm.

Lâm Viễn Sinh tuy là cũng thất thần, nhưng tốt xấu gì cũng nghe, thuận miệng chuẩn bị nhỏ giọng nhắc cậu ta, kết quả nghe được tiếng ho

phía sau vang lên.

Cậu ta làm bộ rơi bút trên đất, khom lưng duỗi tay đi lấy, dư quang liếc đến đôi chân gác trên ghế của Lục Vũ, không chút để ý mà nhặt bút.

Lâm Viễn Sinh đứng dậy, không nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp lại hỏi một câu.

Tần Thăng căn bản không biết, bàn tay phía dưới đẩy đẩy Lâm Viễn Sinh, đối phương chỉ lắc lắc đầu, thương mà không giúp gì được. =))))))

Vẻ mặt cậu ta đưa đám, chỉ có thể bị chủ nhiệm lớp mắng vài cậu, bị cho đứng ở bảng đen của lớp học để suy nghĩ lại.

Đi qua bàn cuối cùng, cậu ta nhìn thấy Lục Vũ còn nhẹ nhàng cười một chút.

Mẹ nó, đúng là trâu người mà.

Sau khi kết thúc tiết tự học, Tần Thăng rốt cuộc có thể trở về chỗ của mình ngồi.

Cậu ta thở ra một hơi, "Ai, nếu không phải ông già của lớp biết ông già của tớ, tớ đã không thèm phản ứng rồi."

Sau khi cảm khái vài câu, cậu ta lại cảm thấy mình đúng là xui xẻo.

Cậu ta quay đầu nhìn Lâm Viễn Sinh thu dọn đồ đạc, hỏi: "Tớ mới vừa rồi hỏi cậu, cậu rốt cuộc có biết đề nào không?"

Lâm Viễn Sinh dừng tay, "Cậu thật sự muốn biết?"

Tần Thăng gật đầu, đây không phải là vô nghĩa sao.

"Được rồi, cho cậu chết rõ ràng một chút." Lâm Viễn Sinh chặn động tác muốn phản bác lại của Tần Thăng, bổ sung: "Tớ biết đang nói đề nào, nhưng tớ không thể nói, bởi vì Vũ ca không cho."

"Cậu nói bậy."

"Không, là cậu không tự mình chú ý."

Bị nhắc nhở như vậy, Tần Thăng rốt cuộc cũng cảm thấy chỗ không thích hợp, rõ ràng nụ cười rất bình thường, nhưng cậu ta lại nhìn đến thăm vào người.

Đây mẹ nó vốn dĩ chính là cố ý dọa cậu ta mà

Từ khi tiết tự học kết thúc, Lục Vũ hơn 9 giờ mới về đến nhà.

Trong nhà còn mở đèn, người ngồi trên sofa hiển nhiên đợi đã lâu, nghe được tiếng anh trở về, vội vàng đứng dậy, "Đã về rồi sao, mẹ đi hâm đồ ăn..."

Lục Vũ siết chặt ba lô trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, "Không ăn."

Nói xong liền xoay người vào phòng, đóng cửa lại, cũng không có thanh âm gì nữa.

Khâu Hoa đứng bất động vài phút, thật lâu sau mới xoay người vào phòng bếp, đem đồ ăn trong lồng đổ vào thùng rác.

Nói đến cùng, cũng là do bà không đúng.

Đúng lúc này lại có thanh âm chìa khoá ở phía cửa, thân ảnh của Lục Dực Minh đi vào, nhìn thấy bà, vội vàng tới hỏi: "Sao em lại khóc? Lục

Vũ chọc em không cao hứng sao?"

Khâu Hoa lau mặt, "Không có, em vừa mới xem phim truyền hình."

Lời này một chút cũng không đáng tin, Lục Dực Minh dĩ nhiên là không tin.

Ông tức hộc máu mà trực tiếp vào phòng khách, một chân đá cửa phòng, Khâu Hoa cản cũng không cản được, "Không cần, không có liên quan tới Lục Vũ."

Cửa phòng vẫn im lìm, cũng không mở ra.

Bên trong cũng không có chút động tĩnh.

Lục Dực Minh lại đá một cái, cửa phòng đều chấn động một chút, Khâu Hoa sợ tới mức ôm miệng, "Anh Minh, không liên quan đến thằng bé....."

Lời nói còn chưa dứt, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Lục Vũ mặc áo sơ mi đứng bên trong, nút thắt cổ áo đã mở, tóc lộn xộn, trên vai lại để chiếc khăn lông, "Có việc?"

Lục Dực Minh chỉ vào Khâu Hoa, "Mẹ mày đào tim đào phổi vì mày, mày còn đối xử với bà ấy như vậy? Phí công nuôi dưỡng mày nhiều năm như vậy, cho dù nuôi chó, nó cũng biết dỗ cho bà ấy vui vẻ."

Ông buột miệng nói ra một câu bén nhọn như vậy, làm đau cả lòng người, cố tình chính ông hoàn toàn không biết gì cả, cứ không ngừng nói.

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, "Ông lấy thân phận gì mà dạy tôi?"

"Tao là bố mày đấy."

"Bố tôi chết lâu rồi."

Ly nước trên ngăn tủ lạnh đột nhiên bị ném vỡ, mảnh vỡ văng đầy nhà, Khâu Hoa trừng mắt lớn, nhìn đến vết máu từ trên trán Lục Vũ chảy xuống, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lục Vũ vừa rồi né sang bên cạnh, chỉ là thái dương bị đập một chút, chính là như vậy, trước mắt mơ hồ vài giây mới khôi phục bình thường.

Anh sờ sờ vết máu nhỏ giọt.

"Vừa lòng?"

Thanh âm lạnh lùng, như là bị tra tấn mấy ngày, đã đem hi vọng và chờ đợi biến mất.

Lục Dực Minh phản ứng lại, thì cửa phòng trước mắt đã đóng lại.

Ông gõ mấy lần, cuối cùng cửa cũng không mở ra, ngược lại Khâu Hoa tự mình tỉnh, "Anh Minh, anh về trước đi."

Bà gọi nhiều lần, bên trong cũng không mở cửa, bà cảm thấy mình thật sự vô dụng.

Lục Dực Minh khó thở, "Có bản lĩnh cứ để nó chết bên trong đi."

Đều là con, như thế nào lại không ngoan ngoãn như Lục Trì chứ, một cổ kiêu ngạo khó thuần, không biết là học từ ai.

Ông đi rồi, Khâu Hoa lại bắt đầu gõ cửa, trong lòng lo lắng, "Lục Vũ, con ra đây, mẹ dẫn đi bệnh viện nhìn xem....Con đừng nhốt mình trong phòng nữa...."

Một màn đổ máu kia thực sự dọa bà sợ.

Khâu Hoa cho rằng cả đêm anh cũng không chịu ra, cửa đột nhiên lại mở.

Trên đầu Lục Vũ quần băng gạc, sắc mặt có chút nhợt nhạt, mặt lạnh nói với bà, "Làm gì, trở về ngủ đi."

Khâu Hoa lo lắng nhìn đầu anh, "Con đừng ngạnh nữa, chính mình tự làm không tốt, chúng ta đi bệnh viện, đừng ngoan cố với mẹ được không?"

Lục Vũ nhăn mày, một lúc sau mới trả lời, "Tôi tự đi."

"Mẹ dẫn con đi..."

"Không cần."

Mãi cho đến khi anh đi một lúc lâu, Khâu Hoa mới đi vào phòng anh nhìn, thấy trên bàn toàn là băng gạc, lại đau lòng không thôi.

Làm bậy a.

Điện thoại trên giường rung một tiếng, bà duỗi tay cầm lấy, có người nhắn tin WeChat, hình nền không mở được cũng không nhìn được là gì.

Vị trí của bệnh viện rất tốt, đối diện với Gia Thủy Tư Lập.

Lúc ra tới, Lục Vũ mới biết mình quên mang điện thoại, cũng không muốn trở về lấy.

Mới 10 giờ, trên đường còn có không ít người, nhìn đến vết máu trên áo sơ mi của anh, đều xì xào rồi tránh xa.

Một đường đến bệnh viện trong cái nhìn của mọi người.

Bác sĩ Trần vừa đúng lực trực đêm, lại thấy Lục Vũ bị thương, thở dài: "Hơn nửa đêm, cậu còn một người đầy máu, không biết còn tưởng cậu vừa giết người xong."

Lục Vũ cau mày: "Tuỳ tiện cầm máu là được."

"Đây là không thể, cậu chính là bị thương ở đầu đấy." Bác sĩ Trần nhỏ nhẹ nói, cẩn thận kiểm tra, phát hiện chỉ là bị thương ngoài da liền thở phào nhẹ nhõm, lấy thuốc khử trùng cho anh.

Đây nhìn cũng không giống như đánh nhau bị thương.

Bác sĩ Trần nhìn tính cách của anh, trong nháy mắt liền nghĩ tới nguyên nhân nào đó, nhà nào cũng có nỗi khổ riêng, không chừng nhìn cậu ấy không có việc gì, nhưng trong nhà lại có chuyện lớn.

Ông cũng không lảm miêng nữa.

Gần 11 giờ, mọi thứ đều xong.

Bác sĩ Trần thu dọn đồ đạc, dặn dò nói: "Rất nhiều thứ phải nhớ, nhớ rõ thay thuốc, đừng đụng vào nước, còn có, đừng có để bị thương nữa, trên mặt sẽ để sẹo đấy."

"Để sẹo?" Lục Vũ chà xát ngón tay, cười.

Đầu vẫn có chút đau, nhưng anh cũng đã quen.

Trước kia bị còn nặng hơn bây giờ, anh cũng đều chịu đựng được.

Nói xong, anh sờ túi tiền, đã quên không mang điện thoại.

Lục Vũ cũng không ngại, giương mắt nhìn bác sĩ, đứng đắn nói, "Điện thoại không mang, không có tiền mặt, có thể cho nợ được không?"

Bác sĩ Trần bị bộ dáng của anh chọc cười, "Thông tin của cậu đều ở đây, còn sợ cậu quyết nợ sau, tôi trả cho."

"Cứ ứng trước đi, ngày mai tôi sẽ trả."

"Được được, cậu nói cái gì thì là cái đó."

Lục Vũ xốc mi nhìn, "Cảm ơn, ngày mai tôi sẽ chuyển khoản."

Bác sĩ Trần còn đang muốn nói cái gì, thiếu niên tóc đen trước mắt đã đẩy cửa phòng ra, hiển nhiên cũng không muốn ở lại.

Thấy thế nào cũng rất cô đơn.

.....

Tiết tự học buổi tối ở Gia Thủy Tư Lập đã kết thúc, khu dạy học cũng tắt đèn, chỉ có mấy phòng kí túc xá là còn sáng đèn.

Lục Vũ nhìn ánh đèn nhấp nháy bên kia đến phát ngốc.

Khe hở của ngón tay kẹp điếu thuốc lá, nhả ra sương khói lơ mơ hồ trước mắt, chỉ có ánh mắt là phát sáng như cũ.

Anh bỗng nhiên nhớ tới, cây thang lần trước vẫn còn ở bên ngoài tường của kí túc xá nữ, cuối cùng rất cao hứng, may lúc trước đi không cất.

Sau một lúc lâu, anh dập tắt điếu thuốc, đi tới hướng bên kia.

GIỚI THIỆU HỒ MỚI

Đào quá nhiều hố, hố sau còn sâu hơn hố trước =))))

Hồ mới tên là "Ngày mai vẫn còn yêu em" của Mộng Tiêu Nhị, vẫn sủng ngọt quen thuộc, chỉ có điều tác giả CÒN ĐANG VIẾT.....

Cứ cỡ 4 chương MAD, sẽ có 1 chương này, bởi vì 1 chương rất rất rất dài....

Văn án

Nhiều năm sau, Diệp Tây Thành làm khách mời talkshow kinh tế và tài chính

Lúc gần kết thúc, MC hỏi anh một câu hỏi cá nhân: "Nghe nói sau khi Diệp tổng chia tay mỗi tình đầu, vẫn luôn đợi cô ấy 6 năm? Sau đó cô ấy mới trở thành bà Diệp?"

Diệp Tây Thành lại nói: "Cắt đoạn này đi, không cần phát sóng."

MC là bạn tốt của Diệp Tây Thành, nửa đùa nửa thật nói: "Cho anh cơ hội thể hiện thâm tình trước mặt mọi người mà không cần sao?"

Diệp Tây Thành: "Tôi không cần thâm tình cho người khác xem."

Chờ cô, yêu cô, là việc riêng của anh.

Một câu tóm tắt: Anh ngoài lạnh trong nóng, lại không lãng mạn, điều lãng mạn duy nhất chính là, trong lòng anh, trước sau vẫn là em.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Một Phòng Hai Giường

11 giờ, dì quản lý ký túc xá đã thối còi muốn tắt đèn.

Thấy ký túc xá nữ còn chậm chạp chưa kịp tắt đèn, lại nói một hồi, sau đó tự mình tắt đèn rồi mới đi.

Tô Khả Tây chờ dì đi rồi liếc nhìn điện thoại, vẫn không có tin nhắn nào.

Từ lúc cô trở về ký túc xá đến giờ đã khá lâu, theo đạo lý Lục Vũ hẳn phải thấy tin nhắn cô rồi mới đúng.

Chẳng lẽ giận rồi?

Nghĩ như vậy cũng rất bình thường, chính cô chủ động đòi đổi avatar tình nhân, kết quả chính mình không nói năng gì lại tự động đổi, quá lẽ hơi quá mức.

Nghĩ đến đây, Tô Khả Tây mím môi, chuẩn bị ra ban công gọi điện thoại.

Có chuyện gì, một cuộc gọi điện mà không giải quyết được, nếu không được, vậy thì đến Tam Trung một lần.

Đối diện ký túc xá đã tối đèn, chỉ còn đèn đường dưới lầu còn sáng.

Tô Khả Tây sau khi xác định không có thầy giáo đi kiểm tra mới gọi điện thoại, nghe thanh âm, nhàm chán nhìn dưới lầu.

Đúng lúc này, một bóng hình đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Tô Khả Tây bỗng nhiên dừng lại.

Híp mắt nhìn bức tường, có một người ngồi trên tường, hai cái đùi quơ trong không khí, bên cạnh mơ hồ có thể nhìn thấy một đoạn của cái thang.

Người nọ cũng đang nhìn cô.

Đèn đường không sáng lắm nên không thể thấy rõ, nhưng cô lại có thể biết chắc chắn đó là Lục Vũ.

Tim Tô Khả Tây nhảy thình thịch.

Cô thiếu chút nữa khẩn trương mà ném luôn cả điện thoại, phất tay với bên kia, vội vàng đẩy cửa ban công, mặc áo đồng phục vào.

Nhìn thấy Đường Nhân đang ăn chuối ở bên kia, Tô Khả Tây chạy đến nói, "Lục Vũ lại đây, tớ xuống đây, đợi lát nữa nhớ yểm trợ cho tớ."

Cô ấy còn chưa phản ứng lại thì cô đã chạy rồi.

Trong phòng học bây giờ cũng có rất nhiều học sinh tự học, thời gian khoá cửa hành lang cũng rất muộn, dì quản lí thường thường coi xong một tập phim truyện hình mới ra kiểm tra.

Cô sợ bị phát hiện, nên chỉ có thể sờ cầu thang trong tối mà đi.

Vừa ra khỏi ký túc xá, gió lạnh đã thổi vào người.

Tô Khả Tây vừa liếc nhìn chỗ bức tường bên kia, đã không có người, chỉ còn cái thang không ở đó.

Cô có chút do dự, không biết người đã đi chưa.

Nghĩ một lát, cô vẫn đi dọc con đường nhỏ kế bên toà nhà đến chỗ đó.

Khoảng cách giữa toà nhà và bức tường hơi nhỏ, con đường dọc theo bức tường mà đến mặt sau của toà nhà.

Tô Khả Tây tới chỗ rẽ, vừa định bước ra, đã bị người tóm chặt.

Đột nhiên không phòng bị, tuy rằng đã trải qua không ít, cũng từng đánh nhau, nhưng kiểu này vẫn tương đối hiếm, trong lúc nhất thời mấy tin tức xã hội toàn bộ hiện ra trong đầu.

Cô sợ đến mức chuẩn bị nhấc chân lên đá.

Trong đêm tối, chân dài của người nọ kẹp lấy chân cô, sau khi tiếp xúc, đã ghé vào tai cô thấp giọng nói, "Là tớ."

Tô Khả Tây mới dừng lại, không giãy giụa nữa.

Lục Vũ vùi đầu vào cổ của cô, mùi hương thoảng thoảng vây quanh, gương mặt cô dẫn ửng đỏ, bàn tay đặt trên ngực anh tựa hồ cũng bị nhiễm một tầng nhiệt.

Cô vừa mới tắm xong, trên người đều là mùi hương sữa tắm.

Tóc ngắn che khuất gương mặt của Lục Vũ, anh đột nhiên hít sâu một hơi, cảm giác cả người cũng thanh tỉnh, môi cũng sắp đụng tới da thịt mềm như bông.

Thật là thoải mái.

Qua một lúc lâu, Tô Khả Tây duỗi tay ôm anh từ phía sau, nhẹ giọng nói, "Cậu nếu khó chịu thì nói với tớ."

Lục Vũ không mở miệng, lại đem đôi môi đặt trên hõm vai của cô.

Đôi môi của anh ấm áp ướt át làm trong lòng Tô Khả Tây ngứa ngáy, chịu đựng để không phát ra âm thanh nào, nhưng lỗ tai căn bản đều bắt đầu nóng lên.

Đợi một chút, Tô Khả Tây lên tiếng, "Tớ nhắn tin WeChat cho cậu, cậu không trả lời."

Lục Vũ nghiêng mặt, "Quên mang."

Lúc anh đi cũng không nghĩ đến việc mang theo điện thoại, đang trên đường mà muốn anh trở về lấy, trăm triệu lần cũng không có khả năng.

Tô Khả Tây rất muốn hỏi anh làm sao vậy, bàn tay hạ xuống, lại bị nắm lấy, nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của anh, cũng không nói nữa.

Hai người đều trầm mặc.

"Ai ở bên đó?"

Một giọng nam đột nhiên vang lên cách đó không xa.

Tô Khả Tây cả kinh, nghe thấy liền biết đó là bảo vệ tuần tra tới, ánh sáng của đèn pin cũng đang chiếu đến hướng này.

Cô đẩy đẩy Lục Vũ, "Có người tới, chúng ta chạy nhanh."

Đang nói, bảo an đã chạy đến bên này.

Lục Vũ đứng thẳng, bình tĩnh nhìn cô, "Cậu về đi."

Tô Khả Tây ngửa đầu, "Không, tớ không về."

Bộ dáng này rõ ràng không bình thường, cô mà về không biết xảy ra chuyện gì, vẫn là đi theo sẽ an toàn hơn.

Bảo vệ cách bên này ngày càng gần, Lục Vũ kéo khoé miệng, lôi kéo cô chạy xuống dưới bức tường.

Ánh sáng đèn đường chiếu sáng đến đây, Tô Khả Tây mới phát hiện đầu Lục Vũ quấn băng gạc, vội vàng hỏi, "Sao cậu lại bị thương?"

Lục Vũ mí mắt hơi nhấc, "Không cẩn thận bị ngã."

Lời này vừa nghe đã biết là giả, Tô Khả Tây biết anh chỉ sợ không muốn nói nhiều, liền đổi đề tài, "Đến bệnh viện chưa?"

"Ừ."

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng."

Đêm nay Lục Vũ hình như phá lệ nghe lời.

Tô Khả Tây đứng bên cạnh anh, nhìn đến ánh đèn của toà nhà bên ngoài bức tường, đôi chân trắng nõn mơn mớn đứng trong gió.

Nghe thanh âm của bảo vệ phía sau, cô bỗng dừng quay đầu, "Chúng ta ra ngoài chơi đi."

Lục Vũ nghiêng mặt, nhìn quần áo của cô, "Cậu như vậy có thể đi đâu?"

Lúc Tô Khả Tây ra vẫn còn mặc áo ngủ, bộ áo đồng phục chỉ qua hông, hơn nửa cơ thể dưới áo ngủ Totoro có thể nhìn đến rõ ràng.

"Vậy tìm một chỗ ngồi trước."

Lục Vũ nghĩ rồi gật đầu, "Được."

Anh duỗi tay trực tiếp ôm eo Tô Khả Tây bế lên, leo lên bức tường.

Trước một phút bảo vệ chạy tới bên này, Tô Khả Tây ngồi ở trên, Lục Vũ lại theo sát phía sau.

Hai người cùng nhau leo thang xuống.

Mấy cửa hàng đối diện cơ bản đều đóng cửa, một con đường chỉ còn vài tiệm bán quần áo, kinh doanh điện thoại là còn sáng đèn, ngay cả tiệm trà sữa cũng không mở.

Tô Khả Tây đi theo phía sau Lục Vũ, anh không nói lời nào, cô cũng không nói.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu sẽ thấy băng gạc trên trán của anh, bên trong sợ là đã chảy máu rồi.

Chờ cô lấy lại tinh thần, hai người đã tới bên ngoài một khách sạn.

Trước quầy tiếp tân, nhân viên đang chơi điện thoại, thấy hai người trẻ tuổi, miệng còn cắn miếng khoai, lại nhìn thấy đồng phục Gia Thủy Tư Lập, biểu tình có chút cứng lại.

Cô gái gặp qua Nhị Trung, nhưng chưa từng thấy nữ sinh Gia Thủy Tư Lập cùng nam sinh đi khách sạn.

Hơn nữa trên người nam sinh này còn có máu, lại bị thương, không biết là làm gì, cô có chút do dự, "Có chứng minh thư không?"

Lục Vũ ném chứng minh thư lên bàn, "Một phòng hai giường."

Giọng nói của anh dễ nghe, cô em gái trước bàn tiếp tân tuy gặp qua nhiều người, nhưng lỗ tai không nhịn được vẫn giật giật, chạy nhanh mở một phòng, "207, đây là chìa khoá."

Hai người đi lên lầu hai.

Phòng rất sạch sẽ, mùi cũng không quá khó ngửi, mở cửa sổ là có thể thấy bờ sông phía sau, mặt hồ trôi lóng lánh, đủ mọi màu sắc.

Đặc thù duy nhất là đèn phòng rất mờ, màu vàng mơ màng pha lẫn một chút đỏ, làm tăng một chút ái muội.

Tô Khả Tây thu hồi tay, thuận miệng nói, "Vừa rồi khẳng định đã hiểu lầm chúng ta có gian tình."

Ánh mắt cô em gái kia chỉ sợ là nghĩ hơn nửa đêm, hai học sinh lại đây, khẳng định là làm gì bí mật không thể cho ai biết.

Đôi tay của Lục Vũ kê dưới đầu, anh nằm trên giường không lên tiếng.

Mùi máu tươi trên người còn rất nồng, áo sơ mi cũng nhăn nhúm, nhìn qua cả người cũng khó chịu.

Anh đứng dậy cầm một chiếc khăn lông, đi vào phòng tắm.

Tô Khả Tây ngồi trên giường, nghe thấy tiếng nước rì rào, nhin không được mà nhìn xem, lại nghĩ tới cái gì, hô một tiếng, "Lục Vũ, cậu không mang quần áo, làm sao đây?"

Trong chớp mắt, nước bên trong đã ngừng.

Tô Khả Tây không nghe được câu trả lời, cau mày suy nghĩ một lát, sờ áo khoác đồng phục lấy điện thoại.

Nhớ tới Lục Vũ không mang điện thoại, cô cầm giấy bút trên bàn, viết xuống một dòng, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Thanh âm đóng cửa cũng không rõ ràng.

Lúc xuống dưới lầu vẫn còn thấy cô em gái ngồi đó.

Tô Khả Tây cũng không ngại ngùng, đi qua hỏi, "Xin hỏi ở đây có bán đồ lót không?"

Cô gái bị câu hỏi của cô làm kinh ngạc, ngơ ngác nói, "Ra cửa rẽ phải là có cửa hàng bán đồ ngủ, bên trong chắc có đồ lót."

"Cảm ơn."

Bên phải là cửa hàng quần áo nam, vẫn còn chưa đóng cửa.

Tô Khả Tây đi thẳng vào bên trong, khu nội y hình như nằm ở bên trong, chỉ là chờ đến khi cô nhìn thấy mấy cái quần lót đến hoa cả mắt sau đó liền ngốc.

Cô bán hàng đi tới, cũng bị tạo hình của cô làm cho kinh ngạc, rồi sau đó dời tầm mắt, vẫn niềm nở nói, "Mua đồ lót cho bạn trai sao? Có nhìn trúng kiểu nào không? Kích cỡ đại khái bao nhiêu?"

Cô ấy còn liên tiếp liệt kê mấy cái.

Tô Khả Tây bị hỏi đến ngốc.

Nếu là chính mình mua quần áo, khẳng định đều có thể thuận miệng mà nói.

Nhưng đến trên người Lục Vũ, cô cũng không biết anh thích kiểu dáng quần lót thế nào, cô còn chưa thấy qua, còn có kích cỡ.... Loại chuyện này Lục Vũ khẳng định không nói với cô.

Hai người còn chưa tới mức thảo luận mấy vấn đề này nha.

Tô Khả Tây méo mặt, chỉ vào một cái cô nhìn thấy có chút đẹp, "Kiểu dáng, giống cái này đi."

Cô bán hàng lại hỏi, "Còn kích cỡ?"

Tô Khả Tây do dự.

Nếu mua nhỏ quá, khẳng định rất xấu hổ, hơn nữa nếu Lục Vũ không mặc vừa, buổi tối lại không thể không mặc nha.

Nếu mua lớn, vậy xong rồi, lòng tự trọng của nam sinh rất mạnh, nếu mặc bị rộng, không chừng sẽ chịu kích thích.

Thấy cô không rõ lắm, cô bán hàng chủ động mở miệng, "Có thể miêu tả dáng người cậu ấy không? Tôi có thể giúp cô ước lượng."

"1m84, dáng người dù sao cũng khá tốt, đại khái..." Tô Khả Tây khoa tay múa chân một chút, cánh tay làm thành vòng, "Eo rộng như vậy."

Cô bán hàng đang tự hỏi một chút, còn chưa trả lời, Tô Khả Tây lại, "Khá...lớn đi."

Nói xong, cô lại do dự, "Lấy mỗi size một cái đi."

Cô bán hàng bị cách mua đồ lót của cô làm hoảng sợ, rất nhanh cũng phản ứng lại, "Nga được, vậy cô chờ một chút."

So sánh với vừa rồi, vẫn là cái này tương đối kiếm được tiền hơn, sau đó cô cũng không dò hỏi dáng người bạn trai đối phương nữa.

Tô Khả Tây sờ sờ mặt, có chút nóng.

Cô nhìn vào chiếc gương bên kia, vừa nhìn, quả nhiên đã đỏ như trái gấc, khẳng định vừa rồi do lúc lựa quần lót, cô cũng là lần đầu tiên mua đồ vật riêng tư thân mật cho người khác.

Tính tiền xong, cô bước nhanh đi ra khỏi cửa hàng.

Xách theo cái túi đi lên lầu hai của khách sạn, cô hít sâu một hơi.

Mới vừa lấy chìa khoá mở cửa đã thấy Lục Vũ, dưới thân quần một tấm khăn lông, trên người vẫn còn vài giọt nước, anh hiển nhiên mới biết được cô ra ngoài, sắc mặt hơi khó coi một chút.

Cô dám ở lúc anh không biết mà trộm ra ngoài, lỡ như gặp phải tên biến thái nào...

Lục Vũ túm chặt cổ tay của cô, căn răng hỏi: "Cậu đi đâu?"

Tô Khả Tây vội vàng trả lời, "Tớ đi mua quần áo cho cậu."

Cô không nói hai chữ đồ lót, một tay khác đưa túi giấy đến trước mặt anh, bao bì chỉ có thể nhìn ra là quần áo.

Lục Vũ đứng ở cửa, một tay kéo cô vào phòng.

Cửa khép lại còn vang lên thật to.

Nhìn thân thể trơn bóng của anh, có da có thịt, tuy rằng đã sờ qua, nhưng dưới ánh đèn mờ ảo, nhìn như vậy đúng là kích thích, Tô Khả Tây quay mặt đi, trong lòng lại luôn nhìn hướng bên kia.

Tốt nhất là khăn lông đột nhiên rớt xuống.

Như vậy cô có thể có cơ hội nhìn lên không bị Lục Vũ biết, sẽ không có xấu hổ... Đáng tiếc không quá có khả năng.

Lục Vũ tùy ý lấy khăn lông lau người, nói: "Cậu mua cái gì?"

Tô Khả Tây đang nghĩ ngợi lung tung, nghe thấy lời này, nghiêng đầu, từng bước dịch qua bên kia, chạy nhanh đặt túi giấy trên giường.

Lúc này mới nhỏ giọng nói, "Là cái này."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lần Sau Không Được Theo Tớ Làm Xăng Bậy

CHƯƠNG 26 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/02/20/moi-anh-dao-chuong-26/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Gâu Gâu Gâu

Tô Khả Tây nói rất nhỏ, chỉ có cô và Lục Vũ có thể nghe được.

Cô nói xong, liền buông anh ra, miệng đầy ý cười mà nhìn anh, phía sau vẫn còn những những ánh mắt ngừng trên người bọn họ.

Lỗi tai Lục Vũ giật giật.

Qua một lát, anh mới gật đầu, "Ừ."

Tô Khả Tây có chút không hài lòng với câu trả lời, buột miệng thốt ra, "Cậu chỉ phản ứng như vậy? Có tính lãnh đạm sao?"

Nói xong lời này, cô đột nhiên nghĩ tới đêm qua nghe lén được mấy thanh âm đó.

Mặt theo đó cũng đỏ lên.

Lục Vũ đang chuẩn bị qua loa lấy lệ bỏ qua, thấy cô như vậy, hồ nghi hỏi: "Cậu lại suy nghĩ cái gì? Mặt còn đỏ như vậy?"

Tô Khả Tây đột nhiên lắc đầu, "Không có, không có."

Chuyện này nếu để anh biết, không chừng còn bị dọa cho héo, đến lúc đó lòng tự trọng nam nhân chắc chắn không còn, hơn nữa...

Cái này còn liên quan đến vấn đề hạnh phúc tương lai của cô nha.

Mặt Tô Khả Tây vừa mới bớt lại đỏ lại.

Lục Vũ nhìn chăm chăm nửa ngày, "Thay quần áo, đi học."

Mặc áo ngủ như vậy, mấy nam sinh bên cạnh đi qua đều có thể thấy, anh nhú mày, hiềm nhiên rất không vui.

Tô Khả Tây cũng không hỏi, thừa nhịp ít người, chạy nhanh lại ôm một chút, "Cuối tuần sau nghỉ, tớ đi tìm cậu chơi nha."

Sau đó lại thêm một câu ngọt ngào hơn nữa, "Moah moah."

Chờ đến lúc Lục Vũ lấy lại tinh thần, cô đã biến mất ở kí túc xá.

Anh néo néo lỗ tai.

Moah moah?

Như thế nào không hôn một cái?

Lục Vũ quay đầu kì quái liếc nhìn chăm chăm đám học sinh, không hề xấu hổ, trực tiếp xoay người trèo tường, mang theo cây thang ra khỏi trường học.

Cây thang này mà không lấy, chỉ sợ Chủ Nhiệm sẽ tức chết mất.

.....

Lúc Tô Khả Tây trở về kí túc xá, mọi người đều đã đi hết.

Trên giường để lại một tờ giấy của Đường Nhân, kêu cô nhanh đến lớp học, ba lô của cô đã được cầm đi rồi, chỉ cần người tới là được.

Cô vội vàng thay đổi quần áo, chạy thẳng đến lớp học.

Vừa đến cửa lớp đã đụng phải thầy giáo Ngữ Văn.

Thầy giáo hoài nghi đánh giá cô, Tô Khả Tây bị nhìn đến chột dạ, vội nói chính mình đi WC mới tránh được một kiếp.

Kỳ thật chỉ có cùng kí túc xá mới biết cô đi ra ngoài, nhưng người khác chắc đều không biết?

Nhưng thật ra trôi qua mấy tiết, lại nghe được tin tức từ Vu Xuân.

Cậu ta luôn thích bát quái, biết được chuyện này liền gấp không chờ nổi muốn chia sẻ cùng mọi người, "Nghe nói hai người trời sáng mới quay lại, sợ là đã qua đêm bên ngoài, không biết là lớp nào, nếu như bị thầy cô biết chắc chắn phải gặp phụ huynh mà xử phạt."

Vu Xuân tấm tắc một tiếng, "Thật sự một chút cũng không biết sợ, quá lớn mật."

Không đến một buổi sáng, cả trường Gia Thủy Tư Lập đều biết có một nữ sinh ở kí túc xá trèo tường tán tỉnh cùng nam sinh, còn ôm nhau trước mặt mọi người.

Chỉ có điều không biết vai chính là ai/

Dù cho Tô Khả Tây rất nổi danh ở Gia Thủy Tư Lập, nhưng cũng không phải ai cũng biết cô, hơn nữa cả ba khối đều ở toà nhà bên này.

Cao tam đều đi học sớm trước 20 phút, lúc cô quay lại, học sinh cao tam hầu như đều đã đi, còn lại tất cả đều là học muội.

Tô Khả Tây nghe cậu ta cãi cọ, trong lòng có chút buồn cười.

Nếu như cậu ta biết đó là cô, không chừng còn nói dài dòng hơn nữa.

Tiếng chuông học vang lên.

Đường Nhân lúc này mới che sách nói nhỏ với cô: "Tối hôm qua đi quản túc đột kích kiểm tra, bởi vì bảo an bên kia tới tra người."

Bảo an và thầy giáo điếm từng người một.

Cũng may đi quản túc có quan hệ tương đối tốt với kí túc xá của các cô, hơn nữa Đường Nhân còn nói dối đi ấy đối phương là ai, giúp đỡ ém xuống.

Tô Khả Tây chớp chớp mắt, "Yêu cậu, tiểu bảo bối."

Đường Nhân: "Ha hả."

Tiết này thầy giáo có việc, nên thành tiết tự học.

Tô Khả Tây và Đường Nhân ngồi trong góc, giơ cao quyển sách che lại, đăng nhập vào WeChat đổi lại avatar.

Nói thật tốt, cô thế nhưng đổi hình đẹp trước, trách không được Lục Vũ sẽ tức giận.

Cô quyết định tìm lại một cái avatar đôi thật đẹp.

Vu Xuân cũng đang chơi di động, nhìn thấy cô đổi lại avatar, lại nhắn một tin: "Tây tử, avatar xấu như vậy mà cậu cũng dùng?"

Rõ ràng còn phát WeChat trước mặt bọn họ nữa.

Tô Khả Tây xem thường, trả lời: "Cậu xấu, cậu không cảm nhận được vẻ đẹp của nó."

Nhìn đến tin nhắn này, Vu Xuân liền sinh ra hoài nghi đối với chính mình.

Avatar này, thật sự rất đẹp sao?

.....

Ánh mặt trời lên cao, Lục Vũ trở về nhà.

Có lẽ nghe được động tĩnh, Khâu Hoa mở cửa phòng, quàng thâm trước mắt có thể thấy rõ ràng, "Tối hôm qua con ngủ ở đâu? Không có việc gì chứ? Đã đi bệnh viện chưa?"

Lục Vũ quay đầu đi, "Không có việc gì."

Nghe thấy thế, Khâu Hoa tuy rằng lo lắng, cũng yên tâm hơn: "Trên người con không có tiền, mẹ đưa con ít tiền lẻ, muốn ăn cái gì thì mua."

Bà dừng một chút, "Mẹ biết con giận mẹ, nhưng không cần lấy thân thể mình ra giỡn, hơn nữa bây giờ còn đang ở thời điểm quan trọng của cao tam."

Lục Vũ không trả lời, chỉ gật đầu lung tung.

Khâu Hoa không nói thêm nữa, cũng không hỏi anh tối qua đi đâu.

Bà cũng biết mình có lỗi với đứa con trai này, có người mẹ làm tiểu tam xác thật làm thằng bé khó chịu, nhưng lúc ấy bà cùng với đứa con trong bụng, không biết nếu một mình trải qua như thế nào.

Trong nhà cũng cắt đứt quan hệ cùng bà, ngay cả sữa bột cũng không mua nổi.

Nếu không phải gặp lại Lục Dực Minh, bà cùng Lục Vũ chỉ sợ lúc đó đã sớm chết, nhưng bà không nghĩ đứa con bà chính mình cực khổ sinh ra lại thành như vậy.

Bà tình nguyện lựa chọn làm như vậy.

Lục Vũ không biết suy nghĩ của bà, lập tức về phòng cầm điện thoại, mở lên toàn là tin nhắn.

Tần Thăng: "Vũ ca, hôm nay cậu không đi học sao?"

Lâm Viễn Sinh, "Qua loa."

Anh vào toilet, vẫn tiếp tục lướt xuống mấy tin nhắn, tất cả đều là tin nhắn hỏi anh làm sao vậy của Tô Khả Tây, còn có vì sao không trả lời tin nhắn của cô.

Anh đang muốn thoát ra, lại có một tin nhắn mới: "Về nhà an toàn chưa?"

Kèm theo cái biểu tượng emoji.

Tô Khả Tây: "Đừng nghĩ không thèm trả lời, trên màn hình hiện rõ là cậu đang viết đấy."

Lục Vũ xuy một tiếng, lúc này mới phát hiện không biết chính mình khi nào đã mở khung thoại, còn đang nhấp nháy.

Anh trả lời dấu ba chấm.

Tô Khả Tây lại nhắn: "Tớ đã đổi avatar rồi, cùng nhau xấu nha, cậu không được đổi đấy."

Lục Vũ nhấp vào avatar của cô, đúng thật rất xấu.

Anh bĩu môi, trả lời: "Thật xấu."

Nhưng trước màn hình lại không khống chế được mà giương khoe miệng.

Kết thúc kì thi hàng tháng, rốt cuộc cũng được nghỉ.

Tô Khả Tây đã gấp không chờ nổi muốn đi Tam Trung tìm Lục Vũ.

Cuối tuần này cô mang theo điện thoại, buổi tối hai người sẽ nói chuyện phiếm trong chốc lát, tuy rằng phần lớn thời gian đều là mấy lời vô nghĩa của cô, sau đó Lục Vũ trả lời mấy chữ, nhưng cũng rất tốt.

Anh vốn dĩ không thích nhiều lời, càng miễn bàn tình huống đặc thù hiện tại.

Nhắc tới cái này, Tô Khả Tây rất muốn hỏi anh tại sao lại bị thương, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi.

Lần trước bắt gặp anh cũng Lục Trì lớp thực nghiệm kế bên ở chung, ần ần một cái suy đoán, hai người chỉ sợ là có quan hệ gì đó.

Lục Trì bên kia là con một, Lục Vũ bên này cũng là con một, cùng họ Lục, chỉ sợ hai người có cùng cha.

Có khả năng nhất là quan hệ anh em.

Xe ngừng ở bên ngoài Tam Trung.

Tô Khả Tây lắc đầu xua đi ý tưởng rối loạn lung tung trong đầu, xuống xe đi vào trong.

Hôm nay cô tới sớm, bên trong còn chưa tan học, khu dạy học đều không có người, lúc cô đi ngang còn nghe được tiếng thầy giáo giảng bài bên trong.

Lớp 1 cao tam ở trên lầu.

Tô Khả Tây lên lầu.

Mới đến cầu thang, đã nghe thấy tiếng thầy giáo răn dạy Tần Thăng: "...Tần Thăng, cậu đi học không nghe giảng, lại còn chơi trò chơi, tiết tự học buổi tối lần trước còn chơi chưa đủ đúng không? Hay là muốn đi văn phòng chơi cùng tôi?"

Tần Thăng vội vàng trả lời, "Không cần không cần."

Thầy giáo cười lạnh vài tiếng: "VẬY CẬU CHÉP BÀI NÀY 50 LẦN CHO TÔI."

Trong lớp học sau đó đều vang lên tiếng kêu rên.

Tô Khả Tây thấy thú vị, dừng ở cầu thang không nhúc nhích.

Thật lâu sau, cô mới đi lên, trộm liếc nhìn bên kia một cái, liền nhìn thấy Lục Vũ đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt của anh tập trung trên cái bàn, căn bản không thấy được cô.

Tô Khả Tây mím môi, nằm bò trên lan can nhìn sân thể dục phía dưới.

Dưới lầu có không ít học sinh đang học thể dục, có lẽ là hoạt động tự do, đang chơi bóng rổ rất vui vẻ.

Bên kia khán đài có mấy nữ sinh đang ngồi.

Tô Khả Tây không thể tránh mà nhìn chỗ nào đó.

Lần trước ở bên đó, cô bị quần áo của Lục Vũ che lại, hai người còn trong tối hôn nhau.

Là kí ức cô vĩnh viễn không quên được.

Cô đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ tâm tình của mình lúc đó, tim đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn chăm chăm khung thoại một lúc lâu, cuối cùng nhận tin cho Lục Vũ.

Tân Thăng bị thầy giáo nhìn chăm chăm không chơi điện thoại được, chỉ có thể phát ngốc.

Cậu ta nghiêng đầu liền nhìn thấy Tô Khả Tây bên ngoài phòng học, đôi mắt lập tức mở to, tinh thần phấn chấn mười phần, đập đập bàn phía sau, "Vũ ca, cậu xem ai tới kìa?"

Lục Vũ buông bút, đang chuẩn bị trào phúng cậu ta, lại nhìn bên ngoài, chính là Tô Khả Tây đang vẫy tay với anh, còn mặc đồng phục của Gia Thủy Tư Lập, cười đến nao cả lòng.

Điện thoại trong ngăn bàn rung lên một hồi.

Mở ra là một cái tin nhắn, "Có nhớ tớ không?"

Tay của Lục Vũ giật giật, ngón tay thon dài đánh chữ thật sự đẹp.

Tô Khả Tây nhìn anh cầm điện thoại, cúi đầu nhìn điện thoại của mình, quả nhiên thấy có tin nhắn mới, "Không có, một chút, cũng, không, nhớ, cậu."

Một chữ rồi một chữ, còn dùng dấu phẩy nữa chứ.

Thấy được đáp án vậy, cô cũng không ngạc nhiên, lại nhìn vào lớp học, anh chính là đang giương mắt nhìn cô, Tô Khả Tây ngược lại bị biểu tình của Lục Vũ chọc cười.

Tô Khả Tây có chút bực, lại có chút mệt, trả lời: "Nếu vậy, tớ về đây, về sau không tới tìm cậu nữa."

Cô trở lại bậc thang, nhìn mấy cái cây cao ngoài cửa sổ.

Bên kia có con chó nhỏ đang đi tới, trên người toàn là lông, đi ngang qua một con mèo nhỏ bị ngã, nó còn dùng miệng ôm con mèo lên.

Chờ con mèo nhỏ đứng lên, nó lại phe phẩy cái đuôi ở phía sau.

Tô Khả Tây nhìn nửa ngày, cảm thấy phản ứng của chúng nó thật thú vị, liền nhắn cho Lục Vũ, "Tớ rất thích chó nhỏ nha."

Nếu không phải mẹ cô bị dị ứng, cô đã nuôi lâu rồi.

Sau đó, điện thoại rung lên.

Lục Vũ: Gâu.

Tô Khả Tây còn chưa kịp trả lời, lại có hai tin nhắn mới đến.

Lục Vũ: Gâu gâu.

Lục Vũ: Gâu gâu gâu.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cậu Là Gì Của Lục Vũ?

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm ba tin nhắn, cảm giác chính mình đã chịu phải kinh hách.

Đây không phải là trả lời câu nói kia của cô chứ?

Mặc kệ là Lục Vũ đã từng, hay là như bây giờ hoàn toàn bất đồng, Tô Khả Tây chưa từng nghĩ câu nói không có tiết tháo này sẽ xuất hiện trên người anh.

Chỉ là cô thật thích câu trả lời này.

Cô liếc nhìn con chó phía dưới kia.

Nó đang chơi cùng con mèo nhỏ, còn xoắn cái bụng của con mèo đùa giỡn, bốn chân co thẳng lên trời, vừa ngốc vừa đáng yêu.

Tô Khả Tây nhìn xuống điện thoại trả lời, "Chó nhỏ cũng thích tớ."

Trong lớp học.

Tần Thăng liếc nhìn bên ngoài, hành lang đã không có ai.

Vừa rồi còn thấy chị dâu nhỏ đứng đó, chẳng lẽ cứ đi như vậy, vậy Vũ ca chẳng phải lại thương tâm nữa sao.

Anh lén lút quay đầu lại nhìn.

Lục Vũ đang chơi điện thoại, ngón tay cũng không nhúc nhích, cứ nhìn chăm chăm màn hình, nửa ngày cũng không có động tĩnh, không biết suy nghĩ cái gì.

Tần Thăng nhàm chán, lại chuẩn bị quay đầu.

Đúng lúc này, cậu ta đột nhiên thấy, lỗ tai người phía sau lại đỏ lên.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Lục Vũ ngẩng đầu, Tần Thăng vội vàng quay đầu đi, ngồi ngay ngắn, khẩn trương muốn chết, nháy mắt bất động.

Cậu ta có phải vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Mẹ nó, mắt cậu mù rồi sao?

.....

Tô Khả Tây nhăn xong cái tin, lại không thấy Lục Vũ trả lời.

Cô hết sức vui mừng nhìn chăm chăm màn hình.

Lục Vũ hiện tại khẳng định bị cô dọa đến, không chừng người còn ngồi chỗ kia mà đỏ tai đấy.

Trước kia nhiệt huyết đam mê học tập, vô cùng đứng đắn, đột nhiên biến thành bộ dáng này, đối với cô thật ra cũng có chút cảm giác mới mẻ.

Đều nói yêu đương lâu sẽ không thú vị nữa, cô như vậy nhưng thật ra không giống người khác, một người hai tính cách, mỗi lần đều mang cho cô cảm giác khác nhau.

Tô Khả Tây hồi ức Lục Vũ trước kia một chút.

Nếu là anh lúc trước, thấy được cái tin "thích chó nhỏ", chỉ sợ sẽ nửa ngày trả lời một câu: "Nga."

Đây tuyệt đối là việc anh có thể làm.

Nhưng anh bây giờ, bắt đầu thay đổi, có thể chọc cô vui vẻ.

Cũng có thể trực tiếp biểu đạt cảm xúc.

Tô Khả Tây không quấy rầy anh nữa, chuẩn bị chờ tan học.

Cô đã sớm hỏi thăm thời gian học của Tam Trung, tiết này là tiết cuối cùng trước lớp tự học buổi tối, còn có 15 phút nữa là tan học.

Tô Khả Tây nhìn con chó và con mèo phía dưới một chút, lại trở về hành lang.

Từ chỗ cô có thể nhìn thấy cảnh tượng phía sau lớp học, mấy động tác của mọi người đều có thể nhìn thấy, mà trung tâm ánh mắt của cô đương nhiên là Lục Vũ.

Trước kia ở Gia Thủy Tư Lập cũng chưa thấy qua bộ dáng nghe giảng của anh, hiện tại nhìn thấy còn rất hiếm lạ, hơn nữa dù có nghe hay không, thành tích vẫn tốt như vậy.

Chẳng lẽ họ Lục bọn họ sinh ra toàn học bá?

Lục Trì cũng là học bá, chỉ biết đọc sách, tuy rằng thường xuyên bị Đường Nhân đùa bỡn đến cả lời nói cũng không nói đầy đủ được, lỗ tai cũng đỏ một mảng.

Nói đến điểm này, hai anh em cũng có chút giống.

Ấn tượng của Tô Khả Tây đối với Lục Trì đều đến từ Đường Nhân, cậu ta tuy rằng nói lấp, nhưng rất có trật tự, bị đùa nóng nảy thì sẽ thẹn thùng, đỏ lỗ tai.

Lục Vũ cũng không khác lắm, bị cô chọc một chút quá mức liền đổ tai, sau đó là một bộ dáng 'chết không thừa nhận', dù sao chính là một bộ dáng ấu trĩ.

Cứ như trẻ con vậy,

Đang nghĩ ngợi, phía sau đột nhiên có tiếng bước chân dừng lại.

Tô Khả Tây quay đầu, nhìn thấy mấy nữ sinh đứng phía sau cô, cô gái đi đầu cô rất quen thuộc, chính là người nhìn thấy lần trước ở nhà hàng.

Đây đại khái là lần đầu cô ngênh diện đụng phải Trang Nguyệt.

Dĩ vãng cũng chưa nói chuyện qua với cô ta, chỉ nhìn thấy vài lần, lần này đối phương còn chặn trước mặt cô... Dùng từ chặn hẳn là rất chính xác.

Bình tĩnh mà xem xét, thật sự đẹp.

Mỹ nữ ở Gia Thủy Tư Lập cũng không ít, giai nhân thanh tú lớp nào cũng có, mà đại mỹ nữ thì khối văn chiếm nhiều nhất, càng có nhiều học bá lớn lên càng đẹp, điểm danh từng người cũng dài thành một số, ai cũng đều có thể là hoa hậu giảng đường.

Mà Trang Nguyệt này, cùng phong cách của mấy cậu ấy hơi khác biệt.

Tô Khả Tây không quá thích loại phong cách này, cũng không thể nói là như thế nào.

Cô thích Đường Nhân cái loại phóng dãng không kiềm chế được, thời điểm nên đứng đắn thì đứng đắn, mà không phải loại mỗi thời điểm lại một cái biểu tình.

Tuy rằng người bên cạnh cô ta ăn mặc trang điểm đều lộng lẫ, ánh mắt Tô Khả Tây lại chăm chú trên người Trang Nguyệt dịu dàng.

Nếu người đã chặn trước mặt mình, phỏng chừng là không qua được.

Tô Khả Tây giương mắt, "Ngại quá, có việc gì sao?"

Trang Nguyệt còn chưa lên tiếng, nữ sinh trang điểm bên cạnh cô ta đã mở miệng, "Cậu là gì của Lục Vũ?"

Quả nhiên là vì cái này.

Tô Khả Tây âm thầm gật đầu, "Chính là quan hệ các cậu nhìn thấy."

Hiện tại là cuối tháng 11, Trang Nguyệt mặc một cái váy xinh đẹp, vóc dáng cô ta cũng cao, càng tôn thêm vẻ tinh xảo.

Cùng so sánh với bộ đồng phục trên người Tô Khả Tây, thật đúng là không giống nhau.

Trong mắt mấy nữ sinh đều là ý cười.

Phỏng chừng chắc Lục Vũ nhàn rỗi vui đùa, anh sao có thể tìm loại đề tử tốt như vậy, cả ngày mặc đồng phục?

Khoé môi Trang Nguyệt giương lên, "Vừa rồi ngữ khí của Bội Bội không tốt lắm, tôi thay cậu ấy xin lỗi.... Kỳ thật tôi muốn hỏi một chút quan hệ giữa cậu và Lục Vũ là gì."

Cũng có nghĩa đừng nói nhảm nhiều.

Yêu đương đều sẽ chia tay, huống chi hai người không nhất định là quan hệ yêu đương.

Tô Khả Tây theo bản năng liếc vách tường, bên kia chính là phòng học của lớp 1, có thể nghe rõ ràng giọng thầy giáo đang giảng bài.

Trang Nguyệt theo bản năng nhìn theo, bổ sung nói: "Bởi vì tôi muốn theo đuổi cậu ấy."

Mấy nữ sinh đều xem kịch vui, thấy cô không trả lời đều cảm thấy chắc là tự biết xấu hổ, ở trong lòng cười nhạo, chờ cô trả lời.

Tô Khả Tây chớp mắt, lông mi giật giật.

Trang Nguyệt không nói nữa, nhưng thật ra nữ sinh bên cạnh cô ta bắt đầu nói chuyện: "Cậu không thích hợp với Lục Vũ đâu, cậu ấy ở Tam Trung hết thầy cậu có biết không?"

Tô Khả Tây nghe nhàm chán, lắc lắc cổ tay.

Trang Nguyệt rốt cuộc mở miệng lần thứ hai, "Từ khi cậu ấy chuyển tới Tam Trung, rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy, không chỉ có mấy lớp khác như chúng tôi, thậm chí còn mấy học tử hỏi thăm ở Tieba (*)..."

(*) Baidu Tieba: tập trung vào hoạt động thảo luận nhóm của các thành viên (tương tự các diễn đàn). Người dùng có thể đăng kí tài khoản trên mạng xã hội này để gặp gỡ, giao lưu, kết bạn với những người cùng sở thích, chia sẻ những mối quan tâm của bản thân mình, tạo các box riêng và đăng kí quản lý cũng như xây dựng nội dung cho các box này. Đọc chi tiết tại: <http://genk.vn/internet/baidu-chinh-thuc-cho-ra-mat-tai-viet-nam-mang-xa-hoi-baidu-tieba-201207180400553.chn>

Cô ta còn chưa nói xong, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng..

Tô Khả Tây tán đồng gật đầu.

Cô đương nhiên biết Lục Vũ có bao nhiêu được hoan nghênh.

Chỉ với cái gương mặt kia, cũng đã đủ tiểu ngạo quần hùng rồi (**), huống chi còn cái bộ dáng cà lơ phất phơ như bây giờ, mấy nữ sinh nhỏ đều

rất thích.

(**) tiểu ngạo quần hùng: làm điên đảo quần chúng

Đương nhiên cô cũng thích.

Tô Khả Tây nghe đến nhàm chán, đánh gãy lời nói của cô ta: "Cho nên cậu là muốn nói cái gì? Làm tôi rời khỏi sao? Hay bảo tôi chia tay cậu ấy? Hay vẫn là muốn tôi rút khỏi Tam Trung?"

"Các cậu thật sự kết giao sao?" Trên mặt Trang Nguyệt tuy vẫn mang ý cười, nhưng có chút khổ sở, có thể tình huống thấy rõ.

Tô Khả Tây cười nhạt một tiếng: "Như thế nào, chúng tôi kết giao một năm, cậu vui vẻ không?"

Nữ sinh bên cạnh nghe vậy tức muốn học máu, miệng mắng: "Kết hôn cũng có thể ly hôn, một tên yêu đương như cô còn nghĩ rằng có thể ở đến già sao?"

Thật nghĩ rằng Lục Vũ sẽ treo cổ trên cành cây lệch tán như cô sao?

Rừng rậm bên ngoài còn xinh đẹp hơn nhiều.

Thần sắc Trang Nguyệt ẩn ẩn, "Mặc kệ thế nào, tôi hy vọng cậu có thể chia tay với cậu ấy, hai người không hợp."

Tô Khả Tây bị cô ta chọc cười, "Cậu biết sao?"

Thật buồn cười, bảo cô không thích hợp, chẳng lẽ cô ta lại thích hợp?

Cái logic chó má gì thế!!!!

Cô cũng không có tâm tư nói chuyện cùng cô ta, "Ngại quá, bây giờ tôi phải chờ bạn trai tan học cùng đi chơi."

Thật trùng hợp, tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Học sinh trong phòng học từng tốp đi ra ngoài, nhìn thấy Trang Nguyệt đứng bên kia, đều chung ý nghĩ có phải lại đến tìm Lục Vũ hay không.

Tần Thăng dẫn đầu đám người ra khỏi cửa sau, cầm điện thoại, cũng không ngẩng đầu hướng phía bên kia kêu: "Chị dâu nhỏ không đi sao?"

Tô Khả Tây trả lời: "Ừ."

Một tiếng 'chị dâu nhỏ' ai cũng đều nghe rõ ràng.

Hơn nữa câu trả lời này.... Thấy thế nào có chút quen tai?

Biểu tình của Trang Nguyệt không tốt lắm, lại lui về sau một chút.

Một tiếng chị dâu nhỏ cũng đã đủ rõ ràng, cô ta lúc trước còn nghĩ có khả năng nữ sinh này đơn phương thừa nhận, nhưng hiện tại....

Tần Thăng ngẩng đầu liền nhìn thấy Trang Nguyệt phía sau cô, nụ cười trên mặt cứng lại.

Cậu ta vội vàng quay đầu liếc nhìn, Lục Vũ mới vừa đứng lên, đang mặc áo khoác đồng phục, nghe lời như tiểu chó săn vậy, liền chớp mắt nhìn Lâm Viễn Sinh.

Tô Khả Tây cũng không phản ứng Trang Nguyệt, đi về phía bên này.

Tần Thăng cười với cô, đi về hướng cầu thang bên kia, không cho Trang Nguyệt sắc mặt tốt, thấp giọng nhắc nhở, "Tớ nghĩ lần trước cậu đã rõ..."

Như thế nào lại còn tìm đến nữa?

Trước kia đều nói hoa hậu giảng đường Trang Nguyệt dịu dàng hiểu biết lý lẽ, hiện tại thấy thế nào cũng không giống, hay tất cả đều là giả vờ?

Cậu ta trước kia cảm thấy mình không thể nào hiểu được Lục Vũ, hiện tại vừa nhìn, nếu không hiểu được, mặt trời đều mọc hướng tây.

Trang Nguyệt chỉ nhàn nhạt liếc cậu ta một cái, ánh mắt dừng trên người Lục Vũ mới ra cửa sau.

Tần Thăng túm Lâm Viễn Sinh: "Tớ nghe nói bên ngoài siêu bắt đầu bán hoa lễ Giáng Sinh, chúng ta đi mua chút tặng chị dâu nhỏ, thuận tiện mua chút đồ ngọt, nữ sinh đều thích ăn ngọt."

"Lễ Giáng sinh, không phải còn hơn 20 ngày sao." Lâm Viễn Sinh trợn trắng mắt, "Cậu tặng cậu ấy đồ ngọt? Cũng không sợ bị Vũ ca tấn cho một trận."

"Hắc hắc hắc. Tớ chính là muốn xúc tiến mối quan hệ của bọn họ, cậu xem bộ dáng lãnh đạm của Vũ ca kia, một chút cũng không hiểu tình thú."

Nếu cậu ta biết việc phát sinh trước đó không lâu, chỉ sợ có đánh chết cũng không nói vậy.

Tô Khả Tây đứng ở cửa sau.

Lục Vũ đi ra, mí mắt nâng lên, "Cậu đứng như điêu khắc này giờ?"

"Cũng không biết ai vừa rồi còn học chó nhỏ đâu." Tô Khả Tây ngoài miệng nói, duỗi tay lấy bài thi lần này từ trong ba lô ra.

"Nhấn sai rồi." Sắc mặt Lục Vũ không tốt, tóc đen che giấu lỗ tai đỏ ửng bên dưới, nếu không nhìn kỹ căn bản cũng không thấy.

"Phải không?" Tô Khả Tây mới không tin anh cường từ đoạt lí (***), liếc nhìn Trang Nguyệt đứng xem bên kia, bỗng nhiên có chút không vui.

(***) cưỡng từ đoạt lí: vô lý cưỡng biện, không có lý nói thành có lý

Cô ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Tô Khả Tây đưa bài thi tới trước mặt anh, cười nói, "Kì thi tháng này tớ được hơn 60 điểm, cậu không hôn tớ sao?"

Cô chỉ chỉ môi của mình.

Lục Vũ liếc nhìn, "Không."

Tô Khả Tây gật đầu, hỏi: "Thật sao? Thật sự không cho?"

Mới nói xong, trước mặt mọi người liền nhanh chóng cong lưng cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó lại khôi phục bộ dáng bình thường, hai tay để trong túi quần, phảng phất như chưa có gì xảy ra.

Tô Khả Tây sửng sốt một chút, sau đó cười ra tiếng.

Lục Vũ liếm môi, ngữ khí có chút không tốt: "Cười cái gì?"

Tô Khả Tây trả lời: "Đáng ghét."

Spoiler:

Tô Khả Tây cười hì hì chọc chọc ngực anh, "Muốn dẫn tớ đi đâu thế?"

Lục Vũ nghiêng đầu, lạnh lùng cười: "Lên giường."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lên Giường

CHƯƠNG 29 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/02/25/moi-anh-dao-chuong-29/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cậu Phải Đền Bù Gì Đi Chứ

Cô gái nhỏ trên giường bệnh cuối cùng cũng truyền xong một lọ nước biển, đang chán muốn chết nhìn màn đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ.

Nghe được động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn thì thấy hai người đã quay lại.

Cô trộm cười trong chốc lát.

Lần này Lục Vũ ngồi yên không dám động đậy gì nữa.

Động tác của Tô Khả Tây rất cẩn thận, rửa sạch sẽ vết thuốc còn sót trên miệng vết thương.

Lúc cái nhíp đụng trúng anh, biểu tình của Lục Vũ cũng không thay đổi, phảng phất như người bị đụng trúng không phải là anh.

Tô Khả Tây tỉ mỉ nhìn chăm chăm miệng vết thương, dùng thuốc sát trùng để lau vết thương rồi sau đó tinh tế thay thuốc mới.

Thời điểm cô nghiêm túc, đôi mắt thập phần chuyên chú.

Lục Vũ thẳng lẳng nhìn cô, liếm môi, nhin xuống ý nghĩ xúc động muốn kéo cái khẩu trang vướng bận kia xuống, cuối cùng nhắm mắt lại.

Tô Khả Tây hoàn toàn không biết gì cả, dán băng gạc lên cho anh.

Vốn dĩ trên mặt không có chút tí vết nào, nay lại có thêm miếng băng gạc, giống như mấy nhân vật anime trong manga, có thêm mấy miếng băng

cá nhân dán trên mũi vậy.

"Được rồi." Cô tháo khẩu trang xuống.

Không đợi cô buông tay, Lục Vũ cúi xuống, cắn môi cô, mùi ngọt của kẹo vừa rồi truyền thẳng đến miệng anh.

Tô Khả Tây ngơ ngác mở to mắt.

Lục Vũ không đi sâu vào trong, cọ cọ đôi môi cô một lát, rồi lại ngồi ngay ngắn, nhìn vào gương soi, phát hiện cô thay thuốc đúng là khá tốt.

Anh một chút cũng không cố kỵ bên cạnh có người khác.

Thấy Tô Khả Tây xấu hổ nhìn về phía mình, cô gái nhỏ rút kim tiêm, ấn miếng bông gòn lên, phủ nhận nói, "Em cái gì cũng không thấy, em đi trước, học trường học tú, hẹn gặp lại."

Tô Khả Tây không tin, nhìn biểu tình kích động của cô ấy, khẳng định cái gì cũng thấy được.

Sau khi chào xong, cô gái liền nhanh chân rời khỏi phòng y tế.

Phòng y tế lớn như vậy, cuối cùng chỉ còn hai người bọn họ.

Tô Khả Tây nghĩ nghĩ, nói: "Cậu lại hôn tở, cậu phải đền bù gì đi chứ, tở cũng phải người tùy tiện, muốn hôn là hôn được."

Lục Vũ giương mắt, "Nga."

"Tở tạm thời vẫn chưa nghĩ ra." Tô Khả Tây nghiêng đầu nói, "Trước tiên cứ nhớ kỹ trong lòng, về sau lại tính tiếp."

Lục Vũ không phản bác.

Sắc trời bên ngoài không còn sớm nữa, Tô Khả Tây dù có lớn mật cỡ nào cũng cảm thấy nên về nhà rồi, "Lần sau tớ lại đến tìm cậu, để xem ngày mai tớ có việc gì làm hay không."

"Cậu có thể không đến." Lục Vũ không giữ cô.

Tô Khả Tây nhướn mày, trêu chọc nói, "Phải không, sau đó chờ cậu trèo tường lên, lại bị Chủ Nhiệm đuổi theo sao?"

Lần trước lúc cô về trường thì Chủ Nhiệm đã đi kiểm tra một lúc.

Chỉ là cây cầu thang đã bị xử lí, bên kia cũng không thấy cái gì, camera đằng sau cũng bị Đường Nhân che khuất.

Tuy rằng bây giờ đã bình thường.

Tô Khả Tây lấy lại tinh thần, cùng Lục Vũ đi ra ngoài trường.

Khu dạy học đã bắt đầu lên lớp tự học buổi tối, một phòng hai phòng sáng đèn, trường học yên tĩnh dường như chỉ có hai người.

Đi ngang qua tiệm trái cây ngay đầu ngõ, Tô Khả Tây không nhận được cười.

Cô còn nhớ rõ giai thoại hào hùng lần đó.

Tài xế chờ ở gần giao lộ.

Tô Khả Tây đột nhiên xoay người ôm Lục Vũ, "Lần sau gặp."

Cô vốn dĩ muốn nói rất nhiều, cuối cùng đều nuốt ở cổ họng, chỉ còn lại những lời này.

Lục Vũ nhìn xe chạy, biến mất trong tầm mắt.

Anh sờ sờ môi, xoay người đi vào ngõ nhỏ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Tô Khả Tây khó có khi ngủ được một giấc ngon lành.

Lúc xuống lầu, Dương Kỳ đang ngồi ở bàn bên kia chơi điện thoại, đến nỗi chỉ còn Tô Kiến Minh ở trong phòng bếp làm cơm.

Cuối tuần nào, ông cũng đều tự mình xuống bếp.

Dương Kỳ liếc mắt nhìn cô, giống như vô tình hỏi, "Kì nghỉ vừa rồi, sao không thấy con về cùng Đường Nhân?"

Tô Khả Tây hậm hực cười, "Con ra ngoài chơi a."

Dương Kỳ giương mắt nhìn cô.

Tô Khả Tây khẳng định bà chắc chắn biết rõ chuyện, mẹ cô tuy rằng được chiều hư, nhưng cũng không phải cái gì cũng đều không biết.

Tô Kiến Minh từ nhỏ đã trải qua nhiều cực khổ, nên việc bếp núc cũng rất thuần thục.

Lúc trước vì theo đuổi Dương Kỳ, cũng học không ít mấy món đồ ăn tinh xảo, mấy món điểm tâm ngọt đơn giản cũng biết làm, Tô Khả Tây thường quán ông để được ăn.

Chỉ là về sau, cũng rất ít khi làm.

Tô Khả Tây đợi hồi lâu, trông mòn con mắt, lại thấy chỉ có một chén, đặt trước mặt mẹ cô bên kia, trong lòng thập phần khó chịu, "Bố, bố cũng quá nặng thê nhẹ nữ rồi đấy." (*)

(*) Nặng thê nhẹ nữ: quan tâm vợ, mà xem nhẹ con gái.

Tô Kiến Minh thở dài, "Con lúc trước đến giữa trưa mới dậy, ai biết hôm nay con lại dậy sớm như vậy, không có phần của con nha."

Dương Kỳ muốn đẩy chén sang cho cô.

Tô Khả Tây nhắc chạy lên lầu, "Con đi ra ngoài mua bánh bao ăn."

Phía sau còn có tiếng gọi, "Vậy con nhớ về sớm, chút nữa phải ghé nhà bà ngoại."

.....

Mấy giờ sau, cả nhà dắt nhau về quê.

Bà ngoại của Tô Khả Tây hiện tại không ở biệt thự.

Chỉ có hai người ở đây, bà ngoại và cậu lại không ở cùng nhau, hai người thích sưu tầm đồ, buổi tối còn kết bạn đi nhảy ở quảng trường, hàng ngày trôi qua đều hết sức an nhàn.

Thỉnh thoảng, cả nhà cô vẫn đi dạo rồi ghé thăm.

Ở quê chỉ có hai người ở, cũng không lắp võng, Tô Khả Tây cũng không thể ngồi được, cân nặng chịu không nổi, chỉ có thể ngồi trên sofa vừa ăn vừa xem TV.

Dương Kỳ và bà ngoại bận rộn trong bếp, cô đi vào không được.

Tô Khả Tây ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, lại nghe Dương Kỳ từ trong phòng bếp kêu, "Đi ra vườn hái hai cọng hành vào đây."

"Vâng."

Cô trả lời, vội vàng chạy ra ngoài.

Vườn rau bên này đều ở trước cửa, còn có vài kênh rạch, bên trong cơ bản đều là rau xanh, cải trắng, rau họ, còn có ớt cay và cà tím.

Cô bút hai cọng hành, đang muốn trở về, lại bị động tĩnh bên cạnh hấp dẫn.

Một người phụ nữ xinh đẹp đi ra, tóc uốn xoăn che khuất nửa khuôn mặt, mơ hồ có thể thấy ngũ quan rất xinh đẹp.

Cô đang nói chuyện với người bên trong, "Mẹ."

Trong giọng nói còn chứa ý vị kì quái, Tô Khả Tây nghe không rõ, nhưng rất nhanh lại thấy bà ấy quay lại.

Lúc xoay người, lộ ra cả khuôn mặt.

Tô Khả Tây sửng sờ, cô biết người phụ nữ này.

Bởi vì bà ấy là mẹ của Lục Vũ.

Thời điểm họp phụ huynh ở Gia Thủy Tư Lập lúc trước, cô vừa lúc đi đến lớp 8, lúc ấy liền nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp này ngồi ở vị trí của Lục Vũ.

Chỉ là hai người chưa từng gặp qua.

Cô chưa từng thấy lý lịch của Lục Vũ, cũng không hỏi qua tên bố, nhưng mấy việc trường học yêu cầu đều là mẹ anh ấy tới.

Giờ phút này nhìn thấy bà ấy ở đây, đúng là rất ngạc nhiên.

Tô Khả Tây về nhà ngoại không ít lần, nhưng đây là lần đầu gặp bà ấy.

Nhìn thấy có nữ sinh nhìn chăm chăm mình, Khâu Hoa cũng mỉm cười đáp lễ.

Tô Khả Tây theo bản năng lễ phép cười, ngoan ngoãn gọi, "Chào dì."

Khâu Hoa liếc nhìn nhà bên cạnh, "Cháu chắc là cháu ngoại của dì Dương?"

Tô Khả Tây gật đầu.

Hai người cũng không nhiều lời, Khâu Hoa xoay người vào trong nhà, để lại Tô Khả Tây vẫn đứng xuất thần ở vườn rau.

Bà ngoại trong nhà vẫn chưa thấy hành đâu, chạy ra thì thấy cô đang nhìn nhà bên cạnh, hỏi: "Cháu ngoan, vừa mới nhìn gì đó?"

Tô Khả Tây xoay người, cầm đĩa đồ ăn trong tay ngoại, "Bà ngoại, bà đi nghỉ ngơi đi."

Bà ngoại vui rạo rức cười, mặt mày uốn lại mấy lần nếp nhăn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút phong thái đại mỹ nhân năm nào.

Lúc vào nhà, Tô Khả Tây buông đĩa, hỏi: "Cháu vừa thấy nhà bà Khâu hình như có khách, là một dì rất xinh đẹp, bà ngoại có biết không?"

"Dì?" Bà ngoại nghi hoặc.

Tô Khả Tây miêu tả một chút bộ dáng của mẹ Lục Vũ cho ngoại.

"Hơn 40 tuổi sao?" Bà ngoại híp mắt, ngồi trên ghế, lâm vào hồi ức, "Chắc là con gái bà ấy đã về."

Dương Kỳ vừa vịn từ phía sau đi ra, "Con gái nhà ai về?"

"Nhà bên cạnh." Bà ngoại trả lời.

Dương Kỳ nghĩ một lúc, bưng tỉnh: "Con nhớ rõ, gọi là Khâu Hoa đúng không, không phải mười mấy năm trước đã đoạn tuyệt quan hệ rồi"

sao, sau đó cũng không thấy đến nữa, bây giờ nổi lại rồi?"

Bà khi đó vẫn còn cùng Tô Kiến Minh nổi dậy, trong nhà còn chưa chấp nhận ông, hai vị lão nhân cũng còn chưa chuyển đến đây, vẫn còn ở biệt thự.

Mấy năm gần đây, bà mới nghe được chút tin tức.

Nghe nói con gái nhà bên cạnh bởi vì chưa kết hôn mà đã có thai, nên bị đuổi đi, mười mấy năm cũng chưa dám quay về nhà, mấy lần gần nhất đều bị đuổi đi.

Cũng là hai năm này, hai vị lão nhân Khâu gia mới có chút thả lỏng.

Bà lẩm bẩm, "Cũng không biết chú Khâu bây giờ nghĩ thế nào, năm đó dưới sự tức giận, trong lòng khẳng định hối hận."

Cô con gái nuông chiều từ bé chưa lấy chồng đã mang thai, thời đó tin đồn nhảm nhí lại nhiều, cuối cùng lại không muốn bỏ đứa bé nên bị đuổi đi, làm bố mẹ mà một chút cảm giác cũng không có.

Bà ngoại thở dài, "Con cho rằng hai vợ chồng lão Khâu không nhớ sao, nhưng thật ra quá tức giận, lời nói ra như bát nước đổ đi, lần trước con bé có ghé qua, đã có chút bớt rồi, nhưng vẫn còn giận, chủ yếu là do nha đầu kia không chịu bỏ đứa bé."

Dương Kỳ nghe cũng mệt, "Cái loại đàn ông này có gì tốt, con nhớ rõ trước kia có gặp qua một lần, cô ấy lớn lên khá xinh đẹp, cũng không có tính tình kì quái, tìm người nào đối tốt với cô ấy có phải tốt hơn không."

Hai người đột nhiên nói vấn đề này.

Một chút cũng không nhớ rõ bên cạnh còn có Tô Khả Tây.

Tô Khả Tây nghe cả nửa ngày, cũng hiểu một chút tình huống, trong lòng khiếp sợ không ít.

Nói khó nghe, mẹ của Lục Vũ hình như là tiểu tam....

Cô rất cuộc biết được nguyên nhân vì sao Lục Vũ biến thành cái dạng này, biết được thân phận của mình như vậy tất nhiên không thể tiếp nhận được.

Lúc trước khi còn ở Gia Thủy Tư Lập, anh tuy nói chuyện lãnh đạm , nhưng một chút cũng không bị ảnh hưởng như vậy.

Cô cau mày nghĩ, miệng vết thương kia, không biết ra sao rồi?

Lúc Tô Khả Tây lấy lại tinh thần, Dương Kỳ và bà ngoại đã vào phòng bếp.

Cô không còn chuyện gì, ngồi ở sofa xem TV, chỉ là tâm tư một chút cũng không đặt vào đó, nhìn avatar WeChat của Lục Vũ, nhưng vẫn không dám hỏi.

Cuối cùng vẫn là nhận một cái tin nhạt nhẽo, "Đang làm gì đó?"

Cô quăng điện thoại, vuốt mặt, lỗ tai không khống chế được muốn nghe động tĩnh nhà kế bên.

Chỉ là bức tường cách âm này cũng không tồi, nửa ngày cũng không nghe được cái gì, âm thanh điện thoại rung càng thêm rõ ràng.

Mở ra liền thấy, thế nhưng là tin nhắn của Lục Vũ, "Nhà bà ngoại."

Đó chính là nhà bên cạnh?

Tô Khả Tây phản ứng rất nhanh, nhìn dáng vẻ Lục Vũ và mẹ anh cùng trở về, chỉ là cô nhưng thật ra không chút phát hiện.

Việc này Lục Vũ giữ kín như bưng với cô, nếu thấy cô, không chừng sẽ nghĩ nhiều, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Cô nghĩ ngợi một chút, cửa vang lên tiếng gõ.

Theo sau là giọng nói cô cực kì quen thuộc, lộ ra một loại tùy ý, "Xin hỏi bà Dương có nhà không? Cháu muốn mượn ít nước tương...."

Lời vừa nói xong, lại đụng phải ánh mắt của Tô Khả Tây.

Lục Vũ đứng hình tại chỗ.

GÓC PR:

Tớ mới mở hố mới, lại là vườn trường, lại là ngọt sủng, cùng hệ liệt với NƯỚC SODA CAM trong nhà.

Mời nhảy hố!!!!

VĂN ÁN:

Năm phóng viên mới vào nghề tường thuật về vấn đề kẹt xe trên đường cao tốc, hai xe theo đuôi nhau, một chiếc siêu xe, một chiếc xe second-hand cũ rích.

Mạnh Hành Du thấy người gây hoạ tướng mạo thật tốt, vẻ ngoài cứ như thần tiên, liền nổi lên tà tâm trêu đùa, "Thêm WeChat kết bạn đi, thì không cần bồi thường tiền."

Sắc mặt Trì Nghiên không thay đổi, ngồi trong chiếc xe cũ rích, từ trong bóp rút ra tờ chi phiếu, từ thân thể đến linh hồn đều kháng cự, "Xe của cô, tôi mua."

"....."

-

Từng có bà thầy bói tính qua mệnh của Mạnh Hành Du, nói rằng cô trời sinh phú quý, không lo ăn mặc, chỉ có bấp bênh ở trong chuyện tình cảm.

Mạnh Hành Du không tin tà thuật, cho đến khi gặp Trì Nghiên.

Cô dùng sự thật chứng minh, không dính khói lửa phạm tục trong hồ Hàn Nguyệt, cũng không phải khó theo đuổi.

Hôm sau, Trì Nghiên dùng tên giả bình luận cho cô: [trở về, tôi sẽ dạy cho cậu]

Mạnh Hành Du thiếu chút nữa giận đến mức muốn chết: [như thế nào, tôi trị không được cậu, còn không trị được người khác sao?]

Trì Nghiên trả lời: [tôi dạy cho cậu, làm thế nào theo đuổi được tôi.]

-"Cậu cao ngạo bước vào cuộc sống tôi năm 16 tuổi, làm tôi mất cảnh giác, không thể khống chế được."

*cô gái nhỏ khuyết não xưng vương xưng bá ban khoa học tự nhiên vs phúc hắc nam lạnh lùng chuyên ban xã hội *

Bây giờ chắc phải bao thầu thanh xuân vườn trường luôn rồi !!!!

Tiếp tục series tra nam lưu manh vs cô em gái nhỏ xinh đẹp nhưng hơi khuyết não =))))))

Chỉ một từ bao quát: BỰA =))))

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tớ Thích Quán Đây

CHƯƠNG 31 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/03/08/moi-anh-dao-chuong-31/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cậu Muốn Kéo Tớ Vào Rừng Cây Nhỏ?

Tô Khả Tây cũng là cả kinh.

Chỉ là nghĩ đã gặp mặt lần trước ở bệnh viện, cũng hơn hai tháng rồi, chắc mẹ cô cũng có nhớ rõ lắm.

Hơn nữa ấn tượng lần trước cũng không tệ lắm.

Tần mắt Dương Kỳ đột nhiên dừng phía dưới.

Tô Khả Tây vội vàng rút tay mình ra, xấu hổ cười cười, không giải thích.

Dương Kỳ chưa nói gì, ánh mắt chuyển hướng sang một bên, mềm nhẹ nói, "Lục Vũ đúng không, lần đầu cùng mẹ về đây sao?"

Lục Vũ nói, "Vâng."

Có thể cảm thấy hơi ít, anh lại bổ sung, "Hôm nay vừa về ạ."

Dương Kỳ gật đầu, lại nhìn anh chăm chăm hỏi, "Vết thương lần trước ở lưng đã tốt chưa? Vết thương trên trán của cháu có nghiêm trọng không?"

Cứu con của mình, quan tâm là cần thiết.

Lục Vũ trả lời: "Vâng, không nghiêm trọng lắm."

Bà Khâu bên kia gọi Lục Vũ, Dương Kỳ cũng không nhiều lời nữa, tùy ý nói hai câu rồi kéo Tô Khả Tây về nhà.

Về đến nhà, Dương Kỳ liền hỏi: "Kêu con đưa gạo nếp bánh trôi mà đi cả nửa ngày, nếu mẹ không ra, con còn muốn đứng ở cửa tới khi nào nữa?"

Tô Khả Tây cúi đầu, không nói gì.

Nghe mẹ nói vài câu, sau cô mở miệng, "Mẹ, mẹ nói dì nhà bên cạnh như vậy, con bà ấy có thể khó tiếp thu hay không?"

Dương Kỳ sửng sốt một chút.

Bà thở dài, vừa nhìn liền biết con gái nghĩ cái gì, "Chuyện của nhà người khác chỉ có họ mới rõ ràng. Nói không dễ nghe thì không có người nguyện ý chấp nhận thân phận của trưởng bối của mình như vậy."

Nhưng cố tình lại là như vậy.

Bà có thể thấy tính tình của thằng bé bên cạnh cũng khá nóng tính, lần trước đánh nhau cũng chẳng thấy mới lạ gì.

Có thể do Tô Khả Tây ngày thường cũng hay đánh nhau, nên trong mắt bà cũng không phải vấn đề gì lớn cả.

Dương Kỳ cũng không có thiên hướng thích mấy nam sinh yếu ớt, một người đàn ông mà không bảo vệ được người mình thích, đó mới là vấn đề.

Lúc ăn cơm, Tô Khả Tây liền quên đi phần lớn việc.

Cô thường ngày ở nhà chỉ lo ăn, đều là người lớn nói chuyện, lần này cũng không ngoại lệ, lâu không về quê, bà ngoại ông ngoại đều đặc biệt nói nhiều.

Trò chuyện thế nào lại nói đến vấn đề nhà bên cạnh.

Bà ngoại đại khái hôm nay bị hỏi vài lần, cũng nhớ lại một chút, "Bà Khâu vừa rồi rất vui vẻ, chắc trong lòng rất cao hứng, hôm nay rốt cuộc có

thể ngủ ngon."

Tốc độ của chiếc đũa của Tô Khả Tây lại chậm lại.

"Bà ấy từ lâu đã nhắc mãi, có đôi khi Tây Tây về đây chơi, lúc đi rồi thì bà ấy cũng nói mẹ muốn thấy cháu ngoại, nhưng vẫn chưa thấy được."

Nhà họ Khâu có một người con trai và một người con gái, con trai đã có sự nghiệp ổn định, cũng chăm lo cho hai vợ chồng già khá tốt, cháu gái nghỉ hè cũng về đây chơi.

Nhưng người già rồi thì cũng nhớ những việc trước kia.

Việc của Khâu Hoa năm đó dưới sự tức giận đoạn tuyệt quan hệ, nhưng sau đó lại lo lắng, lúc đó chỉ là bực mình vì không đáng giá cho con gái mình, ai cũng đều buồn trong lòng.

Khâu Hoa tuy rằng cũng liên lạc với bà Khâu, nhưng cũng không có gặp mặt.

Chỉ đến vài tháng trước, ông Khâu rốt cuộc cũng đồng ý để về nhà, đó là lúc cách mười mấy năm, bà ấy lần đầu về nhà, không dẫn theo Lục Vũ.

Một bữa cơm, Tô Khả Tây ăn chậm hơn thường ngày mười phút.

Tính tình bà Khâu rất mềm mại, cho dù trước kia Khâu Hoa có làm sau, bà làm mẹ nhưng cũng không trách cứ, rốt cuộc đều đã qua nhiều năm, cơ bản không liên lạc mười mấy năm, mọi tức giận cũng đã biến mất.

Huống hồ bà ấy cũng rất thích đứa cháu ngoại Lục Vũ này.

Dù có bực chuyện gì cũng sẽ không đổ hết lên người thằng bé.

Đến khi ăn xong, bà Khâu cách vách lại ghé sang, phía sau còn dẫn theo Lục Vũ.

Bà ấy nhìn lớn hơn bà ngoại cô, nhưng hôm nay khí sắc nhìn rất tốt, người gặp việc vui tâm tình cũng sáng khoái hơn, có cảm giác trẻ ra vài tuổi.

Bà Khâu nhìn về phía ngoại, "Lục Vũ nhà tôi muốn mua ít đồ, tôi sợ thằng bé không quen biết, thấy Tây Tây đã về nên muốn nhờ con bé dẫn đi một chút."

Tô Khả Tây trả lời, "Được ạ."

Đại khái giọng nói nhẹ nhàng quá rõ ràng, mấy người lớn đều nhìn qua đây.

Lục Vũ liếc cô, rầm rì một tiếng rất nhỏ.

Từ đây đi hơn mười phút chính là khu phố mua sắm.

Tô Khả Tây xoay đầu hỏi, "Cậu muốn mua cái gì?"

Lục Vũ nói, "Không mua."

"Sao bà ngoại cậu nói cậu muốn mua đồ?" Tô Khả Tây buồn bực, "Cậu đi để gây áp lực cho đường sao."

Lục Vũ tạm dừng, "Bà cho rằng tớ muốn mua."

Tô Khả Tây đã hiểu.

Người nhà đối với đứa cháu ngoại lần đầu gặp luôn rất nhiệt tình.

"VẬY Ở ĐÂY CHƠI ĐI." Cô bỗng nhiên ôm cánh tay của anh, "ĐỪNG CÓ LẠNH LÙNG THẾ, CẬU KHÔNG THỂ CƯỜI MỘT CÁI SAO?"

Cô duỗi tay, bóp bóp mặt anh, kéo dẫn qua hai bên.

Vốn dĩ gương mặt soái ca đẹp trai lập tức trở nên chút kì quái.

"Cậu thành thực một chút được không?" Lục Vũ trợn trắng mắt.

Tô Khả Tây lắc đầu, "Không thể."

Cô cong mày, đôi mắt xinh đẹp sáng như trăng, gật đầu nói, "Cười như vậy phải tốt hơn không."

Lục Vũ cười nhạt một tiếng.

Tô Khả Tây buông tay ra, kéo anh đi về phía trước, trên đường còn có mấy đứa trẻ nhìn hai người mà cười hì hì.

Ánh mắt trời chói chang chiếu xuống bóng dáng hai người.

Từ bên ngoài trở về, người trong nhà cũng không hỏi nhiều.

Tô Khả Tây tự giác chột dạ, ở nhà lạnh quanh phụ bà ngoại, sợ bọn họ sẽ đột nhiên hỏi vấn đề không trả lời được.

Cô và Lục Vũ cái gì cũng chưa mua, chỉ đi dạo trên phố cả buổi trưa, cuối cùng ăn chút đồ ăn vặt, lại tay không trở về.

Thời gian nhàn hạ như vậy, đúng là trước giờ chưa từng có.

Một ngày trôi qua thật sự nhanh, nhắm mắt một cái đã đến buổi tối.

Đêm nay cô vẫn phải về nhà.

Tô Khả Tây không biết khi nào Lục Vũ đi, cũng không hay để hỏi mấy thứ, chỉ là cuối tuần với lấy tính tình của anh thì hẳn anh sẽ ở không lâu.

Nghĩ chút, cô vẫn là nên hỏi.

Trộm chuồn ra cửa sau, cô vẫn không thấy được Lục Vũ, vừa định xoay người đi về thì thấy Lục Vũ từ bên trong đi ra.

Cô gọi, "Lục Vũ, khi nào cậu về?"

Lục Vũ nhìn về phía cô.

Bây giờ trời đã tối, ở đây ngoài ánh sáng trong nhà chiếu ra thì cũng không còn ánh đèn nào nữa.

Anh há mồm: "Chút nữa."

Tô Khả Tây nói, "Tớ cũng vậy."

Hai người cứ đứng đối mặt như vậy, bỗng nhiên không có gì để nói, Tô Khả Tây giật mũi chân, trong lòng thờ dài.

Hôm nay gặp Lục Vũ ở đây, cô liền cảm thấy có nhiều chuyện đã thay đổi.

Lại cảm thấy quan hệ của bọn họ giống như quay lại sau khi gặp nhau ở bệnh viện, quan hệ đã thay đổi rất nhiều, nhưng cũng không rõ là gì.

Chặn cái gì.

Ở bên ngoài buổi chiều mát mẻ giống như giấc mộng.

Giọng của Dương Kỳ bên ngoài truyền tới, "Tây Tây, lại lấy đồ của con này, bà ngoại cho con, con không cầm về sao?"

"Tới đây, con tới liền." Tô Khả Tây ngẩng đầu liếc nhìn Lục Vũ.

Đối diện là biệt thự bằng gỗ nhỏ, do chính gia đình đó xây dựng, rất xinh đẹp, ở trong đêm tối nhìn đặc biệt tinh xảo.

Lục Vũ nhìn chăm chăm bên kia.

Nghe xong, Tô Khả Tây đi lên, ôm anh một chút rồi chạy vào nha.

8 giờ tối, cuối cùng cũng dọn xong hết đồ.

Tô Khả Tây và Dương Kỳ lên xe, bóng đêm dần xuống che khuất căn nhà.

Đi thêm vài phút chính là đại lộ, dù có âm nhạc trong xe nhưng cũng không ngăn được đủ loại thanh âm của mấy xe vận tải lớn làm mệt mỏi.

Cô mở hé cửa sổ ra để lấy chút không khí.

Tô Khả Tây đột nhiên phát hiện Lục Vũ đang đứng ven đường.

Một chiếc xe đậu ở ven đường đầu bên kia, Lục Vũ đứng phía cùng, nghiêng đầu nhìn về bên phải, không để mắt về phía đường.

Tô Khả Tây mở hết cửa xe xuống, liền nghe thấy âm thanh từ bên kia truyền đến.

"Không lên thì cứ việc chết ở đây, mày cho rằng tao muốn đón mày sao?" Giọng nói của đàn ông trung niên dồn dập nhảy vào tai cô.

Tiếp theo đó, người đàn ông trung niên liền từ ghế điều khiển đi xuống.

Vóc dáng Lục Vũ cao, khí thế đứng trước mặt ông ta cũng không kém, ngược lại có vẻ tương đối tùy ý, màn đem bao trùm nhìn không rõ vẻ mặt của anh lắm.

Khâu Hoa từ trong đi ra kéo người đàn ông kia lại.

Giọng nói của bà tương đối nhỏ, Tô Khả Tây chỉ có thể nghe được giọng nữ mềm mại, không phân biệt được bà nói cái gì.

Nhưng rõ ràng đang là khuyên anh.

Người phụ nữ nhu hoà khuyên can cùng với người đàn ông dữ dằn, tạo nên một cảm giác hài hoà lại có chút kì quái.

Bọn họ nói rất nhiều, nhưng Lục Vũ chỉ mở miệng nói một câu, "Con tự mình về."

Tô Kiến Minh cũng phát hiện động tĩnh phía trước, di chuyển xe chậm lại.

Tới gần 9 giờ, xe trên đường cũng không nhiều lắm, bọn họ như vậy cũng không làm chậm trễ người khác, vài người cách đó không xa căn bản cũng không chú ý tới bọn họ.

"Hình như là cãi nhau." Dương Kỳ nói.

"Có năng lực thì mày cứ tự về."

Sau đó, người đàn ông lôi kéo Khâu Hoa lên xe, không màng bà già giữa quay đầu, cũng không thèm nhìn Lục Vũ một cái.

Xe gầm thét mà chạy đi.

Tô Khả Tây không nghĩ bố của Lục Vũ là dạng người này. Tính tình hung hãn như vậy, lần trước anh bị thương ở thái dương cũng là vì ông ấy? Qua một lát, Lục Vũ mới tiếp tục đi về phía trước. Tốc độ của anh không nhanh không chậm, đôi tay bỏ vào túi quần, ngẫu nhiên lôi di động ra nhìn một lần, một chút cũng không bị ảnh hưởng gì. Đại khái nhìn anh có chút đáng thương, Tô Kiến Minh dừng xe bên cạnh anh, ấn cửa sổ xuống, "Cháu muốn đi chung không?" Lục Vũ xoay người, thấy Tô Khả Tây ở phía sau vươn đầu ra. Anh lễ phép nói, "Không cần ạ, cảm ơn chú." Bộ dáng nghiêm túc nói chuyện không biểu tình, giống hệt anh lúc còn chưa chuyển trường, làm cho Tô Khả Tây hơi hoảng hốt.

Cô nghĩ chút, nhắn tin cho Dương Kỳ, "Con không về nữa, hôm nay con ở với bà ngoại một đêm, mai con sẽ tự đón xe về."

Nghe tiếng điện thoại rung, Dương Kỳ cúi đầu nhìn.

Qua một lát, bà quay đầu nhìn Tô Khả Tây, trả lời lại tin nhắn, "Nếu con đã nghĩ kĩ rồi thì mẹ không can thiệp nữa, buổi tối mẹ sẽ gọi cho bà ngoại nói con không trở về."

Tô Khả Tây ngoan ngoãn đáp, "Cám ơn mẹ."

Nói xong liền vui vẻ mở cửa xe đi xuống.

Tô Kiến Minh không hiểu nguyên do, đang muốn hỏi thì bị Dương Kỳ dè lại, "Con bé hôm nay không về, chúng ta về trước đi."

Chờ xe đi rồi, Lục Vũ quét mắt nhìn cô, "Cậu xuống làm gì?"

Tô Khả Tây trả lời, "Đi với cậu nha. Nơi này cách thành phố rất xa, cậu tính trở về thế nào? Hay là ở lại nhà ngoại tới hôm đêm đi."

Trên thái dương của Lục Vũ vẫn còn miếng băng gạc.

Tô Khả Tây duỗi tay qua, chạm một chút, lần này anh không né tránh, tùy ý để cô động.

Đêm thu có chút lạnh, trên mặt anh hơi lạnh lẽo, tay cô vừa bỏ từ túi áo ra, có chút nóng rực.

Ngẫu nhiên có vài chiếc xe đi ngang, ồn ào náo động qua đi lại là yên tĩnh.

Lục Vũ ước chừng cao hơn Tô Khả Tây một cái đầu, cúi đầu nhìn cô có chút ánh quang, cũng không thua gì ánh mặt trời cả.

Anh bỗng nói, "Cậu không cần ở lại."

Tô Khả Tây ngửa đầu, nhìn thẳng anh: "Nhưng tớ muốn ở."

Điện thoại trong túi rung lên.

Lục Vũ không trả lời cô, nhìn tin nhắn của Tần Thăng.

Vừa rời trên đường có nói chuyện mình trở về, Tần Thăng muốn đi nhờ xe lại đây, nhưng hiện tại chắc không cần nữa.

Anh liếc nhìn áo khoác của Tô Khả Tây, đèn đường chiếu xuống chiếc mũ lạnh cóng ánh lên chút hồng, cái miệng nhỏ hơi cong.

Lục Vũ ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói với Tần Thăng là không về nữa.

Rất nhanh, giọng cậu ta lại nhả tới.

Mở ra chính là giọng hét lớn, "Oa Vũ ca, nguyệt hắc phong cao (*), đúng là thời cơ tốt cùng chị dâu vào rừng cây nhỏ nha."

(*) nguyệt hắc phong cao: Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả." Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối).

Tô Khả Tây nghe thấy xong liền ngốc, không phản ứng lại, còn tưởng đây là chủ ý của anh, Tần Thăng chỉ là phụ hoạ đồng ý.

Cô sắp xếp lại chút từ ngữ, trừng mắt hỏi, "Cậu muốn kéo tớ vào rừng cây nhỏ sao?"

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cô Muốn Biết Kịch Cỡ Đúng Là Cái Nào

Rừng cây nhỏ cái gì.

Thần thái của Lục Vũ tự nhiên, tắt điện thoại đi.

Giọng nói của Tần Thăng tựa hồ vẫn còn quanh quẩn ở nơi địa phương trống trải này, bị âm thanh ồn ào của mấy chiếc xe vận tải đi ngang đánh tan.

Anh liếm môi, ánh mắt mơ hồ dừng ở dưới, "Đi thôi."

Nói xong liền đi thẳng về phía trước.

"Đi rừng cây nhỏ sao." Tô Khả Tây cũng chỉ là hỏi chơi thôi.

Ở đây đúng là có rừng cây nhỏ, giống chỗ của bà ngoại, nhà ở phía nam, còn đường nằm ở phía tây, ở giữa đều toàn là cây, gọi là rừng cây nhỏ cũng không quá.

Lục Vũ nói: "Muốn đi thì tự cậu đi."

Tô Khả Tây lắc đầu, "Không được, không đi với cậu thì còn gì lạc thú, Tần Thăng nói rất đúng nha, cậu tốt thì tớ tốt thôi."

Lục Vũ cười lạnh một tiếng.

Tô Khả Tây cười hì hì rồi đi theo sau anh.

Chỉ là khoảng cách của hai người cũng không xa lắm.

Từ con đường này đi vào ngõ đường nhà bà ngoại hơn mười phút.

Cách đó không xa còn có tiếng hát ồn ào.

Tròng mắt của Tô Khả Tây xoay chuyển, túm góc áo của anh, đề nghị nói, "Chúng ta qua kia nhìn xem, hình như vui lắm."

Lục Vũ cau mày.

Tô Khả Tây nói, "Cậu nhớ lần trước hứa gì sao, đừng nói không giữ lời, chính cậu viết đấy." (*)

(*) Mọi người đọc lại chương 30 nhé!!!

Lục Vũ nhướng mày, "Đi thì đi."

"VẬY ĐƯỢC, CHÚNG TA ĐI NHANH LÊN, ĐỢI LÁT NỮA HẾT RỒI LẠI KHÔNG CÓ CÁI XEM."

Hướng bên kia chính là quảng trường, hiện tại còn chưa tới 10 giờ nên rất đông người.

Một đám người làm thành cái vòng tròn, bên trong chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa sáng, có ồn ào, có tiếng vỗ tay vang lên.

Vóc dáng của Tô Khả Tây nhỏ, nên không nhìn thấy bên trong.

Lục Vũ bị cô kéo đi dạo nguyên một vòng bên ngoài, mở miệng nói, "Cậu không thể đứng im được sao?"

Tô Khả Tây uỷ khuất, "Tớ cũng muốn."

Nhưng vóc dáng của cô nhỏ, lại chen không vào thì biết làm thế nào.

Khoé miệng của Lục Vũ hạ xuống, lập tức kéo cô trực tiếp đi vào trong, căn bản không cần đẩy thì đám người đều tự động tránh ra.

Tô Khả Tây dễ như trở bàn tay đi vào trong.

Ở trong đang có biểu diễn tạp kỹ.

Loại biểu diễn này ở thành phố không xem được, Tô Khả Tây mới thấy ở trên phim, thấy ở ngoài đời như vậy đúng là có hơi kích động.

Xung quanh đều là tiếng cảm thán kinh ngạc, "Thật sự chui vào được sao, một chút cũng không bị trúng lửa, thật lợi hại, còn tưởng rằng trên TV đều là giả, không nghĩ có thể chính mắt thấy."

"Oa, thật lợi hại."

"Mẹ, cái này có thật không thế?"

Tô Khả Tây xem đến mê, cuối cùng quên luôn Lục Vũ đang đứng bên cạnh.

Nghệ nhân biểu diễn để cho mọi người đều thấy được, nên từ bên này lại đi tới bên kia.

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm cái vòng lửa lớn, cũng muốn đi qua.

Bị Lục Vũ tóm lại.

Người phụ nữ trung niên đứng kế bên vỗ vỗ, "Tối lửa tắt đèn, đừng có chạy, bạn trai cháu đều nóng cả người kia."

Người đàn ông bên cạnh còn phụ họa gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

Tô Khả Tây bị nói đỏ cả mặt.

Xoay đầu nhìn mặt Lục Vũ có chút đen, đi qua nói, "Xin lỗi nha."

Lục Vũ hé mắt nhìn cô, "Ha hả."

Lúc anh nói hai chữ này, Tô Khả Tây liền biết không có việc gì.

Buổi biểu diễn nhảy vòng lửa rất cuộc kết thúc, một trò mới lại tiếp tục.

Trò này tương đối đặc biệt, hai nghệ nhân tạp kỹ biểu diễn một đoạn xong, dừng lại nhìn về phía quần chúng, "Kế tiếp, chúng tôi sẽ mời một người qua đường cùng chúng tôi biểu diễn, tương đối an toàn. Có ai tự nguyện không?"

Xem thì rất hay, nhưng chân chính tham gia thì ai cũng không muốn.

Trong lúc nhất thời, cả đám gần trăm người cũng không ai nhấc tay, thật ra cũng có mấy đứa trẻ con, nhưng bị người lớn ngăn cản.

Dưới tình huống như vậy, nghệ nhân chỉ có thể tự mình tuyển một người, lấy đồng xu ra ném, dừng lại trước mặt ai thì chính là người đó.

Tô Khả Tây đang xem náo nhiệt, đồng xu lại rơi xuống trước mặt cô.

Cô thật đúng là có chút nóng lòng muốn thử, loại thể nghiệm kỳ diệu này rất hay, cũng coi như là một kỉ niệm đáng nhớ.

Đối phương duỗi tay mời cô qua.

Tô Khả Tây mới nhấc chân đã bị người bên cạnh giữ chặt.

Lục Vũ hung hăng nói, "Đi cái gì mà đi."

Tô Khả Tây liếc nhìn hai nghệ nhân đang chờ đợi, "Tớ thử xem, thoải mái nhìn không có gì nguy hiểm, lại không phải nhảy mấy cái vòng lửa gì đó."

Lục Vũ néo lòng bàn tay mềm mại của cô.

Anh lấy lại tinh thần, giọng nói cũng nhẹ hơn, "Đừng đi."

Tô Khả Tây bị mê hoặc đến choáng váng, đi theo anh ra khỏi vòng tròn.

Chờ đến lại tinh thần, hai người đã đi được một đoạn, quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy mấy hình ảnh mơ hồ.

Cô bất mãn nói, "Cậu cố ý đúng không."

Lục Vũ vô tội nói, "Không có."

Phủ nhận gì chứ, Tô Khả Tây khẳng định anh lấy nam sắc của mình để dụ hoặc cô, làm cô không tham gia biểu diễn đây mà.

Chỉ là cảm giác cũng khá sáng khoái.

Cô còn chưa nói gì, Lục Vũ cho rằng cô không vui, chủ động mở miệng, tuy rằng cũng chỉ mấy chữ ngắn ngủi, "Không an toàn."

Tô Khả Tây nhếch môi, "Cậu cứ việc nói thẳng cậu lo lắng cho tớ không phải được rồi sao."

Lục Vũ quay mặt đi, "Không có."

"Nga, tớ biết cậu chỉ nói mát thôi." Tô Khả Tây gật đầu, "Về sau cậu nói gì, tớ cũng sẽ coi như là ngược lại."

Lục Vũ không trả lời.

Về nhà bà ngoại đã là hơn 10 giờ.

Bà Khâu và bà ngoại đang ngồi nói chuyện phiếm, nhìn thấy hai người trở về cũng không kinh ngạc.

Hai người cách nhau hơi gần, vừa nhìn thấy bà ngoại liền tách ra.

Dương Kỳ trước đó đã nói qua, bà ngoại biết cô quay lại, cười tủm tỉm nói, "Đã thu dọn phòng cho cháu rồi, bảo đảm ấm áp, không để Tây Tây của bà bị đông lạnh đâu."

Bà ngoại cao hứng cười ra tiếng, "Nước ấm có sẵn rồi, cháu mau đi tắm rửa đi."

Ở đây có sẵn quần áo của cô, một chút cũng không cần lo.

Tô Khả Tây trả lời, chạy lên lầu tắm rửa nhanh rồi nằm lên giường.

Trong nhà không có wifi, cô chỉ có bỏ tiền mua thêm DATA, nhưng cũng không thể xài hoang hết được.

Qua một lát, cô nhịn không được chạy ra ban công.

Ban công của này liền với ban công nhà bà Khâu, chỉ cách nhau cửa sổ trong, còn có thể mở ra.

Tô Khả Tây nhìn bên kia một lát.

Cửa phòng bên trong ban công đóng lại, đèn mở, lại có bóng người lờ mờ.

Thoạt nhìn là Lục Vũ, bởi vì cô nghe giọng nói trong điện thoại hơi giống Tần Thăng, nên chắc là không sai.

Lại qua một lát, bóng người bên trong lại không thấy đâu.

Ở đây cách âm lại kém, cô dễ dàng có thể nghe được tiếng đóng cửa bên trong.

Tô Khả Tây do dự trong chốc lát, kéo cái ghế nhỏ qua đây, mở cửa sổ ra, đứng lên ghế mà bò qua.

Cửa sổ cũng được thiết kế không cao, đứng trên ghế cao một chút là có thể trèo qua không chút khó khăn nào.

Cửa ban công không có khoá, cô chỉ đẩy nhẹ là có thể mở ra.

Trong phòng không có ai, bên trong phòng tắm có tiếng, chắc anh đang tắm.

Tô Khả Tây trước đây cũng ghé nhà bà Khâu chơi, nên rất quen thuộc ở đây, nhìn thấy quần áo của Lục Vũ ở trên giường, còn chiếc lót cũng để bên ngoài.

Cô nhìn một chút liền đỏ mặt, vội vàng chuyển tầm mắt.

Quần lót này hình như lần trước cô mua ở khách sạn kia.

Hình như hôm nay Lục Vũ mặc cái này thì phải.

Khoan đã, không biết là cái này là anh sẽ mặc hay là hôm nay muốn mặc, cô cũng không phân biệt được có sạch hay không nữa.

Cũng không biết mấy cái còn lại sao rồi, không lẽ là ném rồi?

Lần đó đi ra khách sạn, cô cũng không chú ý túi quần lót rốt cuộc bị ném ở lại đó hay là mang đi nữa.

Tô Khả Tây có chút muốn biết kích cỡ đúng là cái nào, nhưng nghĩ lại, lỡ như nhìn thấy cái không nên nhìn thấy, hoặc bị Lục Vũ ra nhìn thấy, vậy chắc xấu hổ lắm.

Nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không xoá sạch được.

Tô Khả Tây ngồi một bên, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, càng làm cô khẩn trương hơn.

Không biết khi nào anh mới ra đây.

Cô mặc áo ngủ hè, vẫn là do nghi hè về đây nên vẫn còn giữ, chỉ hơi mỏng một chút, lộ cánh tay và chân ra bên ngoài, nên cảm thấy hơi lạnh chút.

Không thể để mình lạnh chết được.

Nhìn cái giường bên trong là biết mới, khăn định bà Khâu đã chuẩn bị sẵn, buổi sáng còn đem phơi nắng cho sạch.

Nằm ở trong còn rất thoải mái.

Tiếng nước trong phòng tắm chọt tắt.

Tô Khả Tây ngần ngợ, rất nhanh phản ứng lại, vội vàng dùng mấy suy nghĩ lại, nằm thẳng tắp lấy chăn che đầu.

Không bao lâu, phòng tắm được đẩy ra.

Lục Vũ quần khăn tắm quanh hông, đi đến trước giường lấy quần lót, lại phát hiện có chỗ không thích hợp.

Giường thế nào lại nổi lên khối to thế này.

Anh đi một vòng, liền nhìn thấy đôi dép bông tai thỏ ở đầu giường.

Rõ ràng.

Lục Vũ nhìn chăm chăm giường, "Ra đi."

Trong chăn cũng không có chút phản ứng.

Anh xốc chăn, chỉ là nâng lên một chút, để gió lạnh lùa vào, rồi cuộc người bên trong không chịu nổi nữa.

Cố ý!!!!

Cánh tay Tô Khả Tây xốc lên giữ lại chân, chỉ lộ ra cái đầu, không ngừng nháy mắt, mềm mại nói, "Tớ đến làm ấm giường cho cậu nha."

Lục Vũ có chút nổi da gà, "Đừng chớp mắt."

"Nga." Tô Khả Tây gật đầu, nói: "Cậu mau mặc đồ vào đi, đứng đây rõ như ban ngày thế thì không hay đây."

Câu dẫn cô sao.

Lục Vũ nhặt quần áo bị rơi xuống bên cạnh, "Cậu cả ngày suy nghĩ gì thế."

Tô Khả Tây một chút đều không cảm thấy chính mình cố ý hiểu sai, vẫn cãi: "Ai bảo cậu đi ra không mặc đồ vào."

Lục Vũ đứng thẳng, đối diện cô, gằn từng chữ, "Đây là phòng tớ."

Tô Khả Tây không có lời gì để nói.

Cửa đột nhiên bị gõ vài cái, giọng của bà Khâu vang lên.

"Còn thiếu cái gì không, ở đây không có quần áo của cháu, chỉ có thể mặc đồ của ông ngoại, đều là đồ mới, ngày mai bà sẽ mua cái mới...."

Bà nói còn vịn chốt cửa ra.

Tô Khả Tây sợ tới mức ngồi dậy.

Lục Vũ quay đầu, ngữ khí có chút hung dữ nói, "Nhích qua bên kia."

Nói xong, quần áo cũng không mặc, cả người bọc khăn tắm ngồi vào trong chăn, còn nhấc đầu Tô Khả Tây xuống, đập chăn lên che.

Động tác thuần thực a.

Giây tiếp theo, bà Khâu mở cửa đi vào.

Tô Khả Tây bị nhốt ở trong chăn, động cũng không dám động, cô vừa bị nhấn đầu co rụt vào trong, gương mặt dán ở sườn hông của anh.

Tuy rằng cách cái khăn tắm, nhưng Lục Vũ mới tắm xong, khí nóng trên người vẫn toả ra.

Quan trọng nhất chính là, Lục Vũ ngồi vào, chân anh còn đụng vào chân cô, cảm giác đúng kì quái, nhiệt độ cũng tăng theo.

Cả người cảm giác cứ nóng lên.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cậu Có Thể Không Đi

CHƯƠNG 34 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/03/15/moi-anh-dao-chuong-34/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

TỚ GHI RẤT RÕ TRONG MỤC PASS Ở WORDPRESS CŨNG NHƯ THÔNG BÁO TRÊN WATTPAD. THẾ NHƯNG VẪN MÃI NHẬN ĐƯỢC CÂU HỎI NÀO LÀ, LẤY PASS LÀM SAO, PASS Ở ĐÂU?????? TRONG KHI TỚ GHI RÕ RÀNG TỪ TRƯỚC CẢ CHỤC CHƯƠNG SET PASS CƠ, CÒN CHO CẢ CẬU HỎI PASS TRƯỚC NỮA CHỨ.

TỚ CẢM THẤY HƠI BỰC VÌ VIẾT THÔNG BÁO RỒI SET CÂU HỎI CÁC THỨ NHƯNG CÓ NHIỀU NGƯỜI CHẢ ĐỌC GÌ MÀ CỨ HỎI NHỮNG CÂU ĐÃ CÓ HẾT CÂU TRẢ LỜI RỒI. CÁC BẠN VUI LÒNG ĐỌC LINK DƯỚI ĐÂY NẾU CHƯA RÕ MỌI THỨ LIÊN QUAN VỀ PASS NHÉ. TỚ XIN PHÉP KHÔNG TRẢ LỜI VẤN ĐỀ VỀ PASS SAU CHƯƠNG NÀY NỮA.

=> <https://selena613.wordpress.com/2018/12/12/pass/>

CẢM ƠN MỌI NGƯỜI

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cậu Ấy Là Bạn Gái Em

"A, của tớ." Tô Khả Tây nói.

Đường Nhân hoài nghi liếc nhìn cô một cái, nghĩ nghĩ rồi nói, "Xem ra có trộm vào kí túc xá của chúng ta rồi, mà còn không bị dì quản túc phát hiện nữa."

Tô Khả Tây bị nói chột dạ, "Ha ha ha."

Bởi vì mỗi ngày đều bị kiểm tra vệ sinh của kí túc xá, sau đó dì quản túc sẽ vào chấm điểm kí túc xá trong lúc mọi người đi học, cho nên cửa không bao giờ khoá lại.

Chủ nhật khá thoải mái, bởi vì có một số người về trễ nên đều không khoá cửa, những đồ giá trị sẽ được dặn dò khoá lại trong ngăn tủ.

Lầu một không có ai ở và có giám sát.

Lúc cô nói chuyện với bà ngoại, Lục Vũ đứng ở cửa, có thể là đã thấy cô bỏ lại cái túi que cay, còn không thì chính là nghe bà ngoại nói.

Cơ bản cũng chỉ có Đường Nhân và người lớn biết cô thích ăn, mà bọn họ thì không thể mua cho cô, chỉ có duy nhất Lục Vũ thôi.

Trong lòng của Tô Khả Tây cảm thấy chút ngọt ngào.

"Cậu cười như đứa ngốc vậy, đi rửa sạch kem đánh răng trên miệng đi kìa." Đường Nhân đẩy cô vào phòng tắm, "Lát nữa nhớ xử lí đấy."

Tô Khả Tây trả lời, "Được được."

.....

"Lúc về cậu ôm cái hộp gì thế?"

Ở tiệm trà sữa, Lâm Viễn Sinh hỏi Tần Thăng.

Tần Thăng hút một ngụm trà sữa, "Que cây. Không biết sao, cả một hộp, mẹ nó, tớ phải chạy đến vài cái cửa hàng mới tìm được một chỗ có bán."

Que cay này đều sắp tuyệt chủng rồi.

Lâm Viễn Sinh nghĩ nói, "Vũ ca muốn sao?"

"Đúng vậy." Tần Thăng nói, "Buổi chiều tớ đi ăn cơm với học muội xong, cậu ấy liền gọi bảo tớ đi kiếm que cay, gấp muốn chết, tìm không thấy thì sẽ làm cho tớ không thấy mặt trời ngày mai, không biết muốn làm gì."

Lời nói tàn nhẫn thế, không được cậu cũng phải tìm cho bằng được.

Cuối cùng còn mua hẳn một cái hộp cho anh.

Lâm Viễn Sinh gật đầu, "Nhìn xem cậu ấy đi đâu là biết, không có gì bất ngờ chính là Gia Thủy Tư Lập."

Tần Thăng "A" một tiếng, "Thì ra chị dâu nhỏ thích ăn que cay."

Nhìn không ra nha, làn da đẹp như vậy, không giống bộ dáng ăn nhiều đồ dầu cay này, Vũ ca cũng thật là nuông chiều, cái này mà mua nguyên cả hộp.

"Vũ ca không sợ mua cả hộp làm chị dâu nhỏ táo bón luôn sao." Tần Thăng chậm rì rì nói, "Hào phóng thật."

"Lời này cậu cũng nói được."

"Là sự thật a. Đúng rồi, hai tuần sau có trận bóng rổ, cậu luyện tập thể nào rồi?"

Lâm Viễn Sinh lắc đầu, "Tớ không tham gia, đi xem thôi, lúc đó gần Giáng Sinh rồi, lạnh lắm, ở trong phòng học thoải mái hơn."

"Có tiền đồ." Tần Thăng trợn trắng mắt.

Hai tuần, Tô Khả Tây cơ bản đều đã ăn xong que cay rồi.

Kỳ thật một hộp cũng không quá nhiều, do cái hộp chiếm khá nhiều diện tích nên không có nhiều lắm, mỗi ngày ăn một túi, lại phát cho bạn cùng phòng.

Càng đến gần mùa đông, trời càng tối nhanh.

Lần này cô không đi qua khu dạy học, mà ở sân thể dục xem mọi người chơi bóng.

Chờ kết thúc hai tiết học, cô mới ghé qua, cùng bọn Lục Vũ ăn cơm chiều.

Ở đây buổi tối có quán ăn khuya ven đường, ngày thường có rất nhiều người đến ăn BBQ rồi uống bia.

Bốn người ngồi một bàn, gọi món ăn chứ không uống bia.

"Que cay lần trước, chị dâu ăn thế nào?" Tần Thăng trộm chớp mắt, "Tớ chính là...."

Lời còn chưa nói xong đã bị đá một phát.

Cậu hít hà một hơi.

Lục Vũ chính là đang lạnh lùng nhìn anh.

Tần Thăng yên lặng xoay cổ chân, tuy rằng một chút cũng không đau nhưng là không kịp phòng ngừa, làm cậu sợ nháy dưng.

Tô Khả Tây ăn một miếng đồ ăn, "Sao vậy, sao không nói tiếp?"

Tần Thăng vội vàng nói, "Tớ chỉ muốn hỏi ăn có ngon không, Vũ ca gấp gáp đi tìm mua đấy."

Tô Khả Tây xoay đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Vậy sao?"

Lục Vũ nói: "Không có."

Tô Khả Tây hướng Tần Thăng nói, "Cậu ấy thừa nhận rồi, Tần Thăng cảm ơn cậu nha."

Tần Thăng: "...."

Đúng là không thể nào hiểu nổi cuộc đối thoại của mấy cặp yêu nhau mà.

Ăn xong thì vài người quay về Tam Trung.

Tô Khả Tây lập tức đi theo bọn họ vào lớp học.

"Không phải bên cạnh cậu không có ai ngồi sao, tớ ngồi nhé." Cô chống cằm, "Buổi tối tớ về."

Lục Vũ nói, "Tuỳ cậu."

Anh cầm quyển sách luyện tập ném qua.

Tô Khả Tây mở ra, mấy câu hỏi mặt trên cũng chưa làm, mà trong sách thế nhưng có đáp án hoàn chỉnh rồi.

"Tớ làm giúp cậu nha?" Cô quay đầu, "Cậu trả thù lao gì đây?"

"Thù lao?" Lục Vũ nhếch môi.

Tô Khả Tây nghĩ, "Tạm thời chưa nghĩ ra. Cứ tạm thiếu vậy, cậu thiếu tớ hai lần rồi đấy, về sau tớ sẽ tính."

Lục Vũ gật đầu, nắm gục đầu trên bàn ngủ.

Tô Khả Tây bĩu môi, mở sách bài tập chép đáp án lại.

Cô biết mấy câu này đều do anh làm, anh khác cô đại khái là, anh là học bá chân chính, vừa nghĩ tới cái này là buồn bực.

Lúc cô chép lại còn tức hừ hừ nửa ngày.

Tần Thăng vui tươi hơn hở nói, "Thầy giáo không bao giờ nhìn phía dưới đâu, tiết tự học cậu ở đây, cậu có làm gì cũng không ai biết."

Sau khi tiết tự học buổi tối bắt đầu, quả nhiên thầy giáo không phát hiện cô.

Bên ngoài đã tối còn có chút lạnh, Tô Khả Tây không muốn chết công, vẫn là ở đây thoải mái.

Cô nhìn về phía cậu, "Tớ cảm thấy lời cậu nói có ẩn ý gì đó?"

"Không không." Tần Thăng vội vàng xua tay, "Cậu nhất định nghe nhầm."

Tô Khả Tây không nói nữa, sợ bị thầy giáo chú ý.

Chép xong đáp án đã là hơn nửa tiết tự học, cô đơn giản ghé vào bàn ngủ, buổi trưa ngủ cũng không được ngon lắm.

Ngủ ở lớp đúng là nhanh, chỉ chốc lát đã ngủ say rồi.

Tần Thăng chơi điện thoại cảm thấy nhàm chán, định quay đầu tìm Tô Khả Tây nói chuyện phiếm.

Vừa quay xuống đã thấy Lục Vũ với Tô Khả Tây đang nằm trên bàn, khác nhau chính là, cô đang nhắm mắt, hiển nhiên ngủ rồi, còn anh thì mở mắt to.

Trên người Tô Khả Tây còn khoác cái áo đồng phục nữa.

Tần Thăng yên lặng quay đầu.

Vũ ca đúng là được cái nói miệng thôi, hành động thì đúng là nhanh, nuông chiều đến cậu còn phải sợ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thầy giáo môn toán đứng ở trước cửa.

Ông nhìn dãy cuối một loạt, "Lục Vũ, đến văn phòng thầy một chút."

Ngữ khí không tốt lắm, hiển nhiên là có chuyện.

Mấy người trong lớp đều vắn nhỏ âm lượng của mọi việc lại.

Tô Khả Tây tỉnh lại, mơ màng nhỏ giọng hỏi, "Sao vậy?"

Cô ngồi dậy, áo đồng phục trên người rơi xuống, sợ tới mức dùng tay giữ lại, để ở trên đùi cho đỡ lạnh.

"Không có gì." Lục Vũ không thêm để ý trả lời.

Anh lập tức đứng dậy, từ cửa sau đi ra ngoài, một chút cũng không có cảm giác chột dạ khi bị thầy giáo gọi.

Tô Khả Tây thanh tỉnh, lấy bút chọc chọc Tần Thăng, "Biết xảy ra chuyện gì không? Thành tích thi của cậu ấy bị hạ xuống sao? Hay là như thế nào?"

Tần Thăng quay đầu, "Không biết, theo đạo lí hẳn là không có gì, thành tích môn Toán của Vũ ca tốt như vậy, thầy giáo xem cậu ấy như báu vật vậy."

Trên thực tế, mỗi thầy giáo ở Tam Trung đều xem anh như báu vật vậy.

Ai cũng muốn kéo anh đi thi đầu vào đại học năm sau cả.

Tô Khả Tây có chút bất an.

Cô đứng lên, nhỏ giọng hỏi, "Tớ qua đó nghe lén một chút."

Dù sao cô cũng không phải học sinh ở đây, bị bắt cũng không việc gì, Tam Trung quản nhân viên bên ngoài vào cũng không nghiêm.

Tần Thăng nói, "Vậy cậu cẩn thận chút."

Thầy giáo trên bục giảng đang chuyên tâm nhìn điện thoại, một chút cũng không để ý thấy cô ra ngoài.

.....

Văn phòng giáo viên ở cuối dãy hành lang dài, cũng gần với sân thể dục, ra cửa sau là có thể thấy sân thể dục.

Lúc Tô Khả Tây đi ngang qua mấy lớp học khác, nhìn vào trong thấy hầu hết mọi người đều chơi điện thoại, căn bản không có tâm tư học bừa.

Cô đứng trước cửa văn phòng.

Bên ngoài là buổi tối đen như mực, chỉ có vài chỗ mở đèn.

Thầy giáo hầu hết đều đang đứng lớp tự học, trong văn phòng chỉ có 2 người, thầy giáo môn toán ở sau cùng, đưa lưng về phía cô.

Lục Vũ vừa vặn đối diện với cô, đều có thể nhìn thấy biểu tình không chút để ý.

Cửa sổ không đóng, giọng nói rõ ràng như nước chảy ra.

".....Chữ viết trên bài tập này không phải của em đúng không? Cũng không phải mấy học sinh trong lớp, là ai giúp em viết?" Thầy giáo Toán mở sách đề thi ra, "Thầy đối với em ôm hi vọng rất lớn, Lục Vũ, em đừng để thầy thất vọng."

Lục Vũ nghe nhưng cũng không nói lời nào.

Thầy giáo Toán tiếp tục nói, "Thầy biết em ở đây cũng không phải có nhiều quy củ, nhưng trước kia bài tập ít nhất là do em tự mình làm, bây giờ còn phát sinh việc này, Lục Vũ, em đừng có lấy tiền đồ của chính mình đùa giỡn."

Ông dừng một chút, "Nếu không phải có người báo cái, thầy còn không biết, em nhờ người ngoài trường viết dùm đúng không?"

Lục Vũ giương mắt, "Có người báo?"

Anh nhấn nuốt ba chữ này, có chút nghiền ngẫm cười.

Chuông tan học vừa vặn vang lên, mọi người trong lớp đều ủa ra.

Tô Khả Tây không ở cạnh cửa, mà ở bên lan can kia đợi, dựa vào tình cảnh này, không biết chút nữa xảy ra chuyện gì.

Bên trong cơ bản đều là một mình thầy giáo nói.

Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh từ đầu kia ra tới, "Vũ ca còn chưa ra sao?"

"Chưa. Thầy giáo phát hiện tờ chép bài tập dùm cậu ấy." Tô Khả Tây lắc đầu, "Vẫn òn đang mắng ở trong."

"Ông thầy giáo Toán thật nhiều chuyện." Tần Thăng nói.

Đại khái nhìn thấy bọn họ đứng ở đây, có mấy người vào văn phòng nộp bài tập, sau khi về thì lan truyền Lục Vũ bị thầy giáo mắng, đám quần chúng vây xem bỗng đứng thành hàng dài chiếm cả dãy hành lang.

Ngày thường sao có thể nhìn thấy Lục Vũ bị mắng được chứ.

Mấy thầy giáo đều lấy Lục Vũ làm ví dụ để mắng người khác.

"Xem cái tư thế này, đúng là nghiêm khắc." Tần Thăng nói.

Tô Khả Tây cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn chỗ khác, nhỏ giọng nói, "Nghe thầy nói là có người mật báo."

Tần Thăng lập tức cả kinh, "Oa mẹ nói, ai thế, đầu năm nay còn chơi trò mật báo?"

Tam Trung loạn như vậy, người nào mà không từng nhờ người chép bài, cả trường cũng không kiểm được mấy người chưa từng làm, còn có tiểu nhân chơi trò mật báo.

Lâm Viễn Sinh nghĩ, nhắc nhở: "Việc này cũng chỉ có mấy người đến sau biết, trước tiết tự học tờ không thấy bọn họ đi ra ngoài."

Việc này thì đơn giản.

Lúc Tô Khả Tây chép bài dùm Lục Vũ là thời điểm sắp vào tiết tự học, sau đó lại không có ai ra ngoài, không có khả năng là người trong lớp nói.

Có khả năng là có mấy người nói với người khác, rồi người đó lại báo cáo lại với thầy giáo.

"Nói cách khác là nói cho người khác báo cáo thầy giáo." Tân Thăng bĩu môi, "Cái bộ dáng bạn cùng lớp này....Tuy rằng chép bài không quang minh, nhưng mật báo còn kêu người lớp khác đi, cũng thật sự không có tình nghĩa bạn học gì cả."

Tô Khả Tây nhìn vào trong thấy Lục Vũ ngồi xuống.

Có thể thầy Toán sợ anh mệt.

Quần chúng vây quanh xem nghe xong còn thấy rất kính nể.

Tam Trung này còn có người dám mật báo Lục Vũ sao, chỉ với cái việc nhỏ này, là hận đến mức độ nào a.

Giọng nói bên trong truyền qua cửa sổ truyền tới.

"Người nào không quan trọng, nhưng em như vậy là không được, làm bài là để củng cố bài học, thành tích ngày thường có tốt cũng phải làm bài..." Lời nói của thầy Toán đúng là thấm thía.

Ánh mắt của Lục Vũ cố định ngoài cửa sổ, nhìn về đám người phía hành lang.

Tô Khả Tây vẫy tay với anh, làm cái khẩu hình.

Thầy Toán còn đang nói chuyện: "...Cho dù em không muốn làm bài, đơn giản cũng có thể tự mình chép đáp án, kêu người ngoài trường tới là sao...."

Lục Vũ đánh gãy lời của thầy giáo, "Cậu ấy là bạn gái em."

Thầy Toán sững sốt, "Cái gì?"

"Đây là chút tình thú của người yêu nhau, không phải là chuyện gì lớn." Lục Vũ cong mi, nguyên bản không có chút để ý lại đột nhiên đứng hẳn nói, "Lần sau không vậy nữa, thầy cứ yên tâm."

Tần Thăng bị dọa đến ngậy người, "Oa mẹ nó."

Quần chúng vây xem cũng muốn rớt tròng mắt ra ngoài.

(Que cay mà Lục Vũ mua cho Tô Khả Tây)

CÒN 30 CHƯƠNG NỮA THÔI, CỐ LÊNNNNNNNN

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tố Đội Bạn Trai Của Tố

CHƯƠNG 36 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/03/22/moi-anh-dao-chuong-36/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Rụt Rề Chút

Câu này nói rất lớn, tựa hồ như căn răng.

Tô Khả Tây ở trên không trung cao như vậy, cười đến mức thở hỗn hển.

Cô cầm tay anh, kêu lên: "Đúng đúng, tớ cũng sợ quá, cậu mau nắm tay tớ đi, tớ sợ tớ ngã xuống"

Đại khai bị hai người bọn họ chọc tức.

Hai nam sinh hàng phía trước kêu lên, "Hàng sau, ngồi tàu lượn siêu tốc cũng không cần ân ái vậy đâu---"

Cuối cùng câu tự ái kia bởi vì thành linh giảm độ cao mà run lên vài cao âm, vang giữa không trung.

Người nghe phía dưới đều cười vang.

Tàu lượn siêu tốc chậm rãi dừng lại.

Tô Khả Tây dừng chốc lát, nhìn về Lục Vũ bên cạnh, "Sao cậu không đứng lên?"

Một lúc sau, Lục Vũ mới trả lời, "Nga."

Tô Khả Tây nhảy xuống, vỗ vào gương mặt hơi trắng bệch của anh, "Bị dọa đến choáng váng rồi sao? Cười một cái cho tớ xem nào. Số mấy đây?"

Cô giơ ngón tay ra trước mặt anh.

Lục Vũ trợn trắng mắt, "Cậu mới sợ đến choáng váng đó."

Tô Khả Tây cười hì hì nóu, "Cậu không bị dọa đến gốc nha, vậy mau xuống thôi."

Hai nam sinh phía trước đã đi xuống, lúc từ cầu thang đi ra ngoài, còn quay lại trừng bọn họ một cái.

Trong lòng Tô Khả Tây biết là Lục Vũ sợ độ cao.

Cái này cô không biết, trước kia hai người ít ra ngoài chơi, thời gian gặp mặt phần lớn là trong trường.

Kỳ thật nói nhiều cũng không nhiều lắm, nhưng so với hiện tại đã rất nhiều, ít nhất có thể mỗi ngày gặp mặt, ít nhất cứ khoảng vài phút có tiết thể dục là gặp được.

Việc sợ độ cao cô cũng không rõ lắm.

Chỉ là thấy Lục Vũ không có phản ứng lớn lắm, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Tô Khả Tây có điểm áy náy, "Không chơi, chúng ta đi ăn cơm đi, nghe Tần Thăng nói chiều nay trường các cậu có trận đấu bóng rổ, ăn xong rồi qua đó dạo đi."

Lục Vũ nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Đợi một lát, anh mới phản ứng, gật đầu, "Ừ."

Trong công viên trò chơi có tiệm ăn mới khai trương, còn có ưu đãi cho mấy cặp đôi.

Tuy rằng hai người không thiếu tiền, nhưng mấy loại quảng cáo này nghe cũng hấp dẫn, ít nhất cũng đánh động vào trái tim thiếu nữ của Tô Khả Tây.

Chủ quán còn cho hai người chụp một tấm ảnh.

Người chụp ảnh cười nói, "Bạn trai đứng lại gần chút, vậy mới càng thân mật."

Tô Khả Tây nhéo mặt Lục Vũ, "Cười."

Lục Vũ nhe răng.

Ảnh chụp một lát đã ra, người thợ chụp liền đưa cho Tô Khả Tây.

Nhìn đến tư thế và biểu tình quỷ dị trên mặt hai người, cô thở dài nửa ngày, đưa cho Lục Vũ, "Cậu nhìn."

Lục Vũ nhìn chăm chăm, sau đó duỗi tay cất vào trong túi.

Tô Khả Tây trợn mắt há hốc mồm, "Đây là của hai người, cậu bỏ trong túi là có ý gì?"

Cô duỗi tay muốn lấy, lại bị cản lại.

Lục Vũ nghiêng người dựa vào ghế, "Bên trong có tờ, đương nhiên là của tớ."

Cô đương nhiên cũng là của anh.

Trận đấu bóng rổ giữa Tam Trung và Nhị ở sân thể dục công cộng.

Sân thể dục ở công viên cách đó không xa, bên trong đều đầy đủ tiện nghi và thiết bị, sân thể dục cũng là sân kiến tạo đẹp mắt.

Lúc Tô Khả Tây và Lục Vũ đến, bên kia mới vừa bắt đầu.

Bọn họ ở trong tiệm tốn gần 1 tiếng, bởi vì vấn đề sở hữu bức ảnh thiếu chút nữa cãi nhau, cuối cùng Tô Khả Tây cũng không lấy lại được.

Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh ngồi bên cạnh nhìn.

Thời tiết buổi chiều khá đẹp, ánh mặt trời chiếu xuống, tuy rằng không chói mắt, nhưng đối với người vận động mà nói thì tương đối nóng.

Có không ít nữ sinh và nam sinh đến xem.

Tô Khả Tây ngồi xích đu cách đó không xa.

Nửa ngày cũng không động, cô quay đầu nhìn Lục Vũ, "Cậu đây cho tớ đi, cậu nhìn xem nữ sinh bên cạnh kia, nhìn bạn trai người ta đây đến hạnh phúc chưa."

Lục Vũ không kiên nhẫn nói, "Cậu tự dùng chân đẩy đi."

Nói tới nói, anh sau đó vẫn đứng lên đây. (Tự vả mặt có vui không anh =))))))

Tần Thăng bên cạnh muốn cười ra tiếng.

Cái này gọi là khẩu Phật tâm phi, lời nói với hành động không ăn khớp, người lại rất thành thực, biểu hiện của Vũ ca đúng là tốt nha.

Lục Vũ đây rất có kinh nghiệm, cao vừa đủ, chỉ đủ để thể nghiệm.

Lúc cô đi xuống, nhìn thấy mọi người đang xem bóng rổ đột nhiên ồn ào.

"Trời ạ."

"Mau tránh ra."

Tô Khả Tây đi đến bên kia xem, liền thấy trái bóng rổ tròn đang xoay trên độ cao hướng bên này rơi xuống, nhưng cô vẫn còn ở giữa.

Tuy rằng bên này cũng cách sân bóng không quá gần, nhưng tốc độ bóng rất nhanh, cơ hồ chỉ trong khoảng mấy giây đã rơi xuống bên này.

Tô Khả Tây vội vàng dừng lại, lùi lại phía sau.

Bóng rổ bay theo lực đạo hướng bên này.

Lục Vũ phía sau tiến lên một bước, nhắc chân dùng sức mà đã.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, trái bóng đụng phải dây xích đu, phát ra một tiếng âm vang, đang lăn qua lại trên mặt đất, không ngừng xoay.

Tô Khả Tây nghĩ thấy sợ, cái này có bao nhiêu lực chứ.

Cô vội vàng nhìn về phía Lục Vũ, lo lắng hỏi: "Cậu vừa dùng lực chân đá, tránh không phải được rồi sao, không có gì chứ?"

Đá gây tiếng vang như vậy, khẳng định rất khó chịu.

Lục Vũ lại không chút để ý, "Không có việc gì."

Tô Khả Tây không tin, qua ngồi xổm xuống, muốn vén ống quần anh lên, "Cậu để tớ xem coi có phải không có việc gì hay không?"

Lục Vũ kéo cô lên, "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Tô Khả Tây không đứng dậy, chính mình ôm lấy chân anh, duỗi tay kéo ống quần của anh lên, hai người ở sân thể dục lôi lôi kéo kéo.

Lục Vũ giương mắt nhìn xung quanh, thấp giọng nói, "Có nhiều người lắm, chú ý chút."

"Tớ chỉ nhìn xem cậu có bị thương không, có quan hệ gì với người ta, còn trước nhiều người cái rắm." Tô Khả Tây không ngẩng đầu lên mà trả lời.

Mọi người đều tập trung về phía bên này.

Chân của Lục Vũ còn đang bị Tô Khả Tây ôm, vén lên liền nhìn thấy mắt cá chân có chút đỏ, hơi đau lòng.

"Đỏ một chút cũng không chết."

Lục Vũ kéo cô lên, mắt tự nhiên mở miệng.

Tô Khả Tây nửa tin nửa ngờ, không giăng co nữa, đứng lên nói, "Nếu chút nữa có máu bầm nhất định phải đắp thuốc, không chừng còn phải mua thuốc."

Lục Vũ thuận miệng đáp, "Ừ ừ ừ."

Tô Khả Tây lúc này mới nhìn anh, nửa ngày cười rộ lên, "Mới có tí mà lỗ tai cậu đã đỏ rồi? Vừa rồi nghĩ gì thế?"

Cô duỗi tay niết lấy lỗ tai anh.

Lục Vũ né tránh, quay mặt đi, "Đừng có động tay động chân."

Tô Khả Tây cũng không buông tay, "Sao nào, có cái gì mà đừng, cậu là bạn trai tớ, sờ tí có làm sao."

"Rụt rè chút." Lục Vũ nói.

Tô Khả Tây gật đầu, "Nga."

Nam sinh đánh bóng rổ lúc này mới dám lại đây.

Đầu số gây tội cần thận nói, "Vũ ca, cậu không sao chứ? Vừa rồi ngại quá, bị trượt tay, may không trúng các cậu."

Anh tuy không mặc đồng phục, cũng không đứng với bọn Tần Thăng, nhưng khuôn mặt rõ ràng như vậy, trong đám người rất dễ nhận ra.

Vốn dĩ người thường nói câu xin lỗi là xong, ai biết lại đụng tới anh.

Tô Khả Tây thấy anh không cao hứng, thay anh trả lời, "Không có gì, chỉ là lần sau cần thận chút, trúng người khác không tốt."

Cậu ta tuy rằng chưa gặp qua cô, nhưng cũng có nghe qua, ví như sự kiện oanh liệt tối qua, lập tức trả lời, "Vâng chị dâu."

Cô đụng người Lục Vũ, "Trả lời một câu."

Lục Vũ không kiên nhẫn nói, "Nghe cậu."

Nhị Trung kể bên tất nhiên cũng biết Tô Khả Tây.

Mấy nam sinh tụ lại với nhau, tạo thành cái vòng.

"Cậu ấy sao lại ở cùng với Lục Vũ, về sau Tam Trung liên hợp với Gia Thủy Tư Lập cùng nhau đối phó với Nhị Trung chúng ta, không phải chết chắc rồi sao?"

"Hai người bọn họ đang yêu nhau sao...."

Tần Thăng thò qua nói, "Vũ ca, chị dâu, chúng ta tránh xa một chút, kĩ thuật của bọn họ không tốt lắm, không chừng lát nữa còn có mấy lần ngoài ý muốn nữa."

Lời này tuy rằng không dễ nghe.

"Nhị Trung là trường luôn đánh nhau với mấy cậu sao." Tô Khả Tây hỏi.

Tần Thăng trả lời, "Đúng vậy, sao cậu biết?"

Tô Khả Tây chỉ vào một người trong đó, "Người kia học kì 1 bị Đường Nhân giáo huấn một chút, nếu không phải vừa rồi thấy cũng không nhớ tới."

Tần Thăng theo tay cô nhìn qua, "Cậu ta sao, kỹ thuật bóng rổ khá tốt, nhưng nhân phẩm tựa hồ không tốt lắm."

Tô Khả Tây đang muốn nói chuyện, bị Lục Vũ xoay lại, "Có cái gì đẹp."

Tần Thăng quay đầu liếc anh, suy nghĩ trong đầu loé lên, vội vàng hướng bên kia nhìn, "Vũ ca, chị dâu, tớ đi xem thi đấu."

Cậu ta nói xong liền chạy.

Bên ngoài là đường lớn.

Mặt sau sân thể dục bên này là con đường, cũng không có quá nhiều xe, nhưng hiện tại cũng có khá nhiều người đạp xe đạp, đều bị hấp dẫn sau khi ra khỏi công viên.

Có thể bởi vì biết ở đây tổ chức trận bóng rổ, buổi chiều còn có vài quán lề đường, đủ loại đồ uống và ăn vặt.

Mắt Tô Khả Tây sáng lên, nhìn thấy quầy bán kem liền túm Lục Vũ, "Tớ đi mua."

Không chờ Lục Vũ trả lời, cô liền chạy về phía đối diện.

Thời tiết bây giờ, ăn kem không quá thích hợp, nhưng hôm nay cũng có nắng, cảm giác vẫn có chút kích thích.

Tô Khả Tây cầm hai cây kem trở về, đưa cho Lục Vũ, "Nha, của cậu."

Lục Vũ nói, "Cậu ăn đi."

"Không ăn thì thôi đấy." Tô Khả Tây mừng rỡ cắn, bên trái một miếng, bên phải một miếng, cảm giác thật đã.

Bên kia không biết đội nào ném vào lưới, tiếng hoan hô rung trời, thanh âm mấy nữ sinh và nam sinh vang lên, hoà hợp quý dị.

Bên này lại là thế giới của hai người.

Lục Vũ đứng gần một chút, "Vị gì thế?"

"Vị táo, không đoán được." Tô Khả Tây đẩy cây kem cho anh, "Cậu muốn cắn một miếng không?"

Đây là lần đầu cô ăn kem vị táo, tuy rằng không có giống táo thật lắm, nhưng cũng may hương vị rất thơm.

Lục Vũ nói, "Không cần."

"Nga."

Tô Khả Tây thu tay lại, đang muốn nói chuyện, người trước mặt bỗng nhiên hôn một cái, dùng chút lực, may là anh giữ lại, nếu không cô cũng đứng không vững.

Lục Vũ vươn đầu lưỡi liếm một chút.

Có mùi vị táo nhàn nhạt ở đầu lưỡi, hơi chui chua, mang theo hương trái cây cùng vị sữa.

Còn có một chút vị dâu tây.

Lục Vũ cau mày, "Sao tớ nếm thấy vị dâu tây?"

Tô Khả Tây chớp mắt, "À, hôm nay tớ đánh son vị dâu tây, yên tâm đi, son này có thể ăn được."

Cô liếm liếm môi, cảm giác hai hương vị quyện với nhau cũng không tồi.

Sau một lúc lâu, Lục Vũ nhe răng ra một câu, "Vị anh đào cũng khá tốt."

Tô Khả Tây ngơ ngác.

Lục Vũ xoay mặt cô lại, "Nghe thấy không?"

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tớ Muốn Hôn Cậu

Vị anh đào nào chả có dâu tây, tuy Tô Khả Tây chỉ thử qua một lần, cô tức giận, "Nghe được."

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng người trước mặt lại cúi đầu xuống hôn một cái.

Tô Khả Tây đẩy anh, thiếu chút trợn trắng mắt, "Không phải ghét bỏ mùi vị này sao, còn hôn gì nữa?"

Lục Vũ chớp mắt.

Sau lúc lâu, anh hồi tưởng lại một chút, nói: "Tạm được."

Tô Khả Tây bị ngữ khí của anh chọc cười, một tay đưa cây kem mình đã cắn nhét vào miệng anh, "Ăn kem của cậu đi."

Khoé miệng của Lục Vũ tức khắc dính vài vết kem.

Thi đấu bóng rổ bên kia đã đến hồi gay cấn.

Tô Khả Tây giương mắt về phía bên kia, nói: "Chúng ta qua xem một chút đi, cảm thấy hình như khá hay."

Lục Vũ cũng không trả lời cô.

Chỉ là đám người đi rồi, anh lại theo đi lên.

Nữ sinh vây quanh sân bóng rổ càng nhiều.

Các nam sinh chơi bóng rổ luôn có mị lực hơn so với ngày thường, đặc biệt là Tần Thăng lớn lên cũng không tệ, nên tiếng cổ vũ đều không ngừng.

Cậu ta mới chơi xong thì đã có mấy nữ sinh đi qua muốn xin số WeChat.

Bây giờ nữ sinh tương đối cởi mở, đối với mấy việc này cũng không câu nệ, nên ra tay thì ra tay, Tô Khả Tây lúc trước cũng như thế.

Lúc chiều tàn thì thi đấu kết thúc.

Cuối cùng là Tam Trung thắng.

Tô Khả Tây nhìn thời gian cũng không còn sớm, hôm nay đã ở bên ngoài chơi một ngày.

Yêu nhau mà gặp nhau nhiều quá lại dễ dẫn tới cãi nhau, cứ để một khoảng thời gian ngắn để giữ lại chút cảm giác nhớ nhung.

Cô chọc chọc Lục Vũ, "Tớ phải về rồi."

Lục Vũ cong mi, "Ừ."

Bình đạm như vậy?

Tô Khả Tây có chút không hài lòng, nhưng vẫn không cưỡng cầu, ôm anh một chút, nhỏ giọng chút, "Chờ lần sau tớ tới tìm cậu."

Mặt của Lục Vũ căng ra, đang muốn nói chuyện lại thấy chói sáng ở phía trước.

Rất rõ ràng, vừa mới có nữ sinh chụp hình, nếu không sai thì chỉ sợ chụp anh và Tô Khả Tây.

Chờ Tô Khả Tây đi rồi, Lục Vũ bước qua.

Nữ sinh đỏ mắt, chủ động đưa bức hình trên điện thoại cho anh xem, ".....Tôi chỉ là thấy hai người các cậu rất hạnh phúc, nên mới chụp lén...."

Một màn vừa rồi kia, giá trị nhan sắc của hai người cũng cao, thân hình của cô gái cũng đẹp, liền tiện tay chụp một bức hình lấy liền.

Trong ảnh, nữ sinh rúc vào lồng ngực của nam sinh, hơi ngẩng đầu lộ ra chiếc cằm tinh xảo cùng chóp mũi cao.

Nam sinh cúi đầu nhìn cô ấy, tuy không có biểu tình gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra khoe môi giờ cao của anh.

Bóng hoàng hôn bao trùm xuống hai người, như tắm gội thêm một tầng sắc màu vàng, mờ ảo nhưng ấm áp.

Lục Vũ nhìn chăm chăm hồi lâu.

Anh thấp giọng hỏi, "Có thể đưa tôi một tấm không?"

Nữ sinh nghe xong liền gật đầu không ngừng, "Đương nhiên có thể, cậu đưa tôi số WeChat đi, tôi gửi cho."

Sau khi thêm bạn xong, nhìn thấy nickname của anh, nữ sinh sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng lại, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cô ấy nín cười gửi ảnh cho anh, lại nhắn một cái tin.

Ngay sau đó liền thấy số của chính mình bị xoá.

.....Đúng là qua cầu rút ván.

Tần Thăng từ sân bóng đi ra, thấy Lục Vũ cúi đầu nhìn điện thoại đến nhập tâm.

Cậu ta khẽ bước qua, duỗi cổ lên nhìn lên.

Không nghĩ tới, Lục Vũ cùng lúc liếc mắt nhìn cậu ta, giơ tay che khuất màn hình, sau đó ấn khoá, tức khắc màn hình một mảnh màu đen.

Tần Thăng hắc hắc lặng lẽ cười.

"Nhàn nhi." Lục Vũ ném xuống một câu.

Anh bỏ điện thoại vào túi, lập tức rời sân thể dục, biến mất ở cuối con đường.

Tần Thăng sờ cái mũi.

Cậu ta vừa thi đấu xong, đương nhiên là nhàn rồi, chẳng lẽ phải mệt như chết sao.

Hơn nữa..... Đừng tưởng như vậy thì cậu ta không thấy,

Cậu ta chính là liếc mắt một cái đã thấy rõ ràng, bức ảnh được cài làm hình nền, một chút cũng không thể nhầm được.

Nhìn không ra Vũ ca là cái kiểu biến thái ngầm thế này.

Sau khi về trường, Tô Khả Tây càng thêm nỗ lực học tập.

Học cao tam ở Gia Thủy Tư Lập mới một tuần, nhưng cơ bản mỗi ngày đều có kiểm tra, kì thi lớn nhỏ ngày nào cũng có, cuối tuần lại phải ôn tập ở lớp tự học.

Có thể nói thời gian gì cũng đều dùng cho việc học.

Thành tích Tô Khả Tây có cao hơn chút.

Tuy không phải rõ ràng, nhưng cũng có tiến bộ không nhỏ, có nhiều lúc quá buồn ngủ không nhìn được ở lớp tự học, cô âm thầm khinh bỉ mình.

Cô nhìn không được nghĩ về những ngày cùng Lục Vũ xa cách sau này.

Tuy Tô Khả Tây rất tự tin, cũng không có đủ tự tin để trải qua thời gian xa cách như vậy.

Nếu là vậy, không bằng hiện tại nỗ lực nhiều hơn một chút.

Dù sao cũng không có hại cho cô.

Có thể do Tết Nguyên Đán, nên hai tuần sau đó cũng không được nghỉ.

Tô Khả Tây có đôi khi cảm thấy may mắn là chính mình mang theo điện thoại, tuy rằng hơi thấy tội lỗi khi lén lút, nhưng chơi rất vui nha.

Làm cô khó chịu nhất chính là, rõ ràng là có cơ hội nói chuyện rất tốt, thế mà Lục Vũ toàn tự phát bài làm cho cô làm, làm không được đáp án thì lại nói trong nói ngoài với cô.

Tô Khả Tây có thể làm được gì đâu.

Từng ngày trôi qua, thế là lại sắp tới Giáng Sinh.

Đây là lễ Giáng Sinh cuối cùng ở cao trung, hơn nữa không lâu là lại tới Tết Nguyên Đán, cho nên gộp tiệc tối và tiệc Nguyên Đán cùng nhau.

Vu Xuân lại dò hỏi, "Tây tỷ, cậu muốn tham gia tiết mục gì không?"

"Không tham gia." Tô Khả Tây từ trước đến nay lười tham gia mấy hoạt động.

Nhưng thật ra hứng thú của Đường Nhân rất lớn, bởi vì Lục Trì bên cạnh, còn nói muốn cùng bọn họ tập luyện tiết mục.

Ai không nghĩ đêm Giáng Sinh hôm đó lại có tuyết rơi.

Trận tuyết đầu mùa năm nay không sớm, lúc này cũng có như rất trễ rồi, phía Bắc đã có tuyết rơi trước một tháng, nhưng thật sự phù hợp với không khí hiện tại này.

Người đầu tiên phát hiện là Vu Xuân, cậu ta cầm đèn flash màu sắc rực rỡ trong phòng học, nhìn bên ngoài kêu lên, "Tuyết rơi rồi."

Bên ngoài từng bông tuyết rơi xuống, càng rơi càng nhiều, theo cửa sổ mà rơi vào, hoà tan ngay trên khung cửa.

Tô Khả Tây nguyên bản ngồi kế bên hành lang, tối nay sắp xếp lại bàn ghế, cô hiện tại ngồi bên cửa sổ, duỗi tay là có thể chạm vào mấy bông tuyết.

Cảm giác lạnh lẽo rơi vào tay.

Mấy người xung quanh nhìn đủ rồi, đều quay đầu lại nói về mấy tiết mục.

Tiết mục biểu diễn đêm nay rất đa dạng, bởi vì không có giáo viên, nên cũng thú vị hơn mấy lần trước.

Đường Nhân lại đi đến lớp thực nghiệm, Tô Khả Tây chỉ có thể tịch mịch ngồi đợi.

Tiết mục diễn ra được hơn nửa tiếng, Tô Khả Tây xuống lầu.

Lớp 14 ở lầu 3, có thể nhìn thấy mấy bông tuyết lớn bên ngoài, mới bước ra đã cảm thấy trên mặt đóng băng.

Tô Khả Tây chụp một tấm hình gửi cho Lục Vũ.

Suy nghĩ cả gan một chút, cô mới nghĩ tới nhắn cái tin, "Tớ muốn hôn cậu."

Bởi vì lúc tuyết rơi năm ngoái, chính là nụ hôn đầu của bọn họ.

Nhắn xong mấy tin này, Tô Khả Tây thấy mặt mình nóng lén, ôm mặt xoay người lên lầu, trở về lớp.

Vu Xuân tò mò, "Tây tử, cậu mới đi đâu thế?"

Không thấy cô trả lời, cậu ta nhìn chăm chăm gương mặt thiếu nữ ở phía trước, phát tay, "Tây tử, cậu nghĩ gì đấy?"

Tô Khả Tây lấy lại tinh thần, đẩy tay cậu ta, "Cậu vừa nói gì?"

"Tớ hỏi cậu đi đâu."

"Đi vệ sinh." Cô không đổi sắc mà nói dối.

Vu Xuân cũng không nghi ngờ, đem ít đồ ăn vặt cho cô, "Đây là mua cho mọi người còn dư lại, tớ cũng không ăn mấy thứ này."

"Cảm ơn." Tô Khả Tây tiện tay cầm hộp thạch trái cây.

Vu Xuân với cô, còn có Đường Nhân học chung 3 năm sơ trung, lại chung cả 3 năm cao trung, không thể so sánh với mấy bạn học trong lớp được.

"Tây tử, tớ hỏi một vấn đề a." Vu Xuân thấp thỏm nhìn cô.

Tô Khả Tây cắn hạt dưa, "Hỏi đi."

Vu Xuân tìm từ ngữ một chút, "Cậu với Lục Vũ bây giờ là thế nào?"

"Chính là yêu đương nha." Tô Khả Tây ngẩng đầu trả lời, "Không có phức tạp như cậu nghĩ, không có chia tay nha."

Vu Xuân cũng không hỏi lại nữa.

Tô Khả Tây đột nhiên không có tâm tình ăn nữa.

Cô lấy điện thoại ra, vẫn không có tin nhắn mới, không biết đối phương có thấy không, đến nỗi vòng bạn bè của anh nhìn cũng không thực tế, đơn giản bởi vì anh căn bản không có phát vòng bạn bè.

Sau khi tiệc tối kết thúc, mọi người về kí túc xá.

Bởi vì thời gian của mỗi lớp không giống nhau, lớp 14 coi như là muộn nhất, chờ các cô dọn sạch phòng, tắt đèn đã là 10 giờ rưỡi.

Học sinh lớp khác đã sớm về kí túc xá, khu dạy học liền chỉ có 1,2 phòng còn sáng đèn.

Đến nỗi người như Đường Nhân cũng cùng Lục Trì quay về rồi.

Chỉ còn lại Tô Khả Tây, một mình về kí túc xá.

Tô Khả Tây đi trên đường, cũng có thể thấy vài người loe hoe.

Tuyết đã ngừng rơi, tạo nên một mặt băng mỏng. Lúc đi ngang qua nhà anh còn gặp phải thầy chủ nhiệm, lúc gặp cô còn muốn hỏi cái gì đó.

Tô Khả Tây liền lấy tốc độ vọt vàng chạy đi.

May là chủ nhiệm sau đó đi ra đường cũ.

Tô Khả Tây mang áo lông vũ, cúi đầu mà đi.

Bên cạnh bỗng nhiên có tiếng vật nặng rơi xuống, cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn thì cả người đã bị kéo lại.

Lập tức bị kéo vào chỗ tối.

Cô còn chưa nhìn rõ ràng, bị kéo nửa như vậy, áo lông vũ ma sát với thân cây vang lên tiếng chói tai.

Hương vị quen thuộc lại xâm nhập vào khứu giác của cô.

Ngay bức tường chính là rừng cây nhỏ.

Tô Khả Tây cũng lần đầu vào đây, khe hở của lá cây có ánh đèn chiếu vào, không đợi cô nhìn rõ, trên mặt lại bị áp xuống.

Trên môi nóng lên.

Lục Vũ cúi người hôn lấy cô.

Đầu lưỡi mềm mại chen vào, phảng phất dùng rất nhiều sức, đoạt lấy không khí trong miệng cô.

Tuyết chưa hoà tan trên ngọn cây rơi xuống, rớt ngay chóp mũi của hai người, nháy mắt lại chảy thành nước, vừa lạnh vừa ướt.

Đột ngột như vậy, Tô Khả Tây căn bản không phản ứng kịp, cơ hồ muốn thở không nổi.

Nhưng đôi tay giam cầm cô lại không có ý buông tha, ngược lại càng sử dụng lực hơn, áp cô vào trong lòng.

Thật lâu sau, Lục Vũ vuốt cằm của cô.

Môi Tô Khả Tây bị anh hôn đến sưng đỏ, giống như bọng trong nước vậy, lại chiếu sáng trong đêm.

Cô khó khăn nói, "Cậu....lại trèo tường."

Cô nhìn đến cây thang bắc ngang tường phía đối diện, hơn nữa cũng kì quái, rõ ràng có thể trèo qua, làm gì lại muốn mang cây thang lại.

Lục Vũ siết vành tai của cô, "Tớ nghe lời cậu."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cho Cậu Nụ Hôn Vị Anh Đào

-Tớ nghe lời cậu.

-Cậu nói muốn hôn, nên tớ đến.

Tô Khả Tây rơi vào hỗn loạn.

Lục Vũ vừa nói xong, chân cô muốn mềm nhũn.

Đại khái chính là cảm giác tim đập thành thịch, cảm xúc lâng lâng.

Có thể là tâm nhận nhạo của thiếu nữ chẳng.

Trong chốc lát, Tô Khả Tây mới phục hồi tinh thần lại.

Cô đẩy anh ra, "Cậu đến thì đến, sao lại hôn tớ?"

Lục Vũ nghe thấy mấy lời này, lông mày nhăn lại, "Chính cậu nói muốn hôn còn gì."

Anh nghĩ nghĩ, lên án nói: "Lần trước cũng như vậy."

Tuy chưa nói xong, nhưng Tô Khả Tây hiểu lời anh, đơn giản là lần trước trèo tường lại, nói cô viết tờ giấy cầu dẫn anh (*).

(*) Tờ giấy kèm với cái hộp đồng phục Tô Khả Tây trả lại Lục Vũ íiiii (chương 18)

Tô Khả Tây ậm ừ nói, "Tớ chỉ là nhất thời."

Lục Vũ lạnh mặt, "Nga,"

Lãnh đạm như vậy, Tô Khả Tây không hài lòng, véo mặt anh, "Ừ ừ ừ, tớ chính là muốn hôn cậu, mau lại đây để tớ hôn một cái xem."

Cô vươn lên muốn hôn, lại bị Lục Vũ tránh.

Tô Khả Tây đang muốn tỏ vẻ thương tâm, người trước mặt bỗng nhiên cúi đầu, cắn một ngụm trên môi cô, ẩm ướt mà mềm mềm.

Cô cười nói, "Làm bộ nữa."

Vừa rồi còn trốn tránh, cô hôn cũng không cần, bây giờ lại như vậy.

Lục Vũ liếm môi, nhớ tới đồ vừa mua, đôi mắt híp lại.

Anh móc trong túi ra, ý vào dáng người cao ưu thế liền nhét vào mũ áo Tô Khả Tây.

Động tác thật sự nhanh, Tô Khả Tây không thấy rõ.

"Gì vậy?" Cô duỗi tay muốn lấy, lại với không tới, hẳn là đồ đó quá nhỏ, căn bản rơi hẳn vào bên trong.

Lục Vũ nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, cũng không chịu lấy ra.

Tô Khả Tây dừng lại, bất đắc dĩ nói, "Cậu tặng tớ sao? Tớ về tớ xem."

Lục Vũ gật đầu, dứt khoát nói, "Cho cậu."

Tô Khả Tây kinh nghi (**) một chút, không chút kiêng kỵ nói, "Nghe nói phẩm vị của thằng nam chẳng ra gì, cậu mua cái gì thế?"

(**) kinh nghi: kinh ngạc, nghi hoặc.

Lục Vũ cười lạnh: "Ha hả."

Tô Khả Tây cười rộ lên, "Nói chơi thôi. Cậu đêm nay muốn ở đây sao?"

Nói xong, cô dừng lại một chút, ái muội chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Hay là chúng ta đi khách sạn...."

Lời còn chưa nói xong, Lục Vũ đã mở miệng, "Tớ phải đi."

Tô Khả cũng biết anh muốn ghé qua một chuyến, có thể thấy cũng rất vui vẻ, không cần lãng phí nhiều thời gian.

Cô ôm lấy anh.

Tô Khả Tây rất thích cảm giác ôm lấy anh.

Cả người đều trong lòng anh, cái cảm giác này giống như nữ chính trong phim Hàn vậy, đúng là muốn bay cả tim luôn.

Đặc biệt là người ôm còn đáng yêu vậy nữa.

Lục Vũ trước kia không ở Tam Trung, khi bị cô ôm thì sẽ như ông già mà lải nhải, ví như rụt rè linh tinh, còn bắt cô buông ra.

Hiện tại lại cái gì cũng không nói.

Thật lâu sau, Tô Khả Tây mới đỏ mặt đẩy anh ra, "Cậu đi đi, đã trễ thế này."

Lục Vũ không nói chuyện, xoay người đi.

"Lục Vũ."

Tô Khả Tây đột nhiên gọi anh.

Lục Vũ đã đi tới góc tường rồi lại xoay người nhìn cô.

Tô Khả Tây đi qua, túm chặt cổ áo của anh, đi lên hung hăng hôn một ngụm làm môi hai người có chút đau.

Cô ngọt ngào nói, "Tớ sẽ nhớ cậu lắm."

Lục Vũ hiển nhiên đối với mấy lời này rất hưởng thụ, khoé môi giơ lên, lại ra vẻ bình tĩnh gật đầu.

Anh rất nhanh xoay người trèo lên tường, Tô Khả Tây chỉ có thể ngửa đầu nhìn dáng người mạnh mẽ của anh, còn có đường cong hoàn mỹ của gương mặt.

Cô nghĩ nghĩ, lại giao hoạt nói, "Moah moah."

Vừa dứt lời, người trên tường đã không thấy tăm hơi.

Đột nhiên phía bên kia truyền đến tiếng động.

Thanh âm này.....Tô Khả Tây hô lên, "Cậu không phải bị té chứ?"

Hay là bị một câu kia của cô dọa rồi, ngã xuống như vậy dù da dày thịt béo cũng có chút đau.

"Cậu suy nghĩ nhiều rồi." Giọng nói của Lục Vũ rất bình đạm.

Tô Khả Tây gật đầu, "Vậy cậu chú ý an toàn, tớ về kí túc xá đây, ngủ ngon."

Cô nói là nói như vậy, nhưng vẫn đợi trong chốc lát, nghe bên kia không có động tĩnh gì lớn mới rời đi.

.....

Tường bên này, Lục Vũ nhăn mày vỗ tuyết cùng cát trên người.

Cũng may bên này không phải nền xi măng, may ra cũng mềm, chỉ có là do anh vừa rồi không có chuẩn bị tâm lí.

Tuyết không nhiều lắm, cát cũng không ướt lắm, nên không lưu lại dấu vết trên quần áo.

Tần Thăng ở một bên yên lặng nhìn chăm chăm.

Vừa rồi Vũ ca ngã xuống, cậu ta không biết bên kia nói gì, chỉ mở hồ cảm giác mấy chữ thôi.

Rốt cuộc là nói gì mà làm người trên tường ngã xuống như vậy, một chút cũng không tự giác có cây thang ở đó?

Tần Thăng rất tò mò.

"Vũ ca, bây giờ đi đâu?" Cậu ta hỏi.

Buổi tối này, nếu không phải cậu ta làm cu li dọn thang, thì cũng không chứng kiến được cảnh này.

Lúc lên lớp tự học tối nay, cậu ta vì đi vệ sinh, khi về thì thấy Vũ ca đang chơi WeChat.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng chấn động, Vũ ca liếc mắt nhìn giao diện WeChat, tiết tự học buổi tối cũng không đi, thế nào cũng đòi lại đây.

Tần Thăng lúc đầu tò mò muốn chết, tới nơi mới biết thì ra là Gia Thủy Tư Lập, lập tức hiểu vì sao anh kích động như vậy.

Bạn gái ở đây, sao không kích động cho được.

Không chỉ có trò tường, mà còn cường hôn nữa.

Đừng tưởng rằng cậu ta không nghe thấy gì.

Lục Vũ bình tĩnh rút cây thang về, "Ai về nhà nấy."

Tần Thăng có nhãn lực cầm lấy một góc, "Về về về, về rồi thì có thể nhắn tin nói chuyện phiếm với chị dâu."

Mới nói xong, cậu ta liền cảm thấy Lục Vũ nhìn chăm chăm mình một giây.

Tần Thăng sờ sờ cái mũi.

Cậu ta cũng chưa nói gì sai nha.

Gần nửa đêm, Lục Vũ trở về nhà, phát hiện có thêm một đôi giày da.

Tay đặt trên cửa của anh bất động, dời tầm mắt, lập tức đi vào phòng mình, một chút cũng không dừng lại/

"Lục Vũ."

Giọng nói của Khâu Hoa vang lên phía sau.

Lục Vũ xoay người, nhìn thấy mẹ của mình đứng bên kia, thần sắc rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng long lanh.

Rất rõ ràng, chính là đang cao hứng.

Khâu Hoa cong khoé miệng, giọng nói nhẹ nhàng, "Lục Vũ, con sẽ rất nhanh không chán ghét gia đình này nữa."

Lời nói đột nhiên như vậy, Lục Vũ nhìn qua.

Sau một lúc lâu, anh cau mày hỏi, "Mẹ cùng ông ta chia tay?"

Dây dưa lâu như vậy, ngay từ lúc anh còn chưa biết gì, hai người đã ở bên nhau, chưa từng tách nhau ra, bây giờ lại muốn chia tay?

Trước khi kết thúc học kì 2 của cao nhị, Lục Vũ vẫn luôn cho rằng mình có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cùng lắm là bố thường đi công tác, không hay ở nhà thôi.

Cha mẹ ân ái, gia đình hạnh phúc.

Mà sau cuối kì, anh hoàn toàn rõ ràng địa vị của mình.

Anh chỉ là đứa con riêng.

Từ đầu tới cuối, 18 năm cũng không nên tồn tại trên đời này.

Anh rất đau lòng bởi vì mẹ chưa kết hôn đã có con, bởi vì bị mọi người phê bình, bởi vì ông bà ngoại lại đoạn tuyệt quan hệ với mẹ con anh.

Nhưng để anh tiếp nhận cái gia đình như vậy, anh không làm được.

Đột nhiên nghe lời nói vậy.

Trong chớp mắt nhìn thấy sự vui vẻ của Lục Vũ.

Nụ cười của Khâu Hoa cứng lại.

Bà mím môi, đem sự tình đã nghĩ kĩ càng nói ra, "Lục Vũ....Bố con muốn ly hôn, sau đó chúng ta sẽ kết hôn."

Phòng khách đột nhiên an tĩnh lại.

Lục Vũ nhắm mắt.

Trong đầu toàn là câu nói kia.

Giọng nói của Khâu Hoa vẫn còn tiếp tục, "Mẹ vẫn cho rằng lúc này chính là kiên trì, Lục Vũ, ông ấy trước sau cũng là bố con, hơn nữa lúc trước bố mẹ cũng từng yêu nhau, không phải là mẹ chen chân vào."

Thân là bạn gái, mang thai là chuyện bình thường.

Người không bình thường chỉ có Vương Tư Diễm, bởi vì bà ta chuốc say Lục Dực Minh, bởi vì bà ta mang thai, sau đó mới thành công kết hôn với Lục Dực Minh.

Mà Khâu Hoa sau khi hai người kia kết hôn mới biết mình có thai.

Bà thậm chí còn có sớm hơn Vương Tư Diễm hai tháng.

Lục Vũ căn bản không muốn nghe, phản bác nói, "Mẹ còn chưa thấy rõ sao? Ông ta bây giờ kết hôn với người khác, đã là vợ chồng, lại còn cùng mẹ dâu dứa không rõ, mẹ vẫn còn thích được sao?"

Anh chính là không hiểu.

Sắc mặt của Khâu Hoa có chút khổ sở, bà há miệng thở dốc, nghĩ muốn thuyết phục anh, lại phát hiện chính mình không nói được gì.

Bà đã đợi 18 năm.

Rốt cuộc sắp thành công, bà có thể quang minh chính đại trở thành vợ của Lục Dực Minh, nói bà lúc này rời đi?

Khâu Hoa không cam lòng.

Có thể thanh âm nói chuyện của hai người không nhỏ, người trong phòng bị đánh thức, mở cửa đi ra.

Sắc mặt Lục Vũ không tốt, xoay người đi về hướng bên kia.

Lục Dực Minh mặc cùng kiểu dáng áo ngủ giống Khâu Hoa, lạnh mặt nhìn Lục Vũ không nói lời nào, hỏi bà, "Nó lại phát điên cái gì?"

Khâu Hoa lắc đầu, che dấu nói, "Chắc thằng bé học tập mệt mỏi."

Lục Dực Minh cười lạnh.

Con ông chẳng lẽ ông còn không rõ?

18 năm nay, vẫn luôn cho rằng ông và Khâu Hoa là vợ chồng, rốt cuộc biết được chân tướng thì không tiếp thu được, trở thành phản nghịch như vậy.

Đánh nhau, hút thuốc, uống rượu, cái gì cũng đều làm, là muốn khiến bọn họ chú ý?

Khâu Hoa thấy ông muốn phát hoả, vội vàng nói chuyện khác để dời đi chú ý, đẩy ông ấy vào phòng.

Lục Vũ đóng cửa lại, chặn hết lại mấy âm thanh bên ngoài.

Anh ở trên mặt đất ngay mép giường, không có bật đèn, xung quanh đen như mực, trong lòng lại lạnh thấu xương.

Chỉ có điện thoại bỗng nhiên sáng lên, kèm theo vài tiếng rung, phát ra tia sáng.

.....

Tô Khả Tây trở về kí túc xá, ngoài ý muốn phát hiện Đường Nhân còn chưa về.

Chờ tới chờ lui, rốt cuộc nhớ ra một việc.

Cô cởi áo lông vũ, từ trong mũ lấy ra một vật nhỏ, nhìn hồi lâu, mới phát hiện là son môi.

Không nói đến nhãn hiệu, nhưng xem ra Lục Vũ có khẩu vị rõ ràng.

Vị anh đào.

Tô Khả Tây mở ra thử, hương vị còn rất thanh.

Xem ra Lục Vũ thật sự thích vị anh đào, còn tự mua cho cô.

Tô Khả Tây thử một chút, mặc áo lông vũ vào, lại không nghĩ rằng bên trong có một thứ rơi xuống trên đất.

Thân hình trụ lặn tới lặn lui, ngừng ở bên chân.

Cô khom lưng nhặt lên, nhìn thấy nó đột nhiên cười thành tiếng.

Cái này là một cây không đủ, nên phải mua 2 cây sao. sao không dứt khoát đóng gói chính mình đưa qua luôn đi?

Tô Khả Tây lấy điện thoại ra, soi gương thoa son lên, nhìn chính mình một lát, rồi bĩu môi ra, chụp một tấm gửi cho Lục Vũ.

Sau đó gửi cái tin nhắn, "Cho cậu nụ hôn vị anh đào."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tớ Muốn Chia Tay Với Cậu Ấy

Ngón tay của Lục Vũ dừng bên miệng.

Anh tùy ý trả lời mấy chữ, "Có thể đừng nói mấy câu thô bỉ đó được không?"

Tô Khả Tây nằm trên giường cười, trả lời, "Không thể, tớ muốn nói, cậu nghe còn không vui sao."

Bên kia lại không có trả lời.

Tô Khả Tây lười nhản lại, mở son môi ra.

Son môi không phải vị anh đào, cô nhìn xuống, là nhãn hiệu nổi tiếng trên mạng. (*)

(*) Lục Vũ mua hai cây, một cái vị anh đào, còn một cái không phải
~~~

Cái màu son này cô thấy trên Weibo không ít, mặc dù cũng thích, nhưng vẫn không có mua, lúc sau lại quên mất.

Không nghĩ tới Lục Vũ lại mua màu này, không phải lên mạng kiểm
chứ?

Tô Khả Tây nghĩ nghĩ, nhản tin cho anh, "Cậu mua bao nhiêu tiền
thế?"

Cái son môi không quá rẻ, nhưng cũng còn tốt, cũng không tính quá mắc, cô cũng có tìm hiểu qua, ở cửa hàng chuyên bán thì mắc hơn một chút, cũng không hơn bao nhiêu.

Lục Vũ nhìn chăm chăm tin nhắn này hồi lâu.

Cuối cùng vẫn viết mấy con số vào, tùy tay gửi đi.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Khâu Hoa đẩy cửa vào, "Lục Vũ, con ăn tối chưa? Mẹ có làm đồ ăn, con có muốn ăn không."

Lục Vũ khoanh chân lại, ngồi dưới đất, bộ dáng cà lơ phất phơ,

Anh cũng không ngẩng đầu lên, "Ăn rồi."

Khâu Hoa không có đi, mà đóng cửa phòng lại, ngồi xồm trước mặt anh, nói nhẹ nhàng, "Lục Vũ, mẹ biết con oán mẹ, nhưng mẹ hy vọng con có thể tha thứ."

Trong giọng nói của bà còn mang theo tiếng ghen ngào.

Khâu Hoa thật sự không nghĩ mình và con trai sẽ thành như vậy, lại không cách nào can thiệp vào quyết định của anh.

Lần trước trở về quê, lần đầu anh nhìn thấy ông bà ngoại, cảm xúc của Lục Vũ rất bình thường, bà vẫn luôn cho rằng khúc mắc đã được gỡ, nhưng ai biết trên đường trở về liền có chuyện.

Căn bản cái gì cũng không được.

Lục Vũ đối diện với bà, cảm xúc trong đôi mắt khó lường.

Khâu Hoa xem không hiểu vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy càng hoang mang rối loạn trong lòng, bà mím môi, đứng lên rời khỏi phòng.

Ngay cả nói gì cũng không mở miệng được, bước chân có chút hoảng loạn.

Căn phòng trở nên tối tăm lần nữa.

Tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng xa, dần dần biến mất.

Thật lâu sau, Lục Vũ giơ năm ngón tay, để ở trên mặt, khe hở ngón tay lộ ra gương mặt tinh xảo, hầu kết lên xuống.

Không có đèn phòng, chỉ có ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh đèn lim dim làm căn phòng lạnh lẽo.

Điện thoại rung lên.

Lục Vũ mở điện thoại ra, liền nhảy ra một hàng dấu chấm than, cơ hồ làm mù con mắt anh.

- "!!!!!!!!!!!!!"

- "Đồ ngốc, cậu mua mắc hơn tận 50 tệ."

- "Cậu làm sao mà ngốc thế hả?"

Hơn 50 tệ là mắc sao.

Lục Vũ nhìn chằm chằm mấy chữ này, há miệng thở dốc, nửa ngày cũng chưa nói được cái gì, đôi mắt mở lớn, có chút sửng sờ.

.....

Tô Khả Tây nhìn chằm chằm mấy chữ trong điện thoại.

Cô khó tin, Lục Vũ mua cây son môi với giá như vậy, rốt cuộc ngốc như thế nào chứ.

Vừa lên mạng là có thể tra được giá, còn mắc hơn cửa hàng 50 tệ, đúng là ngốc mà.

Cô che mặt.

Sao lại có bạn trai như vậy chứ, nếu về sau anh mà còn mua cho cô, vậy người bán chắc cao hứng muốn chết.

Tô Khả Tây thở dài, cầm lấy son môi nhìn kĩ.

"Ai, như thế nào mà ngốc vậy." Cô có chút may mắn, may là son môi không có vấn đề gì, nếu không thì tiêu rồi.

Điện thoại bên cạnh rung lên, mở ra thì chỉ thấy có mấy chữ.

-"Có tiền."

Tô Khả Tây: "....."

Cô có bạn trai có tiền, có phải nên vui vẻ hay không.

***

Lễ Giáng Sinh qua đi lại đến Tết Nguyên Đán.

Không lâu sau đó lại đến thi cuối kì, sau đó lại đến kì nghỉ đông mà mọi người mong chờ.

Thời gian của trường tư có vẻ tùy ý hơn trường công, lúc Tô Khả Tây mang theo bài thi từ trường học đi, thì Nhất Trung, Nhị Trung, Tam Trung vẫn còn đang học.

Cô xuống xe ở Tam Trung, quen cửa quen ngõ mà lên lầu.

Mới đến cửa lớp 1, thầy Toán trên bục giảng đột nhiên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng kéo dài nói, "Vị bạn học bên ngoài nhìn rất quen mắt nha."

Ông ấy nói xong, cả học sinh trong lớp đều nhìn ra ngoài xem.

Tô Khả Tây còn chưa kịp phản ứng, đã đối diện với mấy chục con mắt nhìn chăm chăm.

Cô mỉm cười, phất phất tay.

Lục Vũ "a" một tiếng.

Ánh mắt của mọi người lại dời lên người anh.

Lục Vũ ung dung thong thả mà nói, "Đúng vậy, bạn gái của em, lần trước thầy có gặp qua rồi."

Với câu trả lời đó của anh, thầy Toán cũng không biết nói gì hơn nữa.

Chắc là do phản ứng của Tô Khả Tây làm ông ấy ngại hóng. Đợi nửa ngày, mới tiếp tục bình thường giảng bài.

Tần Thăng thiếu chút nữa muốn đập bàn, "Ha ha ha ha, chị dâu thiệt bình tĩnh, cái nụ cười này đúng là, thầy Toán chắc đã tức nổ phổi rồi haha ."

Vũ ca cũng thật là, lại còn làm thêm một lần nữa, thầy Toán lại tiếp tục bị chọc tức thêm lần nữa.

Tần Thăng nhân lúc thầy giáo viết bảng, quay đầu nói: "Vũ ca, thầy Toán chắc nhớ kĩ cậu rồi."

Lục Vũ xoay cây bút, chậm rì nói, "Ông ấy đã nhớ kĩ lâu rồi."

Tiết này là giảng giải bài thi. rốt cuộc chiều mai là được nghỉ đông, là ngày học cuối cùng.

Một tiết này, thầy Toán gọi tên Lục Vũ hơi bị nhiều, hiển nhiên là cố ý.

"Sợ là cũng chưa nghĩ tới." Lâm Viễn Sinh ghen cười.

Ai biết thầy Toán giỏi nhất khối lại như vậy, đúng là nhàn quá không có gì làm.

Khăng định là không cam lòng bị Lục Vũ chặn họng lần trước, hôm nay mới đến trả thù, thầy Toán đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Kết quả ai mà biết Lục Vũ lại trả lời như vậy.

Tô Khả Tây cũng nghe những lời này.

Cô nhin cười, đối mặt với mấy ánh mắt đánh giá và không vui của mấy học sinh không quen biết trong lớp, loại nào cũng có.

Mấy lời này nghe thật sướng tai.

Tô Khả Tây liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại nhìn về phía cuối lớp.

Lục Vũ nghiêng đầu chống cằm nhìn cô, Tô Khả Tây chớp mắt nhìn cô, nhắn tin cho anh, "Tiểu ca ca vừa rồi thật soái nha."

Sau đó, cô suy nghĩ rồi nhắn thêm một tin, "Động tác vừa rồi của tớ có phù hợp với thân phận lão đại của cậu không?"

Lục Vũ cúi đầu, lấy điện thoại ra.

Nhìn thấy câu đặc ý đó, chỉ trả lời hai chữ.

Tô Khả Tây thấy anh cúi đầu gõ chữ, lại rất nhanh có tin nhắn mới, không khỏi tò mò nhìn điện thoại của mình.

Rất nhanh liền thấy được hai chữ kia.

-"Ừ, có."

Hai chữ đó thôi làm mặt Tô Khả Tây đỏ bừng, vội vàng trả lời anh, "Cảm ơn lão đại khẳng định, tớ sẽ tiếp tục nỗ lực."

Tô Khả Tây nhìn theo cả đồng biểu tượng cảm xúc.

Biểu tượng cảm xúc chơi loạt nhạc cụ, rất buồn cười, đủ loại kiểu dáng, biểu tình đang chơi đàn nhị, kèn xô na, và mấy nhạc cụ khác, nhìn rất dễ thương (**)

Bởi vì sợ thầy giáo phát hiện, nên Tô Khả Tây cũng không muốn đứng ở hành lang.

Cô nhắn xong liền đi xuống lầu.

Hiện tại mới hơn 4 giờ, trời bên ngoài còn sáng, trên sân thể dục có rất nhiều người.

Trốn học với Tam Trung là như cơm bữa, rá nhiều người trốn học còn ở sân trường chơi, căn bản không bận tâm về giáo viên.

Tô Khả Tây theo thường lệ ngồi ở sân thể dục xem mọi người chơi bóng, nghịch điện thoại.

Cô không nghĩ quấy rầy Lục Vũ học, học tập quan trọng, thành tích quan trọng nhất, tốt nhất cô có thể đấu cùng một trường tốt với anh.

Lúc chuông tan học vang lên đã là hơn 20 phút sau, Tô Khả Tây đứng lên vỗ vỗ quần áo, đi về phía khu dạy học.

Cuối cùng bị đám người chặn ở lầu bên kia.

Bây giờ tan học, chỉ là đều là người đến chứ không đi, bởi vì có nam sinh đứng dưới lầu, cầm loa muốn tỏ tình.

Trong tay cậu ta còn cầm một bó hoa hồng to.

Tô Khả Tây vừa lúc đi qua, đứng cách đó không xa nhìn, liền nghe thấy nam sinh kia lấy mười phần dũng khí mà gọi tên Trang Nguyệt.

Thì ra là muốn tỏ tình với Trang Nguyệt.

Cô không thích Trang Nguyệt, mặc kệ là vẻ ngoài, hay vẫn là do ngữ khí lúc trước cô ta nói, cả người đều cảm thấy khó chịu.

Có thể do tính cách không hợp.

Nam sinh mở loa lên, thanh âm lập tức phóng đại rất nhiều, ".....Tớ thích cậu lâu rồi, hôm nay là ngày cuối của học kì, cho nên tớ đến đây....."

Đám người lập tức ồn ào.

Lúc Tô Khả Tây chuẩn bị rời đi, Trang Nguyệt rút cuộc từ cầu thang bên kia đi xuống.

Trên mặt vẫn treo nụ cười thường thấy kia, liếc nhìn đám người vây quanh, lúc này mới nhẹ nhàng nói, "Ngại quá."

Biểu hiện uế oải của nam sinh thật rõ ràng.

Trang Nguyệt bỗng nhiên thấy Tô Khả Tây trong đám người, nhìn chăm chăm, cuối cùng dời tầm mắt, "Thật xin lỗi, tớ không thể tiếp thu tâm ý của cậu, tớ có người mình thích rồi."

Nam sinh đó từ trường khác, không rõ việc ở Tam Trung lăm, nghe thấy câu này liền thuận miệng hỏi, "Là ai?"

Mấy bạn học bên cạnh động tác nhất trí nhìn phòng học trên lầu nào đó.

Trang Nguyệt không nói, dời đề tài, "Ngại quá, tớ hiện tại phải về nhà, cậu nhất định sẽ tìm được người khác thích hợp hơn."

Có người phát hiện Tô Khả Tây sau đám người, đều nhìn chăm chăm cô.

Không rõ là vui sướng khi có người gặp họa, hay là do muốn xem náo nhiệt, nhưng mấy ánh mắt này làm Tô Khả Tây thật chán ghét.

Cô nhìn về phía Trang Nguyệt, trước khi cô ta xuống cầu thang có nhìn thoáng qua cô, cái liếc mắt ẩn chứa ý nghĩa quá rõ ràng.

Tô Khả Tây cười lạnh.

Đúng là không biết xấu hổ.

Chính chủ đi rồi, người vây xem cũng dần đi, nam sinh cầm hoa hồng cũng đi luôn, còn đem loa và hoa hồng đặt trên lan can.

Có thể ghét bỏ bó hoa đó nặng quá.

"Chị dâu, Vũ ca ở trên lầu này."

Giọng nói của Tần Thăng truyền đến từ phía sau.

Tâm tình của Tô Khả Tây không tốt, thuận miệng trả lời, "Không đi, cậu nói với cậu ấy, tớ muốn chia tay với cậu ấy, lớn lên đẹp trai thì có lợi ích gì."

Tuy rằng không phải anh sai, nhưng mà cô tức giận nha.

Nói xong, Tô Khả Tây lập tức rời đi, để lại Tần Thăng cùng người qua đường bên cạnh mắt to trừng mắt nhỏ, căn bản không rõ ràng tình huống lắm.

Chờ Tần Thăng hiểu được, thì thềm kêu không ổn.

Trang Nguyệt này không phải lại rước thêm phiền toái cho người khác sao/

Đều là do Vũ ca quá ưu tú, nếu cậu ta là Tô Khả Tây, lòng không bị ngăn cách mới là lạ.

Tần Thăng bay nhanh lên lầu, không thấy Lục Vũ ở đâu, lại chạy xuống lầu tìm Tô Khả Tây, cuối cùng vẫn không thu hoạch gì mà dừng ở cửa cầu thang lầu 1.

Nhìn mãi mới thấy Lục Vũ từ sau đi tới.

Mãi đến khi đi đến, sắc mặt Lục Vũ không đẹp, "Cô ấy đâu?"

Nói tới tìm anh, kết quả chỉ lộ mặt cái đã chạy không thấy người.

Tần Thăng liếc mắt nhìn anh một cái, cẩn thận thuật lại lời nói của Tô Khả Tây cho anh nghe, "Chị dâu sinh khí, muốn chia tay với cậu."

Lục Vũ hỏi, "Nghe ai nói?"

Tần Thăng nói, "Là chính cậu ấy nói....Cậu ấy mới vừa ở đây nói."

Nói trước mặt cậu ta, cậu ta còn nghe rõ ràng, tuyệt đối không sai lầm, nếu sai lầm cậu ta liền tự vẫn tạ tội.

Nói xong cậu ta liền cong đít chạy.

Loại làm cu li như cậu ta, có cảm giác tiếp theo nhất định sẽ bị đánh.

Lục Vũ cười lạnh.

Bây giờ mới tan học chưa lâu, sân trường cũng còn nhiều người đến người đi, chỉ duy nhất không có cô.

Anh khó thở, giơ chân đá vào lan can, "Ông đây còn chưa nói chia tay."

Tần Thăng cách đó không xa dừng lại.

Mấy chữ như vậy, cứ quanh quẩn trong sân trường.

Cậu ta xoa lỗ tai, xoay người kêu, "Vũ ca, bên kia có cái loa, cậu muốn dùng không."

(**) Biểu tượng cảm xúc Tô Khả Tây gửi cho Lục Vũ

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 41A: Tố Chưa Nói Chia Tay

CHƯƠNG 41A được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/01/moi-anh-dao-chuong-41a/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 41B

CHƯƠNG 41B được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/04/moi-anh-dao-chuong-42/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vũ Ca Có Người Khác Bên Ngoài

"Vũ ca, tớ nói thật đấy." Tần Thăng uốn cong lưỡi nói.

Cậu ta gặp qua không phải chỉ 1,2 lần, mà rất nhiều lần đều nói đi tắm, sau đó cả tỉ năm sau mới trả lời lại.

Tần Thăng có bị đánh chết cũng không tin nữ sinh nói đi tắm rửa.

"Không chỉ có cái này thôi đâu, còn bảo đi ngủ một chút nữa...." Cậu ta nói lấp một chút, "Ngủ ngủ ngủ....cũng là lâu sau mới chịu đi ngủ."

".....Sau đó không nói chuyện với cậu nữa."

Lục Vũ nhìn điện thoại.

Giao diện WeChat vẫn là câu anh vừa hỏi, không ai trả lời.

Hiện tại cũng hơn 2 phút rồi, chỉ có thể nhìn nó lè loi nằm ở đó, chẳng lẽ Tô Khả Tây thật sự lấy cớ?

Anh mím môi, không nói chuyện.

Tần Thăng vẫn còn bên cạnh to mồm, sau đó lại vặn người đứng thẳng.

Hai người bọn họ vẫn còn trên đường.

Tần Thăng thật uống nhiều, bia cũng có thể làm say lòng người, hơn nữa tiểu học muội còn đồng ý kết giao với cậu ta, nên vô cùng vui vẻ.

Tiểu học muội vẫn thường hay cùng cậu ta thả thính, nhưng tất cả cũng chỉ là ái muội thôi.

Hiện tại lúc cậu ta gần tốt nghiệp, mới đồng ý ở bên nhau, đúng là quà tốt nghiệp tốt nhất.

"Vũ Vũ ca."

Tần Thăng cao hứng gọi, lời nói lại bị đánh gãy, bởi vì lúc này điện thoại trong tay Lục Vũ phát ra tiếng, là tiếng chuông quen thuộc của WeChat.

Lục Vũ cúi đầu nhìn, là một tin nhắn thoại.

Anh liếc nhìn Tần Thăng đang trong men say, "Có tai nghe không?"

Tần Thăng ngừng vài giây, rốt cuộc mới phản ứng là Lục Vũ hỏi cái gì, sau đó lắc đầu nói, "Không không có."

Không có tai nghe, lại không muốn đợi nữa.

Lục Vũ chỉ có thể dán điện thoại vào tai mà nghe.

Ai biết anh vốn dĩ bật âm lượng cao nhất, âm thanh nói rất lớn: "Thân ái, tớ chỉ tắm bằng vòi sen...."

Tắm vòi sen....

Hai người bọn họ đang trên đường cái yên tĩnh, chỉ có vài người tản bộ trên đường, ánh mắt quí dị nhìn Lục Vũ.

Câu vừa rồi đúng là.....

Tần Thăng nháy mắt xoay đầu, thanh tỉnh một chút: "Vũ ca Vũ ca, cậu thể nhưng sau lưng chị dâu dám tìm nữ sinh khác."

Cậu ta căn bản không nhận ra giọng này của ai.

Tắm vòi sen!

Còn gọi thân ái!!

Lục Vũ căn bản không thèm để ý cậu ta.

Anh nghĩ nếu lần sau Tần Thăng mà uống rượu nữa thì cứ dứt khoát đánh gãy chân cậu ta.

Câu trả lời của Tô Khả Tây không nằm trong dự kiến của anh, trong lúc nhất thời không biết trả lời làm sao, nhìn chăm chăm tin nhắn thoại mà xuất thần.

Tần Thăng lão đảo lắc lư móc điện thoại ra, nhắn tin cho Tô Khả Tây, "Không xong, Vũ ca có người khác bên ngoài rồi."

"!!!!Có người khác rồi."

Cậu ta nhắn mấy tin liên tiếp, tất cả đều là dấu chấm than.

Tô Khả Tây đang chờ Lục Vũ trả lời, nhìn thấy tin nhắn mới, tuy có chút không tin, nhưng vẫn tò mò, "Là ai?"

Tần Thăng vội vàng đem những gì mình mới nghe được kể ra, thao thao bất tuyệt, gõ kín mít cả khung chat, vẫn chuyên tâm gõ chữ mãi vẫn chưa gửi đi.

Tô Khả Tây không chờ được, liền nhắn cho Lục Vũ, "Cậu dám có bên ngoài có người khác?"

Cô ma xui quỷ khiến lại bổ sung một câu, "Cậu có còn yêu tớ không?"

Nhắn xong mấy tin này, Tô Khả Tây liền cảm thấy thật ngốc.

Cái này sao giống kịch bản mấy quyển ngôn tình cấu huyết mà cô xem qua, cô còn có thể nói ra câu đó nữa, vội vàng xoá tin đó đi.

Lục Vũ còn chưa biết trả lời thế nào, liền nhìn thấy tin nhắn mới đến, không rõ nguyên do, liền nhắn "?".

Tần Thăng gõ xong tin nhắn, gửi qua, lại bổ sung, "Tớ vừa rồi còn nghe nữ sinh đó bảo đi tắm vòi sen nha, nhất định là đang đợi Vũ ca."

Tô Khả Tây: "....."

Nhìn đến đáp án này, cô đúng là, cảm thấy khó có thể dùng từ nào để diễn tả, chỉ muốn đập Tần Thăng một trận.

Đúng là trò đùa mà.

Lục Vũ trực tiếp cầm điện thoại của Tần Thăng đang trong cơn mê nhìn.

Tần Thăng oa oa kêu toa: "Vũ ca Vũ ca, cậu làm gì thế!"

Quả nhiên, Lục Vũ nhìn vào lịch sử trò chuyện.

Anh nhìn Tần Thăng cười lạnh, làm cho Tần Thăng đang trong cơn hỗn độn sợ tới mức run lên, ôm lấy chính mình, đứng một bên nói thầm.

Ngón tay của Lục Vũ gõ gõ, "Cậu nghĩ nhiều rồi."

Trên đường chỉ có anh với Tần Thăng, đèn đường chiếu xuống hai người.

Tô Khả Tây như một trò đùa, nghĩ một chút, rốt cuộc trả lời, "Vậy cậu chỉ có mình tớ sao?"

Đối diện bỗng nhiên an tĩnh lại.

Lúc cô đang thấp thỏm cho rằng sẽ không có câu trả lời, điện thoại đột nhiên rung lên.

"Ừ."

***

Năm mới đến rất nhanh.

Ở nhà Tô Khả Tây chỉ có ba người, nhưng rất ấm áp, vui vẻ hoà thuận/

Dì giúp việc hai ngày trước xin về quê ăn tết, nên lần này đều do Tô Kiến Minh nấu, Dương Kỳ chỉ đứng bên cạnh phụ giúp.

Còn Tô Khả Tây, chỉ cần hưởng thụ thôi.

Tuy rằng ở đây là khu cao cấp, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng pháo không dứt.

Tô Khả Tây vừa nghe, vừa nói chuyện phiếm với Đường Nhân.

Mãi cho đến 9 giờ, Đường Nhân đột nhiên nói, "Tớ chuẩn bị đến quảng trường đón giao thừa với Lục Trì."

Tô Khả Tây lập tức tỉnh táo, vội vàng hỏi, "Là ai chủ động hẹn?"

Qua một học kì, quan hệ của Lục Trì và Đường Nhân phát triển rất nhanh,.

Cô là người đứng xem nên rất rõ ràng.

Lúc đầu, cô cảm thấy Lục Trì là học bá lạnh lùng, không để ý đến chuyện bên ngoài, nhất định không có tâm tư gì với Đường Nhân.

Nhưng không nghĩ tới, mấy động tác sau đó đúng là làm cô tự vả mặt mà.

Mặc kệ là ngày thường mua đồ ăn vặt cho Đường Nhân, hay nhìn Đường Nhân là đỏ mặt, lại còn cực kì bảo hộ Đường Nhân, còn mấy cái cô không biết nữa.

Tô Khả Tây cảm thái hai câu.

Lục Trì và Lục Vũ là hai anh em mà tính cách thật sự khác biệt qua slows.

Muốn nói giống, cũng là Lục Vũ lúc trước giống Lục Trì.

Lục Vũ lúc chưa chuyển trường trong mắt chỉ có học tập, còn ít nói, hơn nữa đối với nữ sinh đều không để bụng, không nói nhiều mấy câu.

Cũng sẽ đỏ tai.

Mà Lục Vũ bây giờ, nói không giống lúc trước cũng không quá, nói giống cũng có chút tuyệt đối.

Tô Khả Tây nghĩ, hai người kia bên nhau cũng không khác biệt tính cách lắm, nháy mắt đem Lục Trì đá ra khỏi đầu.

Cô nhanh chóng nhắn cho Đường Nhân để hỏi cô ấy.

Nhưng Đường Nhân căn bản không trả lời.

Tô Khả Tây cũng đoán được, thờ dài.

Cô mở khung chat với Lục Vũ ra, nhắn cho anh một tin, "Đêm nay có muốn cùng nhau đón giao thừa không."

Bên kia vẫn không có tin tức gì.

Quảng trường bên ngoài trường, cũng khá lớn, bây giờ càng ngày càng nhiều người muốn đón giao thừa, không chỉ là người trẻ, còn có người

trung niên, người già và trẻ nhỏ.

Năm trước Tô Khả Tây cũng cùng bố mẹ đi.

"Tây Tây, ăn cơm." Giọng nói của Dương Kỳ vọng từ trong bếp ra.

Tô Khả Tây vội vàng buông điện thoại, lưu luyến nhìn màn hình, vẫn không có tin nhắn mới như cũ.

Thức ăn trên bàn không nhiều lắm, nhưng rất phong phú, đều là món cô và mẹ thích ăn.

Tô Kiến Minh cầm một chai rượu vang đỏ, "Lúc trước là ăn tết với ông bà nội, năm thứ hai cùng ông bà ngoại, bây giờ chỉ có ba người nhà trong ta."

"Cho nên lần này phải tận hưởng." Tô Khả Tây nói.

Trên bàn ăn của Tô gia không có nhiều yêu cầu.

Một bữa cơm tất niên trôi qua rất thư thái, thức ăn trên bàn được giải quyết hơn phân nửa, bên tai vẫn còn tiếng pháo liên thanh, còn có âm thanh ca nhạc của chương trình đón năm mới trên TV.

Tuy rằng chương trình đón xuân làm cô cảm giác nhàm chán, nhưng cơ bản cũng cảm thấy có vài hương vị năm mới.

Ăn cơm tất niên xong đã là hơn 10 giờ.

Tô Khả Tây ngồi trên sô-pha xem ca nhạc cùng hai người, sau đó mới dọn dẹp chén đĩa.

Điện thoại bị cô bỏ quên ở một góc.

Mãi cho đến khi cô về phòng, rốt cuộc mới nhớ tới điện thoại vẫn còn ở phòng khách.

Tô Khả Tây vội vàng chạy xuống lầu, mở khoá màn hình vẫn như cũ là màn hình khung chat trống rỗng.

Cô vào vòng bạn bè của Lục Vũ, trên trong cũng chỉ có 1,2 người; vòng bạn bè thật lâu trước kia, cũng chỉ có đơn giản mấy chữ.

Có lẽ đêm nay có việc?

Tô Khả Tây an ủi chính mình, sau đó cầm quần áo đi tắm.

Cả người ngâm nước đỏ au, ra khỏi phòng tắm vẫn còn bốc hơi, tóc cũng ướt nhẹ, nhỏ nước trên sàn nhà.

Cửa sổ bên kia truyền tới động tĩnh.

Tô Khả Tây chuẩn bị bật máy sấy thì dừng lại, cẩn thận nhìn chăm chăm, với cây kéo trên bàn mà cầm.

Hiện tại đã khuya, bên ngoài đen như mực, cô cũng không nhìn được là người hay là gì, nhưng trực giác nói cho cô biết không phải giả.

Hơn nữa quan trọng nhất là, cô không nhớ mình đã khoá cửa sổ lại hay chưa.

Cô cởi dép ra, đi chân trần nhẹ nhàng.

Rèm cửa sổ là dạng kéo

Tô Khả Tây hít sâu một hơi, một tay kéo rèm cửa sổ, một tay khác nhắm tới cửa sổ.

Trên cửa sổ là một khuôn mặt.

Lục Vũ dùng ngón tay gõ gõ cửa.

Tiếng gõ thanh thúy đánh thức Tô Khả Tây đang khiếp sợ, cô mở cửa sổ, hỏi: "Nửa đêm trể như vậy, sao cậu lên được lầu hai? Bảo vệ tiểu khu không bắt cậu à?"

Bảo an tiểu khu này đúng là có thể.

Lục Vũ dễ như trở bàn tay đi vào phòng.

Anh mặc quần áo không dày, hơn nữa bởi vì Tô Khả Tây sợ tắm xong lạnh nên mở sưởi trong phòng, cũng không lạnh lắm.

"Tớ có thể của cậu." Lục Vũ nói.

Tô Khả Tây lúc này mới nhớ hình như lúc trước mình có ném thẻ nhà cho anh, cũng quên lấy về, cái này cô căn bản không nhớ tới.

Ánh mắt của Lục Vũ đặt trên tay cô, xoay người đóng cửa sổ.

Tô Khả Tây buông kéo, cười nhạt, "Tớ sợ là kẻ bắt cóc."

Dù sao khu cao cấp cũng có phát sinh án mạng, cô còn là nữ sinh, cũng phải biết được mấy chiêu công phu mèo cào, đánh nam sinh trong trường thì tạm được, đụng phải nam nhân cường tráng khí lực tất nhiên không có biện pháp.

Lục Vũ quay mặt đi, liền nhìn đến bộ quần áo cô mặc.

Áo ngủ hơi mỏng, còn có thể nhìn thấy màu nội y bên trong, đúng lúc che lại bộ phận nhạy cảm.

Hồng nhạt, còn có hình dâu tây.

Lục Vũ dời mắt, mắt tự nhiên nói, "Sao cậu mặc đồ ngủ mùa hè."

Tô Khả Tây cúi đầu nhìn.

Cô vẫn mặc áo ngủ mang về từ trường, lúc này mới chú ý tới, chạy nhanh lấy áo lông trên giường mặc vào.

Cả khuôn mặt đỏ lên.

"Cậu nhìn cái gì." Tô Khả Tây hét lên, "Không thể nhìn hướng khác sao?"

Lục Vũ dừng một chút, thế nhưng vừa nghe, theo bản năng trả lời, "Tớ cái gì cũng không thấy."

"Ha hả."

Tô Khả Tây mới là không tin.

Cô sửa sang lại quần áo, lúc này mới ngồi ở mép giường hỏi: "Tớ nhắn tin sao cậu không trả lời, sao lại trèo cửa sổ nữa."

Đây là lâu hai đấy.

Tô Khả Tây đến bên cửa sổ, mở ra nhìn xuống thì thấy cái thang bắc bên kia, nhờ ánh đèn chỉ có thể nhìn thấy nửa phần trên.

Nhìn thế nào cũng giống cái thang lần trước trèo tường.

Tô Khả Tây hồ nghi quay đầu nhìn lại thấy Lục Vũ cứ nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen nhánh làm cô không thấy rõ cảm xúc.

Cô hỏi, "Nhìn tớ như vậy làm gì?"

Ánh đèn màu vang chiếu lên gương mặt cô càng điểm ra vẻ trong trẻo, tinh tế, còn có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt.

Đôi môi mềm mại phớt hồng, khép mở lộ ra hàm răng trắng, thẳng đều lúc ẩn lúc hiện.

Lục Vũ nhìn chăm chăm.

Anh nói: "Muốn hôn cậu."

Tô Khả Tây đỏ mặt, "Không cho."

Sau một lúc lâu, Lục Vũ mới "nga" một tiếng.

Tô Khả Tây còn muốn nói gì, lại nghe anh nói: "Tớ đây nhịn chút vậy."

Cái thang huyền thoại, làm cameo xuyên suốt cả truyện =))))))

Chương này tớ bị mất raw, nên chỉ edit hơi lộn xộn chút, mọi người thông cảm nha hic hic

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tứ Nhị Không Được

Câu nói này nghe như bình thường nhưng Tô Khả Tây lại nghe ra được một tia uỷ khuất.

Cô nhéo mặt mình, "Vậy cậu nhị đi."

Lục Vũ cực kì không hài lòng câu trả lời có lệ của cô, nhưng vẫn không nói gì, chỉ là sắc mặt không đẹp lắm.

Tô Khả Tây cũng không chú ý tới, tiếp tục hỏi, "Cậu không phải đến đây chỉ để nói câu này chứ?"

Buổi tối muộn thế này, lại bắc cây thang trèo lên lầu hai, còn nhớ rõ cầm theo thẻ vào cổng của cô, chỉ để nói câu này?

Lục Vũ rất cuộc cũng có chút phản ứng.

Anh móc điện thoại trong túi ra, mở màn hình giơ ngay trước mặt cô, sau đó nhẹ nhàng nói, "Cậu nói muốn đón giao thừa."

Tô Khả Tây đầu tiên là sững sốt, nhìn chăm chăm tin nhắn mình nhận, sau đó không nhị được cười, "Tứ nói là đến quảng trường đón giao thừa, không bảo cậu đến nhà tứ."

Lục Vũ nói thẳng, "Quảng trường có cái gì đẹp."

Tô Khả Tây bị nghẹn lời.

Quảng trường xác thật không có gì đẹp, nhưng không khí đón giao thừa cùng mọi người đếm ngược cũng rất vui nha.

Cô cũng muốn đón giao thừa cùng anh.

Lục Vũ cất điện thoại, "Cậu muốn đón giao thừa."

Tô Khả Tây tự động bổ sung câu tiếp theo anh che dấu, cô muốn đón giao thừa, nên anh mới leo thang bò lên đây.

Trong lòng cô lại ngọt ngào.

Vốn dĩ cho rằng không gặp được, hoặc là không nhận được câu trả lời, kết quả không chỉ gặp được, còn hành động như vậy nữa.

Tô Khả Tây liếc nhìn đồng hồ, nói: "Bây giờ mới 11 giờ, qua năm mới còn lâu nha."

Lục Vũ không thêm để ý, "Vậy chờ."

Dù sao anh cũng rảnh cả buổi tối, chờ tí thì có là gì.

Điện thoại bị mấy tin nhắn của Tần Thăng quấy nhiễu cả đêm, đã bị anh kéo vào sổ đen, quả thật thanh tĩnh.

"Được nha." Tô Khả Tây cười tùm tùm trả lời.

Bọn họ cùng nhau đón giao thừa.

Lần đầu tiên cùng nhau đón năm mới.

Tiếng đập cửa vang lên.

Tô Khả Tây lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng đẩy Lục Vũ, "Khẳng định là mẹ tớ, cậu nhanh trốn đi."

Lục Vũ hỏi: "Trốn ở đâu?"

Căn phòng này liếc mắt nhìn thì cơ hồ không có chỗ nấp.

Tâm mắt anh cuối cùng dừng ở trên giường, "Chẳng lẽ trốn trong chăn?"

Lần trước Tô Khả Tây trốn trong chăn của anh, dán người lên chân anh, làm anh cho tới giờ cũng không quên được cảm giác lúc đó.

"Khẳng định không được, lỡ như mẹ tớ xốc chăn lên xem thì sao." Tô Khả Tây nói.

Cô nhìn xung quanh một lượt, chạy tới mở cửa tủ, may mắn là quần áo đều đưa đi giặt cả rồi, bên trong cũng rất trống.

Lục Vũ không tình nguyện đi vào.

Cũng may tủ quần áo cũng cao, anh vào cũng không vướng víu đầu, Tô Khả Tây làm động tác nói nhỏ với anh, sau đó đóng cửa tủ lại.

Trong bóng đêm, khe hở cửa tủ làm anh có thể nhìn rõ quang cảnh bên ngoài.

Tô Khả Tây bối tung giường lên, mới chạy lại mở cửa, cười hỏi: "Mẹ, trẻ thế này sao còn chưa ngủ?"

Dương Kỳ hỏi: "Sao đợi nửa ngày con mới mở thế?"

Tô Khả Tây trả lời, "Con tắm rửa xong, liền lên giường nằm."

"Đèn phòng tắm còn chưa tắt kìa." Dương Kỳ liếc nhìn, nói: "Nhanh tắt đèn, đã nói con rồi, đừng có lãng phí."

"Mẹ, mẹ tới kiểm con là việc gì sao?" Cô một bên tắt đèn, một bên hỏi.

Dương Kỳ hỏi lại, "Không có việc gì thì không vào được sao?"

Tô Khả Tây xoay người vào phòng tắm, lúc quay đầu lại nhìn thấy Dương Kỳ đứng bên cửa sổ.

Trong lòng cô lộ bộp một tiếng, cái thang vẫn còn ở đó, cô còn chưa kịp xử lí, bởi vì bên kia có màn che.

Dương Kỳ đặt tay lên, xoay người hỏi: "Ai để cây thang ở đây?"

Sắc mặt Tô Khả Tây không quá tự nhiên, chỉ có thể nói dối: "Con cũng không biết....Chắc không có trộm đâu...."

Nói đến đây cô cũng nói không được nữa.

Lời này nghe xong cũng biết là giả rồi.

Dương Kỳ khôn khéo như vậy còn không rõ ràng sao, bà cũng không hỏi lại, mà mở miệng: "Trễ rồi, đi ngủ sớm đi."

Tô Khả Tây gật đầu, "Vâng."

Dương Kỳ lại nói: "Đúng rồi, ngày mai mừng 1 ở nhà không có việc, mừng 2 phải về nhà ngoại, con chuẩn bị cho tốt."

Nhà cô có tập tục mừng 1 không ra khỏi cửa, không đi nhà người khác, mừng 2 về nhà mẹ đẻ, sau đó còn lại là đi thăm người thân.

Tô Khả Tây nhiều năm như vậy tất nhiên nhớ kỹ, "Con biết rồi."

Nghe được lời này, Dương Kỳ gật đầu: "Mẹ chỉ vào xem thôi, thời gian không còn sớm, con đi ngủ đi, ngày mai có thể ngủ nướng."

Tô Khả Tây cười cười, cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả cô chưa kịp thở một hơi, Dương Kỳ đã mở miệng, "Muốn tự ra hay vẫn là mời ra?"

Trong phòng an tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi xuống.

Tô Khả Tây có chút thấp thỏm: "Mẹ....."

Cô nhẹ nhàng gọi một câu.

Dương Kỳ không trả lời cô, mà nhìn trong phòng đánh giá, yên tĩnh làm một chút động tĩnh trong phòng đều nghe được.

Cách đó không xa, tủ quần áo được mở ra.

Ánh mắt nhìn chăm chú, Lục Vũ từ bên trong đi ra, sửa lại quần áo, sau đó mở miệng: "Chào dì."

Anh nhìn một chút cũng không có biểu tình vào phòng con gái người ta lúc nửa đêm rồi bị bắt gặp.

Nhìn anh đi ra, sắc mặt Dương Kỳ rất bình tĩnh, cũng không có bực mình hay tức giận với con gái mình.

Bà cẩn thận đánh giá, mở miệng nói: "Lục Vũ đúng không, lần trước cháu cứu Tây Tây vẫn chưa cảm ơn cháu đàn ông hoàng, có thể mời cháu ra phòng khách ngồi không?"

Lần trước ở quê, bà cũng có gặp Lục Vũ, nhưng căn bản cũng chưa nói mấy câu, lần này có thể trò chuyện một chút.

Tô Khả Tây muốn nói gì đó, lại bị bà nắm tay.

Lục Vũ gật đầu, "Có thể."

Dương Kỳ chuyển hướng nhìn Tô Khả Tây, "Tây Tây, buổi tối ngủ sớm một chút."

Tô Khả Tây há mồm muốn nói, hai người đã xoay người đi ra, còn thuận tiện đóng cửa phòng lại, không có ý tứ cho cô đi theo.

Tiếng bước chân mất dần ngoài cửa.

Tim Tô Khả Tây muốn rớt xuống.

Cô căn môi, gọi điện thoại cho Đường Nhân hỏi thử, may là hiện tại Đường Nhân còn chưa gặp được Lục Trì, vẫn còn đang rảnh.

Đường Nhân một bên tìm người, một bên hỏi: "Làm sao vậy?"

Tô Khả Tây nói, "Vừa rồi Lục Vũ trèo tường vào phòng tớ, bị mẹ tớ phát hiện, hiện tại hai người đang nói chuyện, cậu nói về sau chúng tớ có bên nhau được không?"

Đường Nhân kinh ngạc, "Trèo tường vào phòng cậu?"

Cô ấy ngêch mặt, chuyện này mà Lục Vũ cũng làm ra được.

Tô Khả Tây "ừ" một tiếng.

Đường Nhân suy nghĩ một lát, trả lời: "Tớ cảm thấy dì không phải là người như vậy, còn Lục Vũ cũng không làm gì quá phạm, nói về thành tích cũng khá tốt, nói về diện mạo cũng không kém, cái duy nhất không tốt....."

Là cái gì thì cô ấy không nói.

Cái duy nhất không tốt, tất nhiên là gia đình của anh.

Tô Khả Tây cũng biết cái này. "Lần trước tớ và mẹ đến nhà bà ngoại, bà Khâu kể nhà thế nhưng là bà ngoại của Lục Vũ, mẹ tớ biết chuyện nhà

cậu ấy."

Nhưng lúc đó Dương Kỳ cũng không nói gì, ngày đó cô không chịu theo về cũng không ngăn cản.

Tô Khả Tây mở cửa, chuẩn bị xuống nhìn trộm.

Kết quả, vừa mới bước ra liền đụng phải Tô Kiến Minh ở đối diện.

Tô Kiến Minh cũng bị Dương Kỳ gọi, vừa lúc muốn xuống lầu, nhìn thấy cô, liền nhắc nhở: "Tây Tây, con vẫn là đừng xuống."

Tô Khả Tây ngừng ở cửa.

Hai người đều đã lên sân khấu, cô mà lại đi xuống nữa thì khẳng định không được, chỉ có nôn nóng chờ trong phòng.

***

Mãi cho đến hơn 40 phút sau, cửa phòng cô bị mở ra lần thứ hai.

Tô Khả Tây nằm trên giường mơ màng muốn ngủ, nghe được động tĩnh, nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, liền nhìn thấy Lục Vũ.

Lục Vũ đứng đắn, mặt không chút biểu tình đóng cửa lại, đem ánh đèn ngay chân cầu thang che khuất, chỉ còn lại ánh sáng trong phòng.

Sau đó xoay người.

Tô Khả Tây nhìn thẳng vào anh.

Đôi mắt anh đen nhánh, hàng mi dài theo ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống thành một vệt dài, mờ nhạt nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Cô giục đi mấy ý tưởng vô dụng, hỏi: "Mẹ tớ nói với cậu cái gì?"

Trực giác của Tô Khả Tây khẳng định là có quan hệ với cô, cũng khẳng định có quan hệ với gia đình Lục Vũ, nhất định là bao gồm hai việc này.

Lục Vũ không nói chuyện mà trực tiếp đi tới.

Tô Khả Tây bước lên một bước, hỏi: "Mẹ tớ nói gì thế?"

Lục Vũ đột nhiên không đầu không đuôi nói, "Có pháo hoa kìa."

"Cái gì?" Tô Khả Tây đột nhiên nghe một câu như thế, chưa kịp phản ứng lại, dừng một chút rồi xoay đầu nhìn, "Pháo hoa ở đâu?"

Lục Vũ dẫn cô đến bên cửa sổ, kéo bức màn ra.

Bóng đêm bên ngoài đen nhánh một mảnh, chỉ có toà cao ốc phía xa kia còn sáng đèn, cùng với ánh sáng lập loè của pháo hoa, hợp lại thành một hình ảnh cực đẹp.

"Thật sự có pháo hoa nha." Tô Khả Tây cũng là lần đầu thấy hình ảnh đẹp như vậy trong phòng mình buổi tối, cảm lòng không được mà xuất thần.

Cô thật lâu không có đốt pháo hoa.

Bây giờ tiểu khu được quản lí rất chặt chẽ, đốt pháo trúc cũng không được, nếu có cũng chỉ là một hai nhà lén lút đốt thôi.

Co nên tiếng pháo trúc mà cô nghe được thật sự cách rất xa.

Còn pháo hoa, tất nhiên càng không cần suy nghĩ rồi.

Pháo hoa bên kia bắn không ngừng, cũng không biết có phải vẫn là nhà đó bắn hay không.

Tô Khả Tây xem đến mê muội, lấy điện thoại ra bắt đầu chụp hình, căn bản quên luôn sự tồn tại của người bên cạnh.

Cũng quên luôn lúc trước mình muốn hỏi cái gì.

Nhìn được một nửa, đột nhiên Tô Khả Tây xoay người hỏi: "Không phải cậu bản chứ?"

Cô đọc tiểu thuyết, mấy nam chính vì nữ chính mà vung tiền như rác, trong đó còn bao gồm tình tiết dùng hoa xếp thành tên nữ chính nữa, hay là chỉ để cho mình em xem gì gì đó.

Tô Khả Tây nhìn Lục Vũ chăm chăm.

Lục Vũ bất đắc dĩ trả lời, "Không có tiền."

Câu trả lời này nhưng rất hiện thực, Tô Khả Tây phụt cười, "Cảm thấy cậu cũng không bản được, chỉ là đúng là đẹp, cậu nếu không nói, đêm nay tớ khẳng định không nhìn thấy."

Lục Vũ quay đầu, không hề chớp mắt mà nhìn cô.

Tô Khả Tây bởi vì hưng phấn, kích động mà hai má phớt đỏ lên, một tầng mỏng, làm cả người xinh đẹp hơn hẳn.

Anh đến gần, hôn lên mặt cô.

Chỉ một chút, rất nhanh liền buông ra.

Tô Khả Tây đang xem pháo hoa đến vui vẻ, đột nhiên không phòng bị, vuốt mặt, quay đầu hỏi: "Cậu vừa rồi hôn tớ à?"

Còn nói nhịn cái gì chứ.

Lục Vũ nói: "Tớ nhịn không được."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Năm Mới Vui Vẻ

Tuy rằng trong lòng Tô Khả Tây đều nở hoa, nhưng mặt ngoài vẫn cực kì bình tĩnh.

Nhất định phải rút rè.

Cô liếc nhìn Lục Vũ một cái, trả lời: "Vậy định lực của cậu quá kém, có chút việc cũng không nhịn được."

Lục Vũ cười lạnh, "Nga."

Thấy anh không nói gì, Tô Khả Tây lại không có tâm tư hỏi.

Cách đó không xa lại bắt đầu bắn pháo hoa nữa, ước chừng đốt sáng cả vùng trời, thanh âm tận nơi đây cũng còn nghe được.

Tô Khả Tây xoay đầu hỏi, "Đi đốt pháo hoa không?"

Đôi mắt Lục Vũ đen nhánh nhìn thẳng cô, "Cậu muốn đi à?"

Tô Khả Tây gật đầu, "Muốn."

Lục Vũ nói, "Vậy thì đi."

Nếu cô muốn, vậy đi thôi.

Tô Khả Tây lập tức cười, làm hoà hoãn không khí, cả người cứ như khai hoa.

Lục Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt cười nói của cô, trong lòng ngọt như mật.

Hai người đi từ cửa chính ra giờ này hiển nhiên không được, đứng đến hai người lớn càng đừng nghĩ ra ngoài chơi, chỉ có thể dùng cây thang thôi.

Đêm giao thừa thật lạnh.

Trời chập tối vẫn chưa có tuyết rơi, bây giờ đã có có vài hạt tuyết nhỏ, không lớn, bay đi thối lại.

Cây thang vừa lúc ở ngay cửa sổ phòng cô, Tô Khả Tây ngồi trên cửa sổ, cẩn thận bò xuống, Lục Vũ đứng ở dưới đỡ cô.

Cô khép cửa sổ lại nhưng không dám khoá, bằng không buổi tối chính mình lại không về được.

Cây thang dài dựng ngay ở bụi cỏ.

Leo xuống trong chốc lát, Tô Khả Tây hỏi: "Tớ không nghĩ cây thang này dài như vậy."

Một lát, thanh âm của Lục Vũ từ phía dưới truyền tới, "Gấp thang lại, tự do co duỗi."

Hèn chi lần trước Tô Khả Tây thấy cây thang ở tường biên ngay trường chỉ có khúc ngắn, lần này lại cao tới tận lầu hai của cô.

Xem ra Lục Vũ rất lợi hại.

Suốt ngày mang theo cây thang, sợ là đã sớm có ý muốn mua thang gấp rồi, trường học hay nhà cũng leo tuốt.

Lục Vũ đáp xuống trước.

Tô Khả Tây còn ở trên, mặc chiếc áo lông vũ dày nặng, cứ như bọc thành con gấu, trong bóng tối chỉ thấy ngọn đèn trong nhà, chứ không thấy được đỉnh đầu của cô.

Thấy cô chậm rãi leo xuống như chịu tối, Lục Vũ trực tiếp duỗi tay qua.

"Cậu làm gì làm gì thế?" Tô Khả Tây bị hoảng sợ, "Tớ lập tức xuống liền, không nên động thủ động cước."

Lời vừa nói xong, cả người cô đã được anh ôm xuống.

Lục Vũ không chút để ý nói, "Chờ cậu xuống chắc tới ngày mai."

Tô Khả Tây níu anh, đứng vững rồi mới nói: "Ai nói, cậu một chút kiên nhẫn cũng không có, tớ là bạn gái cậu đấy."

Lục Vũ liếc nhìn cô một cái, "Nga."

Lãnh đạm như vậy, đời sống chần gỏi kiếp sau chắc cũng chả khá khẩm hơn. (tui lựa từ lảm rồi đó!!!!)

Trong đầu Tô Khả Tây bỗng nhiên xuất hiện câu nguyên rủa đó, nhưng suy nghĩ trong chốc lát vẫn là từ bỏ, rốt cuộc kiếp sau cô vẫn muốn ở bên anh.

Cô cũng không thể sống không có đời sống chần gỏi nha.

Tô Khả Tây lại nhìn về cây thang, "Cây thang này làm sao bây giờ, cứ để ở đây sao?"

"Chẳng lẽ tối cậu không về?" Lục Vũ hỏi lại.

"Ừ." Tô Khả Tây gật đầu, "Vậy để ở đây đi, chỉ mong bố mẹ tớ không giấu đi, bằng không tiêu đời."

Nói đến việc này, cô rất tò mò chuyện Dương Kỳ nói với Lục Vũ, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, tựa hồ sẽ không nói cho cô nghe.

Chỉ là nghĩ lại, nếu mẹ cô phản đối, chỉ sợ bây giờ Lục Vũ đã sớm bị đuổi khỏi Tô gia rồi, nào còn chờ đến lúc cô cùng anh bò cầu thang ra ngoài chơi.

Tô Khả Tây nghĩ chút, đề nghị nói: "Giờ này chỗ đốt pháo hoa cũng chỉ có bờ sông, ngồi xe đến bên kia chơi đi."

Lục Vũ không có ý kiến: "Ừ."

Cây thang bị anh dỡ xuống, gấp lại thành một khúc ngắn, đặt trong bụi cây căn bản nhìn không thấy, đến lúc đó kéo mở ra là được.

Mãi cho đến khi ra khỏi tiểu khu..

Đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, taxi tuy ít nhưng vẫn còn gọi được.

Tài xế là một chú nói nhiều, nhìn hai người biết ngay là người yêu, còn mở bài hát tương đối nhẹ nhàng nữa.

Trước khi xuống xe, còn dặn dò: "Hai người còn trẻ tuổi, tối về sớm chút, chú ý an toàn."

Tô Khả Tây đáp gọn lẹ, "Đã biết, cảm ơn chú."

Lục Vũ cũng "Ừ" một tiếng.

Bờ sông bên kia có nhiều người.

Trên cây cối được treo rất nhiều dây đèn màu, 5 màu xen kẽ, điểm xuyên dọc bờ sông, giống như dải ngân hà.

Dọc đường đi có rất nhiều quán vỉa hè, còn có rất nhiều người già ngồi trên ghế nói chuyện phiếm.

Ven đường phía trước có người tuyết mới được đắp, thậm chí còn được đeo khăn quàng cổ, cắm thêm củ cà rốt, sinh động như thật.

Trên sông có không ít học sinh trung học và con nít thả đèn hoa đăng.

Vẫn luôn trôi theo dòng sông, dừng lại ở hạ lưu, rồi được người khác vớt được.

Tô Khả Tây khi còn nhỏ cũng có thả một lần.

Cô hỏi Lục Vũ, "Muốn thả đèn hoa đăng không?"

Lục Vũ nói: "Tuỳ cậu."

Nghe xong mấy lời này, Tô Khả Tây quyết đoán muốn thả, dừng ở trước một quán vỉa hè, chọn một cái đèn hoa đăng, sau đó trả tiền.

Bà lão bán đồ nói: "Có thể viết chữ, lời ước nguyện, hai người là người yêu, sao không mua một đôi đi? Rẻ hơn nữa.

Tô Khả Tây còn chưa nói, Lục Vũ đã giơ tay cầm một cái.

Cô sửng sốt, rất nhanh phản ứng lại, rồi tự viết lời nguyện lên, sau khi viết xong, cười hì hì đưa bút qua, "Mau viết điều ước đi."

Lục Vũ cầm lấy, hai ba dòng đã xong rồi.

Tô Khả Tây ngó đầu qua nhìn.

Lục Vũ cản lại, bẻ đầu cô về, "Đừng có nhìn lén."

Tô Khả Tây bất mãn, "Tớ xem chút thì có sao đâu."

Nói là nói như vậy, cô vẫn không thấy được Lục Vũ viết gì trên hoa đăng, trong lòng vò đầu bứt tai suy nghĩ.

Từ trên bờ có bậc thang đi xuống.

Tô Khả Tây bị Lục Vũ kéo, mãi cho đến bậc thang cuối cùng, nước gần ngay trước mắt. Cô dùng bật lửa để đốt, hoa đăng trong nháy mắt liền sáng lên.

Kì thật là có pin, nhưng cô cảm thấy tự đốt thì có tình thú hơn.

"Đẩy đi." Hoa đăng của Lục Vũ bên cạnh cô, nhẹ nhàng kêu lên.

Hoa đăng của anh và cô cũng trôi ra, nháy mắt đã cách một đoạn, chậm rãi trôi theo dòng nước.

Tô Khả Tây nhìn, trong lòng cảm khái.

Cô đứng lên, khom lưng nhìn Lục Vũ đang ngồi xõm.

Lục Vũ vừa lúc ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của cô.

Bóng dáng phía sau của hai người, một mặt là hình ảnh phản chiếu trên nước, một mặt là ánh sáng rực rỡ của ngân hà, điểm xuyên cho nhau.

Xa hoa lộng lẫy.

***

Thật lâu sau, Tô Khả Tây mới mở miệng, "Chút nữa đi đâu đây?"

Lục Vũ đứng lên, nhìn đồng hồ trên tay, "11 giờ 40 phút."

Tô Khả Tây nghĩ nghĩ, từ đây về, khẳng định chưa tới 12 giờ, không bằng đi đến quảng trường đón giao thừa.

Cùng nhau đón giao thừa thật lãng mạn nha.

"Chúng ta đi đón giao thừa đi, năm nay cùng nhau đi." Cô nói.

Lục Vũ không phản đối, trả lời: "Được."

Thật dứt khoát.

Dứt khoát đến nỗi làm trong lòng Tô Khả Tây thật thoải mái.

Đêm giao thừa cũng có rất nhiều nhà có truyền thống ăn sáng và trưa tất niên, nên buổi tối có rất nhiều người ra đường.

Một đường đi tới quảng trường, đều có thể gặp không ít người già dắt trẻ em.

Sau khi xuống xe, Tô Khả Tây cuộn áo lông vũ thật dày.

Cô đi bên cạnh Lục Vũ, nhìn xung quanh một chút, sau đó quay đầu nói: "Lục Vũ, tứ lạnh."

Lục Vũ xoay qua, "Cậu mặc một cục rồi còn gì."

Tô Khả Tây nói, "Nhưng tay của tớ rất lạnh nha."

Cô vươn tay duỗi ra trước mặt anh, gãi gãi nói: "Cậu xem, đông cứng ngắc rồi."

"Cậu đây là đồ mặt đi." Lục Vũ trợn trắng mắt, một tay cầm tay cô bỏ vào túi áo của mình, cạ lời nói: "Có thể đừng trợn mắt nói dối được không."

"Không thể."

Tô Khả Tây có được cơ hội đụng chạm vậy, mới không muốn lãng phí, giữa người yêu phải như vậy mới đúng chứ.

Trước kia, Lục Vũ cũng chưa từng như vậy với cô.

Tuy rằng mùa đông trước kia, hai người không thể đi chơi cùng nhau.....

Đi chưa tới 1 phút đã đến quảng trường.

Bên trong toàn là người, liếc mắt một cái là thấy được Đường Nhân.

Cô ấy đang đứng bên cạnh Lục Trì, hai người còn ăn kẹo bông gòn, cây kẹo to che luôn khuôn mặt của hai người họ.

Hai người họ tựa hồ rất vui vẻ.

Tô Khả Tây dời tầm mắt, "Chúng ta đi thôi, còn vài phút nữa bắt đầu rồi."

Cô néo néo bàn tay trong túi của Lục Vũ.

Lục Vũ cau mày, "Đừng động thủ động cước."

Nghe xong, mặt Tô Khả Tây tỏ vẻ vô tội, "Chân tớ không nhúc nhích, tớ chỉ động thủ thôi."

Lục Vũ không nói nữa, chính là nhắm mắt đi cùng cô vào bên trong quảng trường, nháy mắt đã bị bao vây bởi đám người.

Ở trong đám người không bao lâu, Tô Khả Tây rất cuộc nhẹn không được.

Buổi tối này, cũng quá nhiều người đi, lạng lẽ nói chuyện nghe không được, quả thật đúng là chịu tội.

Đang suy nghĩ, sau lưng đột nhiên thò một bàn tay tới.

Tô Khả Tây cả kinh.

Cô biết nhiều người như vậy, khẳng định có tên móc túi hay sắc lang đục nước béo cò, với cả mùa đông mặc nhiều áo, rất thuận tiện để ra tay.

Tô Khả Tây duỗi tay định đánh, không nghĩ tới eo bị ôm lấy, lập tức tiến vào trong lồng ngực của một người.

Lục Vũ thấp giọng, "Đừng nhúc nhích."

Thanh âm mang theo rung động từ ngực.

Tô Khả Tây dán vào người anh, tuy rằng cách mấy lớp quần áo, nhưng vẫn có thể nghe được, từng tiếng bần chồn.

Cô lén lút ngẩng đầu nhìn cằm của Lục Vũ.

Còn có hầu kết lộ ra bên ngoài, gợi cảm chết người.

"Giao thừa rồi."

Không biết ai hô lên một câu, làm hấp dẫn lực chú ý của mọi người lên chỗ đếm ngược ở quảng trường.

Mọi người xung quanh đều nhìn chăm chăm chỗ đó, ngay cả mấy người khiêu vũ vừa rồi cũng dừng lại, chỉ có tiếng nói chuyện nhỏ hoà với tiếng nhạc.

Mặt trên đồng hồ báo hiệu 10 giây đếm ngược.

Tô Khả Tây vội vàng đứng thẳng, túm chặt Lục Vũ, "Nhanh nhanh, đếm ngược qua năm mới kìa. Cùng mọi người đếm đi."

"Biết rồi." Thanh âm trầm thấp của Lục Vũ vang lên bên tai của cô.

Ở lúc cô đang ngây người, thanh âm đếm ngược càng lớn hơn, từ xung quanh khuyếch tán ra đến quảng trường, ngay ngắn mà vang dội.

Tô Khả Tây không cầm lòng được mà đếm theo, "Chín."

Cô còn nhìn về phía Lục Vũ, thấy anh không đếm, lại trợn trắng mắt đây, "Nhanh cùng nhau đếm ngược, sau đó là ước nguyện."

Tuy rằng mấy việc đó không dùng làm gì, nhưng ước nguyện như vậy, làm chính mình an tâm, cũng để cô ngập tràn chờ mong với năm mới.

Lục Vũ còn chưa kịp nói chuyện đã bị cô đánh gãy, "Mau nhắm mắt lại."

Anh nghe lời nhắm mắt, không lay được tính cường thế của cô, há mồm cùng mọi người đếm ngược, "Ba, hai....."

Tô Khả Tây nhón chân, ở bên tai Lục Vũ nói: "Năm mới vui vẻ."

"....."

"Bốn năm sau tớ muốn gả cho cậu."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đừng Sờ Bậy

CHƯƠNG 45 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/12/moi-anh-dao-chuong-45/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

❖ Chương 46: Tứ Không Ghen

CHƯƠNG 46 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/12/moi-anh-dao-chuong-46/>

HOẶC <https://selena613.wordpress.com/> và nhấp vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cậu Ta Có Gì Tốt

Tô Khả Tây buồn cười nói, "Được rồi, không có thì không có."

Không ghen thì không ghen, miễn sao cô tự hiểu là được.

Lục Vũ biết cô suy nghĩ gì, đang muốn nói gì thì nhìn thấy Trình Bắc Dương đứng phía sau, tầm mắt hai người đối diện trong chốc lát, ý vị trong nháy mắt chỉ hai người bọn họ hiểu.

Tô Khả Tây nắm quần áo của anh, "Tối nay cậu phải về sao?"

"Ừ." Lục Vũ trả lời.

Hai người không nói gì nữa, đứng gần hơn, có thể ngửi được mùi hương trên người của nhau, giống như là một liên kết chặt chẽ.

Cho đến khi có tiếng ho khan từ đằng sau, Tô Khả Tây mới buông anh ra.

Cô quay đầu lại, cau mày hỏi: "Trình Bắc Dương, cậu ở đây làm gì?"

Trình Bắc Dương không lộ dấu vết nhăn mày, hỏi ngược lại: "Đây là công chính, tôi ở chỗ này cũng kì quái sao?"

Tô Khả Tây bị cậu ta hỏi đến không trả lời được.

Cô lại chuyển hướng về Lục Vũ, trộm nhéo lỗ tai, nhỏ giọng nói, "Tớ về trước đây, chút nữa gặp."

Lục Vũ gật đầu, "Được."

"Cậu ta có cái gì tốt?" Trình Bắc Dương theo cô trở về, truy vấn: "Tôi nhìn cũng chả thấy có gì đặc biệt."

Tô Khả Tây dừng bước, "Còn gì nữa?"

Trình Bắc Dương cười, "Cậu không cảm thấy hai người có khác biệt rất lớn sao."

"Khác biệt?" Tô Khả Tây nghiền ngẫm hai chữ này, bỗng nhiên cười, "Phải không, sao tôi không biết nhỉ."

Cho dù có khác biệt, vậy thì thế nào.

Trình Bắc Dương lần đầu không có gì để nói.

Nói lát nữa gặp, nhưng cho đến tối về nhà, Tô Khả Tây cũng chưa gặp lại Lục Vũ.

Nhà bà Khâu hình như lại cãi nhau nữa, chờ cô từ trên lầu chạy xuống đã yên tĩnh cả rồi.

Bên trong xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Lúc gần đi, Tô Khả Tây có nhắn tin cho Lục Vũ.

Lần này thế nhưng trả lời cô rất nhanh, chỉ có một chữ ngắn gọn tỏ vẻ đã biết, còn lại cũng không nói nhiều.

Tô Khả Tây không tiện can thiệp vào chuyện này, nên cũng không dò hỏi.

***

Không mấy ngày sau năm mới thì đã khai giảng.

Cách cao tam ngày càng gần, Gia Thuỷ Tư Lập quản ngày càng nghiêm, nhưng học sinh lại càng cố tình muốn chơi, tâm tư bắt đầu xao động.

Kì thi đầu năm học kì nào cũng có.

Tô Khả Tây mấy ngày sau Tết không đi thăm người thân mà ở nhà ôn tập, cô muốn kì thi đầu năm đạt được thành tích tốt hơn.

Kế tiếp mới càng có nhiều tin tưởng.

Chỉ có 2 ngày thi, các giáo viên thì tăng ca thêm giờ để chấm bài, sử dụng các tiết tự học buổi tối, cơ hồ là buổi chiều hoặc buổi tối ngày hôm sau là sẽ có kết quả.

Tô Khả Tây lần đầu kiểm tra điểm mà khẩn trương.

Đường Nhân chỉ chỉ mũi của cô, "Cậu gấp như vậy, không biết còn tưởng cậu định làm gì không cho ai biết."

Tô Khả Tây xoa mặt mình, "Tớ sợ."

Cô sợ những nỗ lực trước đó sẽ bị đổ sông đổ biển, lại sợ mình bị mọi người ném ở phía sau.

Cô tự tin nhất vào cuộc sông.

Nhưng cô chưa từng tự tin vào thành tích việc học.

"Tớ trước không sợ trời, không sợ đất, đột nhiên bây giờ lại sợ kiểm tra điểm." Tô Khả Tây cười nhạt, trào phúng chính mình.

Rõ ràng học kì 1 còn không sao cả.

Đường Nhân vỗ đầu của cô, "Chỉ là kiểm tra đầu năm mà thôi, có thể có cái gì chứ, còn 4 tháng nữa mới thi đại học, không cần nóng nảy."

"Ừ." Tô Khả Tây gật đầu thật mạnh.

Trước hết chính là ngữ văn, Tô Khả Tây nhìn chăm chăm bảng điểm nhẹ nhàng thở ra, so với điểm kì trước thì lần nào tăng hơn không ít.

Chương trình học của cao tam sắp xếp mỗi môn 2 tiết liền, một ngày 4 tiết, nên cơ bản đều cũng biết được điểm đa số môn.

Giáo viên cũng sẽ không đi kiểm tra, trừ phi là học sinh giỏi.

Tiết hai của lớp tự học buổi tối, bài kiểm tra lý được phát ra.

Điểm trung bình môn Lý của Tô Khả Tây cực kì thấp, cô nhắm hai mắt hít sâu một hơi, sau đó mở bài thi ra xem, nhìn đến con số điểm trên bài làm.

Cả người lập tức như đóng băng.

Đầu như bị người khác dùng búa gõ vào, hoa mắt chóng mặt, căn bản làm cô không thở nổi.

Tô Khả Tây nhấp môi nhìn xuống, bởi vì trường học ra đề thi, nên giáo viên chấm bài tương đối tùy ý, trên mỗi bài có ghi số điểm đạt được cho từng câu hỏi và điểm tổng của mỗi đề.

Rất nhiều.

Làm lòng cô lập tức trầm xuống.

Đường Nhân ngồi cùng bàn đi lớp thực nghiệm, cũng cầm bài thi đi theo.

"A, tớ sao lại tính sai đáp án cuối cùng rồi, mẹ nó, vất vả lắm mới bỏ vào công thức đúng, vậy mà còn tính sai."

Vu Xuân ở phía trước nhỏ giọng kêu.

Tô Khả Tây chớp mắt, khép bài thi lại.

Mũi ê ẩm, có cảm giác nói không nên lời.

Đến bây giờ đã biết điểm 3 môn, Ngữ Văn cũng tương đối tốt, môn Toán còn thiếu chút nữa, còn bài Lý vừa rồi.... Có thể nói là cực kì kém.

Tô Khả Tây đối với thành tích của mình cũng đã đoán trước được.

Cô xoa xoa khoé mắt, hốc mắt thiếu chút nữa chảy ra vệt nước, nhìn chằm chằm cảnh đêm đen như mực ngoài cửa sổ đến thất thần, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Trong học không có giáo viên canh, Ban Ủy căn bản cũng không có tác dụng gì.

Phần lớn học sinh đang ồn ào, hoặc là thảo luận điểm số, sau đó kinh ngạc cảm thán, tất cả đều bình thường.

"Tớ nghỉ đông ở nhà chơi thôi, một chút cũng chả ôn tập, thế mà có thể được điểm này, xem ra đúng là may mắn."

"Kì thi đầu năm có cái rắc gì mà học, ngay cả sách tớ còn không thèm cầm về nhà."

"Nghỉ đông cậu làm bài tới đâu rồi, cho tớ mượn chép với, ngày mai là nộp đúng không? Tớ vẫn còn 3,4 chỗ trống lớn này."

"....."

Không bao lâu sau, chủ nhiệm lớp đi vào, trong tay cầm một tờ giấy.

Không cần nói, đó chính là điểm trung bình của từng môn.

Lâm Nhữ có cách xử lí khác với những người khác, bà biết tuổi trẻ bây giờ tự trọng khá cao, cho đến chỉ để cho mọi người xem chính mình thành tích và xếp hạng, không được xem của người khác.

Cũng sẽ không đọc lớn thành tích của từng người trước lớp.

Lớp 14 không có nhiều học sinh chịu học, lúc Lâm Nhữ rời khỏi, Tô Khả Tây từ cửa sau đi ra, gọi bà lại.

"Em muốn xem sao?" Lâm Nhữ nói, bà mở phiếu điểm ra, "Kỳ thật nói cho nghiêm khắc, thì thành tích của em cũng không tệ lắm."

Tô Khả Tây trước hết thấy chính là xếp hạng toàn trường.

Liếc mắt một cái, lại dời tâm mắt.

Lâm Nhữ nhìn bộ dáng uể oải của cô, liền sờ tóc cô.

Bà rất thích Tô Khả Tây và Đường Nhân, cổ linh tinh quái, một chút cũng không giống mấy học sinh hư trong trường.

Giọng của Lâm Nhữ nhẹ nhàng, "Điểm môn Lý lúc thi học kì em cố gắng một chút, đến lúc đó xếp hạng cũng cao hơn, một điểm thôi cũng là mấy ngàn người, cô nói chắc em cũng hiểu."

Tô Khả Tây trả lời, "Vâng, em đã biết."

Hai người nói chuyện được vài phút.

Nhanh sắp đến giờ tan học, Tô Khả Tây mới trở về phòng học.

Hàng đầu là mấy nam sinh đang chơi trò chơi, căn bản không có cảm xúc gấp gáp chờ điểm số, cùng cô phảng phất như cách hai thế giới vậy.

Không chờ đến tiết ba lớp tự học, Tô Khả Tây đã rời khỏi phòng học.

Còn chưa tới giờ tan học, trên đường về kí túc xá chỉ có mình cô, cùng với mấy ngọn đèn đường, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cô cúi đầu, đi về kí túc xá.

Cô tắm rửa rất nhanh, sau đó trực tiếp lên giường nằm, cứ nhắm mắt rồi lại mở mắt, lặp đi lặp lại mấy lần, trong lòng cực kì khó chịu.

Cô lấy điện thoại ra, trước mắt nhoè đi một chút.

Tô Khả Tây lau sạch nước mắt rơi xuống, gọi điện thoại cho Lục Vũ.

Không biết lúc này anh có đang học tiết tự học buổi tối không.....Điện thoại còn chưa kết nối được thì Tô Khả Tây đã cúp máy.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại lại rung lên.

Trên màn hình hiện lên 2 chữ "Lục Vũ".

Tô Khả Tây bắt máy.

Tiếng hít thở quen thuộc truyền vào lỗ tai, làm cô dừng mấy suy nghĩ phức tạp lại, cả người cứ bất động.

"Sao vậy?"

Cho đến khi giọng nói trầm thấp của Lục Vũ truyền tới, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

Tô Khả Tây nắm chặt chần, nhỏ giọng nói: "Kì thi đầu năm.....Tớ thi kém lắm."

Chấn bị cô kéo có chút xiêu vẹo, đầy vết nhăn.

"Tớ ngốc lắm đúng không." Tô Khả Tây căng chặt hỏi.

Bên kia còn chưa trả lời, cô đã nói tiếp, "Như tớ đây, Vật Lý trước giờ chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn, tớ vì cái gì lúc trước lại chọn khoa học tự nhiên, bởi vì tớ lười viết văn? Cái này chính là tự làm bậy thì không thể sống....."

Đại khái có người nghe, nên giọng nói của Tô Khả Tây càng ngày càng đứt quãng.

Có lẽ giống như đang khóc mà có người đến an ủi, thì lại càng khóc nhiều hơn.

Lục Vũ ở bên kia rõ ràng không lên tiếng, nhưng chính cô càng nói càng khó chịu, nghĩ đến chữ trắng chữ đen xếp hạng trên phiếu điểm kia, lòng liền trùng xuống.

Cô cảm giác chính mình không thể làm cái gì cho ra hồn cả.

Lục Vũ nghe xong, nhấp môi, không nói chuyện.

".....Đau dạ dày." Cuối cùng, Tô Khả Tây ứ khuất nói.

Cô cuộn tròn trong chăn, một tay ôm dạ dày, một tay cầm điện thoại, trong kí túc xá chỉ có mình cô, đột nhiên có chút tịch mịch.

Tô Khả Tây khóc một trận, lại ngủ thiếp đi.

.....

Ngón tay của Lục Vũ đặt trên bàn.

Hồi lâu, anh rút cuộc nghe thấy bên kia yên ắng lại.

Tiếng hít thở dần đều đều, theo đó, tiếng nước nở cũng dừng lại.

Tần Thăng quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Xem biểu tình của Vũ ca, còn bộ dáng cực kì đáng sợ, chẳng lẽ chị dâu nhỏ xảy ra chuyện gì sao?

Lục Vũ không trả lời cậu ta, lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng.

Tuy đã hơn 9 giờ, phòng y tế vẫn còn mở cửa, anh cầm một hộp thuốc giảm đau, đi ngang qua cửa hàng đồ ăn vặt thì dừng lại.

Bức tường của Gia Thủy Tư Lập vẫn sử dụng tốt như thường.

Lục Vũ dễ như trở bàn tay vào sân trường, tránh thoát dì quản lí của kí túc xá nữ mà vào trong.

Vốn dĩ cửa khoá, nhưng bị Tô Khả Tây mở ra, che lại.

Dì quản túc đang đi kiểm tra, chỉ cần bà ấy quay đầu là có thể nhìn thấy Lục Vũ đi ngang qua.

Hành lang chỉ có đèn khẩn cấp, mờ mờ ảo ảo, có chút ghê người.

Lục Vũ biết kí túc xá của Tô Khả Tây là chỗ nào, trực tiếp yên lặng đi vào.

Trong kí túc xá không bật đèn, tối đen như mực, chỉ có ánh trăng từ ban công rọi vào, hiện lên hình dáng chiếc giường mơ hồ.

Tâm mắt có thể nhắm đúng chỗ, trên giường có chỗ phồng lên.

Lục Vũ đi qua, nhìn đến lỗ tai cô bị ánh trăng chiếu vào.

Anh ngồi xuống trên đất, có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của cô, chỉ sợ là bị nghẹt mũi rồi.

Cho đến hồi lâu, bên ngoài có loáng thoáng tiếng người truyền tới.

Lục Vũ như mới tỉnh dậy từ trong mộng, móc trong túi áo hộp thuốc giảm đau với hộp kẹo ra, nhẹ nhàng đặt ở một bên gối của cô.

Sau đó đóng cửa kí túc xá rồi đi

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tớ Thật Sự Rất Thích Cậu

Tiết thứ tư lớp tự học kết thúc, bạn cùng phòng đều trở về kí túc xá.

Tô Khả Tây đã tỉnh lại, đang ngồi trên giường ngây người, còn chưa từ trong mộng tỉnh lại.

"Sao cậu về sớm vậy?"

"Chủ nhiệm lớp có hỏi chúng tớ, bọn tớ chỉ có thể nói thân thể cậu không thoải mái, may mắn cô ấy cũng không hỏi nhiều."

Tô Khả Tây rốt cuộc lấy lại tinh thần, gật đầu, "Tớ có chút không thoải mái."

Cô sờ chỗ dạ dày, nơi đó đã không còn cảm giác đau như lúc trước.

Không biết có phải lúc đó cô bị cảm nhiễm bởi cảm xúc khó chịu, nên đột nhiên đau bụng không, mà bây giờ thì hết rồi.

"Cậu đã ghé phòng y tế sao?" Bạn cùng học tinh mắt, nhìn thấy hộp thuốc giảm đau ngay đầu giường, "Ai, tớ nhớ rõ buổi chiều mọi người nói bác sĩ xin nghỉ mà."

Người bên cạnh lắc đầu, "Tớ không biết, chắc là về rồi. Thế nhưng còn có kẹo nữa, giống tớ lúc nhỏ vẫn dỗ cháu trai tớ đấy."

Ánh mắt Tô Khả Tây chuyển tới gối đầu.

Một hộp thuốc giảm đau được đặt ở đó, bên cạnh còn mấy viên kẹo đủ màu sắc, giấy gói kẹo trong suốt có thể nhìn thấy viên kẹo hình vuông bên trong.

Cô mở một viên bỏ vào miệng.

Là vị chanh.

Giấy gói kẹo có chút lớn, lúc gấp lại phát ra âm thanh rất dễ nghe.

Tô Khả Tây ngẩng đầu, "Đúng rồi, lúc các cậu trở về có nhìn thấy ai không?"

"Không có." Bạn cùng phòng thuận miệng trả lời, "Trong kí túc xá không phải có mình cậu thôi sao, chẳng lẽ có người vào nữa."

".....Không." Tô Khả Tây phủ nhận.

Đương nhiên là có người vào được.

Cô lấy chiếc điện thoại bên cạnh, màn hình vẫn là giao diện cuộc gọi đi, thời gian là khoảng 30 phút.

Nhưng cô và Lục Vũ nói chuyện lại không lâu đến vậy.

.....

Tam Trung đã tan học.

Tần Thăng đẩy Lâm Viễn Sinh, "Cậu thấy Vũ ca không? Sao hôm nay từ lúc bắt đầu tiết tự học thì vẫn luôn không thấy người?"

Lâm Viễn Sinh nói, "Tớ thấy hình như đi phòng y tế."

Lúc cậu ta đi vệ sinh thì thấy bóng người bên kia, hẳn là Lục Vũ.

"Phòng y tế?" Tần Thăng buồn bực, "Không phải còn rất tốt sao, tung tăng nhảy nhót, chỗ nào cần đi phòng y tế."

Cậu ta cẩn thận nghĩ lại một chút, hình như là Vũ ca nhận một cuộc điện thoại, sau đó không bao lâu liền đi.

Chẳng lẽ là điện thoại của chị dâu nhỏ?

Tần Thăng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, rốt cuộc chỉ có chị dâu nhỏ mới có khả năng làm Vũ ca canh cánh trong lòng như vậy.

Đến gần kì thi đại học, tiết tự học ở Tam Trung tăng thêm 1 tiết, đến 10:30 tối mới tan học.

Khu dạy học đều là tiếng nói chuyện và tiếng rì rầm.

Tần Thăng và Lâm Viễn Sinh chậm chạp đi xuống cầu thang.

Nhà hai bọn họ cách Tam Trung rất gần, khoảng 10 phút là về đến nhà, đây cũng là nguyên nhân ngày thường bọn họ tự tại như vậy.

Mới đến cổng trường, liền đụng phải Lục Vũ.

"Vũ ca, tan học cả rồi, cậu có thể trực tiếp về nhà." Tần Thăng trêu ghẹo nói.

Lục Vũ nhìn cậu ta một cái, lập tức đi lên lầu.

Lâm Viễn Sinh nói, "Không phát hiện tâm tình cậu ta không tốt sao, cậu bây giờ có nói gì thì cậu ấy cũng không phản ứng đâu."

Tần Thăng thở dài.

Bọn họ chơi với nhau lâu như vậy, tất nhiên là hiểu.

Lục Vũ ngày thường sẽ không nổi giận, kỳ thật đối với việc gì cũng trưng ra cái bộ dáng không sao cả, căn bản không làm thay đổi tâm tình của anh.

Nhưng lúc anh nổi giận thì thường không thích nói chuyện.

Tần Thăng đã thấy qua vài lần, đối với việc này khắc sâu vào kí ức, "Ai chọc cậu ấy thế, chẳng lẽ là chị dâu nhỏ lại muốn chia tay?"

Sự tình lần trước oanh động vẫn còn in dấu trong lòng cậu ta, mặt Vũ đen thui.

"Nghĩ nhiều quá." Lâm Viễn Sinh trả lời.

Đang nói, Lục Vũ đi xuống lầu.

Điện thoại rung lên, là học muội gửi tin nhắn thoại, Tần Thăng vội bốt lời để nghe điện thoại, hỏi: "Sao buổi tối em không tới học? Bây giờ mới trả lời anh."

Bên kia truyền lại giọng nói, "Em đi bệnh viện, hình như bị viêm dạ dày cấp tính, khó chịu muốn chết, này giờ cứ ới...."

Tần Thăng vội vàng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Học muội trả lời, "Không có gì, chỉ khó chịu thôi, bác sĩ nói truyền nước biển 2 ngày là được."

Tần Thăng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chờ cậu ta quay mặt lại nhìn thấy Lục Vũ đang nhìn, làm cậu ta sợ tới mức phải sờ lại mặt chính mình, xem có chỗ nào có vấn đề không.

Lúc nhìn lên thì Lục Vũ đã dời tầm mắt.

*****

Ngày cuối tuần của tuần thứ hai, rốt cuộc cũng được nghỉ học.

Mười mấy ngày nay cơ hồ mỗi ngày đều có bài kiểm tra, 1 tiết hay 15 phút cũng không dứt, tiết tự học buổi tối cơ bản ngoại trừ kiểm tra thì là giải đề.

Tô Khả Tây đã khôi phục lại từ lúc khai giảng.

Cô lần đi học này không đọc tiểu thuyết, cũng không ngủ trong lớp, nghe giảng rất nghiêm túc.

Có đôi lúc nghe hiểu một bài giảng, cảm giác kích động nhảy cẫng lên, đặc biệt là môn Vật Lý cô ghét nhất.

Giáo viên môn Vật Lý là một phụ nữ rất đẹp, tuy rằng rất tài giỏi, lúc đi học cũng xuất sắc, nhưng nói chuyện thì vẫn cứ luôn chậm chạp.

Trước đây, Tô Khả Tây lúc nào lên lớp cũng ngủ, hiện tại rốt cuộc có thể chống đỡ để nghe xong bài giảng hoàn chỉnh.

Nghe giảng bài đúng là mang đến hiệu quả rõ rệt.

Môn Lý lúc nào cũng luôn kéo mấy môn còn lại xuống, lần kiểm tra giữa kì đợt trước, cô tăng được 20 điểm, cũng kéo được xếp hạng tăng mấy bậc.

Tuy rằng chỉ có ít điểm như thế, nhưng cũng rất rõ ràng.

"Cậu còn chờ gì thế?" Đường Nhân từ cửa cầu thang bên kia đi tới, thấy Tô Khả Tây vẫn chưa ra, tò mò hỏi.

Tô Khả Tây vội vàng nhét bài kiểm tra vào ba lô, "Tới đây."

Gần đây tuyết đã bớt nhiều rồi, chỉ là vẫn còn liêu phiêu vài hạt tuyết rơi xuống, một chút cũng không ngăn cản người ra cửa.

Sau khi lên xe, Đường Nhân hỏi, "Cậu muốn đi Tam Trung sao?"

Tô Khả Tây nói, "Ừ."

Cô chạm vào ba lô, ngón tay cách một tầng vẫn có thể cảm nhận được cái nóng thiêu đốt của bài kiểm tra.

Tam Trung vẫn đang giờ học như thường lệ.

Lần này, Tô Khả Tây không đi vào trong, đứng ở siêu thị đối diện cổng trường đợi, ngồi xem phim truyền hình, một bộ phim thần tượng hơn 800 tập của Đài Loan.

Răng cũng muốn rụng hết rồi.

Cho đến lúc tan học, Tô Khả Tây mới run lên, đi vào khu dạy học.

Đám học sinh đang chậm rì rì đi ra ngoài, mãi cho đến lúc không sai biệt lắm, ba người trong phòng học mới chậm chạp đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô, Tần Thăng kinh ngạc nói, "Oa, chị dâu nhỉ, còn tưởng rằng cậu không tới chứ."

"Tớ không tới rất kì quái sao?" Tô Khả Tây nhìn về phía cậu ta, "Lần này tớ ở bên ngoài đợi tan học mới vào."

Tần Thăng nháy mắt vài cái, "Vũ ca bên trong đó."

Đang nói, Lục Vũ xuất hiện ở ngay cửa sau.

Tần Thăng lần này trở nên có nhãn lực, vội vàng nói: "VẬY chị dâu, tớ đi trước nha, tớ còn phải về phụ mẹ nấu cơm."

Tô Khả Tây thiếu chút nữa cười ra tiếng, "Cố lên nha."

Tần Thăng gãi đầu, đi xuống cầu thang với Lâm Viễn Sinh.

Chờ Lục Vũ đi đến cửa cầu thang bên này, Tô Khả Tây liền vỗ tay anh.

Sau khi tới trước mặt anh, cô lấy bài thi trong ba lô ra, vỗ trước mặt anh, nháy nhót nói, "Cậu xem, lần này điểm tớ tăng không ít này."

Sợ anh hiểu lầm, lại giải thích, "Cô giáo nói bài thi này với bài kiểm tra đầu năm khó như nhau đó."

Lục Vũ cầm bài thi trong tay cô, trên tờ giấy là nét chữ tinh tế, từng nét bút, có thể nhìn thấy rất dụng tâm làm.

Phía trên cùng của bài thi là điểm số.

Anh thả lại trong tay cô, "Thoạt nhìn không tồi."

Khoé miệng Tô Khả Tây giơ lên.

Loại cảm giác được khích lệ này thật sự thoải mái, cả người đều rời rạc.

Cô nhăn mi, có chút ngượng ngừng nói, "Cậu lại khen tớ đi, khen tớ thêm vài câu nữa."

Lục Vũ dừng lại.

Qua một lát, anh mới mở miệng, "Cậu rất giỏi."

Tô Khả Tây có chút không hài lòng, "Mới chỉ có 3 chữ."

Nhưng cũng không sao, Lục Vũ chỉ có điểm này là không tốt, nói chuyện lúc nào cũng như vậy, đúng là muộn tao mà.

Lục Vũ mím môi, không nói chuyện.

Tô Khả Tây vẫy tay, "Thôi quên đi."

Cô nghĩ lại buổi tối hôm khóc lóc, nhìn chăm chăm anh hỏi: "Đêm đó có phải cậu trộm đưa thuốc và kẹo để bên gối của tớ không?"

Có thể vào trường học lại đưa đồ cho cô, Đường Nhân lại ở lớp thực nghiệm, cho nên ngoại trừ anh, Tô Khả Tây không thể nghĩ tới ai nữa.

Lục Vũ lại hỏi: "Uống thuốc chưa?"

"Ừ." Tô Khả Tây móc ra viên kẹo, "Còn dư mấy cái này, cho cậu."

Loại kẹo này cực kì nhỏ, giống như viên đá trong lòng bàn tay, chỉ có bao bì tương đối tinh xảo đáng yêu.

"Đêm đó tớ bị đau dạ dày một chút, sau thì hết rồi." Tô Khả Tây thuận miệng nói, "Khẳng định ngày thường tớ không hay khóc, cho nên mới khó chịu như vậy."

Cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Lục Vũ, "Cho nên về sau cậu đừng làm tớ khóc."

Lục Vũ gật đầu, "Được."

Tô Khả Tây lập tức cười.

Cô duỗi tay đưa hai viên kẹo qua, lại thấy anh nửa ngày cũng không có động tĩnh, trực tiếp mở ra, tự mình ăn một viên.

Sau đó nhìn Lục Vũ, "Há mồm."

Cô giơ tay ra, cũng không thu về, sau một lúc lâu, Lục Vũ hé miệng, một viên kẹo vị táo được bỏ vào miệng.

"Ăn ngon không." Tô Khả Tây cười hỏi.

Lục Vũ hỏi, "Sao không ăn tiếp?"

Tô Khả Tây nói, "Đương nhiên là phải cho cậu, sau đó cùng nhau ăn."

Cô liếm đường trên đầu lưỡi, "Bởi vì tớ thích cậu nhất nha."

Cho nên có đồ ăn ngon phải cùng nhau chia sẻ.

Nghe vậy, đột nhiên lỗ tai của Lục Vũ đỏ lên, quay mặt đi, "Nói cái này làm gì?"

Tô Khả Tây thích nhất bộ dáng nghiêm trang không kiên nhẫn còn đỏ tai của anh, đúng là tương phản, cực kì đáng yêu nha.

Cô làm sao có bạn trai đáng yêu thế nhỉ.

"Đương nhiên để cậu nhớ kỹ." Tô Khả Tây dừng lại, ngăn bước chân của anh, "Miễn cho sau này cậu quên rồi chạy lần nữa thì làm sao?"

Lục Vũ đột nhiên không nói gì.

Anh rũ mắt xuống, ánh mắt âm trầm, khoé môi hạ xuống.

Tô Khả Tây lúc này mới phản ứng lại chính mình vừa nói gì, có chút ảo não.

Cô cũng biết nguyên nhân cuối học kì và nghỉ hè năm đó không từ biệt của anh, hiện tại đã trở thành điều cấm kị của hai người, có thể không nhắc đến thì sẽ không nhắc.

Cô nhỏ giọng hỏi, "Cậu không vui sao?"

Lục Vũ phủ nhận nói, "Không có."

Tô Khả Tây nhìn sắc mặt của anh, tiến lên một bước, dừng ở trước mặt anh, "Tớ không có ý tứ kia, cậu đừng hiểu lầm, cậu nhớ kỹ nửa câu đầu thôi."

Lục Vũ nâng mắt nhìn cô, bên tai vẫn còn lưu lại nhiệt lượng thừa, hơi hơi đỏ, đối diện với cô: "Tớ không có giận."

"Được rồi, cậu không có giận." Tô Khả Tây gật đầu, lại cường điệu nói, "Tớ thật sự rất thích cậu."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Học Tập Cho Tốt

CHƯƠNG 49 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/04/moi-anh-dao-chuong-42/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Khen Thưởng

Dì Khâu nói?

Tô Khả Tây cân nhắc một chút, như thế nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Cô với dì Khâu cũng không tính quen thuộc, chỉ gặp qua vài lần, lời nói cũng chẳng vượt qua 10 câu.

Sao có thể nói mấy lời này với cô?

Hay là mấy lời này là Lục Vũ muốn nói, nhưng ngại mặt mũi, sau đó lấy cớ dì Khâu nói?

Tô Khả Tây càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Kỳ thật cảm quan của cô với dì Khâu cũng không phải thật tốt, nhưng bởi vì là mẹ của Lục Vũ, nên cũng không thể nói chán ghét.

Nhưng lúc ở nhà bà ngoại cô nhìn thật, kì thật bộ dáng không tệ lắm, ngoại trừ trên chuyện tình cảm thật sự không thể hiểu nổi.

Nhưng là chuyện người lớn, cô cũng không quản được.

Tô Khả Tây cảm khái hai câu, trả lời: "Nhất định mỗi ngày hướng về phía trước."

Cô gửi hình động cúi chào (*).

Bên kia lại trả lời lại là một dấu chấm câu.

Nhưng cô hiểu rõ ý tứ của Lục Vũ.

Nếu hiện tại chụp màn hình gửi cho mọi người xem, chỉ sợ mọi người nhanh như chớp nói bạn trai cô có tính lãnh đạm.

Trên thực tế, Lục Vũ chính là một người muộn tao (**)

Muộn tao: Chỉ người ngoài lạnh trong nóng, thích muốn chết mà làm bộ đó =)))

.....

Bình thường cuộc sống ở cao tam đã rất vội vã rồi, trường học lại xảy ra một chuyện, làm không khí ngày càng nóng hơn nữa.

Một học sinh cao tam nhảy lầu.

Ở khu dạy học mà bọn họ hay đi.

Khu dạy học của cao tam gần cổng trường, đến ký túc xá sẽ đi ngang qua toà nhà khu hành chính, khu hành chính chia thành hai toà nhà, ở giữa có 1 hành lang nối liền.

Các cô đi học sẽ đi qua hành lang này.

Mà nữ sinh kia chính là ở đây nhảy lầu, ngay lúc thời điểm đi học, ở trước mặt mọi người rơi xuống.

Tô Khả Tây đi sớm, nên không nhìn thấy.

Nhưng Đường Nhân lại chính xác đúng lúc đụng phải, trở về kể lại với cô, lúc ấy còn không ít nữ sinh kêu gào.

Bởi vì phía trước là gạch men sứ, trực tiếp rơi xuống chính là đầy máu, còn có người bị máu bắn vào, hôn mê ngay tại chỗ.

Tô Khả Tây khó có thể tưởng tượng hình ảnh kia.

Chỉ sợ cả đời đều sẽ có bóng ma.

Sự việc thành cái dạng này còn chưa nói.

Nhưng không nghĩ tới nhà nữ sinh kia ngược lại đến đây đòi tiền, giăng cái băng rôn không nói, còn ở trước cổng trường mà ồn ào.

Sau đó mấy chục lớp đầu tiên của cao tam được phân vào lớp lẻ, Đường Nhân tất nhiên cũng ở trong đó.

Sau tan học, cô có thói quen tìm cô ấy nói chuyện, không nghĩ thấy liền nhìn thấy.

Tô Khả Tây ngẩng đầu khỏi bài thi, nhìn thấy cánh tay Đường Nhân bị thương, cô cau mày, "Sao thế?"

Đường Nhân ngồi xuống, "Người nhà kia làm."

"Thật đúng không biết xấu hổ." Tô Khả Tây thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Con gái bọn họ còn chưa được chôn cất, liền bắt đầu bày chiêu trò lưu manh."

Cô liếc nhìn, "Hai ngày này cậu đừng đụng vào nước."

Đường Nhân cười hì hì, trêu chọc nói, "Tớ cũng không phải bị thương toàn thân. Cậu hiền huệ như vậy, không biết về sau ai hưởng phúc cưới cậu nha."

Tô Khả Tây vỗ điện thoại, nhìn Lục Trì ở ngoài cửa sổ, cô làm mặt quỷ, "Về sau chúng ta là người một nhà."

Tuy rằng người nhà này chỉ một bên tình nguyện.

Lục Trì với Lục Vũ như nước với lửa, hợp lớp lần trước Lục Trì bị Lục Vũ chuốc say, cô vẫn còn luôn cảm thấy áy náy.

Nhưng Đường Nhân lại nói với cô không có gì, làm cô cực kì tò mò.

***

Không bao lâu, nguyên nhân nhảy lầu được điều tra ra.

Chuyện này không chỉ có quan hệ với trường học, mà có quan hệ với học sinh nữa, hơn nữa mạng người là quan trọng, cảnh sát cực kì để mắt tới.

Là do bạn cùng bàn cậu ấy phát hiện một bức di thi, mặt trên viết là cậu ấy tuyệt vọng với thế giới này thế nào, còn có việc nỗ lực 2 năm nhưng thành tích vẫn kém cỏi.

Mà nguyên nhân tự sát lớn nhất là gia đình.

Bố mẹ cậu ấy ly dị, tâm tư mẹ đều đặt lên bố kế, không quan tâm gì tới cậu ấy, trong nhà cũng không giàu có, chi phí ở trường học cũng quên cho, làm cô ấy phải mượn tiền bạn cùng học thì mới không chết đói.

Bạn cùng phòng của cậu ấy không chỉ một lần nghe được nửa đêm cậu ấy ở phòng về sinh nhỏ giọng khóc.

Một học sinh cao tam, dưới áp lực của học tập và gia đình, thần kinh đã sớm suy nhược, nhìn được một lúc lại bùng nổ, rốt cuộc lựa chọn nhảy lầu.

Mà bố mẹ cậu ấy hiếm thấy lại cùng nhau lợi dụng chuyện này mà hướng trường học bòn tiền.

Bố Đường Nhân là hiệu trưởng.

Chuyện này vốn dĩ không có khả năng trôi xuống như vậy, đừng nói tới lại làm Đường Nhân bị thương, tất nhiên càng không thể, nên trực tiếp thừa kiện.

Trường học cũng có trách nhiệm, nhưng cũng không nhiều, chỉ cần bồi thường một ít là được.

Tất nhiên, bọn họ cho dù sao cũng không lấy được chỗ nào tốt cả.

***

Còn chưa tới thi Đại học, thành tích 3 môn đã có.

Giáo viên đang giảng bài trên bục, lúc Tô Khả Tây ngồi phía dưới cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, một chút cũng không đoán trước được.

Nghĩ lại, cô cùng Lục Vũ ở bên nhau lần sau không lâu, mà thi Đại học đã gần tới.

Tô Khả Tây mở bài thi ra, điểm tổng màu đỏ tươi hơn 250 điểm, cứ như là giấc mộng.

Hơn 2 tháng trước, cô chỉ có trên dưới 200 điểm, trong đó phần lớn nhờ vào môn Sinh và Hoá kéo lên.

Mà bây giờ, cô đã đạt được như vậy.

Tuy rằng thành tích môn Lý không được xem như quá tốt, đặc biệt nếu xét toàn tỉnh, chỉ sợ không tìm thấy được ai.

Lấy thành tích của Lục Vũ, tất nhiên sẽ vào được trường tốt.

Tô Khả Tây ôm đầu, thở dài.

Cô cảm thấy bản thân tự tin quá mức, khoảng cách thành tích của 2 người chênh lệch rất nhiều, cô đái khái ở phương diện học tập không có năng khiếu quá.

Trong thời gian này, môn Vật Lý tăng từ 12 điểm đến 60 điểm cũng dựa vào buổi tối về kí túc xá Lục Vũ cùng cô giảng giải.

Tuy rằng anh nói, còn cô chỉ nghe thôi.

Data mạng của tháng này cũng sắp hết luôn rồi.

Giờ tự học buổi tối, Tô Khả Tây chụp bài thi gửi qua.

Bao năm qua, bài thi 3 lần đều tương đối đơn giản, bởi vì để cho thí sinh tin tưởng, đặc biệt là kì thi lần 2.

Thành tích kì 2 của Tô Khả Tây kém hơn kì 3 một chút, nhưng theo cô tính, lấy thành tích hiện tại của cô, cũng có thể đậu.

Cho dù sau khi thi xong Đại học, không cùng một trường với Lục Vũ, ít nhất cô cũng muốn cùng địa phương, thậm chí cùng quận.

Có rất nhiều trường Đại học nằm gần nhau, mấy trường lớn cũng không ngoại lệ.

Cô đang phát ngốc, điện thoại lại rung lên.

Lục Vũ gửi tin nhắn đến.

Tô Khả Tây mở ra, chỉ thấy một bức ảnh.

Là tấm cô gửi cho anh rất lâu rồi, là mấy bức hình chụp tư thế chênh lệch của cặp đôi trên Weibo (**).

Lục Vũ cao hơn cô rất nhiều, cô nghĩ đến việc này lâu lắm rồi.

Tô Khả Tây trả lời, "Cậu muốn thưởng tớ cái này sao?"

Không nghĩ tới, bên kia trả lời cùng lúc với cô, chỉ ngấn ngọn mấy chữ, "Khen thưởng thi Đại học."

Cho nên nếu thi Đại học tốt thì chịu cùng cô làm mấy động tác đó?

Tô Khả Tây còn chưa hỏi lại, liền nhận được tin nhắn của Tần Thăng, "Chị dâu nhỏ, đến đây chơi nào, tớ dẫn cậu đi bắn súng."

Tần Thăng gửi bức ảnh lại.

Tô Khả Tây dựa theo cái tên kia, tìm tòi download, lúc sau quen tay mới qua được mấy nhiệm vụ.

Cô tuy rằng ngày thường không chơi game, cũng không phải chưa từng chơi, mà loại game bắn súng là lần đầu.

Tần Thăng còn dẫn theo tiểu học muội dạo vòng quanh.

Thấy cô vào rồi, vội vàng nói, "Đến đây, hôm nay chúng ta cùng nhau chơi, 3 người cùng đi. Trước khi thi Đại học phải thả lỏng."

Tô Khả Tây mở micro ra, "Được, tớ chờ thăng."

"Được được," Tần Thăng mở WeChat ra chọc Lục Vũ, "Vũ ca, muốn đến làm một ván không?"

Sau đó, một chữ xuất hiện trước mặt.

Tần Thăng nghĩ, sau đó chụp hình cho chơi gửi qua, "Thật không tới? Tớ đây dẫn chị dâu đi chơi?"

Đối diện lại không có động tĩnh.

Tiểu học muội đuổi đầu hỏi, "Không tới sao?"

Tần Thăng lắc đầu, "Chắc là không, sợ là đang học tập thật tốt mà."

Cậu ta muốn lại gần hôn cô ấy, lại bị tránh, cười hì hì vào giao diện trò chơi lần nữa, phát hiện chỉ còn có 2 người là mình và bạn gái.

"Chị dâu đâu? Như thế nào vừa về đã không thấy bóng dáng?"

Tần Thăng nhìn nửa ngày, lại qua WeChat vẫy vẫy Tô Khả Tây.

Nửa ngày, cậu ta rút cuộc cũng chờ được mấy chữ ngắn gọn.

"Không phiền cậu, tớ đi chơi với Lục Vũ."

(*) Hình động cúi chào

(**) Động tác của cặp đôi, 1 cao 1 thấp mà Tô Khả Tây muốn chụp

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cô Ở Trên, Anh Ở Dưới

Ban đầu Tô Khả Tây tính cùng chơi với Tần Thăng.

Ngày nào cũng bù đầu vào học tập, không thì viết bài, đầu cũng muốn phình ra, đi chơi thả lỏng bản thân cũng tốt.

Chẳng qua, đồng ý tổ đội không bao lâu, thì đột nhiên có người không quen gửi lời kết bạn với cô.

Tô Khả Tây nhấn từ chối.

Đối phương gửi lại.

Làm mà không biết mệt luôn.

Cô rất cuộc có chút hứng thú, tỉ mỉ nhìn kĩ nickname của đối phương, do dự đồng ý, nhắn tin qua, "Lục Vũ?"

Đối phương rất nhanh trả lời, "Ừ."

Tuy rằng chưa chơi trò này, cũng không biết chơi như thế nào, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc tình lữ đánh đôi của hai người.

Lúc vào trò chơi, Tô Khả Tây nhin không được hỏi, "Sao tự nhiên cậu đặt nickname là con chó Mạnh Mạnh thế?"

Cái này đúng là không đúng tác phong của Lục Vũ.

Không nghĩ tới, Lục Vũ trả lời, "Tớ thích."

Trò chơi này kỳ thật không khó, mấy người trong đội được đưa đến 1 khu vực, ban đầu sẽ tùy ý trang bị vũ khí, súng ống cùng với vật phẩm trị thương, còn có thực phẩm, phần con lại dùng để đánh bại đội ngũ đối phương.

Dùng trang bị giống nhau như đúc mà đánh bại đối phương.

Màn hình điện thoại tối đi, lại sáng lên, nhìn lại thì chính là rừng rậm, nhân vật của cô đứng ở trong bụi cỏ nhìn đông nhìn tây, đang phát ngốc.

Cô vội vàng xem vị trí bản đồ của Lục Vũ, hướng bên đó mà chạy.

"Năm sắp xuống."

Bên tai bỗng truyền đến tiếng nói của Lục Vũ.

Trầm thấp lạnh lẽo.

Tô Khả Tây chưa nghĩ mình mở giọng như thế nào, liền theo phản xạ năm sắp xuống, liền nhìn thấy nickname "Con chó Mạnh Mạnh" của Lục Vũ đang nửa ngồi xổm bắn xạ kích.

Phía sau phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết.

Rất nhanh nhân số đội ngũ bị đánh chết tăng lên.

Tô Khả Tây "Oa" một tiếng, khen nói, "Bạn trai tớ giỏi quá."

Nhân vật nữ của cô còn xoay vòng vòng theo nhân vật nam kia, lại gần nói, "Nhìn qua có phải rất xứng đôi hay không?"

Lục Vũ không chút để ý nói, "Cậu có thể tiếp tục chơi bời."

Tô Khả Tây nói, "Không chơi không chơi."

Đang nói, người đứng trước mặt cô yên ổn đột nhiên giật mình.

Số đầu người bên góc trái lại gia tăng thêm.

Tô Khả Tây quay đầu liếc mắt nhìn thi thể còn chưa biến mất kia, người kia vẫn tránh trong bụi cỏ, nếu không nhìn kỹ thì không thấy.

Giết xong 2 người, trang bị của Lục Vũ cao cấp lên không ít.

Tô Khả Tây cảm thấy mấy năm cuộc sống của mình thật uổng phí, cô cảm khái: "Sao tớ cảm thấy tớ thật vô dụng?"

Đối diện chính là có tiếng hít thở.

Còn có tiếng ồn ào của người lái xe lại, âm thanh lung tung rối loạn, cô đột nhiên cảm giác chính mình nghe được tiếng của Lục Vũ: "Hữu dụng."

Tô Khả Tây không khỏi quơ tay, liền nhìn thấy nhân vật đứng trước mặt cô ngời xồm xuống, "Đi theo phía sau tớ, đừng chạy loạn....."

Tô Khả Tây để phân thân đi phía sau anh, con mèo thì đi đằng trước.

Kết quả, vừa nháy mắt người đã không thấy tăm hơi, cô nhỏ giọng hỏi: "Lục Vũ? Lục Vũ cậu ở đâu?"

"Cậu ở đâu thế? Bị giết sao?"

Dạo một vòng cũng không thấy người, Tô Khả Tây nhìn thấy thanh máu của anh cũng không mất một giọt, có chút mất mát.

Không chờ cô được sao.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến âm thanh giẫm lên cỏ.

Cô nhìn lại, nhân vật của Lục Vũ đang quỳ trên mặt đất, tai nghe là giọng nói anh, "Kêu lớn như vậy, muốn cho người khác biết cậu ở đâu

sao?"

Tuy rằng lời nói trách cứ, nhưng lại không mang ngữ khí đó.

Theo sau, bên cạnh cô lại xuất hiện dòng chữ "Thuốc thử", hệ thống nhắc nhở cô có thể xem ba lô của chính mình.

Trong trò chơi, người đã chết kỳ thật không thể hồi sinh, nhưng nhất định phải tìm được thuốc thử, để tiêm vào nhân vật.

Thuốc thử này trong mỗi trò chơi cũng chỉ 3 lọ, sẽ không thêm mới.

Tô Khả Tây nói, "Cậu cho tớ sao?"

Lục Vũ, "Ừ."

Những lời dư thừa anh cũng không chịu nói nữa.

Hai người lãng phí thời gian, đội ngũ có 5, giờ chỉ còn 3.

Tô Khả Tây hết vòng bên trái, lại vòng bên phải của Lục Vũ, còn lấy chiếc xe, mở máy, lao đảo đi trên đường cái, một chút cũng không khiêm tốn.

Cô hỏi, "Chúng ta cứ nghênh ngang như vậy?"

Lục Vũ "Nga" một tiếng, "Không có gì."

Rất nhanh, Tô Khả Tây liền biết được nguyên nhân anh bình tĩnh như vậy.

Bởi vì lúc chiếc xe này đánh tới, cả đội ngũ đều bị diệt cả.

Cô ngồi trên ghế phụ nghe tiếng súng bắn đùng bùng, ai cũng chết sạch, cô cũng chưa nhìn thấy hình dạng của người ta như thế nào.

Phụ cận có đội ngũ phát tin tức, "Mặt trời."

Tô Khả Tây thiếu chút nữa cười ra tiếng, cô xuống xe, làm trộm nhặt đồ của bọn họ lên, sau đó chạy đến bên người của Lục Vũ.

Kết quả chạy trốn quá nhanh, lập tức đâm vào người của Lục Vũ, làm cả 2 người ngã trên đất.

Hai nhân vật nằm lên nhau, cô ở trên, anh ở dưới, giống như làm việc gì không cho ai biết được.

"Sao cậu còn chưa đứng lên?"

Tô Khả Tây lấy lại tinh thần, bò dậy, néo mặt, phi phi hai tiếng với màn hình.

Cô chạy trốn vào rừng cây, vào tít trong rừng sâu.

Lục Vũ hỏi, "Cậu làm gì thế?"

Tô Khả Tây nói, "Chờ cậu giết chết hết rồi tớ ra lại."

Lục Vũ, "..."

Thật lâu sau, giọng nói bất đắc dĩ của Lục Vũ vang lên, "Đi theo bên người tớ."

Tô Khả Tây tung tăng chạy đến bên người anh, nói: "Cậu cần bảo vệ tớ thật tốt nha, mạng nhỏ của tớ còn ở trên tay cậu đấy."

Lục Vũ nói, "Được."

Hai người đi không xa, Lục Vũ lại nói, "Cậu trốn ở đây đi."

Anh rời đi.

Trăm triệu không nghĩ tới Tô Khả Tây quá khinh địch, lúc trốn trên bụi cỏ, trong nhà của người khác, lập tức bị phát hiện nơi ẩn náu.

Sau đó bị bắn chết.

Bên cạnh còn vang lên giọng nói hề hề của Tần Thăng, "Chị dâu nhỏ, đúng là hợp với cậu nha, xin lỗi a."

Màn hình lập tức đen thui.

Tô Khả Tây không cam lòng rời khỏi trò chơi.

Chờ không bao lâu, Tần Thăng nhắn tin qua WeChat, "Chị dâu nhỏ, mai một cậu nhớ nói với tớ mấy giờ cậu chơi game nha."

Tô Khả Tây nghi hoặc hỏi, "Làm sao vậy?"

Tần Thăng gửi lại mấy dấu chấm than, "!!!! Đã 4 lần rồi! Vũ ca phát rồ rồi, đánh chết tớ hì thôi, sống lại còn đánh tiếp nữa."

Thật là đáng sợ.

Tô Khả Tây đầu tiên cười nhạt một chút, sau đó tò mò, "Sao cậu ấy muốn đánh chết cậu nhiều lần vậy, cậu chọc cậu ấy không vui sao?"

Tần Thăng buồn bực trả lời, "Không phải tại tớ đánh chết cậu sao...."

Không chỉ chết 1 lần trong trò chơi, mà còn bị đánh chết, sống 1 lần, đánh 1 lần, đánh tới đánh lui cũng là 3,4 lần gì đó.

Cậu ta thiếu chút nữa có bóng ma với cái game này luôn.

Tô Khả Tây lập tức ngây ngẩn cả người.

Cô không nghĩ nguyên nhân lại đơn giản như vậy, chỉ vì cô mà bị đánh chết.

Tần Thăng còn đang oán giận, "Ai bảo tớ xui xẻo thế đụng phải hai người các cậu, Vũ ca thật sự đáng sợ, tớ về sau không bao giờ chơi với các cậu nữa....."

Tô Khả Tây đã sớm không còn chú ý đến

***

Từ lần đó, Tô Khả Tây cũng không vào game đó nữa.

Rất nhanh, kì thi Đại học sắp đến rồi.

Trước 3 ngày thi, Tô Khả Tây chưa kịp chuẩn bị để ở lại trường, Lâm Nhữ cầm tờ giấy báo thi đưa cho từng người, sau đó dặn dò ít việc.

Tiết tự học buổi tối sau đó là cho mọi người vui chơi.

Lớp 14 tương đối loạn, càng ngày càng rối tung.

Một đám người hà nhau chơi trò nói thật hay mạo hiểm, cuồng hoan trước kì thi Đại học, nhưng không hỏi mấy câu mà đối phương không muốn trả lời.

Mấy giáo viên rất tự giác mà ở văn phòng.

Tô Khả Tây nhàn rỗi không có việc gì làm, cũng tham gia.

Không nghĩ tới người đầu tiên bị dính trúng là cô, cũng bất chấp tất cả, "Có gì muốn hỏi cứ hỏi đi."

"Tây tỷ, cậu....." Vu Xuân cười hề hề, "Tớ không có gì muốn hỏi, Tây tỷ muốn chơi thử đại mạo hiểm không?"

Lời vừa nói ra, cả lớp đều ồn ào lên.

Tô Khả Tây biết tiểu tử này có mờ ám.

Cô chớp mắt, nói: "Okiee."

Vu Xuân nghĩ chút, sau đó nói: "Nếu không gọi điện thoại tới người liên lạc gần nhất, sau đó nói muốn cậu ta, nhìn tình hình mà trả lời."

Kỳ thật cậu ta rất tò mò về Lục Vũ.

Thời điểm tụ tập lần trước, biểu tình của Lục Vũ khó coi như vậy, hơn nữa tính cách cũng thay đổi nhiều, không biết đối với Tô Khả Tây là bộ dáng gì.

Người Tô Khả Tây liên lạc gần nhất là Lục Vũ.

Trong phòng yên lặng có thể nghe tiếng kim rơi xuống, cô cũng không kiêng dè, trực tiếp gọi qua.

Không bao lâu sau, đầu kia nghe máy.

Thanh âm Lục Vũ có chút khàn, mang theo cảm giác mới tỉnh ngủ.

Tô Khả Tây yên lặng xoa lỗ tai, nhỏ nhẹ nói, "Tớ nhớ cậu, rất nhớ."

Đối diện yên tĩnh lại.

Sau đó Lục Vũ nhẹ nhàng "Ừ" một cái, "Tớ....."

Còn chưa nói xong, bởi vì mở loa ngoài, một câu như vậy cũng đủ rồi, Tô Khả Tây không muốn cho bọn họ nghe nhiều, sau đó liền cúp máy.

Trong lớp học, Vu Xuân bắt đầu ồn ào, "Tây tử thật không được, vốn đang muốn biết đối phương trả lời gì nha."

Kết quả chỉ có 1 câu đơn giản như vậy.

Tô Khả Tây trợn trắng mắt, "Cậu còn muốn nghe cái gì."

Trên thực tế, bây giờ cô cũng rất muốn biết một câu chưa nói xong kia là gì, là anh nhớ cô hay là không nhớ....

"Không dám nghe." Vu Xuân vội vàng xua tay.

Chơi không bao lâu, nhưng ai cũng tham gia.

Hơn 9 giờ, rốt cuộc cũng tan.

Tuy rằng còn mấy phút nữa mới tới giờ tan học, Tô Khả Tây vẫn thu dọn đồ đạc của mình, chúc thi tốt với bọn Vu Xuân, sau đó đeo ba lô ra khỏi trường.

Cô mới mở cửa sau ra, trước mặt có một bóng người áp xuống.

Cô dựng đứng cả người, đụng phải lồng ngực cứng rắn, đôi mắt hoa cả lên.

Ngay sau đó, cô cảm thấy cô tay bị kéo lại, sau khi lấy được thăng bằng, một lần nữa đặt trên cổ tay của người đó hỏi: "Cậu cũng nhớ tớ sao?"

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt kia.

Không nghĩ tới, Lục Vũ không trả lời câu hỏi này, ngược lại hỏi vấn đề khác.

"Tại sao tắt máy?"

Giọng nói ẩn chứa hàm ý lên án, Tô Khả Tây kinh ngạc một chút, giơ tay sờ trán anh, tò mò hỏi: "Cậu không bị ngốc chứ?"

Chương sau thi Đại học ~~~~

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Không Nhớ

CHƯƠNG 52 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/04/27/moi-anh-dao-chuong-53/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đợi Đi

Tô Khả Tây cũng là tâm huyết dâng trào.

Vốn dĩ cô cũng không nghĩ trả lời phỏng vấn này, rốt cuộc cũng không có đặc thù gì, nhưng trong nháy mắt xoay người, ý tưởng này đột nhiên nảy ra trong đầu.

Đại khái chính là ở trước mặt nhân dân cả nước tuyên bố quan hệ của cô và Lục Vũ.

Tô Khả Tây không thể phủ nhận cô có mục đích khác.

Lục Vũ là của cô, cho dù không chung trường, cũng phải để mọi người biết.

"Ách...." Phóng viên rõ ràng là sửng sốt, chưa gặp được ai chuyển đề tài nhanh như vậy, trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Chỉ là anh ta cũng rất nhanh phản ứng lại, truy vấn: "Lục Vũ cũng là thí sinh năm nay sao?"

Tô Khả Tây gật đầu, nhìn màn hình, hơi mỉm cười, cong đôi mắt, "Chúng tôi cùng năm, nhưng thi không cùng trường."

Phóng viên nói: "Cảm ơn câu trả lời của bạn, chúc bạn mọi việc thuận lợi."

Tô Khả Tây thấy ngọt ngào, ở lúc anh ta chưa xoay người đi, thì lại sát vào, nói: "Lục Vũ, cậu nói tớ thi Đại học tốt sẽ có khen thưởng, hiện tại có

mặt mọi người, cậu không thể đổi ý."

Phóng viên lại nói cảm ơn, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Tô Khả Tây đứng tại chỗ nhìn bộ dáng chạy đi của anh ta, thiếu chút nữa cười ra tiếng, chắc bị cô dọa rồi.

Cô liếc nhìn các thí sinh xung quanh, cười cười, rồi xoay người trở về.

Việc phỏng vấn bị Tô Khả Tây ném ra sau đầu.

Nhưng cô như thế nào cũng không nghĩ tới các phỏng vấn này có thể một chút cũng không cắt mà chiếu trên TV.

Rốt cuộc đề cập đến vấn đề yêu sớm hư hư thực thực, có khả năng cảm thấy tư tưởng chính trị không đúng lắm, một chút cũng không phù hợp chủ nghĩa Mác.

Buổi tối.

Tần Thăng đang dạo chơi bên ngoài, liền nhìn thấy chương trình phỏng vấn trên Tv.

Đặc biệt còn là gương mặt không chút tì vết của Tô Khả Tây, ngược lại có vẻ yêu kiều hơn, nhìn qua liền thấy tràn trề sức sống.

Đương nhiên làm cậu ta khiếp sợ nhất vẫn là mấy câu nói kế tiếp.

Tần Thăng trực tiếp phun một ngụm trà sữa, trừng mắt nhìn người trên TV, lại nghe thấy mấy câu khen thưởng ái muội, lập tức cảm thấy hứng thú.

Cậu ta vội vàng gọi cho Lục Vũ, "Vũ ca, nhanh nhanh nhanh, lên mạng kiểm phỏng vấn thi Đại học của thành phố H đi, đảm bảo hù chết cậu."

Thanh âm Lục Vũ lạnh lùng, "Tự cậu xem đi."

Tần Thăng nóng nảy, "Tớ xem rồi, mới bảo cậu xem, cậu mà không xem hồi hận ráng chịu, thật đó, Vũ ca đừng nói tớ không nhắc nhở cậu, chị dâu nhỏ có mặt đó nha."

Điện thoại trực tiếp bị cúp.

Tần Thăng sờ mũi, không xem thì không xem.

Lục Vũ cúp điện thoại, lên Weibo tìm cái Tần Thăng vừa nói, chỉ là vài giây sau, liền có một video ngắn hiện ra.

Mà hình nền đúng là Tô Khả Tây mới ra trường thi kia.

Anh lấy lại bình tĩnh, mở lên xem.

Mấy vấn đề cũ kỹ đã xong, vấn đề quen thuộc lại xuất hiện, Tô Khả Tây giữa màn hình giống như đối diện với đôi mắt của anh.

Lục Vũ tắt điện thoại, bên tai như cũ vẫn là câu nói hồi âm kia.

Điện thoại đột nhiên vang lên, anh cúi đầu, trên màn hình nhảy ra 3 chữ Tô Khả Tây.

Tô Khả Tây ngồi trong tiệm bánh kem ở trung tâm thương mại, nhìn người đến người đi bên ngoài, cúi đầu cắn miếng pudding, chờ điện thoại được bắt máy.

Lúc cô đang ngây người, bên tai đã vang lên tiếng của Lục Vũ, "Ở đâu?"

Tô Khả Tây nghĩ nghĩ, sau đó cười hì hì, "Hiện tại không nói cho cậu, chờ 2 ngày nữa gặp nhau ở tiệm chụp hình."

Đối diện trầm mặc trong chớp mắt.

Thật lâu sau, Lục Vũ mới mở miệng, "Được."

.....

Tất cả mọi người không nghĩ tới, đoạn phỏng vấn này được một người có chữ V chia sẻ (*)

(*) Những người nổi tiếng hay đại diện thương hiệu nổi tiếng,.... được chứng nhận dấu tick xanh V.

Có lẽ ngữ khí của Tô Khả Tây làm kinh ngạc mọi người, hay bởi vì cô được lên hình, mà người chia sẻ thế nhưng rất nhiên, ở giữa khuya còn lên luôn hot search.

Mỗi năm trong lúc thi Đại học, người được chú ý nhiều nhất là người đã thi qua Đại học, mà không phải thí sinh năm đó.

Mấy cái hành vi ngôn ngữ kiêu ngạo đó là cái mà bọn họ trước đây không làm được.

"Tôi thấy em gái này thật xinh đẹp nha, tuy rằng không phải được xem như mỹ nữ, nhưng nhìn cũng thấy xinh đẹp."

"Tôi cảm giác, cô ấy tuy rằng hỏi, nhưng bộ dáng rất tự tin, một chút cũng có cảm giác ngoài ý muốn."

"Tôi già rồi già rồi.....Nói, Lục Vũ là ai, soái ca sao, tướng mạo ra sao, thành tích như thế nào?"

"Cái này không lẽ là ân ái thả thính?????"

Đương nhiên, cũng không thiếu những người chê bai.

"Bộ dáng này, vừa nhìn đã biết thành tích kém cỏi."

"Đây có thật không? Ở trước mặt cả nước mà làm ra loại chuyện như này, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ sao."

"Không biết có phải cao trung toàn yêu đương hay không."

"Lớn lên thật khó coi, còn tưởng mà mỹ nữ chứ, ai dè nửa ngày cũng nhiều đó."

Nhưng càng nhiều người quan tâm thì nhân vật chính được Tô Khả Tây nhắc tới cũng lọt vào tầm mắt mọi người.

Lục Vũ rất cuộc là ai mà đột nhiên trở thành đề tài hot trên Weibo.

Không chỉ như thế, cái khen thưởng Đại học không nói tử mi kia làm mọi người hứng thú, sôi nổi ùa nhau kéo vào trang Weibo chính của Gia Thủy Tư Lập mà dò hỏi.

Nhiều người đương nhiên là hỏi Lục Vũ là ai.

Theo sau đó mà một đề tài mới.

-----Mời Lục Vũ ra khen thưởng thi Đại học.

Để bọn họ nhìn xem cái khen thưởng Đại học kia là cái gì

***

Một ngày trước khi có thành tích, thời tiết bỗng trở nên mát mẻ hơn.

Tô Khả Tây không xem điểm trước, bởi vì cô sợ đến lúc đó lại không có tâm tình, sẽ ảnh hưởng đến việc khác.

Cho nên nhân cơ hội kéo Lục Vũ đi chụp hình.

Cái hình chụp đôi chên lệch của cặp đôi trên Weibo kia, Tô Khả Tây đã ấp ủ từ lâu.

Hơn nữa nhiều bloggers cũng chụp mấy tấm hình khoe ân ái với bạn trai, còn siêu cấp đẹp, mỗi lần lướt Weibo đều bị ngọt mà chảy máu mũi.

Nhất định phải thử một lần với Lục Vũ, đều là ý tưởng đã lâu trước kia của cô.

Bên này có nhiếp ảnh chụp hình cưới nghệ thuật.

Tô Khả Tây nhìn chăm chăm hồi lâu, còn đi dò hỏi một chút, xác định bên trong chụp ảnh nghệ thuật mới kéo Lục Vũ vào.

Lúc đầu Tần Thăng và Lục Vũ đi với nhau, nhìn thấy cô, lập tức làm mặt quỷ, "Chị dâu nhỏ 666 (*), thật lợi hại, lợi hại."

(**) 666 tiếng trung là 牛牛牛, có nghĩa là lợi hại, ngữu bức á

Tô Khả Tây nhìn cậu ta cười, "Tiểu học muội nhà cậu đâu?"

Tần Thăng nói, "Tiểu học muội đi với gia đình về quê rồi, ai, đột nhiên cảm thấy thật tịch mịch."

Tô Khả Tây mới không tin mấy lời này, mấy ngày này chỉ sợ Tần Thăng vui muốn chết đấy, không ai quản cậu ta, lại còn không phải đi học.

Cô chuyển hướng nhìn Lục Vũ ở trong cùng, "Tớ đi với Lục Vũ trước."

Tần Thăng vội vàng phát tay, "Đi đi đi, cứ để tớ một mình."

Chủ tiệm chụp hình cũng quen với cô, đã chuẩn bị hết mọi thứ."

Trước chụp trong nhà, nhiếp ảnh gia vừa nhìn là biết hai người lên hình rất tốt, nghĩ tới mấy bức sau cũng nhẹ nhàng không ít.

Anh ta chuẩn bị xong camera, dò hỏi: "Hai người chụp hình đôi, phải có động tác thân mật, đã nghĩ ra tư thế nào chưa?"

Tô Khả Tây liếc nhìn Lục Vũ, "Đã có rồi."

Cho đến lúc chụp hình, nhiếp ảnh gia rút cuộc cảm thấy không đơn giản như vậy.

Bởi vì nam chính vẫn không cười được nha!!!

Khuôn mặt đầy tính lãnh đạm thế này, nhìn bạn gái nhỏ bên cạnh cười vui vẻ như vậy, còn anh ngoại trừ gương mặt không biểu tình, thì động tác cũng khác.

Anh ta thở dài, "Cái kia....Nam chính cười lên một chút xem, bằng không khó coi lắm."

Nghe vậy, Tô Khả Tây xoay người, duỗi tay ôm mặt anh, uy hiếp nói: "Cười cười, không cười thì tớ không vui đâu."

Bộ dáng dọa dẫm của cô đáng yêu vô cùng.

Lục Vũ nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt nhỏ gần ngay trước mắt, cô đập lên đồng gỗ xếp, rất dễ dàng đối mặt với anh, có thể nhìn thấy được mấy lông tơ trên mặt.

Tô Khả Tây đối diện với đôi mắt đen nhánh của anh, thật lâu sau rồi rời đi,

Lục Vũ bỗng nhiên đi về phía trước một chút.

Khoé môi anh hơi giương lên, Tô Khả Tây còn ôm mặt anh, hơi giật mình, chóp mũi hai người chạm vào nhau.

Nhiếp ảnh gia cơ hồ đồng thời chụp một tấm.

Muốn chính là cảm giác thành linh này, lập tức truyền điện đến 2 người, người xung quanh không thể chen bất cứ thứ gì vào.

Kế tiếp tựa hồ rất dễ chụp.

.....

Lúc ra khỏi cửa hàng, Tô Khả Tây dừng lại.

Cô xoay người nhìn chăm chăm áo cưới xinh đẹp trong tủ kính, làn váy xoè kéo trên mặt đất, được rải đầy hoa ở xung quanh.

Tô Khả Tây xoay đầu nhìn Lục Vũ, "Về sau tớ cũng muốn mặc bộ này."

Cô nghiêng đầu nghĩ, "Lúc trước cậu nói không muốn đợi 4 năm."

Trên mặt Lục Vũ hiện lên vẻ đờ đẫn.

Tô Khả Tây thò đầu lại gần, nhỏ giọng nói, "Nhưng là, cậu còn chưa đủ tuổi kết hôn theo luật pháp, không muốn đợi cũng không được."

Vừa lúc tốt nghiệp, rất tốt.

Sau đó cô lại chọn bộ váy cưới mình thích nhất, gả cho người mình thích nhất [oaaaa, câu tâm đắc của tui luôn nèeee]

Lục Vũ rừ mắt, nghiêm túc đáp, "Đợi đi."

Đợi bao lâu cũng được.

.....

Ngày hôm sau là công bố điểm thi.

Tô Khả Tây khẩn trương đến đồ mờ hôi, hiếm có khi nào ngủ nướng, sáng sớm rời giường, ngồi sô pha cùng Dương Kỳ xem lãnh đạo nói chuyện.

Sau khi hội nghị kết thúc, chính là lúc xem điểm.

Dương Kỳ khẩn trương, thiếu chút nữa con chuột máy tính cũng cầm không được, Tô Khả Tây nhập thông tin vào, kết quả lại nhảy ra trang nhắc nhớ thông báo Web hồng.

Khẩn trương nửa ngày, cái gì cũng không thấy.

Tô Khả Tây bỗng nhiên thả lỏng một chút, cầm điện thoại lên ra, sau khi giọng nữ ưu nữ nói xong, giống như tiếng bước chân, một chữ tới một chữ báo thành tích của cô.

Dương Kỳ lần đầu tiên bất nhã, ngồi lệch hẳn sang một bên, "Mẹ khẩn trương lắm Tây Tây à."

Tô Khả Tây cũng muốn nói, "Con cũng rất khẩn trương."

Cô quả thật rất lo, đến nỗi lời cũng không nói được hoàn chỉnh, chỉ sợ kết quả của cảm giác tốt đẹp thường thường là rối tinh rối mù.

Thành tích mỗi môn được đọc lên.

Cho đến cuối cùng, Tô Khả Tây rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, cũng không kém nhiều so với dự tính của cô, tuy rằng không phải tốt nhất, nhưng đối với cô vậy là đủ rồi.

Không giống với tình lẻ, ho thêm tới 750 ở kì thi tuyển sinh Đại học.

Kỳ thật là toàn dựa vào Tiếng Anh, Tô Khả Tây néo tay đến chày mồ hôi, may mắn lần này Tiếng Anh cũng kéo hơn 10 điểm.

Mà làm cô ngạc nhiên nhất, chính là trước khi thi 2 ngày, Lục Vũ đột nhiên nửa đêm gọi điện thoại cho cô, kéo cô dậy trong ổ chăn.

Sau đó nói cho cô cái đề bài.

Kết quả môn Vật Lý có không ít đề mục tương tự như thế, cho dù có chút khác thì cũng có thể làm được.

Tô Khả Tây thi xong ngẫu nhiên vẫn lên Weibo xem mấy đáp án thi, đều cảm thấy rất may mắn, kích động muốn chết. Bí mật này chỉ có mình cô biết.

Cũng không biết điểm của Lục Vũ ra sao.

Tô Khả Tây mới vào giao diện WeChat, lại có cuộc gọi tới.

Trên màn hình, 2 chữ "Lục Vũ" càng thêm rõ ràng.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cặp Đôi Hoàn Hảo

Tay cầm điện thoại của Tô Khả Tây cũng có chút run.

Lúc trước tra điểm của mình cũng không lo như vậy, hiện tại lại sợ không biết điểm của Lục Vũ như thế nào.

Điện thoại vẫn luôn sáng lên, thường thường tiếng chuông tiếp theo là cô sẽ nghe máy, nhưng hôm nay tim đập muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Có thể là cao hơn cô nhiều, hoặc là cũng bằng bằng cô.....Tuy khả năng phía trước cao hơn một chút, cơ hồ chiếm đến 99%.

Trong trường cũng từng điền nguyện vọng dự định.

Tuy rằng dự định và nguyện vọng sau cùng không có tương đồng cho lắm, nhưng trong tình huống bình thường, chỉ cần điểm không quá thấp thì cũng không thay đổi lắm.

Cô thật ra đã điền mấy trường học tương đối thích ở phía Nam.

Mà hiện tại tương lai của 2 người, cơ hồ đã định rồi.

Tô Khả Tây lấy lại tinh thần, nhận điện thoại, "Alo?"

Đối phương trầm mặc một chút, trực tiếp mở miệng, "Tớ biết điểm của cậu, cứ điền nguyện vọng trường cậu thích là được, không cần quan tâm đến tớ."

Tuy rằng không biết tại sao anh biết điểm của cô, nhưng Tô Khả Tây lại bị mấy lời này của anh dọa, vội vàng hỏi: "Mấy lời này của cậu là không muốn nói tớ biết?"

Thật lâu sau, Lục Vũ mới mở miệng lần nữa, "Ừ."

Nói xong câu đó, anh liền cúp điện thoại, Tô Khả Tây gọi lại, thì không gọi được nữa.

Tức đến nỗi muốn đập luôn điện thoại.

Tô Khả Tây không biết Lục Vũ có ở nhà không, nhưng bây giờ cô đi tìm anh thì không có khả năng.

Cô bỗng nhiên cũng bực mình.

Tra điểm của cô, lại không tiết lộ anh thi thể nào, tuy rằng phần lớn là rất tốt, nhưng cô cũng sợ xảy ra sự cố.

Rốt cuộc thi Đại học năm nào cũng có việc ngoài ý muốn.

Hai người liền bắt đầu bước vào giai đoạn "Chiến tranh lạnh".

Chỉ gần ngủ 1 ngày, trên Weibo lại đổi thành chủ đề khác.

Nhiếp ảnh chụp hình cười nghệ thuật đã lâu năm, cũng có không ít fans trên Weibo, bây giờ cũng đang kinh doanh trên đó. Người sử dụng Weibo ngày càng nhiều, tính chất cũng gần giống như "Hồng võng" (*)

(*) Hồng võng: ngành phụ trợ chuyên cung cấp các dịch vụ hỗ trợ để tuyên truyền "sống ảo" trên mạng Internet (xem thêm chi tiết ở: <https://vnexpress.net/so-hoa/dich-vu-ho-tro-song-ao-o-trung-quoc-3783072.html>).

Bình thường chụp xong hình, muốn đăng lên Weibo thì phải có sự đồng ý, lần này ở sự đồng ý của Tô Khả Tây thì cũng không ngoại lệ.

Mà làm bọn họ không nghĩ tới chính là Weibo này được rất nhiều người chia sẻ.

Rất nhiều tài khoản marketing bình thường chỉ chọn blog nguyên chủ, sau đó không kí tên mà coi như của chính mình mà chia sẻ.

Lần này có thể bởi vì logo, do mỗi tiệm chụp hình đều có logo riêng, rất khó xoá được, cứ như vậy mà bị chia sẻ ra ngoài.

Hình chụp tinh tế lập tức bùng nổ.

"Thoạt nhìn rất xứng đôi nha, nữ sinh cười rất ngọt ngào nữa."

"Cái này giống như ngôn tình lúc trước tôi xem, nam sinh thoạt nhìn có chút lạnh lùng, thật là đồ ăn của tôi.....Hai người đó có Weibo sao?"

"Tấm cuối cùng là đẹp nhất, chóp mũi đối chóp mũi nha, ai ui, tâm thiếu nữ của tôi đều bị oanh tạc rồi, tôi cũng muốn cùng ông xã chụp kiểu này."

"Nữ sinh này trông có vẻ quen mắt?"

Không ít người rất nhanh liền nhớ tới bức hình nữ sinh phỏng vấn lần trước, làm trò trước mặt quần chúng nhân dân mà thông báo.

Hiện tại nam sinh này.....Chính là Lục Vũ?

Thì ra đẹp trai như vậy.

Hầu hết mọi người đều là nhan khổng (***) , đối đãi với nam nữ sinh xinh đẹp thì khoan dung hơn nhiều, đặc biệt là còn cái dạng đẹp mắt như vậy.

(***) nhan không: chỉ những người thích, dễ xiêu lòng vì cái đẹp.

Sức mạnh của cộng đồng mạng hết sức lớn.

Hơn nữa người của Gia Thủy Tư Lập chơi Weibo cũng không ít, rất nhanh thông tin của 2 người liền truyền ra ngoài.

Không ít cư dân mạng cảm khái nói: "Gia Thủy Tư Lập thật lợi hại, tôi nhớ rõ phỏng vấn tối hôm qua, Thủ Khoa và Á Khoa cũng là từ trường này, hơn nữa đều là mỹ nữ soái ca, đúng là cặp đôi học bá mà."

Đường Nhân và Lục Trì bởi vì thành tích xuất sắc được tình phỏng vấn.

Còn làm trò trước mặt quần chúng nhân dân, trộm ở phía dưới móc ngón tay, lúc thả ra thì bị người khác thấy được rồi khoanh tròn phát lên mạng, mọi người đều bùng nổ.

Gia Thủy Tư Lập liên tiếp ra 3 người, không ít cư dân mạng còn nhớ rõ Tô Khả Tây của mấy ngày trước, nên cảm thấy rất hứng thú với trường này.

Bọn họ đều nhớ rõ ràng.

Luôn đi theo chính là một bầu trời đầy nghi ngờ.

Ở trong trường ngang nhiên yêu đương, cũng không biết thành tích thế nào, tuyệt đối ảnh hưởng tới người khác, còn dạy hư mấy học sinh xem phỏng vấn đó.

"Hiện tại yêu sớm đều quang minh chính đại như vậy?"

"Trường học là để học tập, chứ không dùng để yêu đương, tâm tư không dùng trên học tập, không sợ làm gia đình thất vọng sao?"

"Lớn lên có đẹp cũng không thể làm cơm ăn, còn không bằng Thủ Khoa và Á Khoa trước đó nữa, người ta mới là kiểu mẫu, thành tích lại xuất sắc."

"....."

Tuy rằng trùng hợp như vậy, mấy bức hình vẫn là chủ đề nóng.

Không chỉ trong vòng 1 ngày nhảy lên hotsearch , còn trực tiếp bị mọi người đặt danh hiệu "Cặp đôi hoàn hảo".

Cái danh hiệu hoàn mỹ mà Tô Khả Tây muốn nhất "Cặp đôi hoàn hảo" rơi xuống trên đầu cô.

Sự việc trên Weibo, vẫn là do Vu Xuân gọi điện nói với cô.

Vu Xuân lúc kinh lúc rống, "Tây tử, mẹ nó, cậu thành chủ đề nóng rồi có biết không! Trên mạng đều là hình của cậu và Lục Vũ, đều đang bàn luận về các cậu đó?"

Tô Khả Tây cũng đoán được hẳn là hình chụp bị truyền ra ngoài, đeo tai nghe lên, cứng nhắc mở Weibo ra, "Làm sao vậy? Khen tở với Lục Vũ lớn lên đẹp?"

Vừa lúc để người ta biết Lục Vũ đã có chủ.

Vu Xuân thở dài, "Đương nhiên khẳng định lớn lên đẹp, bọn họ đúng là không có mắt, nhưng không ít người nói hai người các cậu không lo học tập mà lo yêu đương, mỗi người tỏ ra là Vua đạo đức, quản bọn họ cái rắm."

Tô Khả Tây cười, "Cậu cũng xem bình luận trên Weibo."

Weibo bây giờ rất loạn, hoặc là tin nóng bị xoá, hoặc là mấy ngôn luận và bình luận đều không thể xem.

Vu Xuân nói, "Tớ thì xem cái gì?"

Tâm mắt của Tô Khả Tây dừng lại trên bình thuận có nhiều like nhất, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, "Cậu không cần quan tâm, cứ xem náo nhiệt thôi."

Cô cúp điện thoại.

Cái bình luận nhiều like nhất đứng trên cùng, "Lúc trước xem phỏng vấn, bây giờ lại là hình chụp, cho dù cho không cũng không có điểm mấu chốt, hơn nữa học sinh phải ra dáng học sinh, làm được thành tích cho bố mẹ, xác định yêu sớm không ảnh hưởng tới học tập sao?"

Tô Khả Tây nhìn xong liền cười.

Như thế nào không ảnh hưởng đến học tập.

Cô vì theo đuổi Lục Vũ, để có thể vào cùng trường với anh, suốt một năm, thành tích cao tam ngày càng tốt, Lục Vũ càng giảng nhiều bài cho cô, mỗi đêm khuya đều gửi tin nhắn thoại cho cô.

Đại khái chính là cảm giác gia giáo của người ngoài.

Mấy tin tức này người ngoài vĩnh viễn không biết, cô cũng không muốn nói với người khác, chỉ cần cô biết là được, người ngoài không thể ảnh hưởng được.

Cô đóng Weibo lại, lại nghĩ đến từ khi tra điểm thì căn bản cô và Lục Vũ không liên lạc, thờ dài.

Trong mắt Tô Khả Tây chợt loé.

Cô âm âm chạy lên lầu, Dương Kỳ còn ở trong phòng dọn dẹp mấy tấm trải giường mới mua, nhìn thấy cô vào, thuận miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Mẹ, mẹ biết số điện thoại của dì Khâu không?"

"Bà ấy sao? Con tìm bà ấy làm gì? Mẹ không có, nhưng bà ngoại hẳn là có, hỏi một chút xem." Dương Kỳ đứng lên, rất nhanh phản ứng, "Con cùng Lục Vũ cãi nhau?"

Tô Khả Tây không tình nguyện gật đầu, "Đúng vậy."

"Vậy con hẳn cùng thằng bé nói cho rõ ràng." Dương Kỳ ngồi xuống, như người từng trải nói: "Chuyện lúc trước của hai đứa, nói chuyện rõ ràng mới giải quyết được."

"Con lúc trước chụp giấy báo thi cho cậu ấy xem, cậu ấy lại biết toàn bộ tin tức của con rồi, tra được điểm của con, còn không chịu nói điểm cậu ấy cho con." Tô Khả Tây có chút uỷ khuất, "Con không muốn cùng cậu ấy ở 2 nơi....."

Cô sau đó lại nghĩ, chính mình lúc trước hình như không hỏi qua giấy báo thi hay chứng minh của Lục Vũ, làm bây giờ không tra được gì cả.

Hơn nữa cô đã hỏi qua Tần Thăng, cậu ta cũng không biết.

Có lẽ chỉ có Lục Vũ chính mình nói thì cô mới biết được.

Dương Kỳ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu theo như con nói, thành tích 2 đứa có chút khác biệt, mẹ đoán chắc Lục Vũ sợ con điền trường học mà cậu ta điền? Sau đó bị rớt?"

Suy nghĩ như vậy, cảm quan của bà đối với Lục Vũ càng tốt.

Thành tích 2 người không ở cùng trình độ, nếu vì vào chung 1 trường, tất nhiên không có khả năng, Lục Vũ nếu thi tốt, vì Tô Khả Tây mà điền trường khác, như vậy đối với thằng bé hay đối với Tô Khả Tây cũng không được.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng không phải không có biện pháp.

Tô Khả Tây cúi đầu, "Có thể điền trường học gì chứ, con lại không phải không hiểu, gần nhau chút không phải được rồi sao."

Cô đã sớm tính toán, không chung trường, thì chung thành phố cũng không sao.

"Có lẽ là muốn con tự điền trường mình thích thì sao?" Dương Kỳ sờ đầu cô, ôn nhu nói, "Con nếu khó chịu thì tìm thằng bé nói cho rõ."

Tô Khả Tây gật đầu, "Vâng."

Dương Kỳ gọi bà ngoại lấy được số di Khâu, lại thuận tiện hỏi về Lục Vũ, không nghĩ thế nhưng anh đang ở dưới đó.

Chạng vạng, xe dừng ở giao lộ.

Ánh nắng chiều hồng cả nửa bầu trời, ánh đỏ cả trên mặt đất, Tô Khả Tây như được tắm gội bởi hoàng hôn, một bước đi tới nhà bà ngoại.

Mỗi bước đi đều đi thẳng vào lòng cô.

Càng gần bên kia, cô càng khẩn trương, hai tay rũ bên người không tự chủ kéo váy, hít sâu một hơi rồi đi tiếp.

Mà Lục Vũ cứ như vậy tiến vào tầm mắt của cô.

Anh đứng cạnh cái giếng, đang xách theo một xô nước, tay áo xắn lên 1 nửa, lộ ra cổ tay, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đang thu dây thừng, chặt đến mức hằn trắng cả tay.

Ánh nắng chiều bao phủ cả người anh, làm áo sơ mi của anh ánh đỏ lên.

Tựa hồ như có cảm ứng, anh vừa lúc quay đầu lại.

Hai người đối diện với nhau.

Tô Khả Tây đi lên phía trước, vừa đi vừa hỏi, "Cậu rớt cuộc thi được bao nhiêu?"

"Cậu tự điền đi." Mặt mày Lục Vũ hơi nhẩn lại, giọng nói thanh thanh lãnh lãnh, không có một chút phập phồng, tiếp tục thu dây thừng.

Cô hỏi, "Tớ muốn biết cậu điền ở thành phố nào."

Đối diện không có thanh âm.

"Tớ thích thành phố hiện tại nhất." Tô Khả Tây dừng một chút, tiếp tục nói, "Tớ còn thích thành phố có cậu nữa."

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thật Trùng Hợp

CHƯƠNG 55 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/01/moi-anh-dao-chuong-55/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tố Sợ

Giọng nói của Tô Khả Tây dừng lại.

Mãi cho đến khi Lục Vũ nói lần thứ hai, cô mới hồi phục tinh thần, chớp mắt hỏi: Cậu quả nhiên nhìn nguyện vọng của tớ."

Đối diện trầm mặc một chút, sau đó trả lời: "Đúng vậy."

Tô Khả Tây quả nhiên không đoán sai, Đường Nhân lúc đó đã có ý đồ, còn quang minh chính đại ở trước mặt anh hỏi mật khẩu của cô, chính là để anh nghe thấy.

"Cậu không có tố biết điểm, lại lên xem nguyện vọng của tớ, sau đó cố ý điền cùng trường với tớ sao? Nếu tớ điền trường thấp hơn nhiều so với điểm của cậu thì sao? Cậu cũng điền giống tớ sao?"

Lời vừa nói xong, cô cảm thấy có chút nghẹn ngào.

"Sẽ không." Lục Vũ khẳng định.

Tô Khả Tây chưa trả lời, anh lại tiếp tục nói, "Điền trường này, bởi vì nguyên nhân nào cũng phù hợp, nếu thấp hơn nhiều, tớ không đem tương lai ra giỡn."

Lục Vũ rất ít khi giải thích nhiều như vậy.

"Cậu cố ý điền trường này, tớ biết." Anh làm sao để cô lựa chọn thất bại được chứ.

Tô Khả Tây bỗng nhiên không nói được gì.

Cô lúc trước đăng kí trường này, trong lòng cũng có hy vọng hai người sẽ chung trường, cho nên chọn chuyên ngành tương đối ít người.

"Tớ không thích nguyên nhân cậu vì tớ, cái gì cũng không nói cho tớ." Cô bỗng nhiên đổi đề tài, "Tớ rất tức giận."

Lời nói tựa hồ giống như không cần được.

"Tớ cực kì giận." Tô Khả Tây nói, "Cậu chẳng lẽ không biết tính tình của tớ sao? Tớ sẽ điền điền trường không thích sao? Sự lo lắng của cậu hoàn toàn là dư thừa....."

"Đúng, tớ biết." Lục Vũ đánh gãy lời nói của cô.

Tô Khả Tây há mồm: "Vậy sao cậu còn vậy?"

"Nhưng tớ sợ."

Anh sợ cái lỗ như đó.

Sau đó chính là không thể thay đổi được nữa.

Hốc mắt Tô Khả Tây ươn ướt.

Cô ngửa đầu lên, cảm giác bực tức đều bị 3 chữ này đánh bay, nửa ngày cũng không nói câu gì.

Anh sợ.

Cô cũng sợ.

Lục Vũ phảng phất giống như không nhận thấy sự biến đổi của cô, nhẹ nhàng cười, "Bây giờ tốt rồi."

"Ừ." Tô Khả Tây lên tiếng, chỉ nói vài rồi cúp điện thoại.

Có lẽ là rất tốt.

Điểm của cô hơn 640, ở Đại học hàng đầu là không thể với tới, có lẽ số cô may, hay do chuyên ngành quá ít người, cô thật sự lại có thể trúng tuyển.

Ngày hôm sau, Tô Khả Tây trực tiếp đi Tam Trung.

Tam Trung là cao trung top đầu của tỉnh, tuy rằng đã xuống dốc, nhưng cũng coi như có vài người giỏi, mục thông báo trong trường vì để hấp dẫn học sinh mới mà dán bảng vàng danh dự lên.

Tên Lục Vũ đứng đầu tiên.

Nhưng không biết vì lí do gì, điểm của anh được dán lên, nhưng chỉ có môn thứ hai được tiết lộ.

Tô Khả Tây đã nghĩ thông suốt, chỉ sợ vài ngày trước Lục Vũ sợ cô biết.

Nàng không muốn chủ động đi hỏi Lục Vũ, lại liên lụy đến những việc trước đó, chỉ đi xem điểm trúng tuyển mà thôi.

Điểm trúng tuyển của Đại học G rất nhanh có thể tra ra.

Tô Khả Tây vẫn luôn quan tâm vấn đề này, cô lên trang web chính thức của Đại học G, trên đó bây giờ đều là những tin thu hút sinh viên mới, bên trái phía dưới chính là tuyển trúng tuyển.

Chuyên ngành Vật Lý là ngành hot, nên điểm tất nhiên cũng rất cao. Nhấn vào chính là điểm của mỗi sinh viên mới năm nay, phía sau tên chính là mã code.

Đều dựa theo xếp hạng, Tô Khả Tây cảm thấy mình không cần phải kéo xuống dưới xem nữa, vì người đầu tiên chính là Lục Vũ.

Vì để phòng ngừa, cô vẫn nhanh như chớp kéo xuống xem.

Sinh viên trúng tuyển cuối cùng của chuyên ngành Vật Lý là 670 điểm, toàn ngành chỉ có 1 người họ Lục, mà anh lại được 697.

So với cô còn cao gần 50 điểm.

Trách không được một chút cũng không nói với cô.

Đối với cô mà nói, nguyện vọng của cô cũng không có bất luận gì mà địa phương uỷ khuất cả.

Đại học G rất tốt, cho dù vào chuyên ngành nguyện vọng 2, nhiều lắm cũng là giảm xếp hạng ở trường xuống một chút.

Hiện giờ đã trúng tuyển Đại học G, là chuyên ngành cô thích, đối với cô cũng không tệ.

Đối với Lục Vũ mà nói.

Thành tích ở Đại học G của anh là dư dả, tất nhiên còn có thể lên cao nữa, hầu hết trường học phía Nam đều tuân theo sự điều chỉnh nguyện vọng.

Tô Khả Tây biết anh nhìn nguyện vọng của cô.

Cô từng có chút tức giận.

Nhưng lúc biết điểm đó, đều hoá thành hư ảo, chỉ còn lại tiếc nuối.

Nếu lúc trước ở cao trung, cô có thể nỗ lực hơn một chút, như vậy có thể đến trường tốt hơn, cũng có nhiều lựa chọn hơn.

Mà không như bây giờ.

Nhưng nỗi tức giận của cô, đều bị một câu "Tớ sợ" đó đánh bay.

Biến mất không còn chút nào.

***

Ngày nhập học ở Đại học G hôm đó phá lệ nóng.

Sáng sớm Tô Khả Tây thức dậy, dọn một ít đồ đạc, lập tức ra sân bay.

"Đã đi, đang trên đường." Lục Vũ bớt thời gian nhắn tin cho Tô Khả Tây, chuẩn bị đón xe ra sân bay.

Bỗng nhiên, cách đó không xa có hai người hấp dẫn sự chú ý của anh.

Anh nhìn thấy Khâu Hoa cầm túi xách đập vào mặt của Lục Dực Minh, hai người cãi nhau rất to, thậm chí ở đây anh còn nghe rõ.

Biểu tình của Lục Dực Minh lúc xanh lúc trắng.

Lục Vũ đến gần một chút.

Khâu Hoa nói: "Lục Dực Minh, ông nếu có lương tâm thì không làm ra loại chuyện như vậy, đúng là ghê tởm. May là tôi còn chưa kết hôn với ông."

Nhìn bóng dáng của bà biến mất ở giao lộ, Lục Vũ giật giật ngón tay.

Anh lúc trước rất muốn kết quả hôm nay, thế mà hôm nay còn có thể nhìn thấy được.

Điện thoại vàng lên, anh cúi đầu nhìn, khoé môi vô ý giơ lên, đầu ngón tay nhúc nhích, trả lời: "Rất nhanh."

Lúc đến sân bay, Tô Khả Tây không nhận được hỏi anh, "Sao cậu muộn vậy."

Lục Vũ nghĩ đến chuyện lúc này nhìn thấy, chà xát ngón tay, thuận miệng nói: "Trên đường kẹt xe."

Tô Khả Tây nửa tin nửa ngờ, đang muốn nói gì, sân bay đã thông báo về chuyến bay của hai người.

Lục Vũ duỗi tay nắm cổ tay cô, "Đi thôi."

.....

Đại học G là trường tốt nhất ở phía Nam, hoàn cảnh và nhân văn đều không thua kém.

Lúc 2 người đến là đã giữa trưa, nên trực tiếp tìm một nhà hàng ăn cơm ở bên ngoài trường, ngồi điều hoà nhìn trường học đối diện.

Tên của trường lấy cảm hứng từ thể hệ hiệu trưởng đầu tiên của trường, rất sang trọng và sáng lấp lánh, vừa nhìn là biết có tiền.

Ăn cơm xong, hai người vào quán trà sữa ngồi.

Tô Khả Tây ôm ly trà sữa, "Không biết ký túc xá của chúng ta ở đâu, tớ xem trên mạng thấy rất đẹp."

Lục Vũ không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng trả lời.

Tớ gần 2 giờ, trời càng ngàng càng nóng.

Tô Khả Tây cuối cùng thối điều hoà mà nằm ngủ trên bàn, chờ lúc cô tỉnh lại, trên người có cái áo sơ mi, Lục Vũ đối diện nhìn ngoài cửa sổ.

Lục Vũ xoay đầu, "Tỉnh rồi?"

Tô Khả Tây gật đầu, "Ừ, chúng ta vào thôi."

Mặt trời bên ngoài vẫn rất nóng, từ trong phòng điều hòa ra là có thể cảm thấy nóng không chịu được.

Cho dù là buổi chiều, người đến báo danh vẫn rất đông.

Chuyên ngành Hoá học thật sự không hề danh là ít người, lúc Tô Khả Tây đến, có học tử ngồi ở đó suýt nữa ngủ gật.

Nhìn thấy cô tới, kích động muốn chết, lập tức hớn hờ, "Học muội, đăng kí sao, đến đến, điền thông tin một chút đi."

Tô Khả Tây đứng một bên điền, một bên hỏi việc chuyên ngành.

Học tử trả lời, "Ít người lắm, năm nay tuyển được 20 mấy người, chỉ đủ 1 lớp, so với tụi chị còn ít hơn, chỉ sợ đều thấy khó kiếm việc."

Chuyên ngành Hoá học, vừa nghe chính là giao tiếp các loại thuốc thử, thực nghiệm, người bình thường khẳng định đều sẽ chọn chuyên ngành hot, tốt nghiệp sẽ dễ tìm việc hơn.

"Vậy đúng là ít thật." Tô Khả Tây cảm khái nói, đưa tờ điền thông tin qua.

"Chị mang em đi xem ký túc xá, điều kiện ký túc xá khá tốt." Học tử thu lại tờ điền, lại nhìn phía sau cô, "Em không có hành lí sao? Nếu có, chị nhờ hai nam sinh qua cùng nhau dọn."

Cô giơ tay chuẩn bị gọi điện thoại.

Tô Khả Tây đang muốn nói gì, liền vẫy tay với phía sau cô, sau đó nói: "Bạn trai em tới, hành lí không có gì, qua hai ngày sẽ gửi qua đây, tạm thời chỉ có 1 kiện thôi, không cần phiền học trưởng."

Học tử kinh ngạc cảm thán, "Oa, thì ra đã có chủ."

Cô ấy cười nói, "Chuyên ngành của chúng ta, tốt nghiệp xong phỏng chừng đều là chó độc thân, không nghĩ học muội lại đã là của người khác."

Lục Vũ kéo kiện hành lí của cô phía sau.

Học tử nháy mắt, "Cùng trường chúng ta sao?"

Tô Khả Tây trả lời, "Chuyên ngành Vật Lý ạ."

Học tử cảm khái, "Vẫn là yêu sớm ở cao trung tốt, nơi nào cho tới giờ vẫn là chó độc thân, đều không có người có thể theo đuổi...."

Ánh mắt cô ấy không khỏi dừng trên hai người.

Dùng từ trai tài gái sắc cũng không quá, nhìn qua rất xứng đôi, tuy rằng tựa hồ tính cách khác nhau rất nhiều.

Nhưng ai cũng nói là bổ sung cho nhau sao.

.....

Mỗi trường Đại học nổi danh đều có phóng tin chụp đưa tin ngày nhập học.

Đại học G tất nhiên không ngoại lệ, hơn nữa phóng viên còn sẽ chủ động chọn người đẹp, càng miễn bàn diễn đàn trường học hàng ngày chụp hình học sinh đẹp của mỗi khoa.

Sau đó sẽ được truyền ra ngoài.

Weibo chính của trường học vậy mà đăng ảnh chụp người đứng đầu của mỗi chuyên ngành hot.

Ảnh chụp sau khi trải qua xử lí, sau lại có mấy lời văn vẻ, rất dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người, "Chuyên ngành Vật Lý năm nay, tiểu học đệ Lục Vũ rất đẹp trai nha, chỉ là có bạn gái rồi, chính là Tô Khả Tây chuyên ngành Hoá học, là cặp đôi hoàn hảo đó, nhớ không?"

Lúc này trang web chủ của trường học nào cũng thu hút sự chú ý, càng miễn bàn hai người đã lên top search.

Weibo chính đăng hai bức hình.

Một bức là do người chụp, Lục Vũ và Tô Khả Tây sóng vai đi vào trường, ở phía trước hai người là tên trường Đại học G rồng bay phượng múa.

Hai tấm tiếp theo là ảnh chụp lúc đăng kí nhập học, hơi nghiêng mặt.

Bình luận dưới Weibo không ít quần chúng bàn tán, sôi nổi nhắc lại, "Ai lúc trước bảo người ta học tra đầu? Lúc trước là ai nói, ra đây, không tin tôi đập chết đấy."

"Người ta với bạn đã yên lặng đi nhập học Đại học, ai còn rãnh trả lời mấy anh hùng bàn phím đó."

"Cho nên cái phỏng vấn kia....căn bản là khoe ân ái?"

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cô Gái Của Cậu

CHƯƠNG 57 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/07/moi-anh-dao-chuong-57/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thích

CHƯƠNG 58 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/08/moi-anh-dao-chuong-58/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Về Sau Cũng Vậy

Tô Khả Tây nửa ngày mới hồi phục tinh thần, "Cậu đồng ý sao."

Lúc trước Tô Khả Tây có nói qua, nhưng Lục Vũ căn bản không tỏ rõ, một chút cũng không có ý, kết quả bây giờ lại đồng ý?

Lục Vũ cong môi, "Vậy không tốt sao?"

Xem bộ dáng của anh, Tô Khả Tây bỗng nhiên có chút sợ, nhưng nghĩ lại, ở chung với anh cũng không phải phóng hoả giết người, có cái gì phải sợ.

Hơn nữa cô đã muốn từ lâu lắm rồi.

Cô xoay tròn mắt, lại như vừa nghĩ tới cái gì, thả nhẹ giọng, cố ý nhắc nhở: "Tớ mới năm hai thôi đấy."

Lục Vũ nói: "Nga."

Lãnh đạm như vậy? Tô Khả Tây có chút không tin, lặp lại lần nữa, "Hai người chúng ta mới năm hai thôi đấy."

Lục Vũ gật đầu, "Tớ biết."

Tô Khả Tây buồn bực, chẳng lẽ không phải ý cô nghĩ đó, hay là do tư tưởng của cô quá xấu xa, nên hiểu sai rồi?

Mặc kệ nói như thế nào, kết quả này cô vẫn thích.

Nói muốn ở chung, cũng chính là quyết định nhất thời.

Tô Khả Tây trước đây đã nói qua rồi, nhưng bị phủ quyết, phòng cô thích cũng đã cho thuê, bọn họ cũng chỉ có thể tìm phòng khác.

Kỳ thật vốn nghĩ muốn mua một chung cư nhỏ, bọn họ ở đây cũng chỉ có mấy năm, hơn nữa vẫn dùng tiền của gia đình, nên không thể lãng phí được.

Tô Khả Tây quyết định vẫn nên thuê nhà.

Ngày hôm sau toàn là môn tự chọn.

Tô Khả Tây download một cái app cho thuê nhà, lúc không có việc gì làm thì lên tìm phòng ở, chủ yếu hiện tại đã qua khoá khai giảng, phòng hầu hết đều cho thuê rồi.

Tìm không thấy phòng ở thích hợp, nói gì ở chung nữa.

Lý Tĩnh ngồi bên cạnh, ngẫu nhiên nghe được cô lầm bầm lâu bầu, thò lại gần hỏi: "Cậu đang làm gì thế? Muốn mua nhà sao?"

Tô Khả Tây lắc đầu/

Lý Tĩnh chợt loé, ái muội nói: "Không phải mua nhà, chẳng lẽ muốn thuê nhà, một mình cậu, hay là với bạn trai nhỏ nữa?"

Hiện tại nhiều người ở chung như vậy, cô ấy cũng không cảm thấy kì quái.

Hơn nữa bạn cùng phòng này của cô ấy cùng bạn trai yêu đương từ cao trung tới giờ, đều đã hơn 2 năm, còn mỗi người một nơi làm cô ấy cảm thấy kì quái nữa.

Hai người ở trường học cũng không phô trương.

Tô Khả Tây thường chỉ thích ở ký túc xá, hoặc đi phòng thí nghiệm, mà Lục Vũ cũng như thế, hai người ngẫu nhiên đi dạo trong sân trường, hoặc đợi ở thư viện.

Nhưng hai người bọn họ vẫn làm cô ấy rất hâm mộ.

Lý Tĩnh đã gặp qua Lục Vũ, rất đẹp trai, nghe nói có mấy người không có mắt mà theo đuổi, nhưng đối phương căn bản không thèm nhìn nữa.

Đầu năm nay, nam sinh lãnh đạm như vậy không nhiều lắm.

Lý Tĩnh cho rằng tính cách anh như vậy, nhưng làm cô ấy giật mình chính là, Lục Vũ đối với Tô Khả Tây là một bộ dáng khác.

Sẽ khẩu thị tâm phi phủ nhận, hay bị chọc cho đỏ mặt.....

Ít nhất cô ấy đã thấy qua một lần anh đỏ mặt, lúc ấy sợ ngây người, ngậm nước trong miệng thiếu chút nữa phun rồi. Không cần đề cập đến những người trốn trong góc làm mấy trò lén lút nữa.

Tô Khả Tây cũng không phủ nhận, gật đầu, "Đúng vậy, cậu ấy nói thế."

Lý Tĩnh lấy lại tinh thần, chống cằm nói: "Hiện tại đi tìm phòng hơi khó, chỉ sợ mất nhiều thời gian đó."

Tô Khả Tây cũng không thấy đáng tiếc, "Dù sao cũng còn nhiều thời gian."

Hơn nữa còn tận mấy năm, chờ thêm mấy ngày cũng không sao.

"Vậy chẳng phải các cậu muốn thế giới hai người sao?" Lý Tĩnh bụm mặt trêu chọc, "Tớ nhưng nhắc nhở cậu, làm việc phải suy nghĩ kỹ nha."

Tô Khả Tây đẩy cô ấy, "Suốt ngày nghĩ cái gì đâu."

Lý Tĩnh xoa eo, "Làm sao, tớ nói thật đó, cậu xem ánh mắt Lục Vũ kia, hôm qua ở phòng thí nghiệm đó, thiếu chút nữa muốn ăn tươi nuốt sống cậu."

Cô ấy lúc đó từ bên cạnh đi ra ngoài mặt đều đỏ kìa.

Này cũng quá lộ liễu đi.

Tô Khả Tây bị cô ấy nói đến nóng mặt.

Cô không nói lí phủ nhận, "Cậu cho rằng tớ giống cậu sao, cả ngày chỉ nghĩ mấy việc này, chúng ta là ham hỏi học tập."

Lý Tĩnh trợn trắng mắt, "Đúng đúng, là một người học Vật lý và một người học Hoá học cùng nhau học tập, thảo luận ra sinh vật huyền bí cuối cùng sao?"

Tô Khả Tây đánh cô ấy một cái.

Hai người nói cười hơn nửa tiết, chuông tan học vang lên, Lý Tĩnh gấp không chờ nổi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người, "Tớ không quấy rầy hai người xem trăng sao nữa."

Tô Khả Tây chưa kịp nói, đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Ngày hôm qua cô hẹn Lục Vũ cùng đi ăn cơm, khu Vật Lý bên kia cách khu dạy học bên này có chút xa, cho nên cô chậm chạp thu dọn đồ.

Không đến vài phút, phòng học chỉ còn lại mỗi mình cô.

Lục Vũ từ bên ngoài đi vào, trực tiếp cầm ba lô của cô, không nói lời vô nghĩa, kéo cô đi.

Tô Khả Tây thấy bộ dáng vội vàng của anh, tò mò hỏi: "Cậu gấp như vậy làm gì?"

Lục Vũ rút cuộc cũng đi chậm lại.

Mãi cho đến lúc đi ngang nhà ăn, anh cũng không dừng lại, Tô Khả Tây lại hỏi, "Hôm nay chúng ta ăn ở ngoài sao?"

Lục Vũ ngắn gọn trả lời, "Ừ."

Tô Khả Tây cho rằng anh muốn đến tiệm cơm nhỏ, kết quả Lục Vũ lại dẫn cô vào một siêu thị.

Cô cho rằng anh muốn mua gì, không nghĩ thế nhưng anh dẫn thẳng đến quầy bán đồ ăn, bắt đầu lấy đồ.

Tô Khả Tây chỉ có thể theo sau, nghĩ trăm lần cũng không ra, "Không phải nói ăn ở ngoài sao? Bây giờ cậu mua đồ ăn làm gì?"

Lục Vũ nhìn cô không chớp mắt, "Cậu cứ làm theo là được."

Tô Khả Tây nhìn bộ dáng cao thâm khó đoán của anh, chỉ có thể trợn trắng mắt.

Chỉ là đi theo sau, cô phát hiện Lục Vũ lựa đồ ăn cũng rất ra dáng, giống y chang như mấy dì ở xung quanh.

Chỉ khác duy nhất là lớn lên rất tuấn tú.

Đồ ăn ở siêu thị tuy không nhiều như ở chợ, nhưng thẳng ở chỗ tiện lợi, cái gì cũng có thể mua được.

Cuối cùng, Lục Vũ xách nguyên một túi đồ đi tính tiền.

Tô Khả Tây đều đi theo phía sau.

Khoảng cách trường học với bên này cũng không xa, siêu thị có không ít bạn học, nhìn thấy hai người đều rất quen mắt, rốt cuộc cũng quá nổi danh, "Đây là muốn ở cùng nhau sao?"

"Thoạt nhìn giống như vợ chồng son đó, tớ cũng muốn yêu đương."

"Đừng nói nữa.....Bà mẹ độc thân, tớ còn chưa nói gì đấy."

Hai người vẫn thu hút ánh mắt mọi người, đi tới quầy thu ngân.

Tô Khả Tây cũng chỉ nhìn anh, chờ lúc tính tiền, nhớ tới mình muốn mua khoai tây chiên, lại chạy vèo vèo đi lấy, rồi cầm hai bịch chạy về.

Lúc cô chạy về quầy thu ngân, mấy món đã được bỏ vào túi, cô vừa lúc chạy về, cùng nhau tính tiền.

Nhân viên thu ngân đưa hoá đơn ra.

Đang định duỗi tay ra lấy, lại có một bàn tay chặn lại, trực tiếp cầm lấy, sau đó nhét vào thùng rác, trộn lẫn với mấy hoá đơn nhỏ khác.

Tô Khả Tây cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Cô vừa đi một bên nói, "Trường học bên này có mấy phòng bếp DIY nổi tiếng, tớ còn chưa đi, hôm nay nhờ phúc của cậu."

Bây giờ DIY rất nổi tiếng, tự mình mua đồ ăn gia vị, sau đó tự chế biến, để mọi người có thể trải nghiệm cảm giác nấu ăn.

Lục Vũ há miệng thở dốc, không lên tiếng.

Mãi cho đến khi vào tiểu khu, Tô Khả Tây rốt cuộc phát hiện chỗ không thích hợp.

Rõ ràng như vậy, cô lại không phải ngốc, kinh hỉ quay đầu, "Cậu thuê phòng ở?"

Lục Vũ dừng một chút, "Mua."

"Cậu mua phòng làm gì thế, chúng ta ở lại đây có mấy năm." Tô Khả Tây ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Lục Vũ gãi mái tóc lộn xộn, vẫn mê người như cũ.

Anh nói, "Đã sớm xem rồi, chỉ là mấy ngày hôm trước mới lấy chìa khoá."

Từ lúc bắt đầu học kì 1, Tô Khả Tây nói với anh việc này, anh liền hành động rồi.

Chẳng qua vẫn thấy thời gian còn quá sớm, đối với bọn họ cũng không tốt, nên vẫn để đó, nhờ công ty nội thất sửa sang lại.

Sau đó mấy hôm trước mới lấy được chìa khoá.

Lại vừa gặp đúng thời cơ, Lục Vũ cảm thấy cực kì mỹ mãn.

Nói xong, lấy trong túi ra chùm chìa khoá, tiện tay bỏ vào trong ba lô của cô.

Tô Khả Tây không khách khí cầm lấy, cười ngọt ngào, "Tớ hôm nay chính là nữ chủ nhân của căn nhà này nha."

Lục Vũ cúi đầu gần hơn một chút, "Về sau cũng vậy."

Chính anh rõ ràng nhất.

Phòng ngủ nằm ở tầng 5 của khu chung cư.

Tô Khả Tây mở cửa, đi thẳng vào bên trong, xoay vài vòng, cuối cùng vào phòng ngủ, lại nhìn sang ban công.

Ban công hướng phía Nam, ánh nắng lúc chạng vạng xuyên qua cửa kính trong suốt mà chiếu vào phòng, bị nửa tấm màn che cắt thành những cái bóng vờ vụn.

Phương hướng rất tốt, phong cảnh cũng rất đẹp.

Cô trở lại phòng, gian phòng ngủ rất lớn, giường cũng rất lớn, nằm lên có cảm giác mềm như bông, cực kì đàn hồi, cực kì thoải mái.

Tô Khả Tây chụp tấm ảnh, gửi qua cho Đường Nhân.

Không chờ cô ấy trả lời, cô lại ra phòng, thấy Lục Vũ ở trong phòng bếp, trưng một gương mặt vô cảm xử lí mấy món đồ ăn mua về, nhìn qua đúng là kì dị.

Tô Khả Tây vẫn không nghĩ được bộ dáng trong phòng bếp của Lục Vũ.

Cô hỏi: "Cậu biết nấu cơm sao?"

Lục Vũ chỉ đơn giản gật đầu.

Tô Khả Tây vẫn sợ anh làm xằng bậy, xác nhận nói: "Nếu không để tớ làm cho, đừng có mà cậy mạnh, lỡ như làm cháy phòng bếp thì không tốt đâu."

Lục Vũ xoay đầu liếc nhìn cô một cái.

Tô Khả Tây cười hì hì, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, thò đầu tới gần, "Phòng ở chung cư này có 1 phòng ngủ, cậu có phải đã sớm tính toán hay không?"

Cô ôm eo anh từ phía sau, dựa vào lưng anh.

"Không có."

Lục Vũ nói lời này mang theo sự rung động của lồng ngực, làm Tô Khả Tây đỏ mặt tía tai.

Cô lẩm bẩm một câu, "Khăng định lại khẩu thị tâm phi."

Sợ bị Lục Vũ đánh, Tô Khả Tây nói xong liền trực tiếp chạy ra phòng bếp.

Không bao lâu, trong phòng bếp truyền ra thành âm của mấy dụng cụ.

Tô Khả Tây nằm trên giường phòng ngủ, chần nệm vừa nhìn đã biết là mới, vẫn còn ngửi thấy mùi giặt mà phơi khô.

Cô lần đầu thấy Lục Vũ xuống bếp, tuy rất vui vẻ, nhưng có chút sợ anh làm ra mấy món đen thui, sau đó mình còn phải ăn vào nữa.

Nếu không ăn lót bụng trước?

Nghĩ như vậy, bịch khoa tây chiên còn ở bên ngoài đâu. Cô vội vàng nhảy từ trên giường xuống, túi siêu thị đặt ở cửa ra vào.

Lấy xong bịch khoai tây, bao ni lông đột nhiên rơi xuống đất.

Tô Khả Tây khom lưng nhặt lên, đồ vật không lớn không nhỏ rơi xuống, phát ra âm thanh nhỏ trên mặt đất.

Cái logo trên hộp cô vẫn có thể nhìn ra.

Được, còn là hương trái cây nữa.

À, đoán xem là gì =))))))

Là gì mà Lục Vũ phải giục tở hoá đơn thể =))))))

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tự Chủ

CHƯƠNG 60 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/11/moi-anh-dao-chuong-60/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Muốn Hôn Cậu

CHƯƠNG 61 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/11/moi-anh-dao-chuong-61/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Người Đàn Ông Của Cô

Đối mặt với câu trả lời của Lục Vũ, Tô Khả Tây yên lặng, nhượng mảy phần bác, "Cậu cái này gọi là chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn (*)."

(*) Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn: chỉ mình muốn làm gì thì làm, ko đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác.

Lục Vũ nghiêng đèn, "Đèn cái gì mà đèn?"

Tô Khả Tây quơ quơ, "Tớ vừa nói muốn hôn cậu, sao cậu bảo tớ đi ngủ, bây giờ lại còn thừa dịp cúp điện thì hôn trộm tớ, đây còn không phải châu quan phóng hoả sao?"

Lục Vũ cực kì bình tĩnh quay đầu, bật mở màn hình điện thoại.

Lúc Tô Khả Tây cho rằng anh không trả lời lại, đột nhiên nghe được tiếng nói của anh, "Tớ nói cậu ngủ thì cậu liền ngủ sao? Sẽ không thò qua?"

"Sẽ không." Tô Khả Tây ôm cục tức.

Lục Vũ cười lạnh, "Nga."

Sinh viên đi ra ngoài để xét tình huống còn chưa trở về, những người khác trong phòng không muốn đợi, sôi nổi cầm điện thoại mở đèn pin.

"Chắc không lên điện nữa rồi, sách mới chỉ đọc có một chút thôi."

"Tớ vẫn luôn chơi điện thoại cho đến giờ, vừa mới chuẩn bị đọc sách, lại cúp điện....."

"Trở về chơi game thôi, này không phải tớ không đọc, mà ông trời không muốn cho tớ học mà."

Nếu điện mãi vẫn không lên, bọn họ cũng không định ở đây đợi.

Tô Khả Tây đứng lên, "Chúng ta về đi."

Lục Vũ đáp, "Ừ."

Trong phòng cơ bản không còn sinh viên nữa, Tô Khả Tây cùng Lục Vũ thu dọn sách vở, dùng điện thoại rọi sáng để ra khỏi phòng học.

Chỗ hành lang cơ bản cũng không nhìn thấy người.

Tô Khả Tây ra cửa khu dạy học, rốt cuộc nhớ tới một vấn đề, quay đầu hỏi: "Cậu làm gì phải một hai chờ cúp điện mới hôn tớ?"

Đợi cúp điện hôn cô còn chưa tính, còn cứ hôn vài lần nữa chứ.

Trong thời gian ngắn như vậy, cô rốt cuộc cũng không nhớ Lục Vũ đã hôn bao nhiêu lần, dù sao khẳng định không ít.

Lục Vũ nghĩ, sau đó trả lời: "Bởi vì ngày thường phải khom lưng."

Tô Khả Tây ngây người, phản xạ có điều kiện đánh một chưởng, "Cậu có ý tứ gì, bây giờ ghét bỏ tớ lùn đúng không?"

Hai người bọn họ chệnh lệch coi bộ cả một cái đầu.

Tô Khả Tây mỗi khi đứng phải ngửa cô lên mới có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Trên mạng gọi cái này là khoảng cách chiều cao lí tưởng, nhưng chỉ có người trong cuộc dưới tình huống này mới có thể hiểu được sự khó sử trong đó.

Hôn môi cũng phải khom lưng ngửa đầu, hai người đều mệt muốn chết. Tốt nhất nên tìm chỗ nào có bậc thang, như vậy đối phương đều cảm thấy thoải mái.

Tuy là như thế, Tô Khả Tây vẫn thấy ảnh chụp lúc trước rất đẹp.

Không biết như thế nào, ảnh chụp sau khi thi Đại học xong lại hot, có vài tài khoản quảng cáo cũng rất thích nên chia sẻ.

Đặc biệt là những blogger lấy đề tình cảm làm chủ đề.

Tô Khả Tây dù muốn truy cứu cũng làm không ra, chỉ là nhiều hơn vài cái tin nhắn, còn mặt khác cũng không muốn quản.

Lục Vũ hơi nhú mày, "Không có."

Tô Khả Tây không tin, "Câu mà cậu vừa nói không phải có ý tứ đó sao, lúc hôn tở, cậu thấy không thoải mái sao?"

Tuy rằng biết là lời nói thật, nhưng thật khó nghe.

Lục Vũ mím môi, "Cúp điện thì cậu không nhìn thấy."

Ngữ khí lúc nói chuyện của anh rất bình thường, nhưng Tô Khả Tây lại nghe ra có chút cảm giác uỷ khuất, phụt cười ra tiếng.

Mới ra khu dạy học, Tô Khả Tây liền nhận được tin nhắn của Lý Tĩnh, "Khu dạy học cúp điện, cậu còn ở đó không? Tở nghĩ cũng không lên điện được nhanh đâu?"

Cô quay đầu lại liếc nhìn, khu dạy học là một mảnh đen nhánh.

Mà toà nhà sau nó lại từ từ sáng lên, mỗi gian phòng học mơ hồ đều có người, giống như khu dạy học cao tam.

Tô Khả Tây nghĩ nghĩ, rồi trả lời: "Chúng tớ ra ngoài rồi, đang chuẩn bị về, cậu nếu sợ thì đi cùng chúng tớ."

Lý Tĩnh trả lời chỉ trong giây lát, "Thôi thôi, tớ mới không muốn làm bóng đèn đâu, cùng người đàn ông của cậu chạy nhanh đi thôi."

Cái xưng hô người đàn ông này, Tô Khả Tây buồn cười.

Có phải dễ chơi như vậy đâu, cô đảo mắt nhìn Lục Vũ bên cạnh, "Ai, Lý Tĩnh nói cậu là người đàn ông của tớ đấy."

Khoé miệng Lục Vũ giơ lên, "Nói rất đúng."

Tô Khả Tây chỉ có ý nói thế thôi, thấy anh không biết xấu hổ thừa nhận, duỗi tay néo eo của anh một cái.

Qua một lát, cô nhẹ giọng nói, "Tớ không muốn đi đâu."

Buổi tối, trên đường lại không có ai, đúng là cơ hội tốt để gia tăng tình cảm, lãng phí như vậy đúng là đáng tiếc.

Tô Khả Tây đang chờ động tác của Lục Vũ.

Không nghĩ tới, không chờ đến anh công lên, ngược lại nghe anh ra mệnh lệnh, "Lại đây."

Tô Khả Tây cảnh giác, "Cậu muốn làm gì?"

Lục Vũ không kiên nhẫn nó, "Không làm cái gì. Mau lại đây."

Tô Khả Tây nghi hoặc đi qua bên kia, ngay sau đó trực tiếp bị ôm lên, tựa như con gấu koala vậy.

Lục Vũ ôm Tô Khả Tây dạo một vòng.

Bên tai là tiếng kinh hô ngăn không được của cô, hai cánh tay nhỏ ôm trên cổ anh, hô hấp cũng dừng bên tai, làm anh không chịu đựng được.

Anh cúi đầu, hôn lấy cô.

Tô Khả Tây không kịp phòng ngừa, thân thể treo trên không trung, trọng tâm đều rơi trên người anh, nâng cằm lên hôn anh, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ban đêm trên đường không có ai, gió lạnh thổi phất phơ.

Tóc cô bay lên, ngăn trở hai người chạm môi, xẹt qua khuôn mặt, mang đến một chút ngứa ngáy.

Này đại khái là nụ hôn lâu nhất của cô.

***

Không bao lâu, kì thi cuối kì cũng tới.

Mỗi môn thi cách nhau vài ngày, mấy ngày nay không cần lên lớp, cũng không cần điểm danh, Tô Khả Tây tất nhiên làm ỗ ở chung cư.

Lục Vũ lại không giống cô, phần lớn đều ở trường học.

Đương nhiên, buổi tối anh sẽ trở về.

Chỉ là không qua mấy ngày, Tô Khả Tây liền biến thành hơn 9 giờ sáng rời giường, tắm rửa xong cũng gần giữa trưa, lại ăn một bữa cơm trưa.

Buổi chiều, hai người cùng đi lớp tự học, buổi tối lại cùng nhau về.

Nam nữ chính phim truyền hình đang trình diễn một màn tình yêu cuồng nhiệt, bởi vì yêu xa nên video, tin nhắn, WeChat.....Đủ loại hình

thức.

Gửi tin nhắn thôi mà cũng buồn nôn muốn chết.

Tô Khả Tây căn hạt dưa, nhìn một lát, hướng vào trong phòng tắm kêu: "Lục Vũ, cậu sao chưa bao giờ gửi mấy tin nhắn ngọt ngào cho tớ?"

Tiếng nước trong phòng tắm ngày càng nhỏ.

Lục Vũ buộc khăn tắm đi ra.

Dáng người gầy nhưng rắn chắc nhìn không sót gì, còn có thêm vài giọt nước rơi xuống, khăn tắm màu trắng quấn quanh eo, gợi cảm như mấy nam người mẫu trên tạp chí vậy.

Tô Khả Tây nuốt nước miếng, chớp mắt.

Nam sắc trước mặt, liền muốn sờ một cái, muốn không xúc động cũng không được.

Đương nhiên đây không phải là thời điểm xúc động, cô chỉ là xem đến nghiện thôi.

Không giống với mấy nam sinh khai trai xong liền tích cực hơn, Lục Vũ lại chậm chạp không làm lần hai, nhiều nhất cũng chỉ có hôn rồi chạm vào một chút.

Một chút cũng không giống anh ngày thường.

Tắm rửa xong, hai người lại ngồi trên sofa xem TV.

Tuy rằng hiện tại dùng điện thoại tương đối nhiều, nhưng có nhiều lúc, xem phim điện ảnh cũng hay.

Trên bàn là một bãi hạt dưa.

Tô Khả Tây ăn không dừng tay, nhin không được uống nước, "Không ăn, không muốn cắn."

May mà trên bàn còn quả bưởi, vẫn là giữa trưa nay ra ngoài mua, lúc chủ quán lột vỏ, nước chảy ròng ròng, nhìn rất non.

Cô ăn hai múi liền ngừng lại, dựa vào bên kia phát ngốc.

Lục Vũ ở bên cạnh cô, không lên tiếng lấy hạt dưa trên bàn trà.

Điện ảnh là một bộ phim tình yêu của nước ngoài, cốt truyện rất bình thường, cơ hồ xem nửa phim là có thể đoán được kết thúc, Tô Khả Tây không biết vì sao trên mạng lại đề cử điểm không tệ nữa.

Qua một lát, trước mặt cô duỗi ra một bàn tay.

Tô Khả Tây nghi hoặc nhìn qua, nắm tay anh rồi mở ra, lòng bàn tay tất cả đều là nhân hạt dưa đã lột vỏ.

Cô phát ngốc, nhìn biểu tình không thay đổi của Lục Vũ, bỏ một đồng nhân hạt dưa vào tận trong miệng, "Cảm động."

Lòng bàn tay bị đầu lưỡi mềm mại chạm vào.

Giống như liếm thẳng vào trong lòng anh, hầu kết Lục Vũ khẽ nhúc nhích, qua một lát mới rút tay về, giật giật mở ra năm ngón tay.

Anh thuận miệng nói, "Ăn cũng không ngăn được miệng của cậu."

Tô Khả Tây đến bên cạnh anh, "Cậu có thể dùng miệng làm tờ dừng nói chuyện."

Lục Vũ nghiêng mặt, rũ mắt thấy cô liếc mắt một cái, hừ một tiếng, mở miệng, "Cậu suốt ngày suy nghĩ cái gì thế."

Tô Khả Tây nói, "Nghĩ về cậu nha."

Lục Vũ không còn lời nào để nói, lỗ tai đỏ lên, "Ở nhà nói chuyện cho bình thường."

Nghe thấy lời nói trong ngoài bất nhất này, mặt Tô Khả Tây vô tội, "Tớ nói chuyện rất bình thường nha, cậu đừng nghĩ bậy."

.....

Bởi vì ngày hôm sau là ngày thi, hai người đều đi ngủ sớm.

Tô Khả Tây nửa đêm bừng tỉnh, nhìn chăm chăm đỉnh đầu đen như mực mà phát gốc hồi lâu, tỉnh táo lại, lại lấy tay sờ sờ bên cạnh.

Cô sợ đánh thức Lục Vũ, không dám dùng sức, đụng vào mặt anh.

Chung cư nằm xa đường cái, nên buổi tối rất yên tĩnh.

Đôi mắt không nhìn thấy trong bóng tối, nên lỗ tai liền nhạy cảm hơn, cô có thể nghe thấy được tiếng hô hấp nhẹ nhàng của người bên cạnh.

Cô mò xuống phía dưới, giơ tay đắp chăn cho anh.

Không đợi cô thu tay về, người bên cạnh đã nắm cổ tay cô, nhét vào trong chăn, đặt trên ngực mình.

Tô Khả Tây hỏi, "Lục Vũ, cậu tỉnh rồi sao?"

Người bên cạnh không có chút động tĩnh, tay cũng không rút ra được.

Động tác theo bản năng này làm cho Tô Khả Tây cảm thấy cả người mềm mại.

Cô nhích lại gần bên cạnh, nặng nề ngủ.

Không biết làm sao, tối nay Tô Khả Tây ngủ không yên.

Lúc cô lần nữa tỉnh lại đã nằm trong ngực của Lục Vũ, ban đêm mùa hè có chút khô nóng, trong phòng phải mở điều hoà.

Tô Khả Tây xoay người, cảm giác được Lục Vũ buông lỏng tay cô ra.

Cô đối diện nhìn anh, ánh trăng ngoài ban công chiếu vào gương mặt đang ngủ của Lục Vũ.

Tô Khả Tây không thấy buồn ngủ, sau đó duỗi tay miêu tả ngũ quan của anh.

Thật cẩn thận.

Từ lúc hai người ở chung đến nay, mọi ngày đều trôi qua rất êm ả.

Tô Khả Tây cảm thấy không khác gì như ở kí túc xá, chỉ có khác là buổi tối đi ngủ có thêm người nằm cạnh,

Sau đó buổi sáng thường là thức dậy trong ngực của anh.

Không biết qua bao lâu, cô lại cảm thấy buồn ngủ, tay đặt trên người anh, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Kết quả không nghĩ tới, người đang ngủ say bỗng ôm lấy cô, chuẩn xác hôn lên môi cô, cực kì nhẹ nhàng chạm vào.

Tô Khả Tây trợn mắt, thấy anh đang nửa nhắm nửa mở.

Cô có chút xấu hổ và giận dữ, "Cậu có phải tỉnh dậy từ lâu rồi không?"

Đột nhiên nửa đêm bị phát hiện mấy động tác nhỏ, nghĩ như thế nào cũng thấy thẹn, trước kia cũng chưa từng gặp phải.

Lục Vũ nửa ngày không trả lời.

Cho đến một lúc lâu, anh mới mơ mơ màng màng nói, ".....Mơ thấy cậu khóc....."

Tiếng nói vừa thấp lại như nghẹn ngào.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cố Lên

Bởi vì mơ thấy cô khóc, cho nên mới ôm cô?

Trong lòng Tô Khả Tây lập tức mềm xuống, duỗi tay đụng tay anh, vừa nắm vừa xoa, "Mơ đều không phải thật."

Cô nhéo mặt anh, "Tớ rất ít khi khóc nha."

Trong tình huống bình thường, trừ phi là tình huống đặc thù, phần lớn thời điểm đều là khổ sở một chút, sau đó cứ hi hi ha ha vượt qua.

Lục Vũ đã thanh tỉnh.

Trong mộng Tô Khả Tây bởi vì việc gì đó mà chia tay với anh, sau đó khóc rất thương tâm, anh chưa từng thấy qua.

Anh đối với kí ức Tô Khả Tây khóc chỉ dừng lại một lần ở cao trung, thậm chí anh còn vì vậy mà chảy máu mũi, sau đó cũng chưa thấy lại nữa.

Lục Vũ nhin không được.

Anh hôn lên trán cô, "Tớ biết."

Tô Khả Tây vẫn không nhúc nhích, chờ anh rời đi, mới rụt vào lòng ngực anh, tò mò hỏi, "Vậy rốt cuộc cậu mơ thấy chuyện thương tâm gì?"

Lục Vũ liếm liếm môi.

Thấy bộ dáng của anh, Tô Khả Tây cũng không hỏi nữa, "Mau ngủ đi, không còn sớm nữa."

Cô chủ động nhắm mắt lại.

Mơ thấy cái gì?

Lục Vũ lại nghĩ đến việc trong mơ, là khoảng thời gian sau khi kết thúc thi Đại học, anh thấy thành tích của Tô Khả Tây, không nói cho cô nghe.

Mà trong mơ khác với hiện thực.

Tô Khả Tây cũng đi về nhà bà ngoại tìm anh, nhưng nguyên nhân lại khác hoàn toàn so với hiện thực, cô muốn chia tay với anh.

Cô nói cô chịu đủ tính tình của anh rồi.

Lục Vũ bị nói đến không trả lời được, chỉ có thể nghe từng câu cô nói, cuối cùng nghe thấy cô bảo từ nay về sau không bao giờ muốn gặp nữa.

Sau đó Tô Khả Tây đứng đối diện khóc.

Bộ dáng cô khóc vẫn đẹp như cũ, nhưng trong mơ lại làm anh đau lòng.....

Lục Vũ thở dài, vứt bỏ mấy thứ suy nghĩ lung tung lộn xộn đó đi.

Anh hơi giật đầu, tầm mắt hướng về Tô Khả Tây đang nhắm mắt, tựa hồ như đã ngủ, thân thể cô hơi cuộn tròn, chân thì cuộn vào chỗ căng chân của anh.

Chỗ da thịt chạm nhau hơi nóng lên.

Lục Vũ nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng hô hấp của cô, từ từ chìm vào giấc ngủ.

***

Ngày hôm sau tỉnh lại, hai người rất ăn ý không nói về việc buổi tối qua.

Hai người cùng nhau đánh răng.

Tô Khả Tây nhìn không được nhìn người trong gương, Lục Vũ ngay cả đánh răng mặt cũng không có biểu tình gì, giống như đang thực hiện nhiệm vụ vậy, nhìn mà cô chỉ muốn cười.

Bên miệng đều là bọt kem, nhìn Lục Vũ có chút ngốc đáng yêu nha.

Cô nghiêng đầu, hàm hồ nói, "Lục Vũ, tối hôm nay cũng rất thích cậu nha."

Động tác của Lục Vũ khựng lại.

Anh súc miệng xong mới quay đầu, nói: "Mới sáng sớm, nói chuyện bình thường."

Tô Khả Tây nói, "Tối nói chuyện rất bình thường, không lẽ hôm nay cậu cũng không thích tối sao?"

Lục Vũ trả lời, "Không có."

"Cho nên, rất bình thường." Tô Khả Tây ngoan ngoãn súc miệng, không hề tranh luận với anh.

Hôm nay Tô Khả Tây thi môn cuối cùng, muộn hơn 1 ngày so với Lục Vũ.

Ngày hôm qua mấy sinh viên chuyên ngành Vật Lý học đã sớm đi rồi, chỉ còn mấy sinh viên cá biệt còn ở lại trường, trong đó bao gồm Lục Vũ.

Một môn cuối cùng, vừa khẩn trương vừa kích động.

Kế tiếp là hai tháng nghỉ hè tự do hoạt động, Tô Khả Tây và Lục Vũ đã chuẩn bị tốt để đi du lịch bên ngoài.

Cho nên nếu thi không tốt, có thành tích xong tâm tình cũng không tốt.

Tiếng chuông sắp vang lên, giáo sư cầm một túi bài thi đi tới, "Đặt hết đồ vật lên phía trước, tất cả mọi người đều là sinh viên, hẳn nên tự giác một chút."

Tô Khả Tây gấp sách lại, sau đó nhả cho Lục Vũ, "Tớ khẩn trương."

Sau đó chờ anh trả lời.

Lục Vũ trả lời, "Vậy có thể làm sao bây giờ?"

Tô Khả Tây thừa dịp chuông còn chưa vang, nghĩ nghĩ, nhả tin nhắn thoại qua, "Cậu cố vũ cho tớ đi chứ, tốt xấu gì tớ cũng là bạn gái cậu nha."

Lục Vũ nhả lại hai chữ: "Cố lên."

Tô Khả Tây bị chọc tức đến trợn trắng mắt, "Cậu chỉ nói được mỗi hai chữ?"

Lục Vũ ngồi ở thư viện.

Còn có mấy học viện chưa có thi xong, chung quanh đều là bạn cùng trường đang ôn bài, tựa hồ không chú ý đến anh.

Anh mím môi, đột nhiên chất vấn trả lời, "Chính cậu muốn, tớ nói thì lại không vui, cậu thế nào vậy?"

Tô Khả Tây còn đang chờ anh trả lời, không nghĩ lại đọc được những lời này.

Kí ức lại bay về lúc cao trung kia, anh trèo tường lại cũng như vậy chỉ trích cô, trong lòng đều vô cùng uỷ khuất.

Đang chuẩn bị cất điện thoại, đầu bên kia lại gửi tin nhắn thoại lại.

Cô đeo tai nghe lên, lúc này mới nhấn chạy, giọng nói trầm thấp trong nháy mắt bao trùm lấy cả người Tô Khả Tây, "Thi cho tốt, đừng có suy nghĩ lung tung."

Ôn nhu gần giống nỉ non.

Tô Khả Tây lập tức đỏ mặt, luống cuống tay chân tắt điện thoại, sau đó nhét vào trong túi quần, ngồi thẳng lưng chờ phát đề.

Tim cô đập đúng nhanh nha.

Tiếng chuông vang lên, tờ bài thi được phát trên mặt bàn, Tô Khả Tây định thần lại, nhìn chăm chăm đề bài, cũng may phần lớn đều nằm trong phạm vi cô đã ôn tập.

Kỳ thật vẫn là do Lục Vũ suốt ngày túm cô đi phòng tự học, bằng không lấy tính cách của cô, phỏng chừng sẽ ngồi mòn dưới điều hoà ở chung cư, không thềm ra cửa.

Tuy rằng trong phòng học cũng có điều hoà, nhưng trên đường thật sự rất nóng, đặc biệt là lúc giữa trưa bên ngoài, có thể đem nướng được luôn.

Tô Khả Tây cảm thấy tình yêu vẫn có thể làm người ta tiến bộ.

Trước kia lúc ở cao trung, giáo viên đối với mấy cặp đôi học tập tốt cũng thả lỏng hơn.

Nếu như bị bắt là hai học tra, ít nhất cũng bị đánh gãy uyên ương, nghiêm trọng là gặp phụ huynh để nói chuyện.

Sau đó nhóm cặp đôi học bá là cộng đồng tiến bộ, làm người khác hâm mộ.

Tô Khả Tây lắc đầu, nhanh tay đặt bút trả lời bài thi.

Thi xong mới biết thời gian trôi qua nhanh, mãi cho đến lúc ra trường thi, tất cả đều xong rồi.

Lục Vũ chờ ở cửa, thân hình cao dài với dung mạo hấp dẫn không ít ánh mắt của mấy thí sinh khác.

Rốt cuộc không phải ai cũng biết hai người bọn họ, Tô Khả Tây bước nhanh qua, kéo cánh tay anh, "Đi thôi, chúng ta về dọn đồ thôi."

Hai người đã đặt vé máy bay ngày mai, đêm nay chính là đêm cuối cùng của học kì này ở trường học.

Lục Vũ gật đầu, thuận tay cầm lấy ba lô của cô, "Ăn cơm trước đã."

"Tớ còn tưởng hôm nay cậu muốn xuống bếp chứ." Tô Khả Tây cười nói.

Cô bây giờ mỗi ngày đều ăn cơm anh nấu, đã lâu rồi không đi ra ngoài.

Lục Vũ liếc mắt nhìn cô, "Hôm nay không rãnh."

Tô Khả Tây đương nhiên không thèm để ý.

.....

Từ ở trường học về nhà, Tô Khả Tây liền không muốn ra khỏi cửa.

Trời quá nóng, không đợi đến ngày du lịch là không muốn ra cửa, dù sao đến lúc đó cũng gặp mặt, bây giờ cô không vội.

Ở phía nam được hơn hai năm, người cũng bị phơi đen đi một chút, vừa lúc ở trong nhà rầu rĩ, xem có thể trắng lại như lúc trước không.

Chờ buổi chiều sau khi ngủ trưa dậy, cô sờ điện thoại gửi lời mời gọi video cho Lục Vũ.

Qua một lát, đối diện rốt cuộc cũng nghe máy.

Gương mặt đẹp trai của Lục Vũ hiện lên trên màn hình, tựa hồ như dính chút nước, tóc cũng ướt đầm đề, cực kì gợi cảm.

Tô Khả Tây lại một lần nữa trầm mê với sắc đẹp.

Cô lúc trước coi trọng chính là gương mặt này, sau đó mới bị bộ dáng lãnh đạm của anh kích thích, đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Tô Khả Tây dựng lỗ tai lên nghe, nghi hoặc hỏi: "Sao tớ nghe được giọng của nhiều người khác nữa? Cậu ở bên ngoài sao?"

Lục Vũ nhích lại gần, "Ở hồ bơi."

Mới nói xong, bên kia vang lên giọng nói của Tần Thăng, "Tư thế bơi lội của tớ không tệ đúng không, tớ ở bên trường kia luyện hồi lâu, xem cơ bụng của tớ này."

Lâm Viễn Sinh đứng ở một bên lạnh lùng cười.

Cách hồi lâu lại nghe được kẻ dở hơi Tần Thăng nói, Tô Khả Tây đều muốn cười, cô hỏi: "Cậu đi bơi lội với với bọn Tần Thăng sao?"

Lục Vũ chuyển vị trí điện thoại, trên màn hình chỉ thấy được mỗi anh.

Anh liếc nhìn cách đó không xa, "Ừ, tụ họp một lần."

Dù sao cũng cùng nhau chơi ở cao trung, nghỉ hè cũng muốn tụ họp, tốt xấu gì cũng là anh em.

Trường của anh nghỉ muộn nhất, Tần Thăng với Lâm Viễn Sinh 10 ngày trước đã ở nhà chơi bởi rồi, nghe thấy anh về liền hẹn gặp nhau.

Tần Thăng nhảy xuống nước, lại thấy Lục Vũ bên kia cầm điện thoại, bơi qua: "Vũ ca, cậu làm gì thế, nói chuyện phiếm với ai đó? Có phải chị dâu nhỏ không?"

Hình như từ sau khi thi Đại học, cậu ta chưa gặp lại cô.

Nghỉ hè hai năm trước cũng chưa gặp được, lúc trước trên mạng nói không ra sao, hiện tại không biết biến thành cái dạng gì rồi, Tần Thăng khá là tò mò.

Lục Vũ lại lui về sau một chút, tránh đi cậu ta.

Tần Thăng lập tức ngó chui vào không khí, thiếu chút nữa lộn đầu xuống nước rồi, cực kì bất mãn: "Vũ ca, tớ chỉ nhìn chút thôi."

Lục Vũ cầm chắc điện thoại, liếc nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt hỏi: "Nhìn ai?"

Ngữ khí này.....Tần Thăng lập tức đã hiểu, cười hắc hắc: "Không có, tớ chỉ muốn chào hỏi với chị dâu nhỏ thôi."

Tô Khả Tây nghe hết cuộc đối thoại của bọn họ.

Thừa dịp này, cô lên cao giọng; "Tần Thăng, đã lâu không gặp, nghe nói tiểu học muội của cậu thi vào trường cậu học rồi đúng không?"

Cái này là do cô nghe Lục Vũ ngẫu nhiên nhắc tới.

Cô trước kia cảm thấy Tần Thăng chỉ nói có vậy thôi, Đại học muôn hình muôn vẻ, có khả năng sẽ có ý tưởng mới, rồi cuộc hai người cũng cách nhau một năm, một người năm nhất, một người cao tam, lại còn nơi đất khách quê người, khoảng cách cũng xa lắm.

Không nghĩ tiểu học muội vừa vào học kì mới của năm nhất, hai người lại giống như vợ chồng mới cưới, ngọt ngào đến rải cầu lương luôn.

Tần Thăng trả lời, "Ha ha đúng vậy, có phải Vũ ca....."

Lời chưa nói dần dần biến mất, Lục Vũ bơi ra phía xa một chút, tức giận với Tô Khả Tây ở đầu bên kia còn đang hưng phấn, "Có cái gì hay mà nói với cậu ta."

Tô Khả Tây chớp mắt, "Không có, chỉ chào hỏi thôi, tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi."

Cô nhìn Lục Vũ chỉ lộ ra cái đầu, "Thật vất vả gọi video, cậu làm gì chỉ thò mỗi cái đầu thế, tốt xấu gì cũng cho tớ nhìn nửa người đi chứ."

Lục Vũ bĩu môi, "Cậu cũng không phải chưa nhìn qua."

Tô Khả Tây mới không đem những lời này để trong lòng, cười nói: "Tớ đây muốn nhìn bộ dáng bơi lội của cậu, có cho xem hay không?"

Video lập tức tối thui.

Tô Khả Tây quơ quơ điện thoại, xác định đối phương là tắt video, lập tức điên lên, cô không phải chỉ nói một câu đó thôi sao, ngủ cũng đã ngủ rồi, còn sợ bị nhìn thấy?

Cô đột nhiên cực kì khó chịu nha.

Tô Khả Tây thở dài, cảm giác muốn đi ngủ tiếp, trên WeChat lại có tin nhắn mới.

Là Lục Vũ gửi, cô mang tâm tình tò mò mở ra, phát hiện ảnh gửi chính là bức hình.

Rất rõ ràng là mới vừa chụp xong.

Bức hình chụp anh đang nghiêng người dựa trên vách bể bơi, lộ ra nửa người trên gầy nhưng rắn chắc, phía dưới người là nước bể bơi hơi gợn sóng, cơ bụng như ẩn như hiện ở trong nước.

Không cần photoshop cũng có thể nhìn ra mỹ nhan thịnh thế, đặc biệt là cái dáng người kia....

Tô Khả Tây bịt mũi lại.

Cô quyết định.....Muốn ra ngoài.

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tố Thích Ngược Phải

CHƯƠNG 64 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/14/moi-anh-dao-chuong-64/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Gả Cho Tình Yêu

CHƯƠNG 65 được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/15/moi-anh-dao-chuong-65/>

hoặc <https://selena613.wordpress.com/> và nhập vào truyện MÔI ANH ĐÀO

MÔI ANH ĐÀO

Khương Chi Ngự
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại

PHIÊN NGOẠI được set PASS và đăng trên wordpress, mọi người vui lòng vào link <https://selena613.wordpress.com/2019/05/16/moi-anh-dao-phiaen-ngoai/>

Lưu ý: Câu hỏi của chương phiên ngoại nằm dưới chương 65!!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Văn Án](#)

[Chương 1A](#)

[Chương 1B](#)

[Chương 2A](#)

[Chương 2B](#)

[Chương 3A](#)

[Chương 3B](#)

[❖Chương 4A: Không Được Gọi Ca](#)

[Chương 4B](#)

[Chương 5A: Tối Nay Cậu Nhất Định Bị Thu Phục](#)

[Chương 5B](#)

[Chương 6: Thật Ngốc, Tớ Đưa Cậu Về](#)

[Chương 7: Lục Vũ Không Mang Giấy Vệ Sinh](#)

[Chương 8A: Không Vui](#)

[Chương 8B](#)

[Chương 9: Không Được Chạy Đây!](#)

[Chương 10: Chuyện Quốc Gia Đại Sự](#)

[Chương 11: Tôi Là Cô Gái Của Cậu Ấy](#)

[Chương 12: Không Được Đi](#)

[Chương 13: Khó Tính](#)

[Chương 14A: Lục Vũ Không Làm Mấy Chuyện Thân Mật Đâu](#)

[❖Chương 14B](#)

[Chương 15A: Ông Đây Muốn Cậu, Cậu Tin Không?](#)

[Chương 15B](#)

[❖Chương 16: Cậu Qua Đây Một Chút](#)

[Chương 17: Vũ Ca Đỏ Mặt Sao?](#)

[Chương 18: Cậu Cô Gái Này Sao Lại Như Vậy?](#)

[Chương 19: Cậu Ăn Nhiều Đu Đủ Chút](#)

[Chương 20: Sao Cậu Không Tới](#)
[Chương 21: Thì Ra Là Hương Vị Trên Môi Cô](#)
[Chương 22: Nickname Wechat Cũng Đều Ân Ái Vậy Sao](#)
[Chương 23: Không Thử](#)
[Chương 24: Cậu Nói?](#)
[Chương 25: Một Phòng Hai Giường](#)
[Chương 26: Lần Sau Không Được Theo Tớ Làm Xăng Bậy](#)
[Chương 27: Gâu Gâu Gâu](#)
[Chương 28: Cậu Là Gì Của Lục Vũ?](#)
[Chương 29: Lên Giường](#)
[Chương 30: Cậu Phải Đền Bù Gì Đi Chứ](#)
[Chương 31: Tớ Thích Quán Đây](#)
[Chương 32: Cậu Muốn Kéo Tớ Vào Rừng Cây Nhỏ?](#)
[Chương 33: Cô Muốn Biết Kịch Cờ Đúng Là Cái Nào](#)
[Chương 34: Cậu Có Thể Không Đi](#)
[Chương 35: Cậu Ấy Là Bạn Gái Em](#)
[Chương 36: Tớ Đợi Bạn Trai Của Tớ](#)
[Chương 37: Rụt Rè Chút](#)
[Chương 38: Tớ Muốn Hôn Cậu](#)
[Chương 39: Cho Cậu Nụ Hôn Vị Anh Đào](#)
[Chương 40: Tớ Muốn Chia Tay Với Cậu Ấy](#)
[Chương 41A: Tớ Chưa Nói Chia Tay](#)
[Chương 41B](#)
[Chương 42: Vũ Ca Có Người Khác Bên Ngoài](#)
[Chương 43: Tớ Nhịn Không Được](#)
[Chương 44: Năm Mới Vui Vẻ](#)
[Chương 45: Đừng Sờ Bậy](#)
[❖Chương 46: Tớ Không Ghen](#)
[Chương 47: Cậu Ta Có Gì Tốt](#)
[Chương 48: Tớ Thật Sự Rất Thích Cậu](#)
[Chương 49: Học Tập Cho Tốt](#)
[Chương 50: Khen Thưởng](#)

[Chương 51: Cô Ở Trên, Anh Ở Dưới](#)

[Chương 52: Không Nhớ](#)

[Chương 53: Đợi Đi](#)

[Chương 54: Cặp Đôi Hoàn Hảo](#)

[Chương 55: Thật Trùng Hợp](#)

[Chương 56: Tớ Sợ](#)

[Chương 57: Cô Gái Của Cậu](#)

[Chương 58: Thích](#)

[Chương 59: Về Sau Cũng Vậy](#)

[Chương 60: Tự Chủ](#)

[Chương 61: Muốn Hôn Cậu](#)

[Chương 62: Người Đàn Ông Của Cô](#)

[Chương 63: Cố Lên](#)

[Chương 64: Tớ Thích Ngược Phẳng](#)

[Chương 65: Gả Cho Tình Yêu](#)

[Phiên Ngoại](#)